श्री अंबीका काव्य.

तथा

बहुचराजी काळीका विगेरे.

શ્રી માહારાણા જસવત સીંગજીનો જસ.

અંબા બહુચર જે જપે, સદાજ સુખીયો હોય;
દુઃખ દારિદ્ર સરવે ખસે, તેને વેરી ન ગંજે કોય.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર.

શેવક. બાલાજી ભગવાનજી.

અમદાવાદ

મામાની હવેલી મધ્યે અમદાવાદ યુ. પ્રી. અને
જનરલ એજન્સી કુંપની (લિમિટેડ)ના પ્રેસમાં
રણછોડલાલ ગંગારામે છાપી.

સંવત ૧૯૩૯. સને ૧૮૮૩.

કીમ્મત ૧ રૂપીઆે.

अनुक्रमणिका.

अंबीका काव्य.

॥श्री गणेशाय नमः॥

पद.

ગણપતિદેવા તું ગરીબનીવાજે, (૨) વાર.
ચંદન ચરચીત પુષ્પે વધાવું, સિંદુરે કરૂં શેવા. ગણ. ૧
થાળ ભરી અન્નત મોદીક, માંહી મીઠાઈ ઘણા મેવા. ગણ. ૨
પુજા કરી હું તો પાવલે લાગુ, ભકિત ભવોભવ લેવા. ગણ. ૩
શિવાનંદના શ્વામી રસિકશિરોમણ, વર આપ્યાના ઘણા એવા. ગણ. ૪

પરભાત.

ઉઠ પ્રભાત સમર લેતું શ્રી ગણેશ દેવા,
નામ લેતાં વિઘ્ન હરે, સફળવાકિ શેવા. ઉઠ. ટેક.
એકદંત દયાવંત, ચાર ભુજધારી.
મુસ્તક એને મુગટ સોહિયે, મશકની અસ્વારી. ઉઠ. ૧
પેરન વાકો પાન ફુલ, ખાનેકુ મેવા,
અમરદેવ સ્તુતિ કરે, સુર કરે શેવા. ઉઠ. ૨
માતાજાકી પારવતી, પિતા માહાદેવા,
તાંનસેન ભજન કરે, રિદ્ધિ સિદ્ધિ લેવા. ઉઠ. ૩

પ્રભાત.

જાગોને અલબેલી અંબા, દેવી ડુંગરવાળીરે. ટેક.
પ્રાતસકાળે માયે પેહેરી પાવડી, કનક કળસ કર ઝારીરે;
અમરવેલનો કટકો લઈને, આવ્યાંછો લટકાળીરે. જાગો. ૧
ચાલીને ચાચરમાં આવ્યાં, બેઠાં બાજઠ ઢાળીરે.
મુખડાં પખાળી માયે સુખડાં કીધાં, દુઃખડાં નાંખ્યાં કાપીરે. જા. ૨
ચાંલો ચળકે હીરા ઝળકે. નાકે વેસર વાળીરે;
ઝાળ ઝબુકે માને ઝુમણુંલેકે, આંખલડી મેહ સારીરે. જાગો. ૩
આવીને આંગણીયે ઉભાં, દેવી દીન દયાળીરે;
અરૂણ ઉદે થયો આગના આપી, અવની બધ અજવાળીરે. જા. ૪

કર કંકણ ચુડી કટી મેખલા, ટીલડી આંણંદકારીરે;
દાસ કીસોર કહે હરખી નિરખુ, સાહ કરો સંભારીરે. જાગો. ૫

પ્રભાત.

ચડીરે અંબા મહિષાસુર મારવા, દેવનું દુઃખ મન માંહે આંણી;
કડા કડે દૈતને ક્રોડ ઉડાવીયા, સિંહ ચડી ચડી ચાલી શાણી. ટેક.
સાચી સલખન પુરી વિવીધ આયુધ ધરી, ચાચર ચોક તે આવી ચાલી.
દશો દીશાયેજ દીગપાળ બધે પળ્યા, ગડગડે ગગને ધરતી હાલી. ચડી. ૧
સાંગ ફરસી ગદા બાણ ત્રિશુળ અહીં, શંખએ ખપરે ડમરુ વાજે.
નીસર્યાં માતતે અસુરદળ મારવા, હાંકેતાં વેરીના ગાત્ર ભાજે. ચડી. ૨
પાંનનું પાત્ર તે હાથ માતા તણે, મંન લોચન માહારક્ત દીસે.
કોડ તેત્રીસ તે દેખી આણંદીયા, મારીને અસુરેનું રૂધિર પીશે. ચડી. ૩
અંબિકા માત માહા કાળ રૂપે થઈ, દૈત્યનું સૈન્ય દેવરૂ કીધુ.
એક અનેક તે મંન નવ ધારીયા, મારીને દુષ્ટનું રૂધિર પીધું. ચડી. ૪
હાહાકાર હુવો અસુરના સૈન્યમાં, ખળભળ્યો મેરૂ ને સિંહ છળકયો.
ડગમગ્યો ચંદ્રને સુર્ય દેખી કરી, કશ મશો કંદ્રપ શેશ છળકયો. ચડી. ૫
અમર સહુ એ મળી આવી આશીવદે, ક્રોધ મુકી કીરપાકીજે માતા.
ભકતને લાડ લડાવીયાં ભગવતી, સરવજન પામીયાં સુખશાતા. ચડી. ૬
જેજેજે કાર હુવોજ ત્રિલોકમાં, ચંદન પુષ્પની વૃષ્ટિ થાયે.
ચરણ સેવે હરીરામ પ્રેમ કરી, તાહરી વાણીને વેદ ગાયે. ચડી. ૭

પ્રભાત.

અંબા કેમ નથી જાગતી દુખ નથી ભાગતી, ત્યાગતી કેમ નથી નીંદ્ર નેણા,
નાગરી નાત હમો અટપટુ બોલશું, વાઘ ચડનારી તુંને દઈશું મેણાં. ટેક.
જ્યારે મહિષાસુર મદ ભર્યો મલપતો, ત્યારે તું વાઘ ચડી વંન ફરતી,
ખડગ ત્રિશુળ લેવાં પડ્યાં કર વિષે, ક્ષણું ક્ષણુ મદ્ય મધુપાન કરતી. અંબા. ૧
પાડાને મારતાં પ્રાક્રમ અતિ કર્યું, શાસ્ત્રમાં પડ્યું તે તો સબળ સાચું;
તે બળ તાહરૂં ક્યાં ગયું શ્રીઅંબિકા, આવડું આળસ તુંને ક્યાંથી આવ્યું. અં. ૨
શું કળીકાળમાં નથી રે ચૌવાળમાં, કેમ આરાસુરી અવળી બેઠી;
ભક્ત સંકટ સમે શયન કીધું તમે, શાને કાજે સતી નાસી પેઠી. અંબા. ૩
કળી મધ્યે ચડી વિનાયક સહુ જપે, પ્રસિદ્ધ એછે તે તો વેદ બોલે;

વેદના બોલનો તોલ રાખો સતી, નહીજ રાખો તો હવે સૃષ્ટિ ડોલે. અંબા. ૪
આવડી ઉતાવળ આજર્થી કેમ કરી, ગંગાનો રંગ રથીતિ વર્ષ સાડે.
તાહરે માહરે પ્રીત પુરવ તણી, તે કેમ જાયે માત અંબા નાડે. અંબા. ૫
મદનમુખ વચન શુણી, શીઘ્ર થયાં શાંભળી, સિંહ ચડી ધરી ત્રિશુળ આવ્યાં ચાલી;
કાપ્ય દુઃખ આપ્ય સુખ ચરણ કમળેશ્વરી, હેમમ હેમમ પાવાવાળી. અંબા. ૬

ઉઠતું અંબિકા સાહ્ય કર બહુચરા, ભક્ત સંકટ સમે આવો ધાઈ.
જ્ઞાનમાં ધ્યાનમાં સકળ વ્યાપી રહી, તાહરા રૂપને જોવું વ્યાહળી. ટેક.
આદ્યતું અંતતું મધ્ય માહેશ્વરી, તારૂણી ત્રિપુરા સુખદાઈ;
અવસર ચુકેથી અરથ કાંઈ નવ સરે, આપદા ભક્તની લાજ ખોઈ. ઉઠ. ૧
વિલંબ કીધા થકી વાત વણસે ખરી, જગતમાં શક્તિને કોણ નમશે;
કળિ કેરા કાળમાં જાગતી તું ખરી, તુંજ વિના દુઃખડા કોણ હરશે. ઉઠ. ૨
સિંહ ઉપર ચડી ત્રિશુળ મા કર ધરી, ચોસઠ જોગણી સંગ લાવો;
ભક્તિ ભાવે કરી લાલે વિનતી કરી, આપણા ભક્તના બરદ પાળો. ઉઠ.

પ્રભાત.

શ્રેષ્ટ તું સર્વદા શ્રેષ્ટ તું સર્વદા, પ્રથમ મા અંબિકા આદ્ય દેવી;
શિવ વિરંચીને વિષ્ણુ પેદા કર્યા, તેઓએ સરસ્વતી નિત્ય સેવી. ટેક.
ચાદ ભુવન વિષે વાસ વારાહીનો, વિકટ ન કામ મા બહુજ કીધાં;
દાનવો દુષ્ટને દમન કીધા ઘણા, દેવોનાં દુઃખ દારિદ્ર લીધાં. શ્રે૦ ૧
ઇચ્છાથી અર્બુદા અકળ ઉત્પન થઇ, કાળીનો પાર કોઈએ ન પામ્યાં;
પ્રાક્રમ તાહરાં પ્રૌઢમાં જોઈને, સનમુખ દેવોએ શીશ નામ્યાં. શ્રે૦ ૨
ભક્તિ તું મુક્તિ તું શક્તિ તું સર્વમાં, વિદ્યાને બુદ્ધિ તું વ્યાપ્ત માજી;
દરશણ તાહરા દુર્લભ દેવોને, નમી નમી નિત્યે હું થાઉ રાજી. શ્રે. ૩
મધુકૈટભમા પ્રથમ તેં મારીયો, મહિષાસુર રક્ત બીજ રોળ્યા;
શુંભ નિશુંભને ધુમ્રરાક્ષસ મળી, ચંડ મુંડાને ચપટીયે ચોળ્યા. શ્રે૦ ૪
એવા અસુર તે અનેક સંહારીયા, સહસ્ત્ર ભુજાને સહુ દેવ નમતા;
કરૂણાશંકર કહે આપ કીરપા થકી, કોટી ત્રીવીધ સંતાપ સમતા. શ્રે. ૫

માન મૂકી નમો માનુ મૂકી નમો, પર્મ પરમેશ્વરી પ્રથમ કહીયે;

શક્તિવિણ સુન્ય સહુ ચર્ણું ચાલે નહીં, ચંડીકા માતને શરણ રહીયે. ટેક
ત્રીફળ દાતાયે જેને કોપા કરી, નામ તે પુરૂષોના પૂર્ણ રાખ્યા.
ગ્રંથો તે બહુ રચ્યા ગુણીજને ગુણ થકી, કાવ્યને શાસ્ત્ર સિધાંત ભાખ્યા. મા. ૧
બ્રહ્માને ભાવથી સાંધ્ય થઇ સરસ્વતી, વેદો તેં ચાર વિખ્યાત કીધાં;
વ્યાસ સુકદેવને પ્રસંન પરમેશ્વરી, દશ પદ અષ્ટ પુરાણ દીધાં. માન૦ ૨
મારકંડે મુની મેહેર થકી ઉચર્યા, ચંડી પુરાણ કીપાયે કરીયું;
દસ વળી અષ્ટનું આયુશ જે હતું, તે પં. કલ્પજ એક સરીયું. માન૦ ૩
મુંઢને મુર્ખનું માહા દુઃખ ટાળીને, માજીએ કવી કાળીદાસ કીધો.
ભારથી ભુમીમાં માગ મોટો થયો, અનેક એવા કરી જશ લીધો. માન૦ ૪
ધન્ય તું ધન્ય તું જય ત્રિપુરેશ્વરી, સમરણ સર્વદા જેહ કરશે;
કરૂણાશંકર કહે બેહુ કર જોડીને, મનવાંછીત ફળ સેજ સરશે. માન૦ ૫

તન મન ધંન મુજ માત ભુવનેશ્વરી, પ્રાણ આધાર હું શર્ણ તારે.
બ્રહ્મા ને વીષ્ણું તું શીવમાં વ્યાપીક, સર્વમાં એટ તું એક મારે. ટેક.
એકથી ઉત્પન્ન અનેક માએ કર્યા, અસલને આદ્ય તે એક જાણો.
બહુ જનો ભટકતા ભુમીમાં ભગવતી, રાખતો રેતીમાં જેમ વાણો. તન. ૧.
પ્રવીણ તું પ્રાણમાં તીમીરમાં જોત્ય તુ, સર્વ બ્રહ્માંડમાં એક શક્તિ.
એક સ્થાને ઠરી સર્વ સેવા કરી, અંતરે ઓળખો નીત્ય ભક્તિ. તન. ૨.
આશરો એક આધાર છે તાહરો, બીજુ તે ભાનુમાં નહીંજ માહરે.
શુદ્ધ અશુદ્ધ અક્ષર નથી જાણતો, કાવ્ય કલ્પું હું આધાર તાહારે. તન. ૩.
વાત વિસ્તારી મેં વિશેશે વિશ્વેશ્વરી, શિવ તણાં પદો તે સીદ્ધ કીધાં.
તેપર મેહેર કરશોજ જુગ ધારીણી, જન્મથી ચર્ણમે પ્રોઇપીધાં. તન. ૪.
એક છું એક તું અખંડ બ્રહ્માંડમાં, ગાઈ ને ગુણ હું થાઉ રાજી.
કરૂણાશંકર કેહે બીજા ન રાખતો, જીતી જો હારતો આજ બાજી. તન. ૫.

ધ્યાન ધર ધ્યાન ધર અંબિકા માતનું, જેને સુર મુની વર શીશ નામે.
ધ્યાન શીવજી ધરે વિષ્ણું સેવા કરે, માતનો પાર બ્રહ્મા ન પામે. ટેક.
આદ્ય બ્રહ્માણી રૂદ્રાણી માહાલક્ષ્મી, વેદ વિખ્યાત નવ ખંડ જાણી.
રિદ્ધસિદ્ધ દાયણીકાપે પાતક હણી, માત ત્રિભોવંનધણી અંબેરાણી. ધ્યા. ૧

આદ્ય જોગેશ્વરી માત ત્રિપુરેશ્વરી, આદ્ય માહેશ્વરી સુખદાઈ.
દાતા છે શક્તિ તું ભક્તને મુક્તિ દે, જાણી પોતા તણા લે નિભાવી. ધ્યા. ૨
દુષ્ટ સંહારણી દૈત્ય દળ મારણી, ભક્ત જન તારણી અંબેમાતા.
દાસ અમૃતતણી રાખ સાબુત ઘણી, બાળજાણી કરો શુખ શાતા. ધ્યા. ૩

દેશી ફેર.

જેમ તું રાખેરે આરાસુરી, તારે ભાવે રહીયે,
મનની વૃથા જાણો માતજી, મુખથી શું કહીયે. જેમ. ટેક.
માત તાત તું માહેરે, જળહળતો પારો;
તુજ વિના બીજુ કો નહી, જળહળતો પારો. જેમ. ૧
ઉત્તરે દેશ આરાસુરી, પુરવ મહાકાળી;
દક્ષણમાં દેવી અષ્ટભુજા, ગુજરાત બહુચરબાળી. જેમ. ૨
ચારે દેશે તું વ્યાપી રહી, બ્રહ્માયે ન જાણી,
શીશી શોભા કહું માતની, શીવની પટરાણી. જેમ. ૩
ચંડ મુંડ તે મારીયાં, રક્ત બીજને રોળી;
સુરીનર મુનીવર એમ વદે, મારી માતાછે ભોળી. જેમ. ૪
સહસ્ત્ર કળસ તારા નામના, વલ્લભ શીરે છાજે;
જગ રેહ્યો કેમ વાપરે, અંબા માથે બીરાજે. જેમ. ૫

ઉપર પ્રમાણે.

બહૂચર બાળા શેવીયે, સકળ સિદ્ધી આપે;
કરણી ભુંડી હોય કેવીયે, કૃપાદ્રષ્ટીયે કાપે. બહુ. ટેક.
પ્રેમે પુજો પ્રભાત મા, ધ્યાન ધરીને ધાપે;
મન રાખો જગત માત મા, ન દો જમને જવાપે. બહુ. ૧
કીરતી શ્રમણે સુણી સદા, ગાયે ગરબા આલાપે;
જેરે જોઈયે તે જદા તદા, આપે વણ માપે. બહુ. ૨
દેવ દેવી દુનિયા વિષે, તે પોતાને પ્રતાપે;
બહુ બળ બહુચરનું દિશે, જે ઉથાપેને થાપે. બહુચર. ૩
જીવું જીવાડોને જસ કરી, ન જપુ મા વના જાપે;
વલ્લભને શીર બહુચરી, આખા વિશ્વમાં વ્યાપે. બહુ. ૪

વલ્લભભટ વાણી.

પ્રભાતીયુ.

આસરો એક આધાર આરાસુરી, અવનીમાં આવીને સરવ જોવું.
મોટ મોટેરા તે માન મુકી કરી, આપ જોયાવિના આપ ખોવું. ટેક.
ઘર થકી ધંન તે અંઘ કીધો નહી, એણે ધંધે તો તે ધરમ જાયે;
નામ લેતા નવનિધ આવી મળે, નામ લેતા સરવ લાગે પાયે. આસ. ૧
કોડ પુરા કરી વહારમા બહુચરી, કુમતે કરી મે કાંઈ ન જાણ્યું;
માહાતમ તાહરૂ મંન જાણ્યાવિના, બળેકરી સાને સંકટતાણું. આસરો. ૨
હુંપદ ટાળીને તું પદ સેવતા, અઘ તણો સ્પર્શ નવ્ય અંગ લાગે;
જાગતી જોત તું જગતમાં અંબિકા, તુજવિના અવશ્ય કોણ જાગે. આ. ૩
બ્રહ્મ શિવ શક્ર તે ધ્યાન તારૂં ધરે, કોડ તેત્રિસ તે કોણ લેખે;
આદ્ય તું એક મંડાણ તું ઇશ્વરી, યોગ યોગેશ્વર એક દેખે. આસરો. ૪
પરમ પ્રીતે કરી સેવો સજ્જનપુરી, મંન ધરી માનજો મંન સાચુ;
સંસારમાં શીવ ને શક્ત સેવા વિના, સુકૃત કીધુ તેતો સરવ કાચુ. આ. ૫
કૃષ્ણ તુ વિશ્નુ તુ નામ નારાયણી, આદ્ય તુ અંત તુ વિશ્વ વ્યાપી;
સ્થાવર જંગમ જગત સચરાચરે, સરવ દેવે મળી તુજને સ્થાપી. આ. ૬
લક્ષ ચોરાશી માહિજ માતા તમો, લક્ષ તન માંહિ તમો લક્ષ માંહી;
રાંકને રાંક કરૂણા કરીયા તમો, વાહારે રહો ભટજીની બાહે સાહી. આ. ૭

આરા સુરમાં પંચતીરથી કરતી વખત ગાવાનો ગરબો.

માતુ આરા સુરના રાય રે, આઈ અંબીકારે મા. ટેક.
આરા સુરમાં બીરાજતારે મા, સેવકને શીર છાજતારે મા;
આસન બેઠી ગાજતારે મા, માજી તુંને દીઠે માહા સુખ થાયરે. આઈ. ૧
મંડપની રચના ઘણીરે મા, હીરા રત્ન જડ્યા મણીરે મા;
શોભા શ્રી સુરની ઘણીરે મા, માજી તુને દીઠે પાતીક જાયરે. આઈ. ૨
પુજા કરે મધ્યને સમેરે મા, કામ ક્રોધ મોહને દમેરે મા;
અંબાને મન તે ગમેરે મા, માજી તુને દીઠે મન લોભાયરે. આઈ. ૩
ગંગોદક નીરમળ ભરીરે મા, કરે પખાલ જુગતે કરીરે મા;
દુર થકી નાસે અરીરે મા, માજી તું કરૂણા કર કીરતારરે. આઈ. ૪

ચંદન પુષ્પ ચડાવતારે મા, મન માજીનુ લડાવતારે મા;
અબીલ ગુલાલ ઉડાવતારેમા, માજી તેનો સફળથાય અવતારરે. આઈ. ૫
જાઈ જુઈ ને માલતીરે મા, કીંકરીપો થઈ મહાલતીરે મા;
કંઠે શેર કરી ઘાલતીરે મા, માજી તુ નીરભે પદ દાતારરે. આઈ. ૬
બહુ જન પારે આવતારે મા, મેવા બહુ વિધ લાવતારે મા;
અંબા માને ધરાવતારે મા, માજી તેને ભવસાગર મધ્ય તારરે. આઈ. ૭
ધુપ દીપ નૈવેદ કર્યારે મા, નર નારી મોહે ભર્યારે મા;
પાંન પાત્ર મધે ધર્યારે મા, માજી તેને નવનિધ ઘણી આપરે. આઈ. ૮
ઘંટ વજાડી કરે આરતીરે મા, નર નારી મંન ધારતીરે મા;
તનમનધન સહુ વારતીરેમા, માજી તેના દુઃખદારિદ્ર બધ કાપરે. આ. ૯
સનમુખ રહી શીશ નામતારે મા, કોટી જન્મ દુઃખ વામતારે મા;
પુરણ પદવી પામતારે મા, માજીતેને પોતાનો કરી થાપરે. આઈ. ૧૦
હવન વેળા સહુ આવીનેરે મા, સપરિવારે સમજાવીનેરે મા;
પુજાપો બહુ લાવીનેરેમા, માજી ત્યાં બ્રાહ્મણ કરતા જાપરે. આઈ. ૧૧
કરે હવન ઘણા જાપથીરે મા, ટળે તનના તાપથીરે મા;
અંબા આપો આપથીરે મા, માજી તે જુગ સચરાચર જાણરે. આઈ. ૧૨
પુજા સર્વે સમરપતારે મા, શ્રીફળ ઘાટડીઓ અરપતારે મા;
બ્રહ્મ ભોજન કરી તરપતારે મા, માજી તે વેદ પુરાણેપ્રમાણરે. આઈ. ૧૩
પ્રદક્ષણા જઈ ને કરેરે મા. અંબામા મનમાં ધરેરે મા;
નવનિધ દ્વાર તેને રહેરે મા, માજીતું મુળ મહીમા મંડાણરે. આઈ. ૧૪
પંચતીરથી કરવા પળ્યારે મા, કોટીક કર્મ કુંડાં બળ્યારે મા;
સાજનસહુ સરવે મળ્યારે મા, માજીતું નિરમળપદ નિરવાણરે. આ. ૧૫
ગણપત ને શીશ નામશેરે મા, જનમ મરણ ભે વામશેરે મા;
ચારપદારથ પામશેરે મા, માજી તેને આપે પુત્ર ધનનારરે. આઈ. ૧૬
શિવ સનમુખ બેસે સહીરે મા, મોહ માયા મમતા વહીરે મા;
અલખનિરંજન એ કહીરે મા, માજીતારા સેવકને આધારરે. આઈ. ૧૭
ચાચર પુજા કીજીએરે મા, મન વાંછીત ફળ લીજીએરે મા;
અમ્રત રસ એ પીજીએરે મા, માજી તે કર્યું સકળ દેદારરે. આઈ. ૧૮
આદ્ય સ્થાનક વાસો વસ્યારે મા, દયા દિલ આણી ધસ્યારે મા;

આયુધઅંગે ધર્યા હસ્યારે મા, માજીતમે ઉતારો ભવપારરે. આઈ. ૧૯
વારાહી દીન વાળીયેરે મા, પાપ તે સકળ પ્રજાળીયેરે મા;
જોજો આંખ રસાળીયેરેમા, માજી તમે સૌનીરાખો લાજરે. આઈ. ૨૦
ભુતળ રેહે સહુ એ થકેરેમા, જો નમણ ચડાવે મસ્તકેરે માં;
સાખવખાણે પુસ્તકેરે મા, માજી તેને અંતે સ્વર્ગવિમાનરે. આઈ. ૨૧
ઉલટ મન સહુનાં થયારે મા. ત્રણ તાપ તન ના ગયારે મા;
અડસઠતીરથ અહી લહ્યારે મા, માજીનું સાચુ સત્ય દયાદાનરે. આઈ.૨૨
ચાચર પુજીને આવતારે મા, આજ્ઞા માજીની લાવતારે મા;
વાખ્ય સનમુખ પળાવતારે મા, માજી ત્યાં પુજન તારૂં થાયરે. આઈ. ૨૩
ભૈરવ પાયે લાગીયેરે મા, આળસ તજીને જાગીયેરે મા;
મનમાન્યું જઈ માર્ગીયેરે મા, માજી એવા ભૈરવ બાળેવેશરે. આઈ. ૨૪
માર કુંડ કહે મોહ થકીરે મા, અનેક સ્વરૂપ તે એકર્થીરે મા;
અંબામા બીજી નથીરેમા, માજી તારો પાર ન પામે શેશરે. આઈ. ૨૫
સિંધવાઈ સહુથી વડીરે મા, ધ્યાન ધરોને રૂદે ઘડીરે મા;
ક્ષણું એકરહો ઉભાં અડીરે મા, માજી સિદ્ધ શુભકરે ઉપદેશરે. આઈ. ૨૬
આદ્ય શક્તી એકછેરે મા, વાખ્ય તણી વીવેકછેરે મા;
વન તરૂ વર અનેકછેરે મા,માજી ભુતળ ન લે તારો ભેદરે. આઈ.૨૭
આનંદ ઉદે થયો અંગમારે મા, ચાલો જઈ એ સહુ સંગમારે મા;
મનરાખોજી શું ચંગમારે મા, માજી તેનું થાયે શુદ્ધ શરીરરે. આઈ. ૨૮
માન સરોવર એલહુંરે મા, ઇંદ્ર અમર આવે સહુરે મા;
ઉરવશીગાન કરે બહુરે મા, માજી તેનું નીરમળ દીસે નીરરે. આઈ. ૨૯
ઉભા તે મા સરોવર કનેરેમા, નાહાશે પોતે એકે મનેરેમા;
શિવસહીત ચતુરાનનેરે મા, માજી એવું માનસરોવર તીરેરે. આઈ. ૩૦
વાજાં વાજે છંદ મારે મા, મીઠાં મહા મન મંદ મારે મા;
જીવ રહે છે આનંદમાંરે મા, માજી તમે દ્રઢતા રાખો ધીરરે. આઈ. ૩૧
નરે નારી બધ જાઈનેરે મા, આપો આપ ગમાઈનેરે મા;
શેવો આદ્ય અજાઈનેરે મા, માજી તમે મનની પુરો આશરે. આઈ. ૩૨
ગાજતે વાજતે આવિયારે મા, શોભા શકળ સજાવીયારે મા;
માજીને મન ભાવિયારે મા, માજી સહુ કરતા હાશ વિલાશરે. આઈ. ૩૩

દેવીએ દહીતને બહુ હણ્યારે મા, માર્યો મહિશ તે નહી મણરેમા
અમરઉદો મુખ્યથીભણ્યારે મા, માજીજય કાળઉડ્યો આકાશરે. આદ્ય. ૩૪
સકળ તીરથ અહી વાશિયેરે મા, ભમવું નવ પડે કાશીએરે મા;
નરહો સહુમન રાશિયેરેમા, માજીતારો વાસોછે સરવ અક્ષંયરે. આદ્ય. ૩૫
રાખો મન નીરમળ મર્તારે મા, શેવો ત્રિભોવન નાપર્તારે મા;
જો હોય કરમતણી રર્તારે મા, માજી સાચીશેવા અંબા શકત રે. આદ્ય. ૩૬
અંબા અંબા જે રટેરે મા, પ્રાયશ્ચિત પુરવ તણા ઘટેરે મા;
માજીને નિત્યે રટેરે મા, એછે સકળ કળા બધ્ય શકતરે. આદ્ય. ૩૭
ગરબો ગાએ માનવીરે મા, શેહેજે નહાશે જહાનવીરે મા;
દમે નહિ કોઈ દાનવીરે મા, માજી તરે નરનારી આરકતરે. આદ્ય. ૩૮
સીએ સુણેને સાંભળેરે મા, ભવ સિંધુ ફેરો ટળેરે મા;
અંબામા પોતે મળેરે મા, માજી તમે વદ્ત્રભ દેજો ભકતરે. આદ્ય. ૩૯

ગાગરનો ગરબો.

ચાલી ચાચરરે જૈયે, અરજી અલબેલીને કહીયે. ૧
અલબેલી તું મોરી માતા, જાણી નમીયા વેદ વિધાતા. ૨
ચાચર ગરબો રે ગાતા, હિંડે મારી બહુચરિયા મદમાતા. ૩
બાળી બહુચરિયા સંગે, રમતા ચાચર રૂડે રંગે. ૪
ગાતા થાંતારે રાતા, જોગણીયો સહુ એ સંગાતા. ૫
પુનમ પુરણરે ચંદ્ર, ઉદ્યો આણંદ સાગર કંદ. ૬
ગાગર શોભારે સારી, જુગતે અંબા જુગથી ન્યારી. ૭
શોભા સવાખન પુરની સારા, બોલ્યા કુરકુટ માડી મારી. ૮
પંખી મુખ બહુચરીયા બોલે, નહી કોઈ ત્રિભોવન ચાચર તોલે. ૯
ચાચર રૂડો રે માતા, તું છાશિત સુતનારે વિધાના. ૧૦
ચાચર ગરબોરે ઘુમે, જોગણીયો સહુ લુમે જુમે. ૧૧
બોલ્યાં અંબારે વાણી, આદ્ય શક્ત તું માત ભવાંની. ૧૨
આવી અંબારે રંભા, મોટી માને ચાચર રમવા. ૧૩
ગરબો અક્ષત લઇને વધાવ્યો, અંબામાયે મુસ્તક ચડાવ્યો. ૧૪
ચાચર રચિયો રે ગરબો, ગુણ નિધિ સાગર જેહેવો ગરબો. ૧૫
ગરબો ગાતીરે અંબા, આવી યોગણી ચાચર રંભા. ૧૬

ગરબે દીવારે કીધો, વધાવી મુસ્તક માથે લીધો. ૧૭
ચાચર ઘુમેરે અંબા, આવી બહુચર ચાચર રંભા. ૧૮
જોડી અદભૂતરે સારી, લેજો શિવસુત માત વધાવી. ૧૯
રમ ઝમ નેપુર રે વાજે, તેનો શબ્દ ગગનમાં ગાજે. ૨૦
લે હંબોડારે વાળી, વાજે ઢોલ દદામા તાળી. ૨૧
ચળકે ચરણા રે ચોળી, ઝળકે કંકણુ નાંખે મોરી. ૨૨
મુખની કાંત્તિરે ઝળકે, શ્રવણે રવિ શશી સરખા લળકે. ૨૩
ગાયે સહુ રસરે મેલી, જાણે દુધમાં સાકર ભેળી. ૨૪
જોગણી સહુ આવી ઉમંગે, રમતા ચાચરે રૂડે રંગે ૨૫
ગાયે યોગણીયો સહુ સંગે, વાજે તાલ મૃદંગ બહુ ઢંગે. ૨૬
કરેછે શિવ સુતરે વાણી, સુણજો સલખન પુરની રાણી. ૨૭
ભટ વલ્લભ માતાજી તારો, એવું જાણીને પાર ઉતારો. ૨૮
આંગી રચી આઇને અંગે, શ્રીફળ ચુંદડીયો સહુ સંગે. ૨૯
માતા થાતારે રાતા, ચાલી મંડપ માંહે જાતાં. ૩૦
પ્રથમ ગણપતિ દરશણ થાતા, જઇને માનસરોવરે નાતા. ૩૧
નિરમળ કાયારે કીધી, ત્યાંથી આંગી હાથમાં લીધી. ૩૨
ટાળો ભય ભવમાં રે ભમતા, જઇને આદ્ય સ્થાનકે નમતા. ૩૩
પુરૂષાધ આપે રે પળમાં, સાચું માનજો જો હોયે દલમાં. ૩૪
નારી નર કીધા એ ગોખે, બેઠી સલખનપુરમાં શોભે. ૩૫
શિવ સુતે તારા ગુણ ગાશે, ભવસાગર તરીને જાશે. ૩૬
અરજી મે તો માને કીધી, ક્ષણ એકમાં મારી શુધ લીધી. ૩૭
કારજ માજી મારૂં કરજો, મારી અરજી ચિત્તમાં ધરજો. ૩૮
આશ રાખુછું રે તારી, કરજો કારજ માડી મારી. ૩૯
દરશણ બહુચરી મા દેજો, શેવક જનની તે શુધ લેજો. ૪૦
ચાચર ગરબો રે ગાયો, પાલવ અંબામાનો સાહ્યો. ૪૧
અરજી હાથે રે લીધી, દસ્કત કરી પાછી દીધી, ૪૨
અરજી મે ચાચરે ગાઈ, શુણજો સલખનપુરની આઈ. ૪૩
એવી શિવ સુતની રે વાણી, શુણજો આરાસુરની રાણી. ૪૪

આણુંદનો ગરબો.

મારી અંબામા આણુંદ ભરી, મા આરાસુરની રાયરે,
શોભા શી કહુ સ્વર્ગપુરીની, અકુળ કળા ન કળાયરે. મારી. ટેક.
વદન શરદમાં ચંદ્ર સમાણી, રૂદન અધીક વધાઇરે;
આનંદ કંદ જુગતમાં જાંણી, અદભુત અંબા આઇરે. મારી. ૧
મા તું બ્રહ્માણી તું રૂદ્રાણી, વૈષ્ણવી છો આપરે;
પીઠ બ્રહ્માંડ અખંડ સમાણી, જાણી નીજ પરતાપરે. મારી. ૨
આસન ચાર ખુટ ચો ખાંને, સચરાચર સંસારરે;
ભક્ત સમરથ કરી પરમાણે, નોધારાનિ આધારરે. મારી. ૩
રાત દીવશમાં રહે રંગ રાતી, ગાતી ગાંન સુગંધરે;
માત સદા મધુપાંને માતી, નીશ દીન નવલે રંગરે. મારી. ૪
એક સમે ઉલટ મન અંબા, રમતા રમત રશાળરે;
કેહે બોલાવો ગૌરી અંબા, બહુચરને તતકાળરે. મારી. ૫
સમરંતા સલખનપુરી આવ્યા, ભાવે ભરીને ઉમંગરે;
બેન કહી અંબા એમ બોલ્યા, માલાત્રી સખીયો સંગરે. મારી. ૬
કાળી કોટરાને કામાક્ષી, કુંતાને કનકાઇરે;
અનપુરણાને આદ્ય અજાઇ, હરસીદ્દને સિંધવાઇરે. મારી. ૭
ભેટ્યા ભાવ ધરી ભગવતીયો, બવે પશાઇ બાહ્યરે;
યોગણી મળી જગતને જપતીયો, લળકે માંહો માંહ્યરે. મારી. ૮
સરવ સ્વરૂપ અનુપમ શક્તિયો, સુંદરે તાયે અથાગરે,
લાડ ઘેલી મળીછે લક્તિયો, અંતરમાં અનુ રાગરે. મારી. ૯
કુંમ કુંમ કેશર આડ કપોળે, નયણે કાજળ રેખરે;
ત્રિપુરા મુખ ભરેચા તંબોળે, વરસે સુધા નિમેશરે. મારી. ૧૦
મણી માંણુક નથ્ય નાકે નૌતમ, ગૌતમનુ તપ તેજરે;
બંન્યે બેનો મળી બધ્ય ઉત્તમ, જુગતે જોડા જોડરે. મારી. ૧૧
ઝળકે ઝાળ જુમણુ જળહળ, કંઠે કાવળ હારરે;
મણી માણુક માંહે મુક્તાફળ, ઝાઝરનો જમકારરે. મારી, ૧૨
પુનરપી હાર પુષ્પના બેહેકે, પારી જાત મંદારરે;
વચે ચાંપાં ચોસર લહેકે, શોભે શુભ શણગારરે. મારી. ૧૩

ચાચર ચાલી કરે કર ઝાલી, મહાજી મન રંભાયરે;
વચમાં બેનો બે મત બાલી, બહુચરને અંબાયરે. મારી. ૧૪
કુંડે મળી કરી વળી કોડે, મોટે મંદીર દ્વારરે;
જનુની રહિ બધ્ય જોડા જોડે, હિડે ફરતાં હારરે. મારી. ૧૫
બોલ્યાં બેહેનો બે બરદાળી, બહુચર અંબા સાથરે;
સક્તિ સહુ સરવ સંભાળી, તાળી લે સંગાથરે. મારી. ૧૬
ગાતાં ગાંન તાંન અનુમાને, સાને સમજી જાયરે;
માત નિત્ય સદા મધુ પાંને, સરવે શ્યામ ઉદાયરે. મારી. ૧૭
તાલ મરદંગ વેણા જંત્ર વાગે, સાજે સર્વ સમાત્રરે;
ખુંદે એલ કરી સમજાવે, ગાજે મધ્ય દરબારરે. મારી. ૧૮
રમતાં મન ગમતાં મન ભમતાં, ઠમકે પાયે પળાયરે;
ચરણે નેપુર રમજમ વાગે, લટકે લંક વળાયરે. મારી. ૧૯
ખુંદે એલ ખાંત કરી ખાંતે, દાંતે ઘુઘટ સાહિયે;
ભગવતી ભાવ દેખાડે ભ્રાંતે, પોતે પુરણ ડાહિરે. મારી. ૨૦
કડ કડાટ કરલે રસ ડંડા, તડતડાટ બધ્ય તાળરે;
ખડ ખડાટ હરતી થઈ રંભા, ગડગડાટ ધવ નાદરે. મારી. ૨૧
હંબોડા હરસિધ લે હરખી, કરી કોટડા જોડરે;
સખી ટોળે સહુ સરખા સરખી, હરખી હોડા હોડરે. મારી. ૨૨
ફુલી નખશીખ કરે ફુદડી, બેહેન મળી બધ્ય એલરે;
ચળકે ચરણા ચોળી ચંદડી, વળી રંગની રેલરે. મારી. ૨૩
વરખે ચંદન પુષ્પ વિમાને, અંમર રહ્યા આકાશરે;
નીરખે નીજ જન ધરીને ધ્યાને, સમરે શ્વાસો શ્વાસરે. મારી. ૨૪
કરી વિલાસ આસને આવ્યાં, અલબેલી બેઠાં આઇરે;
શાક પાક બધ્ય મધ્ય મુકાવ્યાં, ભલી કરી ભુજાઇરે. મારી. ૨૫
રમ્યાં રાત નવ દસમી દીને, જમી જોગણીયો જાયરે;
પરસ્પરે કહે છે ધંન ધંને, વળિયાં માગી વદાયરે. મારી. ૨૬
ચડ્યાં રથ પંથે વળ્યા વાયુ વિધ, મગ્ન થયાં બધ મનરે;
નીજ જનને આપી નવનિધ સિધ, ઉતરીયાં આસનરે. મારી. ૨૭
ગરબો શીખે ગાયે સાંભળે, નર નારી વૃધ બાળરે;

પીંડ ધરી પર ઘેર નવ ભટકે, તેની અંબા લે સંભાળરે. મારી. ૨૮
આપે લક્ષ લાભ ધન ધાન્યે, દારા પુત્ર પરીવારરે;
માણુસમાં ઘણું જીવે માન્યે, તેને અવશાને ઓધારરે. મારી. ૨૯
ભકત વછલ એ સદા ભવાંની, માગી મુની વદાયરે;
બીજા મત કરી કરે રખવાળી, મેહેરબાંની મહંમાયરે. મારી. ૩૦
શીવો શકત જકત નીજ જાતા, દાતા દુનિયાં માંહેરે;
ગુણ ગાતાં કરે મન માતા, રાતા રેહે જાહ ત્યાંહરે. મારી. ૩૧
એક મને આરાધો ઇશ્વરી, સમરથ આપે સકતરે;
પુરણ પ્રેમ વના પરમેશ્વરી, ભગવતી આપે ભકતરે, મારી. ૩૨
એ રસ ઇશ્વરીએયે નીપાવ્યો, ચાલી ચાચર માતરે;
મારકંડ રૂષી મુખ્ય કહેવડાવી, બાધા વિશ્વમાં વાતરે. મારી. ૩૩
અંબા બહુચર મા નહી અંતર, જે જન જાણે ભેદરે;
નર નારી રેહે નરક નીરંતર, તેને અધમ જાત કહે વેદરે. મારી. ૩૪
એ બે બેનો ગવાંણી જગતમાં, આપે ઇશ્વર તાહરે;
ગુણ ગાઇને જીવું જગતમાં, વલ્લભ શોભા ભાહરે. મારી. ૩૫

સંકટના વધામણાનુ ગીત.

જેજે આરાસુરની રાંણી, માત ભવાનીરે; હુ અરજ કરૂ મન આંણી, માતભવાનીરે. ૧ તમે આણંદે ઘેર આવો, માત ભવાનીરે, તમે સેવકને મન ભાવો, માત ભવાનીરે. ૨ તારો સેવક થાય છે દુઃખીયો માતજી. તમે આવીને કરજો સુખીયો, માતજી. ૩ તને નહિ વાહાલો નહી વેરી, માતજી. તુને દેવના પુજે પેહેલી, માત ભવાનીરે. ૪
હુતો આઇને ચરણે લાગુ, માતજી. તારો દાસ થઇને માગુ માતજી. ૫
દાસ જાણીને દરસણ દેજો, માતજી. સેવકની ખબર લેજો. માતજી. ૬
દીન જોઇને દાસ તમારો, માતજી. આસરો છે અંબે તારો, માતજી. ૭
તારે હાથે ચુડલા ખળકે, માતજી. તારે કાને કળા ફુલ લળકે, માતજી. ૮
માંણેકના મુગટ ઝળકે, માતજી. વચે પાંનુ લીલુ ચળકે, માતજી. ૯
મોતીની પેહેરી વાળી, માતજી. સેવકને લો સંભાળી, માતજી. ૧૦
તારે દ્વારે ના મળે તાળુ, માતજી. તે પેહેર્યાં દક્ષણી સાળુ, માતજી. ૧૧

ગુરૂંભા આવે ચાચરે, માતજી. આવે છે સહુએ જાતરે, માતજી. ૧૨
દુઃખીયાના દુઃખજ ભાગો, માતજી. દ્વારે આવે છે જન લાખો, માતજી. ૧૩
દુનિયામા ડંકો તારો, માંતજી. હાતાં અંબે સુખ સારો, માતજી. ૧૪
તારે પારે હવન થાય, માતજી. ત્યાં માનુની મંગળ ગાય. માતજી. ૧૫
ચુદડી શ્રીફળ હોમાય, માતજી. ત્યાં વેદની ધુન્ય મચાય, માતજી. ૧૬
અંબામા મંગળ કરીયે, માતજી. તારો ગુણ અંતર વરીયે. માતજી. ૧૭
મહેરબાની કરીયે માત, માતજી. સુખીયાં સહુએ જન થાય, માતજી. ૧૮
તારો આરાસુરમાં વાસ, માતજી. કહે વલ્લભ ધોળાદાસ, માતજી. ૧૯
આ વલ્લભ કેરી વાણી, માતજી. સુણજો આરાસુર રાંણી, માતજી. ૨૦

ગરબી.

અલબેલીરે અંબેમાત, દરસણ કરવાને.
માનો જોતા સરખો ચોક, ચાચર ફરવાને. ટેક.
ચાચર ફરીયે દુઃખડા હરીયે, માના ગુણલા ગાઈયેરે;
અંબા માનુ નામ સમરતા, ઘણાજ સુખીયા થઈયે. દરશણ. ૧
આઇ અજાઈ ગણપતી ભૈરવ, ત્યાં બેઠા હરસિધરે;
પંચ તીરથોની પુજા કરતા, પામે છે નવનિધ. દરશણ. ૨
ત્રણ ગાઉ તીરથ છે મોટુ, કોટેશ્વર કૈલાસરે;
સરસ્વતીમાં સ્નાનજ કરતા, થાયે પાતીક નાશ. દરશણ. ૩
વિમળશી ધન પારજ પામ્યો, જાતે શ્રાવક એડારે;
ત્રણ ડગલાં માંનુ નામ દે ખોદતા, નાંકળી સોનાની કઢા. દરશણ. ૪
પંચ તીરથીની પુજા કરતાં, દેહના દુઃખડાં વામેરે;
ભટ વલ્લભ કહે ભગવતી સેવતા. પુરણ પદવી પામે. દરશણ. ૫

છંદ.

જેજે આરાસુરની રાંણી, તારી અકળ કળા ન કળાણી;
સાચી બહુચરા ભવાંની. જેજે આરાસુરની રાંણી. ટેક.
માને મુનીવરે જાણી સાચી, ધ્યાન ધરો મન જાણી.
ભકત વચ્છલની બાંહ તાણી, આરાસુરમાં આણી. જેજે. ૧
શુક સનકાદિક નારદ કેહેછે, શકિતયો સહુ રંગ રમે છે;
ગાંન તાંન અનુમાન કરીને, શાને સમજી રેહે છે. જેજે.

આચર કુંડે ચાહી રહ્યા છો, નૌતમ ગરબા ગાઈ;
અંબા સંગે બની બેનડી, હરસીધને સિધવાઈ. જેજે, ૩
અંબા બહુચર બની બેલશું, અલાપે કુંતાઆઈ;
કાલી કોટરા રંગભેર રમતાં, મધ્ય બની કનકાઈ. જેજે. ૪
તાલ પખાજ વેણા જંત્ર વાજે, ભેર ભુંગળ ઝાંઝર ડફ બાજે;
પંચ શબ્દ મળી ગગને ગાજે, હળી મળી રૂપ સોહાવે. જેજે. ૫
નવ દાહાડા રસ રમી જોગણી, ભાખે મુખ અમૃત વાણી.
ખાંન પાંન અનુમાન કરીને, વલ્લભ જસ ગુણ જાણી. જેજે. ૬

ગરબો.

નવરાત્રીનો.

આરાસુરની અંબામા ગરબે રમે જો, રમકે જમકે માજી ચાચર માંહજો.
ઘણણ ઘમકે પાયે ઘુગરા જો, માઠણણણ ઠમકે પાયે પળાયજો. આરા. ટેક. ૧
નવ દુરગા મળીછે નવરાતમાં જો, જોગ જોગણી કેરા સાથજો;
આવી ઉભી ચાચર પ્રભાતમાં જો, માંહો માંહ કરતી હીડે વાત જો. આ. ૨
આજ આરાસુર મળી જોગણી જો, એક એકથી અધીક મલકાય જો;
રીઝ્યા ચાચર મહિ સહુ જોગણી જો, કરતી હીડે કુશળ તણી વાતજો. આ. ૩
ચંડી ચામુંડા ચોશઠ જોગણી જો, કળી કંદ્રુપને કન કાઈ જો;
તુળજા હીંગળાજ ભાવે ભોગણી જો, આગળ ત્રિપુરાને તું કાંઈ જો. આ. ૪
આશાપુરી અનપુરણા અંજેશ્વરી જો, બહુચર બાળાને ત્રિપુરાય જો;
માહાલક્ષ્મીને ભુવનેશ્વરી જો, સંગે વૈશ્નવીને ઉમીયાય જો. આરા. ૫
વિધાતાને સંગેછે વિશ્વેશ્વરી જો, અમરેશ્વરી અંબા સંગાથ જો;
બીજી બેનો આવી આનંદ ભરી જો, સંગે આવ્યા સહુ ચાચર માહેજો. આ. ૬
અંબા રંબા ચાચર ચાલતા જો, બેનો મળીને લાડતા જાય જો.
મળી જોગણી તે મન ભાવતા જો, કહે ચાલો સહુ ચાચર માહેજો. આ. ૭
મંડપ આવ્યા ચરણ ચલાવતાં જો, મલકે માહો માહે મન જો;
આવી જોગણીયો માને લાડતાં જો, કેહેછે બેસો બેની આસંન જો. આ. ૮
બેઠા મંડપ માહે સહુ જોગણી જો, દીઠી કંદ્રપ કળા તણી તંન જો;
માતા મદભરી આરોગણી જો, જોગણીયોના મનાવ્યા મન જો. આરા. ૯

ઉઠ્યા મદ આરોગી અમરેશ્વરી જો, ભાવે મીઠાઈ બહુ પકવાંન જો;
કરી ચાચર ચાલ્યા ચતુરેશ્વરી જો, આચમન કરી સહુએ ખાધાં પાંનજો. આ.૧૦
મુખવાસ વાસ કરયો ઇશ્વરી જો, આરતી લાવી સારી મા મંન જો;
મણી મુક્તાયે વધાવે પરમેશ્વરી જો, આરતી કરતા બોલ્યાં વિવિધ તાંનજો. આ.૧૧
શોળ શણગારે ચાચર આવિયાં જો, સૌએ પહેરયા ચરણા ચોળી ચીરજો;
રાતાં અંમર અંગે મા ધરાવિયાં જો, જોગણીયોએ પહેરયા નૌતમ ચીરજો. આ.૧૨
પેહરી ઘેરી લહેરી ચાચરમાં વળ્યાં જો, જાણે સાગર સરિતા ભળ્યા ત્યાંહજો;
મધુરી વાંણી અંબા ઓચરયા જો, ગાતાં જાતાં રાતાં મંડપ માંહજો. આ.૧૩
ગગન મંડળની કરી ગાગરી જો, સુંદર શશીયત્ર હરખાય જો;
તે ગાગર અંબાયે મુસ્તક ધરી જો, ગાગરને તેજે રવિ ઢંકાય જો. આ. ૧૪
સુનાનો ગરબો માયે ધડાવિયો જો, પુષ્પાક્ષત મોતિયે વધાય જો;
ગરબો જોગણીને મન ભાવિયો જો, ગાવા માંડ્યો ચાચરે માંહ્ય જો. આ. ૧૫
ગાગરે સમે જુમે ગુમે જોગણી જો, ફરે ફુંદડી કુંદે ખુંદે બેલજો;
નાનારંગની હોડી સહુયે ચુંદડી જો, વાજાં વાગે મૃદંગને તાળજો. આરા. ૧૬
વેણા બહુ વિધ નારદ ગાયછે જો, મુખથી અંબા ઉદો કહેવાય જો;
બીજી જોગણી મળીને ધાયછે જો, કાળી બહુચર મળીને ગાય જો. આ. ૧૭
હીડ હંબોડા બે હાથે કરી જો, બહ્ય થાયછે બરોબર ત્યાંહ જો;
ગાય વાય ગુણ સહુ શિરોમણી જો, હેવો ખેળ મચ્યો ચાચર માંહેજો. આ.[illegible]
સુર મળ્યા સહુ અમર સંગમાં જો, પુષ્પ વરષે અતી ત્યાં હરોડ જો;
અંત્રીક્ષથી હરખેછે દેવાંગના જો, હરખી નરખી રેહ્યા તેત્રિશક્રોડ જો. આ.૧૯
રમી વળ્યાં નવ દુરગા નવરાતમાં જો, ઉત્તમ દીવશ આશોમાસ જો;
વિજીયાદશમીયે ઉલ્લાસમાં જો, રમતાં જમતાં કરતાં હાસ્ય જો. આ. ૨૦
બાઇ વાઇ ડાહી સહુ જોગણી જો, અરસ પરસથી રીઝ્યાં મા મન જો;
મળી વિદાય થયા શિરોમણી જો, વળતા અંબા દેછે સહુને માન જો. આ.૨૧
માન દઇ માતા મંદિર આવિયાં જો, અંબા વધાવ્યાં મણી મુક્તાય જો;
ભાવો ગરબો અંબા મન ભાવિયાં જો, વસ્ત્ર પહેરયા મા તન મન ઢંકાયજો. આ.૨૨
ગરબો ગાતા અંબા સિદ્ધ મળે જો, ભવસાગર સાંભળતાં તરે જન પ્રાંણજો.
જોગમાં જોગણીયો નિશ્ચે મળે જો, શિવસુતને આપી અમ્રત વાંણજો. આ. ૨૩
હુતો વલ્લભ મા ચરણ પ્રતાપથી જો, ગુણ ગાઈ રાખુછું તારી આશ જો;

પાલવ સાહ્યો મા પ્રતાપથી જો, જુગમાં જીવુ તારે વિશ્વાસ જો. આ. ૨૪
મારૂ મન રહ્યું અંબા બાહમાં જો, જાગતે વાગતે અંબા પાલવ સાહિજો;
ખોજો ધોજોપાપ માનશરોવરે નાહિનેજો,હુવસુધ્ધ શિવસુતના ઘરમાંહિજો. આ૨૫

રાગ સોહણી.

સમરૂં સદા ભરપુર, સુખની આપો ઘડીરે મા. સમરૂં. ટેક.
આરાસુરમાં અંબાબીરાજે, મલપતી આવે મોરી માત.
વાહન વાધે ચડીરે મા. સમરૂં. ૧
જગમગ જોત જડાબની ઝળકે, મા કોટી શશિનું તેજ;
મણી મુકત્તાએ જડીરે મા. સમરૂં. ૨
તુજ મુખ જોવા મૈયા, મારૂં મન હરખે, દરશનના મુને કોડ;
જોવાની ટેવ પડીરે મા. સમરૂં. ૩
કેહે વલ્લભ સુર્લભ કરી વિનવું મા, વિધી આપોને બહુ તોલ;
નયણાં ભરી ભરીરે મા. સમરૂં ૪

રાગ કાફી.

શરણે આયેકી રાખો લાજ, મૈયા તોરે શરણે આયેકી રાખો લાજ. ટેક.
વણીક વિમળશીને રાજ કરાવ્યું મા, જુગવાણી વિખ્યાત. હો મૈયા તોરે શ-
રણે. ૧ ભાવે કુભાવે જનુનીને શેવો, તેના સરીયાં કાજ, હો મૈયા તોરે શર-
ણે. ૨ દાસ વલ્લભભટ કેહે કરજોડી, મ્હેર કરો માહારાજ.હો મૈયા તોરે શરણે

દલપતકવીની વાણી.

ગણપતિનો ગરબો.

સમરંતા સુખ પામીયેને, સાહ્ય કરે સુંઢાળોરે,
દરશણે દુઃખ વામીયેને, મોટો દેવ દુંડાળોરે. ૧
પેહેરણ એને કંચુકીને, માથે સુંદીર ખુંપરે;
સિંદુર અંગે શોભતુંને, એ છે આનંદ રૂપરે. ૨
ચાર ભુજાનો દેવતાને, ગોરિનો ગજદંતરે;
સુરપતિ શેવા કરેને, મહિમા છે અત્યંતરે. ૩
કટી સોહીયે કટી મેખલાને, ઘુઘરીયો બેઉ ચર્ણરે;
બાંહે બાજુ બંધ બેરખાને, કુંડળ લળકે કર્ણરે. ૪

યજ્ઞો પવિત્ર સર્પનુંને, શેવંત્રાનો હારરે,
ઊંદર એને બેસવાને, મોદિકનો છે આહારરે. ૫
ડાબા હાથમાં કમળ ફુલને, જમણા હાથમાં ફરશીરે;
કરકમંડળ પેરખાને, રેહે છે અમી વરશીરે. ૬
એવા ગણપતિ પુજીએ ને, શંભુ જેના તાતરે;
મન વાંછીત ફળ પામીએ ને, ઉમીયા એની માતરે. ૭
સુદ્ધ બુદ્ધ બે નારીયોને, સ્વામી કાંતિક ભાઈરે.
રિદ્ધ સિદ્ધ બે કુંવરીયોને, તેમ કુશળ જમાઈરે. ૮
લક્ષ લાભ બે દીકરાને, એવું તો ઘરે સુત્રરે.
સાચે મને શેવજો, એ છે પારવતીનો પુત્રરે. ૯
નામ લેતા સિદ્ધ પામીયેન, છે શિવનુ વરદાનરે.
નિત્ય ઉઠી શિશ નામીયે, તો પામીએ બહુ સંતાનરે. ૧૦
સાંભળજો સહુ માનવી તમે, એટલું કહ્યું કરજોરે.
ગરબો આ ગણેશનો તમે, આગળથી ઓચરજોરે. ૧૧
ગાશે સુણશે ભાવશુને, તેના કારજ શરશેરે.
ગાતા પેહેલા મંન ભાવશુને, વિન વાયેહર વરસેરે. ૧૨
સંવત સતર છાશિયાને, ઉત્તમ આશો માસરે.
નવરાત્રીની પંચમી, ગુણ ગાયે દલપતદાશરે. ૧૩
માગુ મનથી એટલુ જે, પોચે મનની આશરે.
સુખ સંસારના ભોગવેને, અંતે સ્વર્ગ નિવાશરે. ૧૪

અજાઈ માતાનો ગરબો, મંદીર આગળ કળસ મુકીને ગાવાનો છે.

માન સરોવર તીરે માતા, અજાવડી કહીયેરે મા.
તેનું દરશણ કીધે સહુ કો, સુખીયાં થઈએરે મા. ૧
અંબાની જેવડા બેન તે, જઈ બેઠી વન માંહ્યરે મા.
અજાબ્યમાને વૈભવ ન ગમે. અતિ આનંદ મન માંહેરે મા. ૨
ચોસઠ જોગણી ડાબા જમણી, બેઠી માના પાસરે મા;
આદ્ય શકિત છે અજાવડીને, પુરણ જોત્ય પ્રકાશરે મા. ૩
સઘળી દેવ્યા માનિરે લોની, નહીં કોની પરમાવરે મા;

જેને સેવે સંકટ નવ પામે, તેને શેવે નીત્યરે મા. ૪
તળાવના જળ ભરી તુંમડાં, તે વાડીનાં ફુલરે મા;
કુમ કુમ અક્ષત લેઇને પુજે, મહિમા અંધીક તુલ્યરે મા. ૫
અજાબ્ય પુજે અંબા પરસન, તેમાં નહી સંદેહરે મા;
વાટ ઘાટમાં સુખીયા રાખે, કોઇને નવ દે છેહરે મા. ૬
કર્મ કછોટો કર આયુધ લઈ, બેઠી દૈત્યહણેરે મા;
નયણે માને અમી ઝરેને, નિરખે ભકત ભણેરે મા. ૭
અજાબ્ય તળેથી માટી ચોળે, સઘળા રોગ હણેરે મા;
જનમ જનમના પ્રાશ્ચિત જાયે, વાણી વેદ ભણેરે મા. ૮
વૈભવ નહી પણ પારો પ્રત્યક્ષ. જાણે સુરી નર લોકરે મા;
એ બે એનો મા ભેદ ગણે કાંઈ, તેનું જીવતર ફોકરે મા. ૯
અજાવડીનો ગરબો જે કોઈ, ગાયે ભાવ ધરીરે મા;
સુખ સંપત પામે ઘણું, ભવસાગર જાયે તરીરે મા. ૧૦
સંવત સત્તર ચોરાશીના, ભાદરવા શુદ બીજરે મા;
રવિવારે એ પારે દલપત, ગાય મનની રીઝરે મા. ૧૧
સાંભળતા સુખ શાહતા થાયે, જાય તનના તાપરે મા;
મારી બુદ્ધિ પરમાણે બોલુ, અંબાનો પરતાપરે મા. ૧૨

ગરબો.

પ્રથમ ગણપતિને લાગું પાય કે, ધન અંબાલાલરે;
મુંને સરસ્વતી થાજો સાહ કે, ધન અંબાલાલરે;
મારો ગરબો રૂડો થાય કે, ધન અંબાલાલરે;
માના ચાચર વચે ગવાયેકે, ધન. ગરબો સાવ સોનાનો કોરાવ્યો કે. ધન.
અંબામાએ મોતાડે વધાવ્યોકે, ધન. ઉઢાણી રતન જડાવી કે. ધન.
દીવેટો તેવા સુતરની સોહાયે કે. ધન, સુરીનર મુની વરના મન મોહીયેકે. ધન
ગરબો આરા સુરીએ અજવાળ્યો કે. ધન. સ્વર્ગ ભોવનથી ઇંદ્ર બાળ્યોકે. ધન
જોગણીઓ ચોસઠ મળી જોવા કે. ધન. રંભા સજથઇ અંગસમારીકે. ધન.
ફુલેલ ભરાવી વાળ્યા અંબોડાકે, ધન. કાજળ સિંદુર તે કેસ સમારીકે. ધન.
હોડી જુજવા રંગની સાડીકે. ધન. ચણીયા અતલશના ભાતભાતકે. ધન.
રૂમઝુમ ઘુઘરા પાએ વાજેકે. ધન. રંગે ગરબો ગાયેને પાડે તાળીકે. ધન.

જીણું વાજાં વાજે પછવાડેકે. ધન. દુધ કડચાને સાકરો ભેળીકે. ધન. કંઠ ન બેસે ને ગાયે રસતાળીકે. ધન. ગાતા આના સખીને પડ્યો વાદકે. ધન. સ્વર્ગ ભોવનથી સુણ્યો નાદકે. ધન. જોવા આવ્યા ઇંદ્રને ઇંદ્રાણીરે કે. ધન. દેવતા સર્વે મળીને જોવા આવ્યાકે. ધન. હારેડા પુષ્પ તણા બહુ લાવ્યાકે. ધન. બ્રહ્મા આવ્યા બ્રહ્માણી સંગેકે. ધન. સુરજ આવ્યા તે રાણી રાંદલસાથેકે. ધન રોહીણી જોવા આવ્યા ચંદ્રસાથેકે. ધન. પાતાળની નાગણી મળી આવીકે. ધન. રંભાતાણી લીધી રૂપે રૂડી ભાળીકે. ધન. શિવ આવ્યા ઉમિયાં અડધાંગેકે. ધન. ગંગા જોવા આવ્યાતે મેલી કાશીકે ધન. રૂષી ત્યાં હવનકરેને હોમે ખીરકે. ધન. કવચ્ચે કવચ્ચે કસબી ચીરકે. ધન. શ્રીફળ હોમેને અગર ચંદનકે. ધન. સર્વ ભણી કરેછે લક્ષ્મી હવનકે. ધન. પુરણાહુતી કરી પાવલે લાગ્યાકે. ધન. ચોસઠ જોગણી મળી કષ્ટ ભાગ્યાકે. ધન. નવાપાક નીપજાવ્યા ભાત ભાતકે. ધન. થાળ ચોસઠ જોગણીની પુરાવીકે, ધન. વચ્ચે અંબે આરાસુરી આવીકે. ધન. જાણી આરોગે એક સબળા વીરકે. ધન. આરોગે ભૈરવ પોતે વીર કે. ધન. સરસ્વતી આરોગે કુવારી કે. ધન. બટુક હનમાંન બાળ બ્રહ્મચારી કે. ધન. રૂષી આરોગી ઉઠ્યા તે રૂડુ લાગે કે. ધન. બ્રહ્મા વિસ્નુ શિવનુ મન હીસેકે. ધન. પોતે આરોગ્યા નીમ ભય મેલીકે ધન. થાયે અત્રા તણીત્યાં હેલી કે. ધન. આપ્યાં પાન બીડાં લવીંગ સોપારી કે, ધન. માજી તું જેવી છાં તેવી રેહેજે પ્રસન કે. ધન. શીખે સુણે ગાય ગવરાવે કે. ધન. ગરબો સંપુરણ થયો છે સુભકારો કે. ધન. દાસ દલપત જાવું બલીહારી કે ધન.

ગરબો સંકટનો આણુંદના ગરબાની દેશી.

પુજુ ગણપતીના પાય, શુદ્ધ બુદ્ધના સ્વામી મા.
શમરૂ સારદા માય, ગુણ ગાઉ શીરનામી મા. ૧
હો અંબે મેરીમાય, આરાસુર રાણી મા.
સાંભળજો વિખ્યાત, કર્મ તણી કાહાણી મા. ૨
કળજુગને મહિમાય, પાપ ઘણું થાયે મા.
કરમ ધરમ લોપાય, પરજા પીલાયે મા. ૩
અધીપતી એવા રાય, તે કેમ નિપજાવ્યો મા.
કાળજ કરડી ખાય, હરિ લે છે માયો મા. ૪

એને કેમ કહું ભુપ, રૈયતને પીડે મા.
એતો કાળ સ્વરૂપ, સરવસ્ત લુટી લે મા. ૫
કોળી લુટે રાત, દીવસે એ પાપી મા.
વેરો લે વિખ્યાત, સહુ થાક્યા આપી મા. ૬
હાકેમે વાળ્યો દાટ, આતુર માસમા મા.
નીમ છે મહીના આઠ, નાસા નાસવા મા. ૭
તેને આપી ચોથ, સહુ રાખે રાજી મા.
ન પડે કોની ઓથ, નહી કો મરદ ગાજી મા. ૮
કો નવ માને હાક, સહુ બળીયા બાથી મા.
કંથે વાહાડ્યુ નાક, લઈ ચાલ્યો હાથી મા. ૯
તરણાવત તરવાર, સહુ હેની માને મા.
એ સઘળે પામ્યો હાર, કવિ કેમ વીખાણે મા. ૧૦
લુટાણું ગુજરાત, એ સુબો થાપે મા.
લીન આવે વરસાદ, રહીતેને પાપે મા. ૧૧
રૈયતને શીર વેઠ, તેતો કપુર ગયો મા.
જાણી પાડી વેઠ, તે નીર ગુણ થયો મા. ૧૨
કોઇની સુણે નહી વાત, મંનમાં ગરેવ ઘણો મા.
જાત વિના નહીં ભાન, છે વછીયાત તડમા મા. ૧૩
મેહેલ્યા સહુ રોજગારે, ચાડીને ચસકે મા.
ભેળું માણસ બજાર, કો નવ હિંડી શકે મા. ૧૪
માહો માંહે બહુ ખાર, પકડાવે વેરે મા.
મારે મોહોકમ માર, ચોરતણી પેરે મા. ૧૫
સોઠી ચોદશ થાય, નવ પુછે કોહોની મા.
નાણાં નગદ લેવાય, પછે અવધ મોની મા. ૧૬
કોડી નવ ખરે ચાય, હાકેમને ત્રાસે મા.
અવગતિયાં મંન થાય, રહે મંન નિરાશે મા. ૧૭
કોઈ નર નાશી જાય, એ હરેકત ભાંગા મા.
તેનાં ઘર ખોદાય, પુઠળ થઈ લાગ્યાં મા. ૧૮
બહુ ધાતુ પાત્ર વેચાય, તે અડધે મુલે મા.

થર થર ધ્રુજે કાય, હાકેમને હુલ્લે મા. ૧૯
લેછે સરવની જગાત, મહારાજા આવ્યો મા.
બમણી લીધી મુલાખાત, એ હાકેમ કાહાવ્યો મા. ૨૦
બારે ભાગોળ બંધ, ઉઘાડી બારી મા;
નીત્ય નગરમાં ધંધ, કલ્પે નર નારી મા. ૨૧
એતો અહીંયા રીત, લેડગલે ડગલે મા;
એ ભર્યા છે વીપરીત, મુલકમાં સઘળે મા. ૨૨
આવણકેરો સાથ, તુજ શરણે આવ્યો મા;
પડ્યો ક માણસ હાથ, તે કેમ લુટાવ્યો મા. ૨૩
વિસનગરનો દૈત, આડે આંતરીયો મા;
બગડી તેની નૈયત, તેતો અધરેમ કર્યો મા. ૨૪
હાટકેશ્વરનું તેજ, તે તુજને માને મા;
ઘણું અઘટતુ એજ, પડ્યા બંધી ખાને મા. ૨૫
અઘટતું કેમ ઘટાય, જે જંન વિશ્વાસે મા;
ઘટશે તુંજ મહિમાય, સહુ કરશે હાંશી મા. ૨૬
ધોંશે મારશે લોક, નવ કીધી સાહે મા;
નવરા નાગર લોક, અંબાવે જાયે મા. ૨૭
ભંડારા બહુ થાય, લાડુ દુધ પાકે મા;
એલડધા નિત્યે જાય, એ લાલચ માટે મા. ૨૮
જે વરશાંતીયા વિખ્યાત, આવે શીર શાટે મા;
એમ વાંકી બોલશે વાત, તે નર નહી ખાંટે મા. ૨૯
મારી અંબા છોડાવો આજ, નાગરી નાતને મા;
છે બાંહ્યગ્રહ્યાની લાજ, આરાસુરી માતને મા. ૩૦
ઉગ્યો સઘળે સુર, સ્વર્ગ પતી પોતે મા;
દુષ્ટને કહાડો દુર, આદ્રષ્ટે જોતે મા. ૩૧
તે માર્યા છે દૈત, મહિષાસુર સરખા મા;
વરત્યો જેજે કાર, દેવ સરવે હરખ્યા મા. ૩૨
એ પાપી કોણજ માત્ર, તરણવત તાહારે મા;
બાગો એના ગાત્ર, નાખોની છારે મા. ૩૩

મોકલ તારો મીત્ર, મારી કરે કટકા મા;
શોણીત ચાલે શરીર, રંગ તણા ચટકા મા. ૩૪
મુસકે.બાધી માર, ચઉટા વચ્ચે મારે મા;
દુકમનો કરનાર, તુ વિના નહિ હારે મા. ૩૫
જે ઘેર અંબાનું ધ્યાન, તે કેમ દંડાશે મા;
હજો તેના દીવાંન, જીવતા કેમ જાસે મા. ૩૬
ત્રિભોવન તારૂ તેજ, તુ સઘળે વ્યાપિ મા;
કરૂ વીનતી એજ, રહિ ન શકે પાપી મા. ૩૭
હસ્તીના પુર ઉદ્યોત, જેવું ક્રમ પાખે મા;
તુછાં જાગતી જોત, નિંદા કરે સાંખે મા. ૩૮
સુણી સેવકની વાત, આસનથી ઉઠ્યાં મા;
મુકીને મરજાદ, અંબાજી ત્રુઠ્યા મા. ૩૯
રાંણી જાયો રજપુત,* વિસનગર આવ્યો મા;
પકડ્યો પાપી દુષ્ટ, વિપ્રને છોડાવ્યા મા. ૪૦
બ્રાહ્મણ આવ્યા ઘેર, સહુ કારજ સીધુ મા;
આઇજીએ કીધી મહેર, મન મારૂ રીઝ્યું મા. ૪૧
અણ વીસવાસી લોક, કો નવ લે ગત ને મા;
આપત નાંણ્યાં રોક, મેની હીંમતને મા. ૪૨
મુકાવ્યા અંબાવ, તે ફાસુ છોડી મા;
બ્રાહ્મણ આવ્યા ઘેર, નવ બેડી કોડી મા. ૪૩
જેમ કીધુ આ કાજ, તેમ અહીંયાં આવો મા;
દેશપતી માહારાજ, સંગાથે લાવો મા. ૪૪
આવ્યા નગર મોઝાર, રાજાને તેડી મા;
સહુને થયો આધાર, ચીંતા સહુ ફેડી મા. ૪૫
આસંગમા રંગભેર, સહુ ગરબાગાસે મા;

*દાંતાના રાંણા માનસીંગજીના બાપ નાગરોને બંધીખાંનામાંથી છોડાવ્યા, ને માજીની જાત્રા કરાવી. વાસ્તે એક કોડી દાણ લીધુ નહી ને તેડીગયા. માટે અસલથી નાગરોનુ દાણ લેવાતુ નથી.ને દુષ્ટને મારીજસ લીધો.

અંબા ઘેરે ઘેર, નિત ઓછવ થાસે મા. ૪૬
માહારાજા અધીપત, મન ગમતો આવ્યો મા;
ઉતર્યો જે નદીપાર, મન મહારે ભાવ્યો મા. ૪૭
તે વારે દુષ્ટ થયો અસવાર, મોરચે રહ્યો થંભી મા;
ચડ્યો કરીને કોપ, મહારાજા સામો મા. ૪૮
માર્યા મુસદી ચાર, મોરચો ભંગ કીધો મા;
પાપીની પડી હાર, પછી લુટી લીધો મા. ૪૯
સલા કરી જેમ તેમ, તેણે કારજ સીધ્યું મા;
(પછી) નીસાસો પામી દુષ્ટ, શેહેર કબજ કીધું મા. ૫૦
સઘળે ચોકી થાય, કાંઇ ન પડે ડાઘો મા;
મહા મોટા મહારાજ, સઘળે થયો શાબ્બોરે મા. ૫૧
ભલો ભલો કહેવાય, શેહેરની પુરતમા મા;
દાખલ થયો અધિપત્ય, ઉત્તમ મહુરતમા મા. ૫૨
મહારાજા અધિપત્ય, જોડ ઘણી ભાવે મા;
એની આશા પુરે શકત, ભેદ કશો ન લાવે મા. ૫૩
આનંદ થયો સહુ જન, સઉ સુખો ગાવે મા;
ઉઘડ્યાં કોટીક દ્વાર, દીપક ઓછવ થાયે મા. ૫૪
આજ વાધ્યો મહિમાય, આગળ જશ થાશે મા;
લખ્યશે એજ કવીત, અવિગતે વંચાશે મા. ૫૫
કહેછે દલપત દાસ, મા સનમુખ્ય ભાળો મા;
પુરો મનની આશ, દેહ દુરબળ ટાળો મા. ૫૬

નહાના કવીની વાણી નાગર હતો.

પંચતિરથી કરતી વેળાયે પ્રથમ ગણપતી આગળ ગાવાનો
ગરબો.

આઈ આશા પુરો અંબિકા. ટેક.
શેવા શેવા અંબે આરાસુરી, માની ચાકરી ચોકી કરી;
માના દરશણથી ચેતા ટળી, આઇ આ. ૧
પ્રથમ ગણપતી દરશણ કીજીયે, રિધ સિધ માગીને લીજીયે,

માને મ્હોલે હાથા દીજીયે. આઇ આ. ૨
માનુ ચાચરે અતિ રળીઆમણુ, શોભા તે શીશી વર્ણવું;
માને દુરથકી દેખી નમુ. આઇ આ. ૩
વાવનાં તે નીરમળ નીરછે, ચાચર એચર વીર છે;
ત્યાં ભૈરવો રણધીર છે. આઇ આ. ૪
માનુ માન સરોવર સારૂછે, ત્યાં અજાબ્ય દરશણ જાવુછે;
માના પારા મધે જઇ ગાવુંછે. આઇ આ. ૫
માના વાંગ્ર ગોધન સિંહચરે, એક દિન મા તે રૂપ ત્રણ ધરે;
દુઃખીયાનું દુઃખ શેજે હરે. આઇ આ. ૬
મા આરાસુર વાસો વસે, મા સિંહાસન બેઠી હશે;
માજી શેવકની વહારે ધસે. આઇ આ. ૭
સરસ્વતિ મા જઇને નાહિશુ, દેહ શુધ નીરમળ થાઇશુ;
બાવા કોટેશ્વરના ગુણ ગાઇશું. આઇ આ. ૮
વિશ્વ મોહ ભરી વિખ મા ભરી, માજી જાગતી જોતે ખરી;
માયે વિમળને કરૂણા કરી. આઇ આ. ૯
ચાચર ફરી ગરબે રમે, ગરબે રમે માને ગમે;
માજી નાનો અંબાને નમે. આઇ આ. ૧૦

અજાબ્ય માતાનો ગરબો ગાઇ રહ્યા પછી માથે કળસ લઇને નાચેના ગરબા ગાયછે. કળસ માથે લઇને.

ગરબો.

પાતળીરે, પુતળીરે, પાણીડાનીહાર, સરોવરીયાપાળ, ઘરનાળે બેઠાં ભરવારે,
કોઇ સીચજોરે, સીચજોરે, વાડીમાંનીવેળે, (૨) સીચજો વાડીમાના કેવડારે.
કાંઇ કેવડીયારે, કેવડીયારે, મારી અંબામાને ભેટ, (૨) પાઘડીયે રક્ષા કરોરે.
કાંઇ પાઘડીયે રક્ષા કરોરે, નાના મોટાને ખંમા કરોરે. ૧
પાતળીરે, પુતળીરે, પાણીડાની હાર, સરોવરીયા પાળ, ઘરનાળે બેડાં ભરવારે.
કોઇ સીચજોરે, સીચજોરે, વાડીમાની વેલ, (૨)સીચજો વાડી માના મોગરારે
કાંઇ મોગરારે, મોગરારે, મારી અંબાને ભેટ, (૨)ઘાટડીએ રક્ષા કરોરે.
કાંઇ ઘાટડીએ રક્ષા કરોરે, નાના મોટાને ખંમા કરોરે. ૨

દેશી ફેર.

શીંગડુ વાગેરે તંમરીયુ, જેનો શબ્દ ગયો આકાશ.
અંબા તારીરે પીપલીયે બંધાવું ગૌરી ગાય,
ગાય ચરેને પાણી પીયે, મારી અંબા દુધડે નાહે,
સવા મણનોરે ખીચડો, માહી સવા ઘણીનુ તેલ.
રમજો જમજોરે માવડીયો, એજાવજો સારી રાત.
સીંગડુ વાગેરે તંમરીયુ જેનો શબ્દ ગયો આકાશ.
અંબા તારીરે પીપલીયે બંધાવું ગૌરી ગાય.
ગાય ચરે ને પાણી પીયે, મારી અંબા દુધડે નાહાય.

ઉપરના ગરબા ગાઇ રહ્યા પછી કળસ માથે લઇને માતાજીના ચાચરમાં પંચતારથીનો ગરબો ગાતા ગાતા આવવું, ને તે ગરબો પુરો કરી રહ્યાં પછી માથેથી કળસ ચાચરમાં મુકી નીચેના ગરબા ગાવા.

ગરબો.

હમે શ્રાવણકેરા આવનારા,હમે ભાવે પુજાપો લાવનારા, હમે લાડુને ઘી જમનારા, હમે દુધપાક પુરીયો જમનારા, હમે પંચ રાત્રી રહેનારા, હમે થતાક થૈથૈ કરનારા, હમે શ્રાવણકેરા આવનારા.

દેશી ફેર ફરતે ફરતે ગાવાનું.

માજી આજનો દહાડો રહેવા દોની, મને ચાચર રંભા દોની, મને ઓટલે સુવા દોની. મને દીલ ખોલી વાત કહોની, મારા તનમનની ગત લોની, સવારે ઉઠી ચાલવું જો. ટેક.

મારી મા ચાચર માવસે અંબામાવડી જો,
મારી મા હવનને કાજે દોવડાવો ગાવડી જો;
મારીમાં ખીર ખાંડ ઘૃત લોની, મા ચાચર રંભા દોની,
મારા તન મનની ગત લોની.
મને દીલ ખોલી વાત કોની, મને ઓટલે સુવાદોની,
સવારે ઉઠી ચાલવું જો. ૧
મારી મા ચાચર માવશે તારા બાલુડા જો,

વાંમે ગણપતી, દક્ષણ વેરાવડી જો.
મા આજ૦ મુને ચાચર રં૦ મારા તન૦
મુને દીલ૦ મુને ઓટલે૦ સવારે ઉઠી ચાલવું જો. ૨
મારી મા ચાચરમાં વશે તારા મરગડા જો,
મારી મા ડુંગરમાં બેઠી અંબા ગરગડાં જો;
મારી મા આ૦ મુને ચાચર૦ મારા તન૦
મને દીલ૦ મને ઓટલે૦ સવારે ઉઠી ચાલવુ જો. ૩
મારી મા શામા શંભુ, પાછળ અજાવડી જો,
મુકે નાનો મુસ્તક તારી પાવડી જો;
મારી મા આ૦ મુને ચાચર૦ મારા તન૦
મને દીલ૦ મને ઓટલે૦ સવારે ઉઠી ચાલવુ જો. ૪

ઉપરના ગરબા ગાઇ રહ્યા પછી, "શુલેન; પાહીનોદેવી" એ મંત્ર પાંચ વખત ભણીને; કળશ માથી માતાજીના શીખરે પાંણી છાંટવુ, પછી સરવે ગાનારાઓ ઉપર છાંટવું. માતાજીને દંડવત કરીને, મુકામ ઉપર જવું, પછી માતાજીની પુજા કરવાનો આરંભ કરવો, પછી થાળ આરતી કરીને જમવું, બીજે દિવશે રંગીલો કરવો તે. માતાજીના મંડપના પગથીયા, ધોઈ સ્વછ કરી કંકુએ રંગવા ને નીચે કળશ સ્થાપના વેદ મંત્રથી કરી પુન્યા વાચન વેદનું કરવુ. માતાજીને ને ભટજીને મોહે કંકુ પીળી આવવુ. પછી રંગીલો પુરો થયો. પછી જેને ભંડારા કરવા હોય તેણે કંકુ લેવુ, માતાજીના ઉરાની આગળ પાછળ હાથા દેવા પછી. કળશ વિસર્જન કરીને માતાજીના શીખર ઉપર "સુલેહન:પાહિનો દેવી" એ મંત્ર ભણીને ઉદો કહીને પાંચ વખત પાણી છાટવું. પછી વરસુતીવાને છાંટવું. માતાજીને નમસ્કાર કરીને વધાય પવું. એવો નાગરોનો વંશ પરંપરાથી શાવણમાસમાં ધારોછે. "શ્રી જગદંબાર્પણમસ્તુ"

ગરબો.

ધનધન આજુનો દીન, અંબામાવડીરે, તુને દીઠે માન્યું મંન, અંબામાવડીરે. ૧
તુતો અલબેલોહુ લહેરી અંબા૦ આંખ રંગે ભરી ઘેરી, અંબા. ૨

તારે મુસ્તક ભરી વાડી, અંબા૦ તેતો પહેરી દખણી સાડી, અંબા. ૩
અદભુત સિંહાસન બીરાજો, અંબા૦ સદા સેવકને શીર છાજો, અંબા. ૪
મુને વહાલો ચાચર ચોક, અંબા૦ તહાતો રમવાનીછે સોખ, અંબા. ૫
ત્રિભોવનમાં તારૂ નામ, અંબા૦ ચૌદલોકનો વિસરામ, અંબા. ૬
તારી પાવડીનોહું ચાકર, અંબા૦ સનમુખ જોજો મારી ઠાકર, અંબા. ૭
આઈ અકળિતછો વિધાતા, અંબા૦ ડુંગરવાળી મોરી માતા, અંબા. ૮
તારો નિશ્ચેહુ હું રાંક, અંબા૦ મારો થયો હશે કાંઈ વાંક, અંબા. ૯
શીખ દીધી ઘણુ કશી, અંબા૦ પાપ કહાડી નાખો ધશી, અંબા. ૧૦
મહેર દ્રષ્ટે જુવો નહાળી, અંબા૦ છોરૂ જાણીને લો પાળી, અંબા. ૧૧
દુઃખડા કહાડી નાખો કાપી, અંબા૦ નવદીન બેસુ કળશ થાપી, અંબા. ૧૨
સનમુખ જોજો માતા ભોળી, અંબા૦ પુજા કરૂ કુંમ કુંમ ધોળી, અંબા. ૧૩
મુજ ઘેર આવો લહેરે, અંબા૦ મહાલક્ષ્મી રંગભેરે, અંબા. ૧૪
ખરદાળી બરદ પાળો, અંબા૦ રાંક જાણી દોસ ટાળો, અંબા. ૧૫
પુષ્પ ચોખલે વધાવું, અંબા૦ થાળ અમરીતે પુરાવું, અંબા. ૧૬
જેજે બોલો મુખથી વાણી, અંબા૦ ધન ધન સલખનપુરનીરાણી, અંબા. ૧૭
ચાચર ગરબે રમવા તેડો, અંબા૦ મહેર આંણી નાવ બેડો, અંબા. ૧૮
મા ભરૂશો તારો ભારે, અંબા૦ તમો નિશ્ચે આવો વહારે, અંબા. ૧૯
જારે આવી ગરબો ગાશે અંબા૦ તેના દુઃખ દારિદ્ર જાશે. અંબા. ૨૦
જેજે બોલો મુખથી વાંણી, અંબા૦ ધન ધન આરાસુરની રાણી. અંબા. ૨૧
શેવક જાંણી કરજો સાહે, અંબા૦ તુને નાહાનો લાગે પાયે. અંબા. ૨૨

ગરબો દેશી ફેર.

અંબા અલબેલી દીશેછે આજ રંગમારે, ચોસઠ જોગણી અજાઈ સરવ સંગમારે. ૧ તારૂ સ્વરૂપ દીશેછે રળીયાંમણુરે, મુખ ચંદ્રમા થકી ઘણુ સોહામણુરે. ૨
મુસ્તક વેણી બીરાજે વીશાળ શુરે, ગુથી ચમરીને ફુમતી માળશુરે. ૩
વચે ચળકે તે ચાક ગુરૂ હીમનારે, હીરાજડીત્ર જડ્યા તે જોત ભોમનારે. ૪
તારૂ તરસે થીયુ દીશેછે ઘણુ ટેકમારે, સેથો સિંદુરે પુર્યો તે અવલ છેકમારે. ૫
નેન કાજળ સારા તે દીશે રાતડીરે, બંધી સારી બાંધી તે શી કહુ વાતડીરે. ૬
હીરા ઝળકે તે અંબાને ગોરે ગાલશુરે, વાળી મુક્તાની પહેરી તે વચે લાલશુરે. ૭

મુસ્તક મુગટ બીરાજે એક તુલ્યનોરે, વચે પાનુ ચળકે તે અમુલ્યનુરે. ૮
છત્ર હીમના જળકે તે બંધી ઝાળશુરે,શીકા જુમખા જુમે જાજા બારશુરે.૯
તેલ ફુલેલ મરદાવે મોરી માવડીરે, ઉજ્ણોદક ભરેયાંછે ગંગા જળીરે. ૧૦
કરી પખાલ લેધો શાવરાવ્યો લાહ્યનોરે, સાળુ કસુંબે ચુતોતે પ્રહેરો ચાહ્યનોરે. ૧૧
ચંદન ઘોળા કેસર કપુર કાચલીરે, કટી મેખલા બાંધી કમર પાતળીરે. ૧૨
માથે ટીલાં કીધા તે ત્રણસેરનારે, જળકે હિમ મુક્તાફળ ઝવેરનારે. ૧૩
માને ગળેગળુ બંધ બાંધીયારે, મુખ જોયાથી દુઃખ સર્વે વામીયારે. ૧૪
કોટે કાઠલી ને સાંકળીને જુમણુરે, ઉતરી અરીસા માળાને ઘરેણું ઘણુંરે. ૧૫
હાથે કેરખીને બેરખીને બેરસુરે, બાંહે બાજુબંધ બાંધ્યા સુના દોરશુંરે. ૧૬
હાથે વાંકડાને સાંકળાને કાંકણીરે, ગોખ જો ખમાં બીરાજે અંબા બાકડારે. ૧૭
કાંડે કંગણી જવા છલ્લા આરશીરે, ગરબો જોવા આવ્યાતે બ્રહ્મા મહારૂષીરે.૧૮
પાયે ઝાંઝરાંને જંજીરા જમકતારે, હિંડે સાંસતાંને સરવે માંહે ઠમકતારે. ૧૯
પાયે ગુગરીને ગુજરી વાજતારે, ચૌદ લોકમાં અંબા તું બિરાજતીરે. ૨૦
દિપક જોતો જણાયછે જુગતમાંરે, તારૂં નામ લેતો જાય મુક્તમાંરે. ૨૧
તુંને સેવી સદાયે અષ્ટમાંરે, તુંને ન સેવે તે જાયે કલેશમાંરે. ૨૨
સેવક નાહાનો મુકે મુસ્તક તારી પાવડીરે, ચાચર ગરબે રમે અંબા માવડીરે.૨૩
બેઊ કર જોડી સેવક વાણી વદેરે, હુંતો માગુછું જે અંબાજી રેહેજો હૃદેરે.૨૪

આદીતરામ કવીની વાણી.

ધન અંબાલાલ, વશિયા ડુંગર માંહરે જાગા જોઇને. ટેક.
પ્રથમ ગણપતીનું દરશણ કરીયે, માનો કોલ લઇ ચાચર ફરીયે.
માની પાવડીયે જઈ શીશ નમીયે. ધન૦ ૧
અંબા આરાસુરમાં બિરાજેછે, માને છત્ર સોનાનું શીર છાજેછે;
સિંહાસન બેઠી બિરાજેછે. ધન૦ ૨
માને મુગટ જડાબ જોત ઝળકેછે, માને કાને કળાફુલ લળકેછે;
વચે પાનુ લીલુ ચળકેછે. ધન. ૩
માને શિરપર કલગીને તોરા, માને તરશે થિયું ઝૂકે જોરા;
માજી પુરો મનોરથ મા મોરા. ધન૦ ૪
માને ચોટલે ચોટી ફુમતી, શામે ટોટીં બંદી જુમતી;

શિકે જુમખે હીંડે લુમતી. ધન૦ ૫
માને નાકે વેસર હીરા ગાલે, માથે ટીલાં કીધાં કેસરે આડે;
મા ને [illegible] ૬
માને ગળે ઘરેણાં ઘણાં હીસે, માંહે ઉતરી માળા અંરીસે;
હેવી દુનિયામાં દાતાર દીસે. ધન૦ ૭
માને બાંહે બાજુબંધ બજોઠા, શોભે સારી કેડે કમરે પટા;
હેવી આણંદી કરાવે આનંદ ઘટા. ધન૦ ૮
માની ચોળી અત્તરમાં બોળી, સુવે અરગચે રંગે રોળી;
સાળુ કેસરીયા રંગે ઘોળી. ધન. ૯
માજી લખ્યો લેખ કરમે રૂડા, તારા મનસુબા છે અતી ઉંડા;
રાખો અખંડ એવા તન ચુડા. ધન૦ ૧૦
માજી પેહેરો કાંબીને કલ્લાં, માજી આપો પુત્ર ભરો પલ્લાં;
ભોળી ભવાની કામ કરો ભલ્લાં. ધન૦ ૧૧
સોત્રરાવો ચંદરવા સ્થંભા, માજી ભાવે ગૌરીમાં રંભા;
કેવડાવો ઉંદો ઉંદો અંબા. ધન૦ ૧૨
માયે દીપક જોત્યો અજવાળી, પ્રથવીના પ્રાશ્ચીત પરજાળી;
માયે નિત્ય નિત્ય કીધી દીવાળી. ધન૦ ૧૩
બંધાવો તોરણ બારણે, માજી કામ કરોછો કારણે;
હુંતો પલક પલક જાઉ વારણે. ધન. ૧૪
ચાચર આવી પાડે તાળી, તારી અકળ ગત્ય ગભરવાળી;
હવે દશા નિશ્ચે વાળી. ધન૦ ૧૫
ચાચર આવી ગરબે રમાયે, તે તો અંબામાને મન ગમાયે;
અંબા દુરથકી દેખી નમીયે. ધન૦ ૧૬
માને આંગણે નોબત વાગેછે. તેનો શબ્દ ગગનમાં ગાજેછે;
મંડપમાં ઘંટા વાગેછે. ધન૦ ૧૭
માજી દરશણ દ્યો નયણે નારખુ, રહો પ્રેમ રૂદે હેડે હરખુ;
મારે બીજુ નથી કોઈ તમ સરખુ. ધન૦ ૧૮
માજી રાખો લાજના લાલો, હેવી સાહેબ અંબા મતવાલી;
આણંદી અંબા અતિશે વાહાલી; ધન૦ ૧૯

મોકલો મેહ આવે સહુને નુર, ભરો વાવ્ય સરોવરે નદિયે પુર;
ખરેખરા વસ્યા ગામ આરાસુર. ધન. ૨૦
માજી અષાડ આસો મહા ચૈતર, એ ચારે તારાં નવરાતર;
મારે પસાંવતાં વાવી ખેતર. ધન૦ ૨૧
તારા નામથકી હું નથી અળગો, મુને ચાચર રમ્યાનો ઘણો ગળકો;
માટે આવીને દામણે વળગ્યો. ધન૦ ૨૨
માજી નવરંગી નિશાન ફરકે, દેખી દુઃખદારિદ્ર બેઉ થરકે;
તારે રંક રાય બે સહુ સરખે. ધન૦ ૨૩
તારી ધરમ ધજા ધન ધન વારી, હેવી સાહેબ અંબાજી મારી;
માજી જીવ પરજાછે સહુ તારી. ધન૦ ૨૪
તારી વાતો દીઠા ઘણી ન્યારી, મુને લાગી મીઠડી બહુ સારી;
એવો ઉમીયાજી આણંદ કારી. ધન૦ ૨૫
મા જીવું જશ ગાઇ પારે, આઇ આશરે રહુધું તારે;
અંબામા જરે જજમાન મારે. ધન૦ ૨૬
મા સાચી સદાસત્ય બરદાળી, તારી અકળગત્ય ગબરવાળી;
રાખો આદીત વચન પ્રતિપાળી. ધન૦ ૨૭.

જે કોઈ અંબિકાજી માતને આરાધંશરે લોલો એ રાગ.

અરજી.

સ્વસ્ત શ્રી આરાસુર માહિરે, અંબા અજબેલી બિરાજે છે ત્યાંહિરે ૧
શુભસ્થાનક ચાચર ચોકરે, મહંમાઈ સચરાચર ગોખેરે. ૨
પુજી આરાધુ પાવડી તોરારે, મહામાઈ તું માવડી મોરારે. ૩
પ્રેમે અરચો પુજો તે નિત્ય માનેરે, રિદ્ધ સિદ્ધ આપે સકળ ગુણ નિધ્યાનેરે. ૪
શીશી ઓપમા તમારી વખાણુંરે, ખરી ખોડિયાળ ખરૂં મારૂં નાણુંરે. ૫
માહારાજા ધિરાજ રાજ રાજેરે, સદા સર્વદા સૌભાગ્ય કરવા કાજેરે. ૬
શિર છત્ર છો તાત તમો મારેરે, હુંતો જીવું આધાર આઈ તારેરે. ૭
મારે માતશ્રી સત્ય અંબા આહરે, બ્રહ્મા વિષ્નુ મહેસ્વરે ગાહરે. ૮
લખીતંગ ચરણ રેણુ આદેરે, ભોળી દુ:ખડા હરો તે અવસાનેરે. ૯
પાંપેલાગુ પરણાંમ વાંચો મારોરે, સદા સાચો ગુલામ છું તારોરે. ૧૦

છત્ર અત્ર છે કુશળ માત તમથીરે, કદી સેવા પુજા નથી થાતી હમથીરે. ૧૧
મારે તેડો છો વર્ષ એક નીમેરે, નાવ એડો છો હેત ધરી પ્રેમેરે. ૧૨
મેહેલ સામા રહીને મજરા કરીયેરે, અંબા જે અંબા કહીને ચાચર ફરીયેરે. ૧૩
આજ અજાબ્ય કરો સુખ શાતારે, ભોળી દુઃખડાં ભાંગો તે ભૈરવી માતારે. ૧૪
તારો મોટો દરબાર ચાર ખુંટેરે, સેવક કીધા સરદાર ડેરાં ઉટેરે. ૧૫
બીજું બીજ મંત્ર છો માહાકાળીરે, સદા શીરપર રોહે પાવાવાળીરે. ૧૬
દક્ષણ વાળી વેળા તે તમો વાળોરે, કોલ આપી પ્રજા તે સૌને પાળોરે. ૧૭
થોડે લખે ઘણું કરી જાણોરે, નારાયણિ રૂદે વાત આણોરે. ૧૮
કરો જેજેજેજે તે જગત જનુનીનારે. ધરો એક ચીત વાત મારા મનનારે. ૧૯
સંવત અષ્ટા દશ અષાડેરે, કૃષ્ણ પક્ષ ત્રતિયાને ગુરૂવારેરે. ૨૦
અંબા અલબેલી ભરોસો ભારેરે. રંગ રંગીલી આવો આદીતની વારેરે. ૨૧

પરમાનો.

કરજોડી પ્રણાંમ કરૂ પેહેલોરે, મારી મા પાસે તે આવું દોડી વેહેલોરે. ૧
દુર્ગા દેવી તે રીદ્ધ ઘણી ભરીયેરે, માજી વિશ્વને કૃપા તે ઘણી કરીયેરે. ૨
મેહેરબાની કદરદાન માત દુર્ગારે, આશાસુરી તે નવ જાય ભુલીરે. ૩
માહામાઇ તું માવડી મોરીરે, પાયે પડું હું પાવડી તોરીરે. ૪
નિત્ય નમીયે નારાયણી તુંનેરે. ગમી ગહીયે તે ગુણવતી મુનેરે. ૫
મહાકાળીજી માત માહારો જોરોરે, તાત ત્રિપુરાનો શીરપર તોરોરે. ૬
નવ રંગી નિશાન લાલી જંડેરે, ઘોડે જીન સુનેરી નવ ખંડેરે. ૭
માજી કારજ કરો વરદાઇરે, મહેર માઇ મન ધરો નગરમાંહીરે. ૮
ચાચર પરતોછે ચાર ખુટે રે, તરવારો બંધાવો સુના મુઠે રે. ૯
દેવી દુનિયાંમાં ડંકો વાજેરે, હરખ કીધેથી દુશ્મન ભાજેરે. ૧૦
આઇ અંબાજી માત છે મોરીરે, જેને હાથેછે દુનિયાની દોરીરે. ૧૧
રંક જાણી મનમાં આણી રાખોરે, તમારા સાચા ગુલામ ને દાખોરે. ૧૨
વાંચ્યો પરવાનો પિતાંબરીયે પોતેરે, આદર કરી પલક એક જોતેરે. ૧૩
અરી ખોડીયાળી દયા કરો પુરીરે, શેવક આદિત ચાકર કરો હજુરીરે. ૧૪

રાગ ઉપર પ્રમાણે.

દેવ કુંડાળા દયા તે બહુ ધરજોરે, સ્વામી સુંઢાળા સાહ્ય સહુની કરજોરે. ૧

વાણી દેજોજી શારદા રાણીરે, જીહ્વા રેહેજો કાલો ઘેલો જાણીરે. ૨
સાહ્ય કરજો સરસ્વતી દાતારે, હાથ ધરજો મારે શીર માતારે. ૩
અરજ ધરજો અંબાજી આજ માહારીરે, ખબર લેજો તે ખોળીયાળ દહાડીરે. ૪
હું આવ્યો છું તારે ઘેર રમવારે, મા હવે કરો પાર મારી અંબારે. ૫
મુજ મયા કરો માત આજ લેહેરેરે, દેવી દયા કરોને હાથ ઉંફેરેરે. ૬
કરો કરમ બક્ષીશ નજર મેહેરેરે, કમી ન રહે કશી જાણીતી શેહેરેરે. ૭
હુંતો અંબા ઉમેદવાર તાહારોરે, પકડો જાણી ગુલામ હાથ મારોરે. ૮
મુજ સામુ જોઈને દ્રષ્ટે ભાળોરે, અંબે આરાસુરી તે કષ્ટ ટાળોરે. ૯
બરદાળી સદા તે બરદ પાળોરે, ડુંગરવાળી ડોશી તે દહાડા વાળોરે. ૧૦
માહામાઈ તે લાજ મારી તુંનેરે, કરો કારજ તે ચંતા ન રહે મુનેરે. ૧૧
માત તું વિના તે વાત કોણ જાણેરે. તાત ત્રિપુરા ભરાવે ખોળા નાણેરે. ૧૨
નવદુર્ગા તે માત નીવાજોરે, રાખો સેવકનો સાથ સરવ લાજોરે. ૧૩
દોલતજાદીને દરબાર ડેરા દઈએરે, નવનવા સરપાવો માથી લઈએરે. ૧૪
ખાવું ખવડાવી લડાવો માજી લાડરે, બીડાં ચવરાવી ગવરાવો માજી મહાડ. ૧૫
પારે પોકારૂ ફરીયાદ કરૂં ધાડરે, ચોઠી શકારો અંબામાજી પાડરે. ૧૬
નારાયણી નોબત વાજીરે, ત્રિજી પેહેડાયે આદીત રાખો રાજીરે. ૧૭

રાગ ઉપર પ્રમાણે.

પ્રથમ ગણપતિનું દરશણ આવી કરજોરે, માને મુજરો કરીને ચાચર ફરજોરે ૧
ફુલી સાહેબ દેદાર દીજેરે, મતવાલી અંબા મુજરો લીજેરે. ૨
આશ રાખુ આરાસુરી તારીરે, સાચી સાહેબ સલામ લેજો માહારીરે. ૩
સુખી રાખે તે શીરકાર બાંકરે, રહું ચાચર ઉમેદવાર ઝાંખીરે. ૪
આઈ અંબાજ્ય તે હાથ વાત લેજોરે, સિંહાસન વાળીને સોંપી દેજોરે. ૫
મેહેરબાન તે મેહેર માત કીજેરે, સદા શેવકને શીર હાથ દેજેરે. ૬
હુકમ તાબે સદાયછું તારેરે, આવી તસલીમ સલામ કરૂં પારેરે. ૭
નજર દેખુ સદાયે તારો મીઠોરે, અંબા અલબેલી જેવી તે કો ન દીઠોરે, ૮
મેહેર રાખોછો માત મારી મોટીરે, દઈ દુશ્મન કીધા તે વાત ન ખોટીરે. ૯
પાયે પડજો તે પાવડીની પીઠેરે, સદા સુખીયા થઈએ અંબાને દીઠેરે. ૧૦
દુરગાદેવી તે દુ:ખડા ટાળોરે, મુરખ જાણી વચન માજી પાળોરે. ૧૧

જોર જ્વાળામુખીછે મારે તારૂંરે, સાચી સાહેબ કામ કરો મારૂંરે. ૧૨
નગદ નામ નારાયણીનું મોટુંરે, ખરી ખોડીયાળ નવ્ય કરે ખોટુંરે. ૧૩
માતા તુળજા તું મંનમાનારેં, બાળી બહુચરાજી વાત સુણો છાંનારે. ૧૪
પાવાવાળી મહાકાળી કામ કરજોરે, રાજરાજેશ્વરીને રૂદે ધરજોરે. ૧૫
અંબા અજબેજી આરાસુર રાણીરે, તુથી નથી મારી વાત અજાણીરે. ૧૬
મારે માત તું તાત તું અંબારે, એવું જાણી હું ગરબે આવ્યો રંબારે. ૧૭
મારે માત તું તાત તું આધરે, સગા સહુંમાંછો મંનાધરે. ૧૮
સદા સીરછો હાથ વાત જાણુંરે, ગાવું અંબાને દરબાર રૂડી વાણીરે. ૧૯
કરો માહાલક્ષમીજી માત મેહેર આંણીરે, ઘેર આવો અંન પુરણા રાંણીરે. ૨૦
દેવ દેવીને દરબાર દવા દઈયેરે, અરજી અજબેજી વીના તે કોને કહીયેરે. ૨૧
અરજી અજબેજી માત સુ દીધારે, ફરદ દસ્કત મોહોર માયે કીધારે. ૨૨
એક ચાચરના ચાકર કીધારે, માયે દાંમ ખરીદ મુલ લીધારે ૨૩
આઈ પડ્યો છું અંબાવ તારે નામેરે, આવી ઊભા રેહો ભીડ કામેરે. ૨૪
ગરકુવાળીનો ડંમકો વાજેરે, દોલત જાદી સેવકને શીર છાજેરે. ૨૫
બની ઠણીને બેસાડજો ઘોડેરે, સહુ ભાઈની બીરાદરી જોડેરે. ૨૬
તારો આદીત ગુલાંમ છે રાજીરે, એવું જાણી અંબા ત્રુઠી ગાજીરે. ૨૭

વીસ્વનાથની વાણી.

રાગ ઉપર પરમાણે.

જે કોઈ અંબિકાજી માતને આરાધશેરે, તેના પુત્ર પરીવાર જસ વાધસેરે. ૧
અંબા સુખડા આપે તે સંસારનારે, માજી દુઃખડાં કાંપે તે અવતારનારે. ૨
મારી અંબામાતા લોચન સોહામણારે, માને પુજીયે ને નિત્ય લૈયે ભામણારે. ૩
અંબા જેવી ફુટડી નથી કો ખંડમારે, અંબા જાગતી તે ચૌદશ બ્રહ્માંડમારે. ૪
માને આરાધે તે સુરીનર દેવતારે, માના ચરણ પુજીને સહુ સેવતારે. ૫
અંબા ગરબે રમવાને પોતે નીસરારે, તેવારે જન્મ જંજાળ દુઃખ વિસરારે. ૬
ત્રિપુરા સુંદરીને કાળીકા બે આવીયાંરે, માતા અંબાયે મોતીડે વધાવીયાંરે. ૭
આવ્યાં તુળજાને બેહેચરા તોતળારે, કેસ છુટાને ફુલે ભરયા ચોટલારે. ૮
આવ્યાં ઉરવસી મીનકા પીતાંબરારે, અંબા ફુટડી છે ઈંદ્ર જેવી અવછરારે. ૯
આવ્યાં લક્ષ્મીને માત ભુવનેશ્વરીરે, હાથમાં કુમ કુમ કેસર થાળી ભરીરે. ૧૦

આવ્યાં સીતા રાધિકા સરસ્વતીરે, સાથે ઉમીયાં આવ્યાં તે કાંમની રતીરે. ૧૧
આવ્યાં ચંડીકાને ચોસઠ જોગણીરે, તેતો કંદ્રપ કળા તણી ભાગણીરે. ૧૨
સહુકો અંબામાને ચાચર આવિયારે, પુષ્પ ગોખલે મોતીડે વધાવિયારે. ૧૩
હાથમાં પ્યાલા ભરેલા તે મધુપાનનારે, લોચન ફેરવેને ચાળાં કરે તાંનનારે. ૧૪
સહુયે સોળ શણગાર પેહેર્યા શોભતારે, આવ્યા દેવતા તે મોતીડે વધાવતારે. ૧૫
હાથમાં ફુલના દડા તે માંહોમાંહ રમેરે, ગરબો ગાવામાંડ્યો તે સહુને ગમેરે. ૧૬
મતવાલી થઇને ફરે ફુદડીરે, નાના રંગની હોડી છે સહુએ ચુંદડીરે. ૧૭
શોભા જાણે ઇશાન કેરી વીજળીરે, દીસે દીવાળીની રાત અતી ઉજળીરે. ૧૮
પાન ચાવે ને માંહોમાં છાંટી ભરેરે, થાકી બેસે ને મોહોડાં મીઠાં કરેરે. ૧૯
તાળી પાડે ને અંગ મોડે ઘણુંરે, શોભે આંગણું અતિશે અંબા તણુંરે. ૨૦
ઠમકે વાગે છે ઘુઘરા પાયનારે, છંદ ગાય છે છત્રીસે રાગનારે. ૨૧
દીવા કર્યા તે ઘૃત કપુરનારે, દુઃખ ભાંગ્યાં તે અંબાયે સુરનારે. ૨૨
ચુડી ખળકે ને હાથ રસ ડાંડીયારે, એતો નાનવા ખેલ માએ માંડીયારે. ૨૩
વાજાં વાજે મૃદંગને ભેરડરે, ઢોલ કાંસાંતાલ ઝાંઝ ફેરનારે. ૨૪
કેટે બાહડી ઘાલીને લટકા કરેરે, નીચાં કેડેથી વળીને મચકા કરેરે. ૨૫
કેસર કસ્તુરી બરાસ કેરાં છાંટણારે, વાગુ છુટીને કંઠે ઘરેણાં ઘણારે. ૨૬
માનો ઘેરતો કમળકેરી પાંખડીરે, નેન ભર્યાં ને રાતી ચટક આંખડીરે. ૨૭
સહુએ ઘાલ્યા ચંપેલી કેરા હારડારે, જે કોઈ અંબામાને ઘર થકી નમ્યારે. ૨૮
તેતો જીવતા થઈ મુક્તી રમ્યારે, અંબા જાગતી તે કુળી કાળમારે. ૨૯
અંબા ઉપાસે તેના ઉપર અમી ઝરેરે, માને ન જાણે તે મશાણ મધ્યે ફરેરે. ૩૦
માંના નાકનું તે અણીરૂં નમે નહીરે, માને વાહન છે શોભતું સહીરે. ૩૧
માનુ મોડું દીસે છે અભિમાનમારે, દૈત્ય ઉરાડી નાંખે તે એક તાનમારે. ૩૨
શશિ સુર્ય સરખા અકોટા કાનમારે, એ નીત્યે નાથને આવે છે ધ્યાનમારે. ૩૩
અંબા આરાધેતેને જમ જાચનાનહીરે, તે જન મુકતી પામેતે જીવતાસહીરે. ૩૪
જે કોઈ પુજશે અંબાજીના ચરણનેરે, તેતો જીતસે જનમ જરા મરણનેરે. ૩૫
વિશ્વનાથને માથે અંબા તું જાગતીરે, શત્રુ મારીને મશાણમાં રાખતીરે. ૩૬
રોમ રોમ વ્યાપી છું તું નાથ શુંરે, ભગત પોતાનો જાણીને સાહો હાથશુંરે. ૩૭
અંબાનો ગરબો ગાયે ને સહુ સાંભળેરે, સુખસંપત આપેને અંબાજી મળેરે. ૩૮
કાંમ ક્રોધથી તે પ્રાંણી દુરવસેરે, રીદ્ધસિદ્ધ નવનિદ્ધ દ્વારે વસેરે. ૩૯

રીગ આધી વીગતથી દુરઅસેરે, જન ઉપાસે તેને અમા ધસેરે. ૪૦
રીદ્ધ આપે કુબેર અતિશે ઘણીરે, અંબાને પુજીયે તો થઈએ સ્વર્ગનાધણીરે. ૪૧
સ્તુતિ કરતા તે પાર આવે નહીરે, મારે આશરો અંબાજીનોછે સહીરે. ૪૨
બેઉકરજોડીને વિશ્વનાથ વાણીવદેરે, હુંતો માગુછુ અંબાજી રહેજો હૃદેરે. ૪૩

પ્રાગરાજની વાંણી.

ચોસઠ જોગણીનો ગરબો. રાગ ઉપર પ્રમાણે.

ગરબે રમે છે તુળજા તુંકાઇરે, સંગે શોભા બની તે સિંધ વાઇરે. ૧
વજર જોગણી તે વસે કુંકણ દેશેરે, બાળી બહુચર બિરાજે બાળેવશેરે. ૨
સત શૃંગે વસે છે ચંડી કાઇરે, આશાપુરે આરાસુરી આઇરે. ૩
ચાંપાનેરે વસે છે આઇ કાળીરે, માને પેહેરણ નવરંગી સાડીરે. ૪
સોજીત્રે વસે છે મા ખોજાઇરે, આંબે મોહોલે વસે છે અલુણાઇરે ૫.
ધડ ધડનાળે વસે છે આઇ ઘેલીરે, સરસ્વતિ તે વિદ્યા આપે પેહેલીરે. ૬
વરદાઇ તે વરદાન આપેરે, પિતાંબરી પોતાનો કરી થાપેરે. ૭
માતર વસે છે અસારવાના વાવેરે. કાકરેશ્વરી કૃપા કરો ભાવેરે. ૮
ગાત્રેશ્વરી તણા તે ગુણ ગાજોરે. અંબ પુરણાનો પાલવ સાહાજોરે. ૯
મારવાડ વસે છે ચામુંડારે, માને ખડગ ખપર હાથ ડંકારે. ૧૦
હીંગળાજ પરસિદ્ધ નવ ખંડેરે, માયે અંબર કાધો તે મારકંડેરે. ૧૧
દેવી તોતળાને હાથમાંછે ત્રિશુળરે, માયે છેદ્યા છે દૈતોના મુળરે. ૧૨
કચ્છ મધે આશાપુરી સાચીરે, માને સુરીનર મુનીવરે જાચીરે. ૧૩
ખાંન દેશે વશે તરણા મુખીરે. કન કાઇ તે કામ કરે સુખીરે. ૧૪
જવાળામુખી સદા રાખે સુખીરે, દુર્ગા દેવીથી કો ન થાય દુઃખીરે. ૧૫
ત્રીભોવનમાં ત્રીપુરા તારેરે, માતા આવતા તે વિઘ્નની વારેરે. ૧૬
ખોડિયાળને હાથે ખળકે ચુડોરે, માહાલક્ષ્મી તે વર આપે રૂડોરે. ૧૭
મહાલક્ષ્મીનું નામ છે પ્રસિદ્ધરે, હરીદ્વારે ઉભા છે સિદ્ધરે. ૧૮
બાળાસુંદરી સદામત બાળીરે, માતા હશી હશી લે છે તાળીરે. ૧૯
કામરૂ દેશે વસે છે કન કાઇરે, માન શરોવરે વસે અજાઇરે. ૨૦
અડસઠ જોગણી અયોધ્યા વાસીરે, ઉમિયા જઈ વસ્યા છે કાશીરે. ૨૧
પ્રાગ મધ્યે માહાદેવ દેવીરે, જુગત અંબાને માહાદેવે સેવીરે. ૨૨

કુંતાદેવી કહીતે કાશી માહેરે, વાઘ વાહની સાહાજો મુજ બાંહેરે. ૨૩
રેવા મદ્યે વસે છે બે બેનોરે, પેહેલી નંદા આનંદાને શેવોરે. ૨૪
ભરૂચ કોટમાં વસે છે સીધવાઈરે, નગર ઠઠે તે કાળકા ગવાઈરે. ૨૫
વસે છે ધોળકે ઊંટવાળી માતારે, જેની નવ ખંડમાં વિખ્યાતારે. ૨૬
મપલીપરમાં વસે છે રાણી રૂડીરે, તેને હાથે સોનાની ચુડીરે. ૨૭
આબુધડમાં અરબદા જાણોરે, બગલા મુખી રૂદે વાત આણોરે. ૨૮
મંગળા કાળી તે છે વીકરાળીરે, મુંગી પાટણે વસે છે ભદ્ર કાળીરે. ૨૯
ત્યાંતો સકળ જોગણી મળી આવીરે, માત ભૈરવી તણે મન ભાવીરે. ૩૦
ડુંગર માંહે તે ઘંટા વાજેરે, સિંહાસન પર બેઠી ગાજેરે. ૩૧
આરાસુરીમાં તે રમત રમાયેરે, ફેર ફુદડી ફરે ને ગરબા ગાયેરે. ૩૨
ત્યાંતો થતાક થેઈ થેઈ થાયેરે, વાજે રમઝમ ને પુર પાયેરે. ૩૩
ત્યાંતો ઢોલ દદામા વાજેરે, અંબા પ્રાગરાજને શોર છાજેરે. ૩૪

છંદ મીઠાની વાણી.

જે દેવી જે દેવી મા, જે દેવી જે દેવી;
દેવ દેવાથી દેવી મા, જે દેવી જે દેવી.
તારી જુગતી જોવા જેવી મા, જે દેવી જે દેવી;
તુજને કો નવ કળે હેવી મા. જે દેવી જે દેવી.
અભીમાન અંબા હેવી મા, જે દેવી જે દેવી;
તુને સુરીનરે મુનીવરે શેવી મા, જે દેવી જે દેવી.

જુલ.

પ્રાણી રૂપે પ્રાણ દેવી, જુગ જુગ તુંજને જાણે;
પવન રૂપે પરવત દેવી, ઘટ ઘટ માંહી પ્રમાણેરે. જે દેવી. ૧
દીગપાળ રૂપે ડગે તું દેવી, પ્રથવી રૂપે પાળે;
સ્થાવર જંગમ રૂપે દેવી, બ્રહ્માંડને તું ન્યાળેરે. જે દેવી. ૨
વરેસાદ રૂપે વરસે દેવી, કરે વીજ ચમકારા;
તારા ગગન સ્વરૂપે દેવી, કરે ધનુષ ટંકારારે. જે દેવી. ૩
શશીયર રૂપે શીતળ દેવી, સહુને અમરેત ઢાળે;
સુરેજ રૂપે પ્રત્યક્ષ દેવી, અંધકારને તું ટાળેરે. જે દેવી. ૪

લોકા ચળને રૂપે દેવી, લોક વદનમાં રાખ્યું;
મોહ સ્વરૂપે માટી ખાતાં. જશોદાજીએ દાખ્યુંરે. જે દેવી. ૫
દસ અવતાર ધર્યા તે દેવી, મોટા રાક્ષસ માર્યા;
ભુમિ તણો તે ભાર ઉતાર્યો, ભગતને ઓધાર્યારે. જે દેવી. ૬
મચ્છ કચ્છ ને વ્યહારા નરસિંહ, તું વાંમન વીકરાળી;
ફરશુરામ રઘુરામ ક્રષ્ણ તું. બુદ્ધ કલંકો કાળીરે. જે દેવી. ૭
તું તીરથ તું વ્રત ભવાની, બીજા સર્વે ભામા;
ગંગા જમુનાં સરસ્વતિ તું, સત્ય શિરોમણ શામારે. જે દેવી. ૮
તું દાતા તું ભક્તા દેવી, તુજ વિના સર્વે ખોટું;
શ્રોતા વક્તા સ્તુ પરમાણે, તારૂં કારણ મોટુંરે. જે દેવી૦ ૯
બ્રહ્મા વિષ્ણુને માહેશ્વર, ત્રણ દેવ તે જાયા;
ત્રણ ગુણ તારણી માતા, તું ત્રિભોવનના રાયારે. જે દેવી૦ ૧૦
તું બ્રહ્માણી તું રૂદ્રાણી, તું વિષ્ણુની ઘરણી;
હિમાચળની પુત્રી થઈને, શિવશંકરને પરણીરે. જે દેવી૦ ૧૧
માત તાતને રૂપે દેવી, સહુપર તારી માયા;
કર જોડીને કહેછે મોહો, કરો હાથ શીર છાયારે. જે દેવી૦ ૧૨

શિવાનંદની વાંણી.

થાળ વખત ગાવાના ગરબા.

પ્રાતશ કાળેરે કરૂણાવર્તી, મા તારૂં કંન્યાસ્વરૂપ;
તેજે ત્રિભોવન મોહિ રહ્યા, મોહ્યા બ્રહ્મારે ભુપ,
છેડે વળગ્યોછુ માત શામને, માતે મેલ્યો કેમ જાય. અંબા મેલ્યો કેમ જાય.
આરાસુરની હો રાય, ગરવા ઘડની હો રાય, મહામત બાલી હો રાય,
કર સાહિને કરૂણા કરો. ૧
મધ્યાંનેરે મછર ઘણો, મા મત બાલી હો રાય;
ચોસઠ કુપા મદ ભરેચા, પાન કીજે મોરી માય. છેડે વળગ્યોછુ માત શામને.
માતે મેલ્યો કેમ જાય, અંબા મેલ્યો કેમ જાય, આરાસુરની હો રાય;
ગરવાઘડની હો રાય, મહામત બાલી હો રાય, કર સાહિને૦ ૨
સાયંકાળેરે સુંદરી, મા તારૂં વૃદ્ધ સ્વરૂપ;
ચોરી પેરી ચંપાવતી, પહોચ્યા દક્ષણીના ભુપ,

ઉભા સરસ્વતી તીર. છેડે વળગ્યોછુ માત શામને;
માતે મેલ્યો૦ અંબા મેલ્યો૦ આરાસુર૦ ગરવા૦ મહામત૦ કરસાહિ૦ ૩
મહિષાસુરનેરે મારવા, ચટપટ ચાલ્યા હો રાય;
અવની ભારે ધ્રુજી રહી, શેષે સાંધ્યો ના જાય. છેડે વળ૦
માતે મેલ્યો૦ અંબા મેલ્યો૦ આરાસુ૦ ગરવા૦ મહામત૦ કરસાહિ૦ ૪
તારૂ ધ્યાન સુરીનર ધરે, મુનીવર જપતા હો જાય;
તેને ધ્યાને આવો નહી, કાલા ઘેલાંના માત. છેડે વળ૦
માતે મેલ્યો૦ અંબા મેલ્યો૦ આરા૦ ગરવા૦ મામત૦ કરસા૦ ૫
જે ગાયે ને જે સાંભળે, તેની અંબા પુરે આશ;
દાશ શિવાનંદ એમ ભણે, રાખો ચરણની પાસ, આપો અવિચળવાસ.
છેડે૦ માતે મેલ્યો૦અંબા૦ મેલ્યો૦આરા૦ગરવા૦મામત૦ કરસા૦ ૬

ગરબી દેશી ફેર.

(મા) ધન ધન આરાસુરની રાણી, અંબા ચાર જુગમાં જાણી. ટેક.
(મા) હોડણ પેહેરણ લીલા ચરણા, જાંબાવેળા થાયરે મા. (૨)
પ્રાતસકાળે દરશણ દ્યો તારે, દીસો નાના બાળરે. ધન. ૧
(મા) સોના કેરૂં છત્ર બિરાજે, દશ આંગળીયે વેહેડરે મા. (૨)
મધ્યાને જ્યારે દરશણ દ્યો ત્યારે, દીસોછો આવેરરે. ધન. ૨
(મા) સાયંકાળે થાય આરતી, વાગે મરદંગ ચંદરે મા. (૨)
સાયંકાળે દરશણ દ્યો ત્યારે, દીસો ઘરડે અંગરે. ધન. ૩
(મા) સેવા કરે બ્રાહ્મણ વાણીયાને, સહુકો સંગે જાયરે મા. (૨)
કરજોડીને કરે વીનતી, રાંક અંબાઇદાસરે. ધન. ૪

દેશી ફેર.

મહંમાયા (૨) દેવિ બ્રહ્માણી રૂદ્રાણી, મહંમાયા. ટેક.
સતયુગ દ્વાપર ત્રેતા કળયુગ, કળજુગ ભેદ ન પાયા;
દેવી બ્રહ્માણી રૂદ્રાણી, મહંમાયા (૨) ૧
બ્રહ્મા વેદ ભણે તોરે આગે, શંકર ધ્યાન ધરાયા;
દેવી બ્રહ્માણી રૂદ્રાણી મહંમાયા. (૨) ૨
નારદ નૃત્ય કરે તોરે આગે, કાનડ બેન બજાયા;

દેવી બ્રહ્માણી રૂદ્રાણી મહંમાયા. (૨) ૩
કર દુલ્લભ સુલ્લભરે મૈયા, વલ્લભ જશગુણ ગાયા;
દેવી બ્રહ્માણી રૂદ્રાણી મહંમાયા. (૨) ૪

આરતિ.

જેજે અંબેમાત, જે આરાસુરી આઇમા. જે.
નોતાંબર અતિ સુંદર, (૨) કીધા સુખદાઇ. જેજે અં. ૧
આદ્ય માતા તું તાત, અંબે તું આઇ. મા અં.
સુરીનરે મુની આરાધે, (૨) મંછા સુખદાઈ. જેજે અ. ૨
ચંડમુંડ ચકસુર, કીધા ક્રોધ આણી મા, કીધા.
દેવ કારજ સીધ્યા (૨) મા તે મન જાણી. જેજે અં. ૩
શંકર વસે સમશાન, તુજ કારણ માતા મા. તુજ.
કૃપા કરીને રાખ્યા (૨) કંઠે વિખ ખાતા. જેજે અં. ૪
બ્રહ્મા ચતુર વદન, ગુણગાયે તારા મા, ગુણ.
વનમાળી અતિ મોહન (૨) મોરલી વેણુ સારા. જેજે અં. ૫
વિનવે મંછારામ, કર સંપુટવાળી મા, કર.
ભલે પધાર્યાં માજી (૨) કોણ વેળા વાળી. જેજે અં. ૬
મોતીડે વધાવું ને મંગળ ગાવું, અંબામાને વારણે જાઉ;
તાલ પખાજ વીણાજંત્ર વાગે, આ શોભા મારી અંબામાને છાજે;
આરતિ કીજે અંબા નવનિધ દીજે;
નરત કરે ને ઉદો ઉદો ગાયમા, ભોળો ભગત માને વારણે જાયે મા.

આરાસુરી અંબાની. આરતિ બીજી.

જે દેવી જે દેવી જે અંબે આઇ, મા જે અંબે આઇ;
આદ્ય શક્તિ તું અંબા, (૨) આરાસુર આઇ. જે દેવી. ટેક.
ચોખંડે તારૂ નામ વ્યાપક તું માતા, મા વ્યા.
વિષ્ણું વિરંચી શીવજી, (૨) ગુણ તારા ગાતા. જે દેવી. ૧
મહાદેવ પાળ્યા દઇત્યો માર્યા, કપટી નાંખ્યા કુટી; મા ક.
તુળજા તારા ત્રિપુરા (૨) ત્રિભોવનમાં મોટી. જે દેવી. ૨
મા બરદ પોતાનું પાળે, તું બહુચર બાળી; મા તું.

આહા કાળને કંપાવે. (૨) માતા તું કાળી. જે દેવી. ૩
હીંગળાજ હીંગોળી માતા, અગણીત ગુણ દીઠા; મા અ.
ન પુરૂષ ને પુરૂષ, (૨) માતા તેં કીધા. જે દેવી. ૪
મારકુંડે મહીમા વખાણ્યો, સચરાચર સાચી; મા સ.
તારા ગુણને ગાતા (૨) શિવાનંદ રાજી. જે દેવી. ૫

શીવશક્તિની આરતી (નંદાઆનંદા માતાજીની)

જે આદ્યાશક્તિ મા જે આદ્યાશક્તિ. ટેક.
અખંડબ્રહ્માંડ નિપાવ્યાં, (૨) પડવે પંડે થયાં. જયો જયો. ૧
દ્વિતિયા બે સ્વરૂપ, શિવશક્તિ જાણું મા શિવ:
બ્રહ્મા ગુણપતી ગાવું, (૨) હરી ગાવું હરો મા જયો જયો. ૨
તૃતિયા ત્રણ સ્વરૂપ, ત્રિભોવનમાં બેઠાં મા ત્રિભો.
ત્રયસ્થકી તરવેણી (૨) તુતરવેણી મા જયો જયો. ૩
ચતુરા મહાલક્ષમીજી, સચરાચર વ્યાપ્યા મા સચ.
ચાર ભુજા ચોદશા, (૨) પ્રગટ્યા દક્ષિણમાં જયો જયો. ૪
પંચમી પંચ રૂષી, પંચમા ગુણ પદમા મા પંચ,
પંચ સહસ્ત્ર ત્યાં સોહીયે (૨) પંચે તત્વેમાં જયો જયો. ૫
ષષ્ઠી તુ નારાયણી, મહિષાસુર માર્યો મા મહિ.
નર નારીને રૂપે, (૨) વાપ્યાં સઘળે મા જયો જયો. ૬
સપ્તમી સપ્ત પાતાળ, શીવી ત્રી સંજ્ઞા મા શીવી.
ગૌ ગંગા ગાયત્રી, (૨) ગૌરી ગીતા મા જયો જયો, ૭
અષ્ટમી અષ્ટ ભુજા, નંદા આનંદા મા નંદા.
સુરીનર મુનીવર જનમ્યા, (૨) દેવ દેતો મા જયો જયો. ૮
નવમી નવ કુળ નાગ, શેવે નવદુરગા મા શેવે.
નવરાત્રીના પુજન, (૨) કીધાં છે બ્રહ્મા જયો જયો. ૯
દશમી દશ અવતાર, જય વિજયા દશમી મા જય.
રામે રામ રમાડ્યા, (૨) રાવણ રોળ્યો મા જયો જયો. ૧૦
એકાદશી અગિયારસ, કાત્યાયની કામા મા કા.
કામ દુર્ગા કાળિકા, (૨) શામાને રામા જયો જયો. ૧૧

બારશે બાળા રૂપ, બહુચરી અંબા મા બ.
બટુક ભૈરવ સોહીએ, (૨) તારાં છે તુજ મા જયો જયો. ૧૨
તેરસે તુળજા રૂપ, તું તારણી માતા મા તું.
બ્રહ્મા વિષ્ણુ સદાશિવ, (૨) ગુણ તારા ગાતા જયો જયો. ૧૩
ચૌદશે ચૌદે રૂપ, ચંડી ચામુંડા મા ચંડી.
મારકંડે વખાણ્યા, (૨) ગાઈ શુભ કવિતા જયો જયો. ૧૪
પુનમે પુન્ય કરી, સ્થંભાવી નગરી મા સ્થંભા.
વશી તે માંહે વખાણી,(૨) સુણી કરજો કરૂણા જયો જયો. ૧૫
સંવત સત્તાવન, સોળે તિથી ભાવે મા સોળે.
સંવત સોળે પ્રગટ્યા, (૨) રેવાની તીરે જયો જયો. ૧૬
શિવ શક્તની આરતિ, જે ભાવે ગાશે મા જે.
ભણે શિવાનંદ સ્વામી, (૨) સુખ સંપત થાશે જયો જયો. ૧૭

મુનીનાથની વાણી.

છંદ,

ચાલો જઈએ દરશણ કરવા, અંબેમાત બિરાજેછે.
જગહળ જોત જગતમાં જેની, સચરાચર પ્રકાશે છે. ટેક.
આરાસુરમાં અંબા બિરાજે. સેવકને શીર છાજેછે મા સેવ.
છત્ર સોનાનું ધર્યું શીરપર, ત્રિપુરસુંદરી ગાજે છે. ચાલો. ૧
ચુંવાળમાં બહુચરીયા બાળી, બરદ સહુના રાખેછે મા બર.
જે કોઈ આવે ભાવ ધરીને, સંકટ કાપી નાંખે છે. ચાલો. ૨
લુલા ભોગડા અંબા આવે, તે વર પામી જાયેછે મા તે વ.
ખરે મન સેવે સજ્જનપુગી, દુઃખ વામી સુખ થાયેછે. ચાલો. ૩
નપુરવને પુરૂષ કીધા; પુરૂષાતન પ્રકાશે છે મા પુરૂ.
એહવાં ભવાની સદા સેવીયે, ચુંવાળમાં તે વાસેછે. ચાલો. ૪
બરદાળી બહુચરીયા જાણો, સર્વ સેવકને જુએછે મા સર્વ.
જે જન આવી પારે ગાયે, માહા પાપ તે ખુએછે. ચાલો. ૫
પાવાગઢ માહાકાળી કહીયે, માના પરતો સારોછે મા માનો.
ભાવ ધરીને ભજો ભવાની, ભવ તરવાનો આરોછે. ચાલો. ૬
દક્ષણમાં તુળજાભવાની, ભવ સંકટ તે કાપેછે મા ભવ.

પ્રેમ ધરી પ્રણામ કરીયે, જે માગે તે આપે છે. ચાલો. ૭
જે કોઈ ભાવે છંદ સાંભળે, મન ધરીને ગાયછે મા મન.
પુરવજનમનાં સંચિત હોય તે, માનસરોવર નાહેછે. ચાલો. ૮
ભવ તરવાં ભગવતિ ભજીયે, ભટવલ્લભ ગાયછે . મા ભટ.
દાસ મુનીતો અરજ કરેછે, દામણી માતી સાહીછે. ચાલો. ૯
વડનગરો હું બ્રાહ્મણ જાણો, અમદાવાદમાં વાસછે મા અમ.
ભાવ ધરી જે ભજે ભવાંની, તે શેવકનો દાસછે. ચાલો. ૧૦

છંદ.

માત ભવાંની ભજ મન ભવમે, સફળ જનમ તેરા.
સફળ જનમ તેરા, મિટે ચોરાશીકા ફેરા; માતભવાની ટેક.
નરે નારી સબ મીલકે આયે, કરે પ્રાત ફેરા. માજી માફરે.
માન સરોવર નીરમળ નાવે, કરે દરશણ હેરા. માજી માકરે.
મિટે ચોરાશી કાફેરા, માત ભવાંની. ૧
પ્રેમ ધરી પદ પંકજ પુજે, મેમાયા કેરા. માજી મામહં.
નેહ ધરી નજર સેન્યાળે, ધરે ધ્યાન નેહેળા. માજી માધરે.
મિટે ચોરાશીકા ફેરા, માત ભવાની. ૨
પ્રાત સમે જો ચરણ કમળશે, લગે લગન લેહેરા. માજી માલગે.
પાંચ પદારથ પલમે પાવે, કરે પાર બેડા. માજી માકરે.
મિટે ચોરાશીકા ફેરા. માત ભવાંની ૩
રતન સિંહાસન ઝગમગ જોતે, બેઠી માત ડેરા. માજી માબે.
શાહ્ય કરે માર બે શરણજો, ગૃહે હાથ છેડા. માજી માગૃહે.
મિટે ચોરાશીકા ફેરા. માત ભવાંની. ૪
જો સમરે માતનકુ મનમે, લગે અષ્ટ પેહેરા. માજી કુલ.
ધન ધન વાડી માત જનનકુ, મિટે ભવ ફેરા. માજી મામીટે.
મિટે ચોરાશીકા ફેરા. માત ભવાની. ૫
કરે જાપ હરદંમસે ભારી, ચરણ મન ચેહેરા. માજી માચર.
અષ્ટ સિદ્ધ નવ નીદ્ધ રેહેજો, આંગનસુ મેરા. માજી મા આગન.
મિટે ચોરાશીકા ફેરા. માત ભવાની. ૬
જેજેજેજે મુખશે બોલો, હાથ ઘંટ ઘેરા. માજીમા હાથ.

દાસ મુની જો પડા ચરણમે, નહી કાળફેરા. માજી મા નહી.
મિટે ચોરાશીકા ફેરા. માત ભવાની. ૭

ગરબી.

સમરૂં સદા ભરપુર એ રાગ.

નિરખું સદા ભરપુર, નયણે નેહ ધરીરે મા. નિરખુ. ટેક.
મદ ભરી મતવાલી મૈયા, મલપતી આવ મોરી માય,
રમ ઝમ ચરણ ધરીરે મા, નિરખુ સદા. ૧
જળહળ જોત જગતમાં જેની, કોટી શશીનું તેજ.
આભુષણ અંગ ધરીરે મા, નિરખુ સદા. ૨
અદભુત લીલા આદ્ય ઈશ્વરી, અકળ કળા ન કળાય.
ધરૂં શીશ ચરણ પરીરે મા, નિરખુ સદા. ૩
દાસ મુની મૈયા અરજ કરે છે, બુદ્ધિ આપો ભરપુર.
ગાવું ગુણ લળી લળીરે મા, નિરખુ સદા. ૪

માતાજીનો છંદ.

અંબે મૈયા તું રખવાલી, સકળ ભુવનકી તું દાતા.
ક્યા કરૂં બરણવ આદ્ય ભવાની, બેર બેર તેરા ગુણ ગાતા. ટેક.
રતન સિંહાસન જગ મગ જોતે, બેઠી આરાસુર રાણી;
કર જોડી મા કરૂં વીનતી, દીન દયાળી મા જાણી.
શિર કંચનકા છત્ર બિરાજે, કલગી મોતનસે લળકે.
રત્ન જડીત્ર મુંગટ અનોપમ, હીરા ઝગ મગ તે ઝળકે.
કપોળ બંધી જળ હળ જોતે, મોતી તોરા લટકતા.
ક્યા કરૂં બરણવ આદ્ય ભવાંની, બેર બેર તેરા ગુણ ગાતા. અંબે. ૧
ચુંદડી કસબી કોર માજીતેરે, ગળે હાર હીરા ઝળકે.
ગળુ બંધ કંઠ સરીમાળા, નાકે વેસર તે ઢળકે.
તક્ત ત્રિપુરે માત બિરાજે, બિષ્ણું વિરંચી શીશનામે.
શીવ સમાધી ધ્યાન ધરતહે, અપરમ પાર તે નવ પામે.
એસીરેતું માત ભવાંની, સકળ ભુવનકી તું ભરતા.
ક્યા કરૂં બરણવ આદ્ય ભવાની, બેર બેર તેરા ગુણ ગાતા. અંબે. ૨

સુરે તણીમા વાહારે ચડીયાં, ચંડમુંડ નાંખ્યો ચોળી;
સિંહ ચડીમાં ત્રિશુળ લીધું, મહિશાસુર નાખ્યો રોળી,
રકત બીજ રગ તર્ણમાં રોળ્યો, ધુંમ્ર લોચન સંહારકીયા,
ચડે માત ચામુંડા દેવી, ખપર ખાડા હાથ લીયા;
ભકત કાજમાં ધાઇને કોઈ, ઉદો ઉદો મુખસે કેહેતા,
કયા કરૂં બરણવ આદ્ય ભવાની, બેર બેર તેરા ગુણ ગાતા. અંબે. ૩
જગતકી દાતા સુન મોરી માતા, હાથ જોડ મે દ્વાર ખડા;
મેં અપરાધી માહાપાતકી, ચરન તેરે આયે ખડા;
સાહ્યકર અંબે ન કર વિલંબે, ભકત કાજ અભિમાન ભરો;
જ્યાં જ્યાં ભીડ પડે ભકતનકુ, પલમે સંકટ દુર કરો;
એસારે તું ભોળી ભવાંની, સેવકજન કીજે શાતા;
કયા કરૂં બરણવ આદ્ય ભવાની, બેર બેર તેરા ગુણ ગાતા. અંબે. ૪
સંતતણી સુખ દાયકમાં, અરજ કરૂં સુનિયે મેરી;
નીરાધાર મેફિરૂં જગતમાં, રખુ ડાળ શીરપે તેરી;
તુંરખવાળી સકળ ભુવનકી, દયા ભાવ દીલસે પેખો;
સાહ્ય સદા તુમ કરતાં માજી, નેહ ધરી નજરે દેખો;
મેહેર કરો તુંમ ભોળી ભવાંની, દુઃખ દારીદ્ર તું હરતા;
કયા કરૂં બરણવ આદ્ય ભવાની, બેર બેર તેરા ગુણ ગાતા. અંબે. ૫
અંબે બહુચર તું મતવાલી, બેઠાં ખેલ કરે ન્યારા;
ભાવ ધરી નજરૂસે દેખો, જળહળ જોતાહે પારા;
મેહુ બાળક તેરારે મા, તું માતાજીહે મેરી;
મેહેર કરોમા કરૂણા સિંધો, શીશ ધરૂં ચરણે તેરી;
ભગત કાજમા ધાઇને કોઈ, ઉદો ઉદો મુખસે કેહેતા;
કયા કરૂં બરણવ આદ્ય ભવાની, બેર બેર તેરા ગુણ ગાતા. અંબે ૬.
મદ ભરી મતવાલી અંબે, દેખો બેઠી મગનમે;
પુષ્પ સુગંધ અનોપમ મેહેકે, જળહળ જોત જગતમે;
શહસ્ત્ર નામકા કળશ શીરપે, આશ રખુ જુગમે તેરી;
દાસમુની કેહે દેદાર પાવે, નાવે ચોરાશીકી ફેરી;

આજે ડંકુ પરતોરારે મા, નિશાન અંબેકા;
કયા કરૂં બરણવ આદ્ય ભવાંની, બેર બેર તેરા ગુણ ગાતા. અંબે. ૭

રાગ ભૈરવ.

અંબેકુ યાદ કરલે, ખુબ જીંદગાની પાયા.
કયા કરનેકુ આયા બંદે, કયા ખેલ લગાયા. અંબેકુ. ટેક
તખ્તપર જો બેઠી મા, જગાહણ કે જોતસે;
આકુ તાજ ગીરકુ તારે ભયા, માકુ દેખકે. અંબેકુ. ૧
માકે ઉદરમે આયા, વાંતુ કયા કહે;
કરૂંગા તેરી બંદગી, એસા કરાર હે. અંબેકુ. ૨
પડાંચ કરકે પ્યારે, ખુબ માલ કમાયા;
સબ છોડકે ચલોગે, સંગ કોરીન આયા. અંબેકુ. ૩
મરનાં હે હક જાનાં, વાં સાહ કોન હે.
મંન સમજ તુ યાર મેરા, મેરા કયા કહે. અંબેકુ. ૪
રંગ ભોગ કે ઇશકમે, ખુબ મંન મગન ભયા.
આપ આપકી ખુશીસે, હાલ મશ્ત ક્યું ભયા. અંબેકુ. ૫
પેદા કિયા હે જીને, ઉનકું તું યાદ લે.
મગરૂબીસેં તું ચલતા હે, ગાફલ તું કયા રહે. અંબેકુ. ૬
અંબેકુ યાદ કીજી સો, મંન મગન ભયા.
દાસ મુની માત કે, ચરન જા રહ્યા. અંબેકુ. ૭

ઉપર પ્રમાણે.

સુનિયે જો મૈયા મેરી, અરજ ઘડી ઘડી;
દેદારકા મે પ્યાસારે, કોંઇ ગલી ગલી. સુનિયે. ટેક.
પાદશાહી તખ્ત બેઠે, આપ સેહેલસે;
કરજોડકે ખડાં હું દરસ, તરસ મેહેલસે. સુનિયે. ૧
ગુનેગાર હું મે તેરા, મેરા કયા હવાલ હે;
સુનિયે જો મૈયા મેરા, એઈ સવાલ હે. સુનિયે. ૨
આ જીયત બંદા તેરા ખડા, કુંદમે પડા;
આયા હે જો મૈયા પાસ, પોકારૂં ખડા. સુનિયે. ૩

તેરે દરશનકું આયા મૈયા, દેખ લીજીયે;
હજરત જો બેઠી મૈયા, તસલીમ કીજીયે. સુનિયે. ૪
કયા કહું જો દીલકી બાત, માસેં ખોલકે;
રોશન હે સબ આપકુ, મા મોસે બોલકે. સુનિયે. ૫
કંગાલ હું મે તેરા મા, જરા મેહેર કીજીયે;
માત મુની દાસકે શીર, હાથ દીજીયે. સુનિયે. ૬

ઉપર પ્રમાણે.

નેનુસે નેહ ભરે કે દેખો, બેઠી મા લાલસે. ટેક.
તખ્ત પર જો બેઠી આપ, બકસેગી ગુનાસો માફ;
હરદુસે લીયે જો જાપ, આલંકી દાતાર હે. નેનુસે. ૧
વિરંચી હે વિષ્નુ પાસ, ઇશ જાકે ખડે આપ;
સીર પર કલગી તોરા, જ્યોતી પ્રકાશ હે. નેનુસે. ૨
રંભા આઈ ઘરકે આશ, નાચતી મૈયાકી પાસ;
ફુલુકી જોર્તા હે બાસ, બેઠી નીવાસ હે. નેનુસે. ૩
કયા જાને મૈયાકો ખ્યાલ, અંતરમે કપટકી જાલ;
અર્જીસે હુઆ બેહાલ, કાલકા બેમાર હે. નેનુસે. ૪
માત મેરી સુનો બાત, આયા જો મૈયાકી પાસ;
બુદ્ધિકા કીજે પ્રકાશ, મુની તેરા દાસ હે. નેનુસે. ૫

ઠુમરી.

દેખો દેખો અંખે મત બાલીસે, જાકી જોત ત્રિભોવન લાલીસે. દેખો. ટેક.
રમણ કપરદી સુખહી દાયક, સાયક સુરપત લાલીસે;
જાકી જોત ત્રિભોવન વાલીસે, દેખો દેખો. ૧
ચરનહી સેવે સુખહી દેવે, રખે બરદ બારદાલીસે;
જાકી જોત ત્રિભોવન વાલીસે, દેખો દેખો. ૨
આપહી આપો છાંડકે દેખો, પેખો નેનભરે વ્યાહાલીસે;
જાકી જોત ત્રિભોવન વાલીસે, દેખો દેખો. ૩
દાસ મુની પદ ચરણહી સેવે, રેહેવે મગન મતવાલીસે;
જાકી જોત ત્રિભોવન વાલીસે, દેખો દેખો. ૪

ઉપર પરમાણે.

મેતો લૈરે બલૈયાં અંબે લાલીસે, મતવાલીસે. મેતો. ટેક.
વિશ્નુ વિરંચી પારન પાવે, શિવ સમાધી લાગી તાલીસે. મેતો. ૧
ધારે જોગેશ્વર ધ્યાન ન આવે, મોટા મુની સુક ગયાનીસે. મેતો. ૨
જાકો ભેદહી બેદન જાને, સુર સનક મન માનીસે. મેતો. ૩
દાસ મુની કેહે બલ બલ જોઉ, જુગ આરાસુર જાનીસે. મેતો. ૪

ઉપર પરમાણે.

અંબે લાલીસે મેરો મન લાગ રેહો, ડુંગરવાલીસે, મેરો મન લાગરેહો.
ચિત લાગ્યો આરાસુર ધામસે, અંબે લાલીસે મેરો મન લાગરેહો. ટેક.
છાંડ્યો ન છુટત, તાંણ્યો ન તુટત, પુરવજનમકી બાંનીસે;
ચિત લાગ્યો આરાસુર ધામસે, અંબે લાલીસે. ૧
ઘડી ઘડી મન ચરનમે ધાયે, ગાવે નારદ બેન ગાનીસે;
ચિત લાગ્યો આરાસુર ધામસે, અંબે લાલીસે. ૨
સેશ મહેશ જાકો ધ્યાન ધરતહે, ભેદ બ્રહ્મા નહી જાનીસે;
ચિત લાગ્યો આરાસુર ધામસે, અંબે લાલીસે. ૩
ક્ષણ ચિત મહેયાં ચરનમે ધાવે, ઓર નહી દાસ મુનીસે;
ચિત લાગ્યો આરાસુર ધામસે. અંબે લાલીસે. ૪

ગરબી.

અલબેલીરે અંબેમાત, દરશણ કરવાને, બરબાળીરે બહુચરમાત. દરશણ. ટેક.
દરશણ દીજે કારજ સીજે, હુંછું તારો દાસરે;
કરગરી કરગરીને હુ કહુછું, દો દરશણ ઉલ્લાશ, દરશણ દીજેરે. અ. ૧
અદભુત મા સીંહાસન બેઠી, ઝળહળ ઝળકે જોતરે;
કમળ મુખ કમળ દળ લોચન, રક્ત અરૂણ ઉદ્યોત. દરશણ. અ. ૨
મહી મંડળ જગતમાં સરવે, સેસ શત સુર સંસારરે;
બ્રહ્મા વિષ્ણુ ઈંદ્ર જોગેશ્વર, લેશ ન પામે પાર. દરશણ. અ. ૩
અદભુત રૂપ અલોકીક અંબે, મુખ શરદ શશિ ઈંદુરે;
ભાલ ભ્રગુટી વાંકી ભંમક, મધ્યે લળકે બીંદુ. દરશણ. અ. ૪
કેસરી તીલક છે ત્રણસેરનું, ટીલડીનો ઝળકારરે;

કાને કુંડળ ઝાલ ઝબુકે, અરક ઈંદુ લલકાર. દરશણ. અ. ૫
ઝરકશી અંબર અંગે પેહેર્યાં, ચોળી ઝળહળ જોતરે;
રતન સિંહાસન આપ બીરાજો, વિજ તણો ઉદ્યોત. દરશણ. અ. ૬
નવશત આભ્રણ અંગે ધરીયાં, સોળ કળા ભરપુરરે;
અરીમાત તું બાર ચારમાં, ભેદશું જાણે સુર. દરશણ. અ. ૭
અંજન દીસે નેન મેહેરના, વરસે અમરત ધારરે;
દાસ મુની કેહે ચરણે નામું, ઉતારો ભવપાર. દરશણ. અ. ૮

ગરબો આણુંદનો દેશી ફેર.

અંબામા દીઠી આણુંદમાંજો, માના તેજ તણો નહી પારજો. અં. ટેક.
માજી નવરાત્રિ કેરા દીનમાંજો, શુકલ અષ્ટમી આસો ગુરૂવારજો;
રથે બેસીને માજી સાંચર્યાંજો, દીઠા રાજનગર બોજારજો. અં. ૧
માયે શણગાર સોળે ધર્યા જો, માયે પેહેર્યાં તે અંબર સારજો;
નખ શીખ તે શોભા ઘણીજો, તેનો કોઈ ન પામે પારજો. અં. ૨
માજી બહુચર કાળીકા સંગ છેજો, રથ સારથી ભૈરવ સારજો:
પુષ્પ સુગંધ બહુ પ્રેમશું જો, માને કંઠે અનોપમ હારજો. અં. ૩
ધુજાણું ભવાના કેરા ભેદનેજો, જેને નેતી નેતી કહે વેદજો;
વિષ્ણુ વિરંચી કળે નહોજો, ઇશ ન લહે કાંઈ ભેદજો. અં. ૪
માજીનુ વદન બહુ મલકતુંજો, મદ મુખ ભર્યાં તંબોળજો;
ટીલાં કીધાં તે ત્રણ સેરનાજો, કીધી પીયળ કુંમ કુંમ રોળજો. અં. ૫
માને બંદી કપોળે ઝળકતીજો, માને સેંથે ભર્યા સિંદુરજો;
દાંતે તે રેખ જડાવનીજો, ભરી કળા તે સોળ ભરપુરજો. અં. ૬
માના રથની ધમક ધમક વેગ છેજો, અશ્વ જોડ્યા તે બે અમુલ્યજો;
મધ્ય નિશાયે માજી સંચર્યાંજો, તેને કોઈ ન આવે તુલ્યજો. અં. ૭
ચોસઠ જોગણી મા પુઠે ફરેજો, ઉદો ઉદો કરે જેજે કારજો.
દીસે તે દીપક જોતશુંજો, દીસે ઝળહળને ઝળકારજો. અં. ૮
રાજ નગર સોહામણુંજો, આવી પોત પોતાને ધામજો.
ચાર પદારથ ત્યાં મળેજો, ધર્મ અરથ મોક્ષને કામજો. અં. ૯
સિંહાસન બેઠીમા મદ ભરીજો, બેઠી બહુચર કાળી માતજો.

ભૈરવ અષ્ટ આવી રહ્યાજો, ક્ષમા ક્ષમા કરે સહુ સાથજો. અં. ૧૦
છત્ર સોનાનું શીર ઢળકતું જો, ઉડે ચંમર ભૈરવ હાથજો.
નવ દુરગાત્યાં આવીયાંજો, બેઠાં સ્થાનક આપો આપજો. અં. ૧૧
હરી હર બ્રહ્મા આવીયાજો, મરજાદે બેઠા ભરી માપજો.
નારદ હસ્ત વેણા ગ્રહીજો, કરે વેદ તણું ત્યાં ગાંનજો. અં. ૧૨
ભજે તેની અંબા જાણજોજો, ચરણે રાખી એકે મનજો.
વેદ વચન પ્રમાણજોજો, તજે કામ ક્રોધને અન્યજો. અં. ૧૩
આબા અંબા કેહે સહુ મુખથીજો, ગાયે સહુકો માનવી જનજો.
પ્રેમે કરીને ભજે નહીજો, તેથી માને નહીં માનું મનજો. અં. ૧૪
લગન લાગે રસ પારનેજો, ગાઈ વલ્લભ જનજે જાણજો.
પ્રેમે ભજો ભવાની માતનેજો, તેનો જનમ સફળ આ વારજો. અં. ૧૫
નૃત થાય વાજાં વાગે છંદમાંજો, બેઠી મતબાલી મદ પુરજો,
પુષ્પ વિમાને વરસી રહ્યાજો, ઈંદ્ર આદ્યે આવ્યા સહુ સુરજો. અં. ૧૬
રમ ઝમ ઢમક નાચે અપછરાજો, ગાય ગાંન છેદ ભેદ કરી માનજો.
ગાંધ્રવ હસ્ત વેણા ગ્રહીજો, વરસે અમ્રત મેઘ મમાનજો. અં. ૧૭
નીત્ય પ્રતી અખંડતા થાય છેજો, ઢમક ઢમક થઈ કારજો.
તજે પોતે આપો આપથીજો, તેતો પ્રીત્યે અમ્રત રસ સારજો. અં. ૧૮
તેને તે સનમુખ દેવી થાયછે જો, ચીતચરણે રાખી મનજો.
આનંદમાં તે રહે સદાજો, પ્રેમ સહીત કરે ગાનજો. અં. ૧૯
એમ અખંડ રંગ દેખ્યો સદાજો, કેહે મુની બદરીનાથ ભાઈજો.
વડનગરો બ્રાહ્મણ ભણેજો, તેને કરૂણા છે અંબા આઈજો. અં. ૨૦

રાગ હોરી કાફી.

ખેલત હોરી ભવાંની, ભરી રંગ ખેલ મચોરી. ખેલત. ટેક
ચાવત પાંન ભરી પીચકારી, કેસર ગાગર ઘોરી. મઈયાકે.
મદ ભરી મઈયા ધુંમ મચાઈ, અંમે બહુચરજોરી.
ખેલત મતબાલી હોરી, ખેલ હોરી ભવાંની. ૧
ધામ આરાસુર ધુંમ મચાઈ, નવહી નવલકીસોરી. મઈયાન.
રમ ઝમ રમ ઝમ ઘુઘર ઘમકે, ઠમકે પાયે ઘોરી.

બની સબ જોરી જોરી, એલે હોરી ભવાંના. ૨
દાસ મુની શીશ ચરણ નમાવે, કરૂં બીનતી કરજોડી. મર્યાદ.
એ રંગ રાસ સદાહી મે નિરખુ, ઓરત માગુ તોરી.
સદા સુખ દીજે મોરી, એલત હોરી ભવાંના. ૩

હોરી કાફી.

એલે મતબાલી હોરી, હોરંગ ધુમ મચાઈ. એલે. ટેક
ધુમ મચાઈ સબ સંગ આઈ, કેસર ગાગર ઘોરી. માજીકે.
હાથ લીએ પીચકારી રંગસે, એક એક પેદોરી.
એલે મતબાલી હોરી, હોરંગ ધુમ મચાઈ. એલે. ૧
રંગ રંગીલી સબ અંગભીનો, અંબર દંત ગ્રહોરી. માજીઅં.
મદભરી મતબાલી બાળા, કેસર કનક કચોરી.
એલે મતબાલી હોરી, હોરંગ ધુમ મચાઈ. એલે. ૨
આનંદ અંગ અંગ મનગંબા. રંબા રંગ રચોરી. માજીરં.
દાસ મુની શીશ ચરણ નમાવે, રહુ રંગ સંગ તોરી.
એલે મતબાલી હોરી, હોરંગ ધુમ મચાઈ. એલે.

ભજન સ્તુતિ, રાગ હલારી, રાવાભગતની વાણી.

બેડો માજી બુડતો તારોરે, અંબેમા પાર ઉતારોરે. ટેક.
આ એપે હુંતો બહુ કમાયોને, બહુ ભરેચોતો માલ.
મધ દરિયાવચે તોફાન લાગ્યું, શારે થશે હવાલ. બેડો. ૧
ખલાશિયા તો કરે ખરખડો, માહા જુલમ મન માંહ;
માલ ધણી વીમાશીને બેઠો, ડોલ્યુ દરિયા માંહ. બેડો० ૨
મધ્ય દરિયા વચ્ચે ડોલ્યુ માતાજી, વાહાણ નથી વીશરામ;
એક નામનો આશરો તમારો, કરો ભગતનાં કામ. બેડો० ૩
ઊંચુ જોઉતો આભ માતાજી, નિચુ જોઉંતો નીર;
બાળા શક્તિ મારી બુમ સાંભળજો, સાજાં કરો આ શરીર. બેડો० ૪
કુવાયુની તો લેહેરો લાગી ને, વાયુ ગુટણ હાથ;
ઝાઝ તણું જોર કાંઇએ ન ચાલ્યું, ધાઓ અંબે માત. બેડો० ૫
જગત જનુંનીએ સ્તુતી સાંભળી, થયાં વાઘ ઉપર અસવાર;

આઝ તળે જઇને ત્રિશુળ આપટયું, તારયું જળમાં નાભ. બેડો૦ ૬
હાથે પગેથી અંગુળ છુટયાં, કઠણ કરે દંડા છોડ;
અવશકનની આ વેળા આવીછે, મોટે માથે છો મોડ. બેડો૦ ૭
ડુંગરીએતો દવ લગાડયો, પુરણ કીધેલાં પાપ;
કર જોડી રાવો ભગત કહેછે મા, હોય જે ગુના કરો માફ. બેડો૦ ૮

ગરબી બીજી.

છોગાળી મા ચાચર તારો રે, દીસે જળહળતો પારોરે. ટેક.
તાલ પખાજ વેણાજંત્ર વાગે, ગુણીયલ ગુણ જ ગાય;
માનસરોવર જીલતામાં, ભવનાં પ્રાચ્ચિત જાય. છોગાળી૦ ૧
દેશ પરદેશથી દાખવીએમા, મધ્યે દરિયા માંહ;
બુડતો બેડો પાર ઉતારો, અંબા ઝાલો બાંહ. છોગાળી૦ ૨
આંધળાં લુલાં ને બોબડાં મા, દુઃખિયાનાં દુઃખ જાય;
વાંઝીયાંને વીસવાસ આપોમા, નારીનો નર થાય. છોગાળી૦ ૩
વરણવ કેઈ પેરે વર્ણવું મા, કોને કેઈ પેરે ગાવું.
ભોળી ભવાનીને ભામણે મા, હું ભવો ભવ જાઉ. છોગાળી૦ ૪
ભાવે કરી લઉ ભાંમણાં મા, લળી લળી લાગુ પાય.
કર જોડી રાવો ભગત કહેછે, સદાય રેહેજો સાહ. છોગાળી૦ ૫

ગરબી ત્રીજી.

નયણે નરખો નરને નારીરે, અંબામાની શોભા સારીરે. ટેક.
કુંદનમાં તોરે ભાલે હુતાં, ગાડી ઘોડા બહુ સાર;
બાવુડાં ઢાડી પવાઈ કરેછે, અંબાજીને દરબાર. નયણે૦ ૧
વાજીંત્ર છત્રીશે વાજે, ઝાંઝરનો ઝમકાર;
અવછરા ઓછવ કરેછે, અંબાજીને દરબાર. નયણે૦ ૨
ઊંચુ દેવળ માને અજબ જરૂખા, જાળીયાંનો નહી પાર;
જરી પતાકા જુકી રહયા છે, અંબાજીને દરબાર. નયણે૦ ૩
ઈંદ્રપુરીનો આકાર સરવે, તેજ તણો નહી પાર;
દુઃખીયાના દારીદ્ર ભાગે, અંબાજીને દરબાર. નયણે૦ ૪
ઘર કોઠારને હવેલીઓ મા, ધરમ શાળાઓ અપાર;

કર જોડી રાવો ભગત કહેછે, અંબાબ્રને દરબાર. નમણું૦ ૫

ગરબી દેશી ફેર.

અંબા જોયાની આડી રે, નિરખુ મોરી માડી. એ રાગ.

અલબેલી અંબેમાતરે, સુણો અરજ હમારી. ટેક.

પેરણ પિતાંબર શોભિતા માને, ચુંદડી દીસેછે સારીરે. સુણો૦ ૧

કલ્લાં કાંબીને વીછુવા શોભે, ઝાંઝરની ગત ન્યારીરે. સુણો૦ ૨

બાંહે બાજુબંધ શોભે માને, સોનાના ચુડલા વાળીરે. સુણો૦ ૩

નાકના મોતીને જળહળ જોતે, ટીલડી આનંદકારીરે. સુણો૦ ૪

કર જોડી રાવો ભગત કહેછે, માનાં વારણાં લઊ વારરે. સુણો૦ ૫

અલબેલી અંબે માતરે, ચાલો જોવાને જઇએ. ટેક.

માન સરોવર માજીનું માહાતમ, નીરમળ નીરજ માંહેરે. ચાલો. ૧

દુઃખીયાના માજી દુઃખજ ભાગ્યા, સદાય સુખીયાં થઇએરે. ચાલો. ૨

દુધ પુરીમા આપે દવાળી, મોજે માજી પાખીએરે. ચાલો, ૩

અંબા બહુચર સદા આણંદમા, માનો પાલવ સાહીએરે. ચાલો. ૪

કરજોડો રાવો ભગત કેહેછે, માના હરખે કરી ગુણ ગાઇએરે.ચાલો. ૫

અલબેલી અંબે માતરે, મા રમવાને આવો. ટેક.

ચાચર ચોક સોહામણુંરે, માનો મોતીડે ચોક પુરાવોરે. મા રમ. ૧

જળહળ જોત તે મંદીર માના, ચાચર દીપ મુકાવોરે. મા રમ. ૨

ઢોલ દદામા દુંદુભી વાજે, તાલ મ્રદંગ મંગાવોરે. મા રમ. ૩

સેવક ઉભા અરજ કરે છે, ભગતને લાડ લડાવોરે. મા રમ. ૪

કરજોડી રાવો ભગત કહે છે, માના હરખે ગુણ ગવડાવોરે.મા રમ. ૫

સમરંતા સુખ પામીયે, આરાસુરનીરાયે. ટેક.

સવારે આરાસુરીને સમરૂ, મેહેર કરો મહંમાયરે. આરા. ૧

બપોરે બહુચરાજી સમરૂ, દુઃખ દારિદ્ર જાયરે. આરા. ૨

ત્રિજે પોરે ત્રિપુરાને સમરૂ, બુડતાં સાહે બાંહ્યરે. આરા. ૩

સંધ્યાયે આદ્ય શક્તીને સમરૂ, કાયા કોમળ થાયરે. આરા. ૪
કરજોડી રાવો ભગત કેહે છે, સદાયે રેહેજો સાહારે. આરા. ૫

લખીયા કવીની વાણી.

ગરબો.

ત્યાં મન મોહ્યું માતા અંબાજી. ટેક.
પ્રાતસકાળે અંબા આંગણે, છોકરાં ચારેરે ગાય;
સુરીનર મુનીવર અંબાજણે, દીઠે દુરમત જાય. ત્યાં મન. ૧
મધ્યાનેરે નારાયણી, કયા તારૂં સ્વરૂપ;
તેજે ત્રિભોવન મોહી રહ્યા, મોહ્યા પ્રજાને ભુપ. ત્યાં મન. ૨
સંધ્યા કાળેરે શીવજી, વિષ્નુ બ્રહ્મા રહે પાસ,
કરજોડી ઉમીયાજીને કહે, પુરજો વિશ્વને આશ. ત્યાં મન. ૩
પેહેલી પુજા બ્રહ્મા કરે, કુંમ કુંમ કેસર કપુર;
અગરે ઉલટે ત્યાં અતિઘણા, હેવાંછો ચતુર. ત્યાં મન. ૪
એક હુતોરે વિમળ વાણીયો, બાપે મેલ્યોરે બાળ;
માતો પિયર વરત્યા કરે, મામો કરેરે રખવાળ. ત્યાં મન. ૫
વરસ બારનો વિમળ થયો, મામે મેહેલ્યો નિશાળ;
ભણતાં ગણતાં કાંઈ નવ આવડ્યું, કીધો ગાયનો ગોવાળ. ત્યાં મન. ૬
ગાયો ચારંતાં જ્ઞાન થયું, આવ્યો આહીને દરબાર;
પાતીક સઘળાં પ્રેલ થયાં, વાધ્યો પુન્ય પરિવાર. ત્યાં મન. ૭
વરસ પાંચમે અંબાજી પ્રસન થયાં, મેહેલી પ્રગળ મંન;
આદ્યએ વધાર્યો વિમળ વાણીયો, આપ્યુ ધંન આનંદ. ત્યાં મન. ૮
સમરથ આપી મા ખામી નહી, મોહોળો પ્રબળ પરિવાર;
હસ્તી જુલે વિમળ આંગણે, ઘોડા જુલે ઘમ સાણ. ત્યાં મન. ૯
સીંહ વાહને અંબાજી ચડ્યાં, આપે વીમળ વીસ્તાર;
તરકસ બાંધ્યા ત્રિભોવિની, નીભાવો સરવે સંસાર. ત્યાં મન. ૧૦
દળ દેશાવર લઈ ચાલીયો, જાણે નદીયોનું પુર;
રાજાએ લાવે બહુ ભેટણાં, માણેક મોતી અમુલ. ત્યાં મન. ૧૧
સોમના રાજાને જીતીયો, રાણીયો લાગેરે પાય;

રાજા સ્ત્રીનુ રૂપે ધરી, વધાવે વિમળ રાય. ત્યાં મન. ૧૨
જુગ જીતીને વીમળ આવીયો, આવ્યો આઇને દરબાર;
જે માગ્યુ તે માયે આપીયુ, કરો ડેહેરાં પસાય. ત્યાં મન. ૧૩
અંબા આબુધ્રડ સંચર્યાં, જ્યાંહાછે અચળેશ્વર રાય;
ડેહેરાં દેવે નિપાવીયા, નામે વિમળ રાય. ત્યાં મન. ૧૪
અંબાએ અનુચર મોકલ્યો, જે પુછો વીમળ રાય;
ડેહેરાં કેહ પેરે નીપન્યાં, નિપજ્યા ગુરૂજી પ્રતાપ. ત્યાં મન. ૧૫
ત્યાંહાં મન વીમળ અભિમાને ચડ્યો, રાજ મદ અપાર;
અંબા માને વીસારીયાં, સોશી લીધો તતકાળ. ત્યાં મન. ૧૬
હસ્તી હીંચતા ઉડી ગયા, ડહોહ્યો પ્રબળ પરીવાર;
અગની પ્રજાળી ત્યાં અતિ ઘણી, લાગી ધોડા ધ્રમશાણ. ત્યાં મન. ૧૭
કરજોડીને વીમળ વીનવે, ડેહેરાં રાખો મોરી માય;
હું પાપી પ્રલ્લે થયો, અગનિ ચોદશ જાય. ત્યાં મન. ૧૮
અંબામા બેઠા સિંહાસને, આવ્યો વીમળ રાંક;
પ્રસન થઈ અંબા ઓચરે, રેહેશે ડેરારે પાંચ. ત્યાં મન. ૧૯
કાલો ઘેલોને કીકલો, લેસે અંબાનું નામ;
સમરથ સાથે તેને કરે, આપે અવિચળ ઠામ. ત્યાં મન. ૨૦
ડાહ્યા ડંમકાની હું નહીં, કાલા ઘેલાની માત;
કેહે લખિયોરે હું પાતકી, દરશણ દો મોરી માત. ત્યાં મન. ૨૧

સદાશિવની વાણી.

ગરબી.

જેજે આરાસુરના રાણીરે મા ઉદો ઉદો,
જેજે સલખન પુરનાગણીરે મા ઉદો ઉદો.
તુંને વેદે વખાણીરે મા ઉદો ઉદો. ૧
તું તો ચૌદ ભોવનની માતારે મા ઉદોઉદો;
સેવે વિષ્નુ ને વિધાતારે મા ઉદો ઉદો. ૨
દૈત્યે માહાતપ કીધારે મા ઉદો ઉદ;
થાનક દેવ કેરા લીધારે મા ઉદો ઉદો. ૩

માયે રૂધીર તેનાં પીધાંરે મા ઉદો ઉદો;
કારજ ભગત કેરાં સીધાંરે મા ઉદોઉદો. ૪
દૈત્ય સુરજનને સંતાપેરે મા ઉદો ઉદો;
વિપ્ર ત્રણ. કાળ જપેરે મા ઉદો ઉદો. ૫
અંજળી ભરી ઉદક આપેરે મા ઉદો ઉદો;
તેથી દૈત્ય ન વ્યાપેરે મા ઉદો ઉદો. ૬
રૂક્ષમણી અંબિકા પુજવા ચાલીરે મા ઉદો ઉદો;
રૂક્ષૈયો લાવે ઝાલીરે મા ઉદો ઉદો. ૭
રૂક્ષમણીએ કીધી શેવારે મા ઉદો ઉદો;
પુજા લાવી બહુ વિધ મેવારે મા ઉદો ઉદો. ૮
શીશુપાળ આવ્યો લેવારે મા ઉદોઉદો;
ત્યારે આવી તમને કેહેવારે મા ઉદો ઉદો. ૯
હવેથી પેર થાશેરે મા ઉદો ઉદો;
શિશુપાળ લઈ જાશેરે મા ઉદો ઉદો. ૧૦
તેતો મુજને કેમ વાશેરે મા ઉદો ઉદો;
ત્યારે બરદ તમારૂં જાશેરે મા ઉદો ઉદો. ૧૧
જગત જનુની કેવાસેરે મા ઉદો ઉદો;
એવું કહીને પાયે લાગેરે મા ઉદો ઉદો. ૧૨
મનમાં કૃષ્ણ વર માગેરે મા ઉદો ઉદો;
પુજી બાહાર આવી બાળીરે મા ઉદો ઉદો. ૧૩
કૃષ્ણ લાવ્યા રથ વાળીરે મા ઉદો ઉદો;
તેતો પુરી આશા માહારીરે મા ઉદો ઉદો. ૧૪
બલીહારી માતા તારીરે મા ઉદો ઉદો;
રૂક્ષમણી લઈ ચાલ્યા મોરારી મા ઉદો ઉદો. ૧૫
પુરૂષ કામથકી ગયારે મા ઉદો ઉદો;
તેના ઉપર કીધી મયારે મા ઉદો ઉદો. ૧૬
તેતો સ્વીરૂજ થયારે મા ઉદો ઉદો;
પાયે લાગી ઘેર ગયારે મા ઉદો ઉદો. ૧૭
સ્વર્ગ મૃત્યુ ને પાતાળરે મા ઉદો ઉદો;

તેને બહુચરનો આધારરે મા ઉદો ઉદો. ૧૮
અંબામાની મોટી આશરે મા ઉદો ઉદો;
નામે ભીલ વિલાશરે મા ઉદો ઉદો. ૧૯
છો શેવકની પાસરે મા ઉદો ઉદો;
સદાશીવ તમારો દાસરે મા ઉદો ઉદો. ૨૦

પ્રાગરાજની વાણી રાગ ભૈરવની દેશી.

તખ્તપર બીરાજે, નગારી નાદ બાજે. ટેક.
ચાચર બિરાજે, સદા મંડપ બિરાજે.
છત્ર સોનાનું મારી અંબિકાને છાજેરે. મા તખ્તપર. ૧
યોગણી સર્વ જેજે કરે, મંગળ શુભ ગાવે;
મતબાલી મા અંબિકાને, ભરે પ્યાલા પિવાવેરે મા તખ્તપર. ૨
તોરે દરબાર સદા રાગ રંગ હો રહે.
સુરીનર મુનીવર મોહે, અંબા તોયેરે. મા તખ્તપર. ૩
મૈયા મુજ મેહેર કરો, પુરોમંનની આશરે;
ભક્ત કેરી સાહ્ય કરો, પ્રાગતોરો દાસરે. મા તખ્તપર. ૪

કવી રેવાશંકરની વાણી.

માતા જશોદા જુલાવે પુત્ર પારણે એરાગ.

અંબા અલબેલી રંભાને જમવા આવીયાં. ટેક.
હુંતો પ્રેમ ધરીને પ્રિત્યે લાગુ પાય, પાવાઘડવાળી બહુચર બાળીને લાવીયાં, બીજી બેનો ચાર મળીને આવીયાં ત્યાંહ. અંબા. ૧
માવડી પાવડીએ ચડી આવી સુંદર ચાલને, ઝણણણ ઝણણણ વાજે ઝાંઝરનો ઝમકાર, આવ્યાં જાણી જાવું વારી અંબેલાલને;
અમર ઓપિત ઉજવળ શોભિતા શણગાર, અંબા અ. ૨
આવી સુંદર સિંહાસનપર બેઠી સુંદરી, પુજા કરી કુંમકુંમ કેસર કપુર; થાળ સમે સેવામાં સામગ્રી સર્વે ધરી, કનક કચોળે મદ આનંદ કર્યા ભરપુર. અંબા. ૩
મંડપ મોગરડે છાયો વિધ વિધ શોભા સહુ, ચંદન અગર તગર મળીયાં ગરદીપક ધુંપ. શોભે નૌતમ તેની શોભા તે શી કહું,

મધ્યેમા મતબાલી અંબા બાળ સ્વરૂપ, અંબા. ૪
ગંગાજળની ઝારીવારી ઝરી હીરે જડી, પાસે ઢાળ્યા સોના બાજઠી
યાને પાટ; આસનથી આવીને બેઠાં અંબે માવડી, મુક્યું ટાટ ભરી
કરી જે અવલોકી ઘાટ, અંબા. ૫
ખારૂં ખાટું મીઠું દીઠું તે સર્વે સહી, ગળ્યુ તળ્યુ તીખું તાવેલુ પય
પકવાન, મેવા તેવા શાક પાક સૌ આરોગી રહી, માજી નામે નવ
દુર્ગા ભગવતી ને ભગવાન, અંબા. ૬
પુરણ તૃપ્ત થઈ ઉઠ્યા તે મંડળ માનુની, તેજાનાં તેવા મુખ કર્યા છે
તંબોળ; માયે બેહેક બરાસે બીડી લીધી પાંનની, ચાવે ભાવે મા મુખ
દીસે રંતુંચોળ. અંબા.૭
આરતી ભરી આરતી કરી જાવું વારણે. ઘણુણ ઘંટા વાજે ઘડી
યાળી અન્ય મુલ, આવ્યા દેવ સરવે દરશણ કરવાને કારણે,
ઉદો કહી વર ખાવે આકાશેથી ફુલ. અંબા. ૮
કરગરી ભેગો રેવાશંકર પાગે લાગીયો, પરખી હરખી નરખી નજરે
માન્યું મન, મરણ જનમ જંજાળ તણો ભે ભાગીયો, જેજેકાર થયો
ધન ધન આજુની દીન. અંબા અ. ૯

ઉજમની વાણી.

* સંકટ વખત ગાવાનુ ગીત.

રાગ કાફી.

આવી ધારણ દીજેરે, ઘોળાગઢવાળી;
ક્રપા તમે કરજોરે, પાવા ઘડથી માહાકાળી. ટેક.
ઘોળાગઢમાં વાસ તમારો, જાણે સકળ મુની ઠામ.
દેતચરી સલખનપુર આવ્યાં મા, પડ્યુ બહુચરા નામ;
નામે નર તાર્યારે, મારી મા મતબાલી. આવી ધારણ. ૧
હું અગનાનીદાસ તમારો, આવી સધારોને કાજ.
શેવક જન શરણાંગત આવ્યો મા, તેની રાખીયે લાજ;
લાજ કોણ રાખેરે, મારી મા મતબાલી. આવી ધારણ. ૨
અવર બીજા કોને જૈ જાચીએ, અમો અજાચક જાત;

હો દેવી દાતારે દયા કરોને મા, પાયે લાગુછું મોરી માત;
માત હમારીરે, પાંગળાને જ્યો પાળી. આવો ધારણ. ૩
કાલા વાલા આઈ તમને કરૂંછું, વળી વળી નામું શીશ;
કર જોડીને ઉજમ એમ કેહેછે મા, રખે ચડાવતાં રીસ;
રીસ રખે ચડતીરે, મારી મા મતવાલી. આવો ધારણ. ૪

બજીયા પવાઈની વાણી.

ગરબી.

અલબેલીરે અંબે માત, જોવાને જઈએ;
બરવાળીરે બહુચર માત, જોવાને જઈએ. ટેક.
જોવા જઈએ મા સુખીયાં થઈએ, આરાસુરમાં રહીયેરે.
આપ આપણા મનની અવલેખા, અંબે આગળ કહીએ. જો. ૧
આરાસુરમાં અંબા બિરાજે, પાવાઘડ માહાકાળીરે;
દક્ષણમાં તુળજા ભવાની, ચુંવાળ બહુચર બાળી. જો. અ. ૨
માને પારે હવન થાયને, ખીર ચુંદડી હોમાયરે;
બ્રાહ્મણ સઘળા વેદ ભણે ત્યાં, માનુની મંગળ ગાય. જો. અ. ૩
આંધળાને આંખજ આપે, પાંગળાને પાયરે;
નીરધનિયાને ધનજ આપે, આપે પદારથ ચાર. જો. અ. ૪
માને પારે જે કોઈ આવે, તેની પુરે આશરે;
કર જોડી કહે બજીયો પાવઈ, હું છું તારો દાસ. જો. અ. ૫

માહાનંદની વાણી.

ગરબી.

અંબાસે કામહેરે, બોલો સબ મતવાલે અંબારે;
અંબાસે કામહેરે, હજી મૈયાસે કામહેરે. ટેક.
દાંતાકે ડુંગર ભારી, ચાચરકી શોભા ન્યારી;
માએ પેહેરી ચુંદડી સાડીરે. અંબાસે. ૧
દુર ડુંગરે મૈયા બિરાજે, છત્ર સોનાનું શીર છાજે;
મધ્યા આસન બેઠી ગાજેરે. અંબાસે. ૨
સંઘવી સંઘ લેકર આવે, મન ગમતે ભોજન પાવે;

મૈયા રંગભેર રાસ રમાવેરે. અંબાસે. ૩
સુદ આઠમ રાણાજી આવે, મન ગમને પુજાપો લાવે;
નામે જાલમસિંગજી કાહાવેરે. અંબાસે. ૪
કર જોડકે .માહાનંદ ગાવે, દુરસે જગત તોરે પાયે;
રેહો મહયા મેરેપર સાહેરે. અંબાસે. ૫

પીતાંબરની વાણી.

સંકટનો ગરબો.

આવને વેલીરે, અંબા તું આવને વેલી;
દુઃખ પડ્યું તારા દાસને, અંબા આવને વેલી. ટેક.
દુઃખ પડ્યુ તારા દાસને તું, વેહેલી થાજે વાહારે;
માહારાં પાપ નિવારજે, મુજ નોધારા આધાર. અંબા. ૧
માથે શતરૂ થઇને લાગ્યા, લેવા બેઠા જીવ;
માહારે માથે સમરથ તું છે, ભાગજે વેહેલી ભીડ. અંબા. ૨
સાચો ભરૂંસો માજી તારો, દુનીયાં આળપંપાળ;
કષ્ટ પડ્યુ તારા દાસને, તું વેહેલી કર સંભાળ. અંબા. ૩
કાલાવાલા ક્રોડ કરૂંછું, સાંભળ મોરી માત;
તું દાંતાના ડુંગર વાળી, પુર હમારી આશ. અંબા. ૪
વોળકેથી હમો ચાલી આવ્યાં, આવ્યા અમદાવાદ;
આદિતવારે અદાલત બાંધી, કેદમાં કીધો વાસ. અંબા. ૫
સુખીયાનાં તમો સંગી છો મા, દુઃખના ભાગણ હાડ;
હાથેથી કડીયો તોડાવી, બારશને સોમવાર. અંબા. ૬
અંત્રીક્ષથી ઉચકી લીધો, લીધો આરાસુર માંહે;
સંગ પેહેલાં માએ દરશણ દીધાં, પ્રસન થઈ તું ત્યાંહ. અંબા. ૭
આરાસુરમાં આપ બીરાજો, દક્ષણમાં ખોડીયાળ;
પુરવમાં અજાઈ બીરાજે, સામા બટુક કાળ. અંબા. ૮
શામો ગબડ ગોખ પાછળ, કોટેશ્વર કઇલાસ;
મોટા મોટા જોગી રેહેછે, સરસ્વતીનો વાસ. અંબા. ૯
ચાચરે ગણપતી બીરાજે, સામા શંભુ દેવ;

વેહેરાઇ માતા બેઠા પોતે, કરતા તેની શેવ. અંબા. ૧૦
કરજ જળ લોટો લઇ જઇને, માનશરોવર નાહ;
જનમ જનમનાં પ્રાશ્ચિત જાય, કાયા નીરમળ થાય. અંબા. ૧૧
જોડી હમારી ખાંડી થઇ તું, બેઠે સમરથ સહાય;
અડધી રાતની નોબત વાગી, ઉઠી આવો આંહ. અંબા. ૧૨
દાંતા કેરે ડુંગરે માજી, મોટો તારો વાસ;
કર જોડીને વારે વારે, કહેછે તારો દાસ. અંબા. ૧૩
સંવત અરાડ ને બાશીએ, કૃષ્ણપક્ષ શાવણ માસ;
પીતાંબરતો પ્રીતે ગાયે, અંબાં પુરે આશ. અંબા. ૧૪

ફુલજી બારોટની;

ગરબી.

લટકાળોરે ગીરીવરધારી. એ રાગ.

આરાસુરમાં બીરાજે અંબા. ટેક.
ભવ તારણ તું આદ ભવાની, જગત કરતા જુગત અંબારે. આ. ૧
સિંહ અસવારી ત્રિશુળ સજાવટ, દહીત દહની જુગત અંબારે. આ. ૨
જ્યાં જ્યાં ભીડ પડે ભગતોને, ત્યાં રખવાલી જુગતંબારે, આરા. ૩
ચઉદ ભોવન માજી ઘટ ઘટ વ્યાપી, જોહે ત્રુઠે જુગત અંબારે. આ, ૪
મુક્તિ આધારછે દેવી મંમાયા, તારણી જગત જુગત અંબારે. આરા. ૫
કરજોડીને ફુલજી કહતહે, તારો આધાર જુગતંબારે આરાસુર. ૬

ગરબી ઉપર પ્રમાણે.

ડુંગરમાં દેવી વસીયાં, માનો ચારખુંટ મહિમા રચિઓરે. ડુંગરમાં. ટેક
ખડગ ત્રિશુળ માને હાથ બિરાજે, સિંહ સ્વારી માજી સજીયારે. ડું. ૧
હવન થાયને મંગળ ગાવે, મંડપ રચના રચીયારે. ડુંગરમાં. ૨
દેશ દેશકે સંગ જાત્રાળુ, દરશણ કારણ આવે ધસીયારે. ડુંગરમાં. ૩
નાગર નીત્ય પ્રેત્ય નરત કરતહે, અંબે આગે નાચ નચીયારે. ડુંગરમાં. ૪
ગરૂડ સવારી મઇયા ગબર જાતાં, આગે ભૈરવ રંગ રસીયારે. ડુંગ. ૫
ચાચર નરનારી ગરબા ગાએ, કુમકુમ રચી મઇયા મચીયારે. ડુંગ. ૬
કનક કળશ માને દેવળ શોભે, ધજા ફરૂકે જરકસીયારે. ડુંગરમાં. ૭
દીપક જોત અહોનિશ દીપે, હીરા રતને જગમગીયારે. ડુંગરમાં. ૮

દરશણ જુગત અંબાનાં કરતાં, દુખ દાળીદર સબ ખસીવારે. ડું. ૯
કર જોડી જશદાસ કહતહે, અંબે અલબેલી રંગ રશીવારે. ડુંગર. ૧૦

આતમારામ કવિની વાણી.

ગરબી.

અલબેલી મા, હેત ધરી ઘેર આવો. હૈડાં હીસે.
બરદાળી મા, મુખડાંની બલીહારીરે. દરશણ દીજે. ટેક.
પ્રથમ ગણપતિનું દશણ કરવું, માને પારે આવી ચાચર ફરવું.
ધ્યાન અંબા માજીનું ધરવું, અલબેલી મા. ૧
માની જાળીયે રહી મુખડું જોતાં, દુનિયામાં રહી ફરવું ખોટાં;
તારોનામ તણા મહીમા મોટા. અલબેલી મા. ૨
માજી માન શરોવર નાહીને, જઈ કરીયે અરજ અજાઇને;
રહ્યો ગરબો ગાવા ચાહીને. અલબેલી મા. ૩
માના મંડપ ગરબો ગાઇને, સ્નેહ રાખ્યોછે સત સાહીને;
માહારે ભજવું અંબા આઇને. અલબેલી મા. ૪
માના ડુંગરમાં ડંકો વાગે, તેનો શબ્દ ગગનમાં બહુ ગાજે;
માને છત્ર સોનાંનુ શિરે છાજે. અલબેલી મા. ૫
માનુ મુખડું જોઈ મંનમાં હરખું, માજી દરશણ દો નયણે નિરખુ;
મારે બીજું નથી કોઈ તમ સરખુ. અલબેલી મા. ૬
ચાચર ફરતાં ગરબો ગાતી, હોડી ચુંદડીયો રંગ રાતી;
જોગણીયો મળી સહુ મદમાતી. અલબેલી મા. ૭
માયે ચંડ મુંડ નાંખ્યા ચોળી, માર્યો રક્ત બીજ રણમાં રોળી;
બ્રહ્માદિક મુનિજન કહે ભોળી. અલબેલી મા. ૮
ગરબો ગાતા પાડે તાળી, પાવાગઢથી આવ્યા કાલી;
બોલાવો અંબા બહુચર બાળી. અલબેલી મા. ૯
ચાચર પુજા કરવા આવો, મારી માજી તણા હુકમ લાવો;
પાલવ જઈ અંબાનો સાહો. અલબેલી મા. ૧૦
કરજોડી કહું કીપા કીજે, આતમારામ કેહે માનુ નામ લીજે;
તારા શેવકને સરપાવ દીજે. અલબેલી મા. ૧૧

ગરબી દેશી ફેર.

અંબા આણંદી આણંદી, રહુ ચરણ કમળ પરબંદી, બહુચર બહુ રંગી બહુ રંગી, માને બટુક ભૈરવ સંગી; અંબા આણંદીઆણંદી. ટેક.

મા શ્રાવણ મહિનો આવે, સરવેના મનમાં ભાવે;
ઈછા હોયતે પારે આવે, અંબા આ. ૧
પુંઠે માન સરોવર આરો, ત્યાં તો સંઘ ભરાયો સારો;
નાહે સફળ થયો જનમારો. અંબા આ. ૨
ડાબે ગણપતિ કેરો વાસે, શુધ બુધ છે બેહુ પાસે;
કીરપા કરી રાખો પાસે. અંબા આ. ૩
જમણી બાજુએ જઈએ, વેહેરાઈ શિવ ત્યાં સોહીયે;
દરશણથી દુઃખડા ખોઈએ. અંબા આ. ૪
સામા ગોખમાં જોત બિરાજે, પૃથ્વીથી ગજ દોઢ છાજે;
આણંદ કરો વિધ વિધ આજે. અંબા આ. ૫
માને લુસે છે રૂમાલ અંગે, છે નિશદીન દરશણનો સંગે;
તેનું દીલ કદી ના હોય ભંગે. અંબા આ. ૬
માને પેરણ ચુંદડીને ચીર, સામી ચાચર વાબતણી તીર;
સરવે લેછે વારણા થીર. અંબા આ. ૭
માને કોટે એકાવળ હાર, તુસી તરસથીયાનું સાર;
આભુષણનો નહી પાર. અંબા આ. ૮
માને કાને ઝાલર જોઈએ, લેલાટે ટીલડી સોહાયે;
ભ્રગુટીમાં મનડા મોહીએ. અંબા આ. ૯
માને જડાવ ચુડલો ખળકે, વદન ચંદ્ર સરખુ ઝળકે;
બાજુ બંધ બેરીયા લળકે. અંબા આ. ૧૦
માને કલ્લાં કાંબી ઠમકે, ઉપર ઝાંઝરીયા બહુ ઝમકે;
ગોફણા ઘુઘરીએ ઘમકે. અંબા આ. ૧૧
માને વિધ વિધ થાળા આવે, મેવા સમસ્ત સહુ લાવે;
તેતો અંબાને મન ભાવે, અંબા આ. ૧૨
માની અકળકળા છે ભારી, નવકળે મુની વરે નારી;
મેહેર કરો મા હમારી, અંબા આ. ૧૩

મા જુગ જુગનીતું માયા, હરિ હર બ્રહ્મા પાર નવ પામ્યા;
માદેવ સમસ્ત ઉપર છાયા, અંબા મા. ૧૪
મા શુંભ નિશુંભ તે માર્યો, મધુ કૈટભને વિડાર્યો
રૂષિ મારકંડને તાર્યો, અંબા મા. ૧૫
ચાચરની શોભા થાયે, ત્યાં ગરબાની ધુંમમચાયે;
ચોસઠ જોગણીયો ગાયે, અંબા મા. ૧૬
મા આબુગઢની રાંણી, શુદ્ધ સાચી આપે વાણી,
વાચના છે અમ્રત પાંણી, અંબા મા. ૧૭
ચાચરની જુવો પેર, ત્યાં અંબામાની લેહેર;
ઉત્તમ રામ ઉપર કરો મેહેર, અંબા મા. ૧૮
સંવત નવાણુંની સાલે, શ્રાવણ કૃષ્ણ નૌમ રવિવારે;
ગરબા કર્યો છે નિરધારે, અંબા મા. ૧૯
એક ચીત્તે ગરબા ગાયે, તેને અંબામા છે સાહે;
તેના ભવનાં બંધન જાયે, અંબા મા. ૨૦

કષ્ટ હરણનો ગરબો.

જેજે અંબે ઇસ્વરી માતરે, પાય શીર નામુંરે;
ક્રીપા કરો તે જાણી અનાથ, વાંણી શુભ પામુંરે. ૧
તુંછે અખંડ એકા એકરે, ભકત જકત પાળેરે;
ધર્યાં રૂપ તેં અવની અનેક, પ્રસિદ્ધ કળિ કાળેરે. ૨
મહી મંડળ નવખંડ તુંજ પંડરે બ્યાપીકછો આઇરે;
તારૂં પ્રાક્રમ સદા પ્રચંડ, શેવક સુખદાઇરે. ૩
થાવર જંગમ સકળ તુંજ વાસરે, કહે કુણ મુખેરે;
નહી સેસ લહે નર લવ લેશ, બ્રંમ ગીરા ચુકેરે. ૪
મા કાલા વાલા કરી ગુણ ગાઉરે, પસાયતું માતારે;
અહોનીશ દીન એહ ચાઉ, કરો તે શુખ શાતારે. ૫
તુંછે સુર સેસનુર ભરપુરરે, પુર નીર માંહીરે;
જીવજંત પંચ તંત્રમાં ચતુર, ધુપ તુહી છાંયરે. ૬
વેદ ચારતું અઢાર રતિ બારરે, બાર મેઘ કાવેરે;
સરવે સાર તું અઢાર ચંદ્ર તાર, પાર નહી પાવેરે. ૭

તુંહી મછ તુંહી કછ છે પ્રત્યક્ષરે, અક્ષ થંભ કારીરે;
ફળ ફુલ અપાર વેલી વ્રક્ષ, મોર છે ધારીરે. ૮
ફરશ રાંમ વારાહ નામરે, વાંમ ન બુધ બાળારે;
નીચ કલંકી તુંહી બહુ નામરે, ધારે મુંઢ મેલારે. ૯
તુંછે સેસ તું માહેશ તું ગણેશરે, દશદીગ પાળરે;
સુર મુની કાહાવે સુર સેસ, વ્રષ તુંહી બાળરે. ૧૦
સહસ્ત્ર અઠાશી કેહે રૂષી રાયરે, સત્પ મુનીમાંયરે;
કોટી તેત્રીસ કેહે દેવદાય, તાત તુંહી માયરે. ૧૧
નીધી સાત છે વીખ્યાત એ અધાતરે, દીસે છે સારૂંરે;
અનોપમ ઘાટ અતીસે માત, રૂપ છે તારૂંરે. ૧૨
રામા રંભ સુધા કુંભ કલ્પ વ્રક્ષરે, ધન નવ દુર્ગારે;
ગજ અસ્વધેનું પ્રતક્ષ. શંખ દક્ષણાવરે. ૧૩
વીખ અંબુજ મુક્તા પરવાળરે, પંના મુખ રાજેરે;
હીરા માણેક મોતી રસાળ, તુજ છબી છાજેરે. ૧૪
ખરદુષણ મધુકીટ જેહરે, ત્રીપુર મહિષાસુરરે;
કહે દુંદભી બગાસુર તેહ, વાળી તે બળ પુરરે. ૧૫
જાંબુવંત હનુમંત નળ નીળરે, પાષાંણ જેને તાર્યારે;
કહુ અંગદ સુગ્રીવ બળસીલ, અસુર બહુ સંહાર્યારે. ૧૬
રામ અનુજ ભારે સીતા હરણરે, વિભીક્ષણ રૂપેરે;
ઈંદ્ર જીત કહું કુંભ કરણ,નિસીચર ભુપેરે. ૧૭
એ રૂપ સરવે મંમાયરે, તુજ તણાં કાહાવેરે;
તું વિનાનું જગત માંહી, કોઈ ન સોહાવેરે. ૧૮
પાંડુ રાય સુત કોય પંચમાયરે, કરણ જુધવંતરે;
દ્રપદી લઈ થીર થાય, માહા સુભ સંતરે. ૧૯
વૈદેહી સાવંત્રી નારરે, ગીરા ગોરજાયરે;
સુધ બુધ સોધ તું આધાર, સ્તુતિ તે સદા ગાયરે. ૨૦
સુલોચના મનોવીર જેહરે, તર્યા હુતાશરે;
રૂક્ષમણી સતભામા એહ, રૂપ રાધિકાયરે. ૨૧
સતી રાણી કોઉશલ્યા કેકઈરે, સુભદ્રા સારીરે;

અણસુયા ખડીતા કહાઇ, કહેતે રાણી બારરે. ૨૨
કહે ચોસઠ જોગણી દુરગાયરે, નક્ષત્ર વીસ સાતરે;
રજો સતો તમો ગુણ ગાય, વીવીધ કેહે વાતરે. ૨૩
સ્યાંમ દામ કેહે ડંડ ભેદરે, રાજ રીત માએરે;
કેહે નીતી તે ચારે વેદ, પ્રત્યક્ષ તું ત્યાંહરે. ૨૪
કાંમ ક્રોધ લોભ મોહ કેહે ચારરે, દયા ધરમ ધારીરે;
ક્ષુધા તરશા યતી આધારે, અંત ધન કારીરે. ૨૫
પંચ ઇંદ્રી ખટરસ સ્વાદરે, જાગ્રત નીંદ્રાયરે;
ત્રણે નામ કહે સપ્ત નાદ, એકી સમુનાયરે. ૨૬
ભુત ભવિષ્ય તુંહી વર્તમાનરે, ભરણ પોષણાયરે;
ખટે ભેદ તું વેદ પુરાણ, રંક તુંહી રાયરે. ૨૭
તુંહી મંત્ર તુંહી જંત્ર તુંહી તંત્રરે, ખટેરી તું કાયરે;
છે જાગતી જોત સ્વતંત્ર દાંન પુન્ય માંયરે. ૨૮
ખટ વેશ પરવેશ દેશે દેશરે, ગાન ધ્યાન જોગેરે;
સુરદાની કહાવે વીશેશ, છે સંજોગેરે. ૨૯
કહે વાત પીત કફ પીંગળાયરે, ઇંદ્ર સુખમણાયરે;
ગતી સર્વ પ્રકારે લહાય, ચતુર ચીત સહાયરે. ૩૦
ધાએ સાધ કહે કસ્ટ સાધરે, અષ્ટ જરૂર જેહરે;
માહા ભેદ તે કેહે આધા ધંત, રૂપ તુજ તેહરે. ૩૧
કેહે કવી તણા ગણ આઠરે, છંદ ગતી સારરે;
વરણ બતરીસ તણો ઠાઠ, બારાખડી બારરે. ૩૨
રસ્વ દીર્ઘ વરણ માત્રાયરે, નષ્ટ એ ઉદીષ્ટરે;
સરવે પીંગળ તણો ભેદ માંય, તહીત કરમ અષ્ટરે. ૩૩
પ્રૌડા મધ્યા કહે મુગધાયરે, નવ રસ્વ રૂપરે;
હાવ ભાવ અનુભાવ કહાય, સંસારી સરૂપરે. ૩૪
ગોટી પંચાઝી માગધી રીતરે, ચારવરતી જેહરે;
ખટ લક્ષણ કહે વેદ નીત, વ્યગદ વુતી તેહરે. ૩૫
અલંકાર ઉદીપન ભેદરે, વાચક ધરમ માઅરે;
છે કવીતા ભેદ અભેદ, ઓપમ ઉપમાયરે. ૩૬

એ સરવે માંહ ભરપુરરે, રૂપ તુજ બાળારે;
કહું કેટલાં તે મુખ અધુર, છો જોતિ વિસાળરે. ૩૭
મેન વાસ કહેતીથી પક્ષરે, શુકલ ક્રસ્ન માંહીરે;
તુંહી પ્રસ્ન કહે પરતક્ષ. પડતું પડાયરે. ૩૮
આચાર તું વિચાર છે અપારરે, ભ્રમ રૂપ ધારીરે;
સરસ્વતી રથ તણી તું સાર, પાતક તેની વારીરે, ૩૯
ઘટમાંહી બોલેછે જેહરે, સાચ એઉ સાચરે;
બોલે મુખ ધરે સરવે તેહ, તુજ તણાયરે. ૪૦
તારી અકળ કળા છે અપારરે, ભેદ કુણ પાયરે;
નહી ગુપ્ત પ્રગટ સંસાર, અજોની કહાવેરે. ૪૧
નહી રૂપ નહીં રંગ ન કરૂપરે, પ્રઘ નહી બાળરે;
નહી રેતન કહાવે ભુપ, અકાળ નહીં કાળરે. ૪૨
નહીં માત તાત ભ્રાત નહી જાતરે, મુન્ય નહી બોલરે;
નહી પુન્ય પાપ દીન રાત, ન હાલે ન ડોલેરે. ૪૩
આકાશ પાતાળ પલ નીરરે, પાંડ બ્રક્ષ માંહીરે;
નહી શ્વર્ગ મ્રત્યું અસર્થીર, વીછાંહ નહી છાયરે. ૪૪
નહી સીત નહી તું તાપરે, વીખના સુધાયરે;
નર નારી નહી તું આપ, આવ નહી જાયરે. ૪૫
નહી વ્રધી નહી તું હાણરે, સુખ નહી દુઃખરે;
નહી મુરખ નહી સુજાણ, વીમુખ નહી મુખરે. ૪૬
નીજ દેશ નહી પરદેશરે, ગાંમના ભાવંનરે,
નહી ધરા નહી તું સેશ, મન નહી તંનરે. ૪૪
નહીં મેર નહી તું તરણરે, કરણ નહી નેત્રરે;
વીપરણ નહી તું પરણ, રતી તે નહી મનેરે. ૪૮
નહી જોગ ભોગના સંજોગરે, વીજોગ નહી કાયેરે;
નહી લોક નહી પર લોક, પાર નહી પાયરે. ૪૯
નહી દાનવ નહી તું દેવરે, ઈંદ્ર નહી સુર્ય ચંદ્રરે;
નહી સુર નહી તારા, અવંદ નહીં વંદરે. ૫૦
ઈંડા પીગલા નહી સુખમણાયરે, નાદ નહી નરતરે;

ખટ સ્વાદ નહી વહ્યા, તીરથ નહી વરતરે. ૫૧
ગંગા યુમના સરસ્વતિયરે, સમુદ્ર નહી સતરે;
વીહસ્ત નહી તું હસ્ત, ભુખ નહી આઘાતરે. ૫૨
ધાતુ સત્ય નહી તું કહાયરે, નહી તે રતન રાજરે;
ગ્રતીથી નહી પક્ષમાંય, વરસાર તુ માંયરે. ૫૩
તુજ પારના લહે મુની દેવરે, હરી હર ભુપેરે;
સૌ શકિત્ત તણી કરે સેવ, પ્રાક્રમી અતુલરે. ૫૪
ચાદ ભોવન માંહી નર નારેરે, પુછ્ક તે પક્ષી પાહાડરે;
જળ થળ આકાશ આધાર, સુર ઈંદુ જુલેરે. ૫૫
સોધી જુવો સરવ સંસારરે, વીચારી મન માંહીરે;
જીવ જોતી કાહાવે અપાર, શકિત્ત વિના નહીરે. ૫૬
એવી અશરણા શરણુની માતરે, અમીત બળ પુરરે;
સૌ સકળ ભોવન વિખ્યાત, હરણ દુઃખ દુરરે. ૫૭
તુજ વીના નહી દાતારરે, સંપત સુખ કારીરે;
મન ઇચ્છા તે પુરણા હાર, ભવાંની ભુપ ભાંખેરે. ૫૮
કરજોડી કહુછું માતરે, સ્તુતી મંન ધારીરે;
મેહેર કરી કરો સુખ શાત, દ્રષ્ટી કીરપા કરીરે. ૫૯
વળી આશ મોટી ધરી મન માંહરે, જગ પીતુ જાચુરે;
કહે પાવન પ્રતીત સુખદાય, દેવ મુની સાચુંરે. ૬૦
એવા સામ્રથ ધણી છો આપરે, મુજ શીર બેલીરે;
હરો સરવે વીઘ્રન સંતાપ, મુજ શિર મેલીરે. ૬૧
જાણી પોતા તણો દાસ આસરે, પુરો તે મન આશરે;
રહો અહોનીશ મનવાસ, અજ્ઞાન સરવે નાસેરે. ૬૨
એહ ગરબો કષ્ટ હરણુરે, ગાય નર નારરે;
સુણો મન ધરીને કરણ, શીખે કે વિચારરે. ૬૩
તેની આશ પુરે મોરી માયરે, સુખ સરવે આપેરે;
રીધી સીધી ભરે મન આપ, ત્રિવીધી તાપ કાપેરે. ૬૪
કોઈ નર તણે શીર દુઃખરે, હોય બહુ ભારીરે;
કષ્ટ હરણ પડે નીત મુખ, એક મન ધારીરે. ૬૫

તેનું દુઃખ આરાસુર આઇરે, સરવે કાપેરે;
ધન ધાંન લહે મન ચાહી, માત સરવે આપેરે. ૬૬
લહે પુત્ર તણું બહુ સુખરે, કુળ વૃધી થાયરે;
નીત ગરબો કેહેજો મુખ, માન કરી ગાયરે. ૬૭
સંવત ઓગણીસે ત્રીસની સાલરે, ભાદરવો માસરે;
પુરણ માસી ગુરૂવાર રશાળ, ધરીને ઉલાશરે. ૬૮
આ કરૂં અરજી ઉભો કરજોડરે, શ્રવણ ધરી સારીરે;
કરો ક્ષમા ગુણ લક્ષ કરોડ, દયા રૂદે ધારીરે. ૬૯
તારા ગુણે ધરી બહુ આશરે, પરસોતમ ગાયરે;
સાથ્ય કરો આરાસુર વાસ, જેજે મુખ માયરે. ૭૦

રાગ ઉપર પ્રમાણે.

દેવી આરાસુરી દરબારરે, શોભે સારોરે;
તેની શોભાનો નહી પાર, જળહળ તો પારોરે. ૧
વરણવ કરતાં નાવે પારરે, સુકહુ મુખથીરે;
માજી બીરાજે છે આરાસુર, અખંડ ચાર જુગથીરે. ૨
લલાટે સોહે મોતી પરવાળરે, ચુનીયો ચળકેરે;
શોભે નંગ તે રતન અનેક, હીરા બહુ ઝળકેરે. ૩
કોટે સોહે સોનાનો હારરે. શોભે બહુ સારોરે;
દરશણ દેજો અંબા દયાળ, સફળ થાયે જનમારોરે. ૪
હાથે સોનાની ચુડીરે, કંકણ શોભે સારૂરે;
મોટા અનેક વિઘન દુર થાય, મુખ જોએ તારૂંરે. ૫
માથે પેહેરી તે ચુંદડી રસાળરે, ચરણે ચોળીરે;
અબીલ ગુલાલ રંગ રોળ. કેશરમાં બોળીરે. ૬
માજી બિરાજો છો ઉગમણે ગોખરે, પશ્ચિમ દ્વારેરે;
દક્ષણ વાંમને બટુક બે વીર, ભૈરવનાયરેરે. ૭
પાંચ જોતો અખંડ છે આદરે, શોભાય માન સારીરે;
હોમ હવન ઘણા ત્યાં થાય, ફળ શુભ કારીરે. ૮
બિરાજ્યાં સિંહસ્વારી માતરે, ત્રિશુળ ગ્રહી હાથરે;
કંઈક દૈતના લીધા પ્રાણ, જુગત વિખ્યાતરે. ૯

જમણા શોભે ગણપતિ માહારાજરે, ડાબા વેહેરાઈ માતરે;
પાછળ છે અજાવડી માત, સામો ભોળોનાથરે. ૧૦
માને સામો કલોદર વાવરે, ભરપુર પાણીએ;
તે પીએછે જાત્રાળુ લોક, હરખ તે આણીરે. ૧૧
જાતાં દર્શણ કારણ આજરે, મોટા હરખેએ;
પરથમ દરેશણ ખોડીયાળ, માત જાતાં મન નરખેરે. ૧૨
માન સરોવર વિખ્યાતરે, નીરમળ પાણીરે;
નાહે પ્રાશ્ચીત તહીં જાય, ઉમંગ મન આણીએ. ૧૩
ત્રણ મૈલ કોટેશ્વર ગામરે, ચાર જુગ કેરૂંરે;
માહાદેવ કોટેશ્વર ધામ, શીખર બંધ ડેરૂંરે. ૧૪
નદી સરસ્વતિ કેરે તીરરે, જુગતી સારીરે;
દેશદેશના જાત્રાળુ લોક, આવે નર નારીરે. ૧૫
અજગરે ગળ્યા નંદરાયરે, તાંહ જગોએ જેરે;
સાસ્ત્ર પુરાણ દે શાખ, વરણો ચાર લીજેરે. ૧૬
કરે જોડી શેવક ચુનીલાલરે, કરગરી કેહેછેરે;
નીચો નમી કરે નમસ્કાર, વારણા લે છે રે, ૧૭

ગરબી.

સુણો સામળા હું તમ માટે ઘેલો થઈ જો એ રાગ.

અંબે માતના પરતાપથી નથી કમી જો,
માર મન સાક્ષાત પાવલે રહ્યુ નમી જો. અંબે માતના. ૧
મંત્ર તંત્ર જંત્ર જાણતો કશું નથી જો,
આઈ ધામ નામ આવી અંગમાં વશી જો. અંબે. ૨
નથી ગર્વ સર્વ જનથી હું રાંક છું જો,
બાળા બાઈની સગાઈથી નિસંકછું જો. અંબે. ૩
થયો અંગમાં ઉદય તે દયા વડે જો,
મુલાધાર થકી ધામની ખબર પડે જો. અંબે. ૪
દલ ચારનુ કમળ વેચ વરણનુ જો,
ત્યાં તો સુખ ગણ નાથના એ શરણનું જો. અંબે. ૫
દેહ દેવળમાં દેવની બની ગતી જો,

ખટ પાંખડીના પદમમાં પરજાપતી જો. અંબે. ૬
મણીપુર સુર નુર તે જડે થકી જો,
હરી ધામમાં તે લક્ષમી જાનકી જો. અંબે. ૭
કઠણ કરમ પાસના શીવજી કરે જો,
બાર તાર જો આધાર ચાર ત્યાં ફરે જો. અંબે. ૮
આદી સોળ કળા કંઠ તે વરી રહી જો,
વાણી વૈખરી તે શબ્દને ધરી રહી જો. અંબે. ૯
સોહંકારને સમારે અજપા જપે જો,
દલ જુગલમાં તેજ વણનું ખપે જો. અંબે. ૧૦
મુલા ધાર એ મહી ઉપર આકાશ છે જો,
માહા ધામમાં ગુરૂ તણો નિવાસ છે જો. અંબે. ૧૧
એવું જ્ઞાનનું ગગન મેંતો બાળીયું જો,
તેના પુન્ય વડે પાપને પ્રજાળીયું જો. અંબે. ૧૨
એમ જાણીયું મે સુખ માહા માણીયું જો,
અંગ આપણામાં તીરથ સૌ આણીયું જો. અંબે. ૧૩
ઈંડા પીગળાને મધ તે મોટી નદી જો,
તેના સ્નાન વડે નીરમળ થયું રૂદે જો. અંબે. ૧૪
માટે વાણી તારી જાણી લેજો સહી જો,
માટે આપના વિના તે બીજું કો નહીં જો. અંબે. ૧૫
મારા હાથની ફેરવણી ફરે બહુ જો,
મુદ્રા ન્યાસને ઠેકાણે જાણજો સહુ જો, અંબે. ૧૬
ભક્તિ પેટમાં પ્રગટી પ્રેમ રક્ષણા જો,
મારે ચાલવું તે આઇને પ્રદક્ષણા જો. અંબે. ૧૭
પાપ પુન્યનું સકળ ભરી મનમાં જો.
અભીમાન પશુ હોમાયો હવનમાં જો. અંબે. ૧૮
ચીત વહનીમાં સારી કરી વીભુતીયો જો;
જમુ કોળીઓ તે આઇને આહુતીઓ જો. અંબે. ૧૯
કરૂં સયન તે દંડવત કારણે જો;
કાંમ કળા આઈ ઉપર હું વારણે જો અંબે. ૨૦

દેહ રંગનો ભંગ કામ દેહ વસોજો;
જેવી સેવી દેવી તેવી લીલા પામશો જો. અંબે. ૨૧
ફળ સકળ વળે છે ચંડી પાઠનું જો,
જુઠ જાણશો મા કવીતાના ઠાઠનું જો. અંબે. ૨૨
પુત્ર પારણાની નીત્ય ઘેર ધુંમી જો,
જીવે વર્ષ તે વિષેસ આઈ છો ઘણો જો. અંબે. ૨૩
ગરબો ગાઈને પુજો પદ આદ્યના જો,
ધનવંતરના વચન વધાઈના જો. અંબે. ૨૪

ગરબી.

અમે ચરણે નમુંરે અલબેલો, મા આજ કારણ જેહ, અંબાઅલબેલી. ૧
પ્રાક્રમ જેનું પ્રૌઢછેરે અ. જેનાં વેદ કરે છે વખાણ, અં. અ. ૨
ત્રીલોક જન તારવારે અ. રૂડાં ધર્યાં ચોસઠ રૂપ, અં. અ. ૩
સુરેજ કોટી મુખ શોભતારે અ. મા નમીયા સુરીનર ભુપ અં. અ. ૪
સહસ્ત્ર ભુજા જેને શોભતારે અ. ધર્યા આયુધ વીવીધ વિચાર. અં. અ. ૫
વાઘ સ્વારી બિરાજીઆરે અ. મા કરવા સ્રષ્ટી કાજ અં. અ. ૬
પ્રીત ધરી પરમેશ્વરીરે અ. ભલી રાખી ભગતની લાજ અં. અ. ૭
ત્રિશુળ ધર્યું ત્રિપુરેશ્વરીરે અ. અસુર સંઘારણ કાજ અં અ. ૮
મોતીભણે પુરણ માતરે, અ. મા રાખો ભવો ભવ લાજ. અં અ. ૯

ગરબી.

ગોરી ગોરી અંબીકા રમે ગરબે રે, ગાએ સુરતણા ભેર શાંતરે.
આદ અનાદથી નારાયણી રે. ૧
તાલ માન્યમાં કરી તાળી પડેરે, પ્રેમ માન્યમાં ધરે છે પાએરે. આ. ૨
નવી નવી ભાતના નેણા નચાવેરે, પ્રેમે હાથ લટકો કરે છે માતરે. આ. ૩
દીપક તેજ અંગ અંબીકાનું દીપેરે, તેજમા તેજ નવ ભાસેરે. આ. ૪
સુર્ય કરણ શોભે ગરબો થકારે, શોભે અતી ઘણો તેનો અજુવાસરે. આ. ૫
નાદ સુણી દેવ આવીયારે, નમીયા વાંસળી વીણાએ વીસારીરે. આ. ૬
વિશ્વજોઈને સર્વે વિશમે થયુંરે, ધનધન કેહે મુખ માતરે. આ. ૭
મોતીરામ શરણે રટે માતાજીરે, જાણી અલબેલી માત ઉચારીરે. આ. ૮

ગરબી.

નીત નીત નોબતોરે વાગે, વિસંભરી દરબાર. ૧
અંમર સ્તુતિ કરેરે, સામટા ઉભાછેરે સમાજ. ૨
કોઈ કીરતાર કેહેરે, કોઈ કેહે દેવનો દાતાર. ૩
કોઈ બ્રમભેદ કહેરે, કોઈ કેહે વિશ્વપતી છો વિદાત. ૪
કોઈ અખંડ એક કેહેરે, કોઈ કેહે ભરણ પોષણની માત. ૫
કોઈ સરવે રૂપ કેહેરે, કોઈ કેહે મણી તણી છો ગાંડી. ૬
અનેક ભેદ ઓચરેરે, નીરમળ વચન વદે મુખથી. ૭
ધન ધન ધ્યાંન ધરેરે, દુર થાએ તરસના તણે દુઃખથી. ૮
મંમાયા પાસે માગતાંરે, રાખ જોરજ ચરણ બિંદુરાજી. ૯
મોતીસુખ પામશુંરે, હવે તમે મેહેર કરો માતાજી. ૧૦

ગરબી.

મેતો ખુબ કરીને ખોલુંરે, આદ છે અંબિકા. ૧
સારી દુનિયાનું કારણ ડોલુંરે. આદ છે અંબિકા. ૨
મેતો પ્રેમે કરી પ્રકાશુંરે, આદ છે અંબીકા;
ભલુ રૂપ ભવાનીનું ભાળજુરે, આદ છે અંબિકા. ૩
મેતો શાસ્ત્ર જોયાં સર્વે સોધીરે, આદ છે અંબીકા;
જ્યાંહાં જોઈએ ત્યાં વાદ વિરોધીરે, આદ છે અંબીકા. ૪
પ્રથવીમાં તે પંથ અનેકરે, આદ છે અંબીક;
અવની માંતે ઈસ્વરી એકરે, આદ છે અંબીકા. ૫
જો તું તારા મંડળનું તેજરે, આદ છે અંબીકા;
તોહાતો ભુવન ચૌદનો ભેદરે, આદ છે અંબીકા. ૬
સુર્ય ચંદ્ર નોતા તેની સાખરે, આદ છે અંબીકા;
દેવો નોતાં એકા એક દાખરે, આદ છે અંબીકા. ૭
આખા અખીલ બ્રમાંડ નિપાવ્યારે, આદ છે અંબીકા;
જોગમાયા જુગત સારવે જાયારે, આદ છે અંબીકા. ૮
હેવી આદ આનંદીની રીતરે, આદ છે અંબીકા,
લખી અંબા તે લેહેરી લલીતરે, આદ છે અંબીકા. ૯
ભજે મોતીય ભવાંની બાળ્યારે, આદ છે અંબીકા;

સારી દુનિયાના દુઃખડાં ટાળ્યાંરે, આદ છે અંબીકા. ૧૦

લાવણી.

આરાસુર આશરમજીનું કે, આદ્ય શક્ત બેઠે આસંન;
જય જય કરે નરે નારી બંદગી, બાલ હજાર કરતે દરશન. ટેક.
ભરતખંડ ઓર જાંબુ દીપમે, દાંતા ગીરી આરાસુર ગામ;
માત જાગતી જોત બિરાજે, નવે ખંડમે જાહેર નામ. ૧
પ્રત્યક્ષ પડછાહે દેવીકા, મન વાંછીત જો પુરેકામ;
આપે ધન લક્ષમી જસવી પુત્ર, મીત્ર સુખ માદેવે નામ,
એશી અંબા આદ્યભવાંની, દુષ્ટ રીપુકુ કરે નાસંન. જય જય. ૨
તીન જોજન પર્વતકા ચડાહે, ઉસપર જગા બની રેસાળ;
કાકહુ તેરી ફઉસ કીષેકી ચારો તરફ પકી ધરમશાળ,
આસપાસ આરાસુર નગરી, બીચ દેવળપર ઉડે રૂમાલ.
સનમુખ દેખો વાવ કલોધર, જ્યાં બૈઠે ભૈરવ મહાકાલ,
દરવાજે પર બજે ચોઘડીએ, ચડી ભવાંની સિંહાસન. જય જય. ૩
અજબ બના મંડપ માતાકા, વીર એલત સબ ચાચર;
સુંદર છબ દેવલ કે ન્યારી, ઉસ પર સોનેકા શીખર,
ગરજે ઘંટ ઘડીયાળ સારંગી, બજ બજ નોબત નરે છે મીલ કર.
સંત આરતી ધરે દેવીકી, આધીન હોકર કે જાતર,
રૂષી મુની ઇંદ્રાદિક બ્રહ્મા, કરતે માતકા ઉપાસન. જય જય. ૪
કરદશન અંબાકા સત જંન ગયે ધામ જ્યાં કોટેશન;
અવલમાન શરોવરે નાહે, ફીર નાહાવે ગંગા અંદર,
વસે જાતરૂ લોક સબીલે, ફળ અક્ષત ચડે ગબડ.
જ્યાં આસન હે આદ્ય માતકા, નીસંક બૈઠી નીવરાતર. જય જય. ૫
ભઈ પરસંન રાણાકુ અંબીકે, દીયા દેવીએ રાજ આસંન;
આરાસુરી કે ચરણ જાયેકે દીયા રાણાજીકુ દરશન, આદ્ય શક્તિ જ્યાં,
અંબે બિરાજે, અકળીત ગબડકી છાયા.
રસાલ ગીર ઉસ્તાદ હમારે, જીનકુ પરસંન મંમાયા,
કેહે કવી ગણપતરામ વીપ્ર દેવીકા દરસંન કરઆયા.
પ્રગટ ભઇ જીસ દીન દેવી, ઉસદીન નહી હોતે ઇંદ્રાસન. જય જય. ૬

છંદ.

મંગળકી શેવા સુણો મેરી દેવા, હાથ જોડ તેરે દ્વાર ખડે;
પાંન સોપારી ધજા નાળિયેર, ચુંદડી તોરી ભેટ ખડે,
જગત અંબા, મકર વિલંબા, સંતનકે પ્રતિપાળ કરો.
સંતન પ્રતિપાળી, સદા ખુશાલી, જે કાળી કલ્યાણ કરો. ૧
શુભ વિધાતા તું જગ માતા, મેરા કામજ સિદ્ધ કરો;
જગત અંબા મકર વિલંબા, સંતનકા ભંડાર ભરો. ૨
વિરે વિરે સબ જુગ મોહ્યા, બ્રહ્મા વેદ ભણે દ્વારે;
સંકરજી તો ધ્યાન લગા રહે, નારદ ગાંન કરે પારે. જગત. ૩
સુકરે સુખદાઈ જુગમે ગાઈ સંત ખડે જેકારે કરે, પલમાં સંકટ
દુર કરે; મા દુશલનકા બેહાલ કરે, જુગત. ૪
વારે સનીસર સોભા વરન, તરણુ અનોપત રૂપ ધરા;
દેવી હોકર દાંનવ મારે, ચંડ મુંડ ચકચુર કર્યા. જગત. ૫
આદીતવારે આદ્ય કુંવારી, જાણે આપણકા દુષ્ટ હણ્યા;
ક્રોધ કર કર દાંનવ માર્યા, રક્ત બીજકું ભસ્મ કર્યા. જગત. ૬
શોમ શોભા વધારો મેરી માતા, સંત ખડે જેકાર કરે;
જ્યાં જ્યાં સંતન ભીડ પડે ત્યાં, આવીને રખવાળ કરે. જુગત. ૭
નવે નોરતાં બેઠાં મારી માજી, દશમીકુ સંપુરણ ભયા;
દસમ દસાકી ચડે ભવાંની, શીર કંચનકા છત્ર ધરા. જુગત. ૮

ગરબી.

મોંઘાં થયાં મોહન મથુરાં જઇ કાગળ નવ લખ્યો કટકોરે. એ રાગ.
જેજે અંબે ભક્તની તારણ, કષ્ટ વિદારણ માત ખરી; ટેક.
સુરમુની ગાવે મન અતિ ભાવે, ગુણ મુખ ગાવે પ્રેમ કરી. જેજે. ૧
અતી મન રંજન અસુરની ગંજન, ભય ભે ભંજન તું ધારી. જેજે. ૨
અશરણા સરણની વીપતની હરણી, સંપતિ ભરની ક્રીપાકરની. જે. ૩
જગ પિતુ માતા સરવે સુખ દાતા, કરે જન શાતા વીઘનહરની. જે. ૪
મા અષ્ટી થાપીક ઘટ સરવે વ્યાપીક, વ્યાધી કાપી દહન કરી. જેજે. ૫
સુરે અરી કંદન અરચીત ચંદન, કરૂં નીત્ય વંદન આશ ભરી. જેજે. ૬
જનમ નિવાસની સિંહ સુવાસની, સ્તુતી દાશની મન ધરી. જેજે. ૭

જાણી મનશા દેહ હરી આસને, પરસોતમદાસને સાથ કરી.જેજે. ૮

પદ.

તુજ બિન મેરૂ કોન દુઃખ ભાંજે, આરાસુરકે રાણી હો; એ ટેર.
આરાસુરમે આપ બિરાજો, પાવાઘડ માહાકાળી હો.
દક્ષણમે હે તુળજાભવાની, ચુંવાળ બહુચર બાળી હો. તુજ. ૧
મૃત્યુલોકમે રાક્ષસ પ્રગટે, આરાસુર મન ધારી હો;
તિન લોક દુઃખે હારન કારન, પ્રગટ ભયે મૈયા મેરી હો. તુજ. ૨
જબ જબ દુઃખ પડ્યો બિપ્રનકુ, તબ તબ કીની સાહે હો.
કેહેતહે હીરાલાલ નાગર, ચરન કમળ બલીહારી હો. તુજ. ૩

ગરબી.

મતબાલીમા, મુખડાની બલિહારીરે દરશણ દીજે;
આનબેલી મા, શેવકને સુખ સાતા આઈજી કીજે. ટેક.
મતબાલી ચાલી મતબાળે વેશે, વેણી કાળી મેહેલી છુટે કેશે;
માને ભજશે તેને નવ નીધ દેશે. મતબાલીમા. ૧
મા ખડગ કર ત્રિશુળ સાહી, માયે દૈંત સઘળાં નયણે ન્યાળી;
માએ દુષ્ટ સઘળા નાખ્યા મારી. મતબાલી મા. ૨
માની ચુંદડી લાલ કસુંબે ઝળકે, માનો મોહોડ હાલેને વેસર લળકે;
મા ફુંદડી ફરેને ઘુઘરી ઘમકે. મતબાલી મા. ૩
તારો જન વાળમ મા એમ બોલે, તેતો મગન થઇ મનમાં ડોલે;
તારા નામ તણો મહિમા ખોલે. મતબાલી મા. ૪

તિથિયો.

દરશણ આપો મોરી માય, અંબા મુને દરશણ આપો;
તારા દરશણની મુને આશ, અંબા મુને દરશણ આપો. ટેક.
સરસ્વતીને વિનવું, ગણપત લાગુ પાય;
પંદર તિથિયો પુરી કરૂં, તેથી મન વાંછીત ફળ થાય. અંબા. ૧
પડવે માતા પ્રસિદ્ધ છો, નવે ખંડમાં નામ;
દુખિયાના સુખિયા થાય છે, જો જાય આરાસુર ગામ. અંબા. ૨
બીજે બાળી બહુચરા, પશ્ચિમ કીધો વાસ;
આતુર જનને તેડીયો, માજી પુરી મનની આશ. અંબા. ૩

ત્રીજે માતા તુળજા, દક્ષણમાં છે નામ;
તુંજ વિના મારે કો નહી, મને મોહોટી છે તારી હાંમ. અંબા. ૪
ચોથે ચામુંડા માતને, તેડ્યાં આરાસુર ઠેઠ;
માજી મુખથી ઓચરે, તમે ઓસેઠમાં છો શ્રેષ્ટ. અંબા. ૫
પાંચમે પાવાઘડ થકી, આવ્યાં કાળી માત;
પાંચ બેનો એકઠી થઈ, તાંતો રમવાને નવરાત. અંબા. ૬
છઠે છબિલી માત તું, જાણે મનની વાત;
અંબા મારે આદ્ય છો, માજી માત તાતને ભ્રાત. અંબા. ૭
સાતમે સિંધવાઈ માતને, તેડી લાવો આજ;
ગરબો ગાઈએ પ્રેમથી, તેથી સરસે સઘળાં કાજ. અંબા. ૮
આઠમે અંબા ઇશ્વરી, સરખા સરખી જોડ;
ગરબે ફરતી ગાય છે, ત્યારે પોંચે મનના કોડ. અંબા. ૯
નોમે નવરાત્રી બેસીને, વળીયાં માજી આપ;
બ્રહ્મા વિષ્ણું માહેશ્વર, માજી જપે તમારા જાપ. અંબા. ૧૦
દશમે દેવો સર્વને, દેછે માજી ઘણું માન;
આપે બેઠાં આસને, પછી કરાવે સર્વને પાંન. અંબા. ૧૧
અગિયારસે આણંદ થયો, દીઠું માનુ મુખ;
પાપ પુરવના પ્રલે થયાં, ત્યારે સઘળુ પામ્યો સુખ. અંબા. ૧૨
બારશે મા બળવંત છો, અંબા આપો આપ;
તુજવિના કોઈને નવ ભજુ, માજી તારો કરી મુને થાપ. અંબા. ૧૩
તેરશે તન તલપી રહ્યું, માજી પુરો આશ;
વરસ નીમે આવશું, જ્યારે આવશે શાવણ માસ. અંબા. ૧૪
ચૌદશે ચાચર મધ્યમાં, હવન મોટા થાય;
તેથી માજી પ્રસંન છો, તારા ભગતને કરજો સાહ્ય. અંબા. ૧૫
પુનમે પુજુ પાવડી, કુંમ કુંમ અક્ષત લઈ;
શાવણ કેરા સાથમાં, ત્યાંતો થાય છે થૈ થૈ. અંબા. ૧૬
પંદર તિથિ પુરીથઈ, મનમાં અતિ ઉલ્લાશ;
કર જોડીને વિનવે, એમ કેહેછે રવિયોદાશ. અંબા. ૧૭
જેવા દ્વાદશ માસ છે, તેવા પંદર દીન;

માજી શિખાથી ઓચરૂં, હું તો નિત્ય રાતને દીન. અંબા. ૧૮
સંવત ઓગણીસે બારમાં, ઉતરાણ કેરો જોગ;
પોસ સુદી સપ્તમી, રવિવારે આવે બહુ લોક. અંબા. ૧૯

શ્રી કૃષ્ણ જન્મનો ગરબો.

ગણપત લાગુછું પાય, ગરબો ગાવાને મન ધરૂંરે;
સમરૂં સારદાજી માય, વાણી વિષ્ણુની ઓચરૂંરે. ૧
વાસુદેવ તણી નારે, જેનું નામ છે દેવકીરે;
પામ્યા દેવ મોરાર, આદ્ય અંબા શેવા થકીરે. ૨
જેનો વિરો છે કંસ, મથુરા પુરીનો રાજીયોરે;
કાપ્યો ભગતીનો વંશ, મુરખ મનમાં ન લાજીયોરે, ૩
એણે માર્યા ખટ બાળ, હઈડે હંસાથી નવ ડર્યોરે;
સમે આવી પોતો કાળ, પાપ કુંભ પુરો ભર્યોરે. ૪
દેવકી ભજે ભગવાન, શુદ્ધ લેજો વૈકુંઠ ધણીરે;
વિનતિ ધરજો એ કાંન, હમને આશા છે તમ તણીરે. ૫
જોયુ વિશ્વ આધાર, દીન જાણી દયા કરીરે;
ધર્યો અષ્ટમો અવતાર, પુરણ પ્રગટ્યા ત્યાં શ્રી હરીરે. ૬
જાણે કોટી ઉગ્યા ભાણ, હેવું તેજ ત્રીકમ તણુંરે;
તેને કરીએ પ્રણામ, ધ્યાન ધરાયે પરી બ્રહ્મનુંરે. ૭
એમ કેહે છે વાસુદેવ, રખે વાત જાણી પડેરે;
લઈ આવ્યાં તત ખેવ, ગોકુળ ગામને ગાંદડેરે. ૮
દીધો જુમનાજીએ માગ, શેશ નાગે છાયા કરીરે;
ગોકુળ મુક્યાં માહારાજ,સાથે લીધાં છે ‡વીજળીરે. ૯
ધરૂં ધ્યાન અંબે પાળ, કંસ પ્રાણ લેશે હરીરે;
મેહેલ્યા હુતારએ વાળ, સર્વે શેવક આયુંદ્ધ ધરીરે. ૧૦
સરવે પામ્યો નિદ્રાય, વાણે વાત જાણી પડીરે;
બાળક પ્રગટ્યુ ઘરમાંહે, કંસ આવ્યો ઘોડે ચડીરે. ૧૧
મુને દેખાડોની બાળ, મારી કટકા તેનાં કરૂંરે;

---

‡ જુગદંબાયે વીજળીના અવતારનુ સ્વરૂપ દેખાડીને અષ્ટભુજા રૂપે આકાશ ઉડીને કંસને ભય દેખાડ્યો ને ભગવાનને ઉગાર્યા.

લઈ લીધું તતકાળ, હવે જીવ એના હરૂંરે. ૧૨
વીજ ઉડી આકાશ, બળ તેણે કીધું ઘણુંરે;
વાણી બોલી પ્રકાશ, તારો વેરી ગોકુળ કહુંરે. ૧૩
રાભો થયો કંસરાય, વિલુ મોને જોઈ રહ્યોરે;
પછી વિચાર્યું મન માંહિ, કોઈ શત્રુ પેદા થયોરે. ૧૪
દેવકીને વાસુદેવ, કાળાગ્રહમાં તે નાંખીયારે;
ત્યાંથી ચાલ્યા તતખેવ, ઘોડે પાખર નાંખીયારે. ૧૫
માતા જશોદાને ઘેર, નાટા રંગ બહુ થાયછેરે;
તરિયા તોરણ બંધાય, મંગળ માનુનીયો ગાયછેરે. ૧૬
હરખે કેહેછે નંદ તાત, મારા ભાગ્યનો ઉદે થયોરે;
પુત્ર લીધો ઓછંગ, માને ચરણે નમાવીયોરે. ૧૭
હરખે આવે આંસુ પાત, પ્રભુજીએ કીધી દયારે;
દુધે વરસ્યાછે મેહ, સાકર કેરા કરા પડયારે. ૧૮
મંદીર રંગ્યાછે જેહ, કેસર કંકુ કેરા છાંટણારે;
પુત્ર પામ્યા સુપાત્ર, વાજાં વાગે બહુ વિધનારે. ૧૯
આવે બ્રાહ્મણને ભાટ, દાંન પુન્ય કીધા ઘણાંરે;
ગોકુળ થયુંછે ઘેઘટ, દીધાં અંબાને વધામણાંરે. ૨૦
મોતીડે ભરાવી થાળ, ગાગરબેડાં ચડાવિયારે;
વાગે મૃદંગને તાલ, માને મંદીર આવીયારે. ૨૧
માનો મોટો મહિમાય, પુજા બહુ વિધ લાવીયારે;
પુજી લાગ્યાછે પાય, મુક્તાફળે વધાવીયારે. ૨૨
અંબા થયાંછે પ્રસંન, ખોળે લઈને રમાડીયોરે;
માએ મેલ્યો શીર હાથ, નાથ ખડખડીને ત્યાં હસ્યોરે. ૨૩
એછે અનાથનો નાથ, સઉ સુખીયાં એથી થશેરે;
કોઈક કારણ સ્વરૂપ, શોક સરવેના ટાળશેરે. ૨૪
થશે પૃથવીનો ભુપ, પ્રજા શધળીને પાળશેરે;
વર આપી કર્યાં વિદાય, ગોકુળ ચાલ્યાં છેહસ મસેરે. ૨૫
સંગે મળી વ્રિજનાર, મીઠાં બોલે મુકુંદજીરે;
બાળુવાં કરેછે અપાર, એને નીરખે છે નંદજીરે. ૨૬

બાળ ચરિત્ર અનેક, એક જીભ્યાથી શું કહુંરે;
પાર પામે ન શેશ, અકળ ગતથી હું નવ લહુંરે. ૨૭
પેહેરે પિતાંબર સાર, હાથ ગ્રહી સુંદર લાકડીરે;
ગળે ગુંજાનો હાર, પાએ ચાલવા હિમ પાવડીરે. ૨૮
કેસર ખોળીછે મહોલ, ખાંધે નાંખીછે કામળીરે;
વાલો કરેછે કલોલ, સુરત જોતાં છે સામળીરે. ૨૯
ગાયો ચરાવે ગોવાળ, લીલા રચી વૃંદાવનમાંરે;
વાહી વેણુ રસાળ, પેઠો રાધિકાના તનમાંરે. ૩૦
રાધા કેરો એ પ્રાણ, વિલા મેલે નહિ ક્ષણુંરે;
હેના શું કહુ વખાણ, દાણ લીધુંછે મહી તણુંરે. ૩૧
નેન ચપળ ચકોર, સુંદર વદન સોહામણુંરે,
નવલ નવલ કીશોર, રાસ રમતાં રીઝ્યાં ઘણુંરે. ૩૨
ગોપી પામી આનંદ, વાલાજીના વિહારમાંરે;
કર્યા ગોકુળચંદ, તેતો વરસ અગીયારમાંરે, ૩૩
એના પ્રાક્રમ અપાર, વેદ વ્યાસજીની વાણમાંરે;
કેતાં થાય વિસ્તાર, વાંચી શાસ્ત્ર પુરાણમાંરે. ૩૪
પછી માર્યા કંસ રાય, કેસ ગ્રહીને પછાડીયોરે;
તેનાં ઉરાડ્યાછે હંસ, સેજે સ્વર્ગે પમાડીયોરે. ૩૫
થયો મથુરાંનો રાય, માત તાતને છોડાવિયારે;
આનંદ ઓછવ થાય, સજન સૌકો તેડાવિયારે. ૩૬
પેહેર્યા શોળ શણગાર, રાજપુત્રી પટરાણીયોરે;
મહીમા વાધ્યો અપાર, માતા દેવકીને દીવો થયોરે. ૩૭
વૈભવ કહ્યો નવ જાય, હાથી ઘોડાને પાલખીરે;
બની શુંદર શોભાય, મોહન મંડપ બન્થો અતિરે. ૩૮
કેહેછે દેવકીજી માત, મેંતો માન્યાંછે નોરતાંરે;
એવે આવ્યાં નવરાત્ર, રૂષી દેવને તેડાવિયારે. ૩૯
અંબા તેડ્યાછે ઘેર, જેણે પુરી મનની રળીરે;
પુજા કીધી બહુ પેર, પાયે લાગે વળી વળીરે. ૪૦
મોટા કીધાછે હોમ, પાઠ વાંચી અંબામાતનારે;

પારણા કેરીછે નોમ, બ્રહ્મણ ભોજન બહુ ભાતનારે. ૪૧
અતિ મંડપની શોભાય, ગરબો ગાયે સહુ સુંદરીરે;
શ્રીફળ વસ્ત્ર અપાય, જ્યાં બેઠાંછે શ્રીહરીરે. ૪૨
પોતાં દેવકીના કોડ, તુલ્ય એકે વાતે નથીરે;
ઉભો કેહેછે કરજોડ, દાસ દલપતની વીનતીરે. ૪૩
પુરો મનડાની આશ, સજન મેળાવો દુરથીરે;
ટાળ્યો બગ્ની કેરો ત્રાસ, સુબો મોકલ્યો હજુરથીરે. ૪૪
ગરબો શીખે સુણે ગાય, ભવસાગર જાયે તરીરે;
તુઠે ત્રિભોવનરાય, આશ પુરે અંબા માવડીરે. ૪૫

ગરબો મહિના.

ચાલો ચીત ચાચરમાં જઇએ, અરજીતો મારી અંબાવને કહીયે;
માજી વિના કોને જઇ નમીયે, ચાલો ચીત ચાચરમાં જઇએ. ટેક.
મા કારતગે કીરતી તાહારી જાણી, આવોને આરાસુર રાણી;
દયા કર દીન તારો જાણી. ચાલો. ૧
મા માગશરે મન થયુ ગાંડુ, પાપી દેશ આવી પડ્યું આડું;
તમે ચીત ચોરી લીધુ મારૂ. ચાલો. ૨
મા પોસે પાયો પ્રેમ તણો પ્યાલો, સ્નેહ તુજ સાથે બાંધ્યો ગાંડો;
અંબા આદ્ય અંત લગણ પાળો. ચાલો. ૩
મા માહાયે તો મોહ મદીરા પીઉ, વારૂ તોએ વાંકી વાંકી હીઉ;
અંબા વિના કોણ પાઉ ચીલ. ચાલો. ૪
મા ફાગણે ફોગટ છે માયા, જુઠી જાણું કાચી છે કાયા;
સાચી મારી જુગતની જાયા. ચાલો. ૫
મા ચઇતરે ચરણ કમળ તાહારૂ, ભમે ચીત ભમર પેઠે માહારૂ;
નએથીતે શીખ્યા લગણ બાળુ. ચાલો. ૬
મા વૈશાખે વિષમાં રહી વ્યાપિ, દયાળુજી દુઃખ નાખો કાપી;
રાખો ચીત ચરણ કમળ થાપી. ચાલો. ૭
મા જેઠેતો ઠેઠ થકી પડીયો, ભવજળ સિંધુ પુર ભરીયો;
માજી પાસે કાદવમાં કળીયો. ચાલો. ૮

મા અશાડે આશ ઘણી ધરીએ, પડ્યો પ્રાણી સાગર ભર દરીયે;
અંબામાના નામ થકી તરીએ. ચાલો. ૯
મા શાવણે શોધ લેજો માહારી, બરૂસો છે અંબાનો ભારી;
કે સનમુખ સેવા કરૂં તાહારી. ચાલો. ૧૦
મા ભાદરવે ભે નાંખો ભાગી, બરદાળી બરદ બધા રાખી;
અપરાધ મારા ક્ષમા કરો સાંખી. ચાલો. ૧૧
મા આશોએ આણંદ કરીયો, ભવજળ સીંધુ પુરણ તરીયો;
શેવક માને ચરણે જઇ નમીયો. ચાલો. ૧૨
મહિનાતો પુરા થયા બારે, શીખે સુણે ગાયે નરે નારે;
અંબા આપે પદારથ ચારે. ચાલો. ૧૩

શ્રી માહારાણા શ્રી જશવંત સિંગજીનો જશ.

અંતર લાપીકા દુહો.

જય સઘળે વરત્યો તમે, સિંહ ગરજીને સહાય
બાળક લાડ માજી કરે, અંબાના ગુણ ગાય.

શ્રી આરાસુર માહાત્મ પ્રારંભ.

નહી આપુ હો નંદજીના લાલરે, મહીડાં મારારે; એ રાગ.

પ્રથમ સંભુના સુત કેરૂં ધ્યાનરે, ધરૂંછું ભાવેરે.
સરસ્વતિ મા મન, જ્ઞાન બુદ્ધી આપેરે. ૧
આદ્ય સમરો મહંમાયરે, બહુચર માતારે;
કાળી તુળજા અંબાસાથ, ગરબો ગાતારે. ૨
અલ્પ બુદ્ધિયી વર્ણવું આજરે, અંબા આદ્ય શક્તિરે;
મને આપો બુદ્ધિ વિશાળ, હરમેવ કરૂં ભક્તિરે ૩
મારી જીભ્યાએ વસજો માતરે, ગુણ ગાઉ તારારે;
અખંડ રાખો આ જાત, રેહા શીર મારારે. ૪
હું વર્ણવું લઘુ આ ધામરે, ચાર જુગ કેરૂંરે;
રજા લેઈ કરૂં આ કામ, કરૂં માનુ ડેરૂંરે. ૫
ગિરિ મેરૂ શીખર પરવતરે, ગિરિશ્વેત કહીયેરે;
આરાસુર દીઠા માત, આપણ સહુ જઈએરે. ૬
રૂડો મંડપ આરાસુર ધામરે, સત યુગમાંથીરે;
ઇચ્છાથી પ્રગટીયું નામ, માત મનમાંથીરે. ૭
કર્યાં પ્રગટ બ્રહ્મા હરરે, હરી છે સાથેરે;
બ્રહ્માણી રૂદ્રાણી આપ, વૈષ્ણવી હાથેરે. ૮
કરી દીતી અદીતી બે બેનરે, દેવાને કાજેરે;
અદીતીને પેટે અસુર, દીતીને દેવા છાજેરે. ૯
દેવો થયા પ્રગટ બહુ સારરે, દશા બધ ગાજેરે;
અસુર થયા છે અપાર, કોટી સુર ભાજેરે. ૧૦
દુઃખ દીધું દેવાને અપારરે, ગયા બ્રહ્મા કનેરે;
વિરંચીએ મોકલ્યા છે દેવ, જાઓ સહુ હરી કનેરે. ૧૧

હરિએ મોકલ્યા સુરરે, જાઓ શિવ પાસેરે;
ત્રણએ વિચાર્યું છે મન માંહે, શીપેર હવે થાશેરે. ૧૨
હરે કહ્યું વિરંચી પાસ જાઓરે, સારી થશે ગતીરે;
પછી ગયા છે ત્યાં સહુ દેવ, થઇ સારી મતીરે. ૧૩
હરીહર બ્રંહ્માએ કરી વાતરે, હવે ક્યાં જઇએરે;
પ્રજાપતી બોલ્યા છે ત્યાંહ, આ દુઃખ કેમ સહીએરે. ૧૪
ચાલો જઇએ શ્વેતા ગીરી આપરે, પ્રગટ બાળા શક્તિરે;
મેરૂ શીખરે લખ જોજન, કરતાં જાઓ ભક્તિરે. ૧૫
નાટા રંગથી અમર સહુ જાયરે, ગાંધ્રવ ગાતારે;
અપછરા કરતી નાદ, વેદ ભણતારે. ૧૬
દેવો આનંદ કરતા જાયરે, પાયે ચડતારે;
કીધાં દર્શન ઉમંગે જઇ, ઉદો બડ બડતારે. ૧૭
માજી દ્વારે તે અનંદ થાયરે, બાળા જુવે ન્યાળીરે;
જુએ અમ્રત બે લોચન, જોતાં પ્રજાળીરે. ૧૮
બાળા રૂપે તે દરશણ દીધરે, બોલ્યા મુખે માજીરે;
તમે કેમ આવ્યા છો અહીં, બોલો થાઓ રાજીરે. ૧૯
કરજોડીને બોલ્યા દેવરે, સન મુખ માનારે;
દુઃખ દીધું અસુરે અપાર. હમે ક્યાં રેહેવાનારે. ૨૦
વચન તે સાંભળી માતરે, વર દીધ મુખેરે;
સહુ જાઓ તમે આસંત, રેહો સહુ સુખેરે. ૨૧
પછી ગયાં પોતાને ઠામરે, ઉદો ઉદો કેહેતારે;
થાએ પુષ્પ તણી અતી વ્રષ્ટ, દુદુંભી ગડ ગડતારે. ૨૨
પછી બાળાએ કીધું સ્વરૂપરે, વીકરાળ છાજેરે;
દેવ રક્ષણ કરવા કાજ, ત્રણ ભુવન ગાજેરે. ૨૩
અસુર મારી આવ્યા ડુંગરરે, ધોળા ગીરી માતરે;
ત્યાં માર્યા અસુરો બહુ, આરાસુર જાતાંરે. ૨૪
આવ્યા મૃત્યું તે લોકમાં માતરે, મનુષ્ય જન કાજેરે;
થયાં કળી જુગમાં વિક્ષાત, આરાસુર મા આજેરે. ૨૫

શુ મધિ હવાં વિખ્યાતરે, શોક દુઃખ ટાળીરે;
તેનું રૂપ કોથી ન કળાય, દેવોએ ન્યાહળીરે. ૨૬
બીજુ પ્રગટ કરૂંછું ધામરે, જણાવું તે તાણુંરે;
કુંદન પુર નામે ગામ, મુખેથી હું ભાણુંરે. ૨૭
રૂખમાઈ ભગવાંન છે ત્યાંહરે, મંદીર દીસેરે;
પ્રત્યક્ષ એધાણી હાથ, જોવા મંન હીસેરે. ૨૮
કુંદનપુરનો ભુપ નરરે, ભિમક રાયરે;
તેની પુત્રી રૂક્ષમણી બાળ, કૃષ્ણ વર ગાયરે. ૨૯
રૂક્મૈયે હતો તેનોભ્રાતરે, શીશુપાળ ભાવ્યોરે;
પરણાવીશ એમ વદે વાત, ભગનીને નવ ભાવ્યોરે. ૩૦
ચાલી રૂક્ષમણી પુજવા માતરે, વારણા લેતીરે;
પુજા કરીને કેહેતી માત, દેજો હરી પતીરે. ૩૧
વર આપ્યો માજીએ આપરે, પતીએ વરસેરે;
દ્વારિકાંથી આવે છે નાથ, તે ચીત તારૂં હરશેરે. ૩૨
વર લેઈ તે ઉભીછે દ્વારરે, ઉભા ઘોડા ગાડીરે;
કૃષ્ણ આવ્યા તે રથ લઈ ત્યાંહ, કરે ગૃહી બેસાડીરે. ૩૩
લઈ ચાલ્યા દ્વારીકા માંહરે, પુઠે બાઈ જાયરે;
તેની કરી વિચિત્રિ કાય, તેથી પુર ન અવાયરે. ૩૪
ડુંગરે કાંસાનો હાથરે, દાંતાથી વાવ્ય કોણેરે;
નિશાની હાથ પ્રત્યક્ષ, રથની એધાણેરે. ૩૫
દાદા કોટેશ્વર કેલાશરે, આરાધે માહા મુન્યરે;
અંત્રીક્ષથી આવ્યાં ભોમ, અતી હવું પુન્યરે. ૩૬
અરબદાથી સરસ્વતી માતરે, પોતે આવિયાંરે;
આરાસુરમાં કીધો વાસ, શિવ મન ભાવીયાંરે. ૩૭
અજમેરે ગયો નંદરાયરે, હાથ નિશાનીરે;
કોટેશ્વર પાસે આજ, પ્રત્યક્ષ એધાણીરે. ૩૮
એક સમે ભંડા સુર દૈતરે, અસુરે બહુ બળીયોરે;
આરાસુરથી પશ્ચિમ, તે પરવત પળીયોરે. ૩૯
છે બારીબાન તેનો દેશરે, ચોવીશ ગાઉ ફરતોરે;

ત્યાં હતું તે રણ રણાકાર, અંબાજીથી ડરતોરે. ૪૦
હાલ વસ્તી નથી લવ લેશરે, એમ સંભવે છેરે;
માર્યો છે માયે તે દૈત, ત્યાં અઘોરીયો રેહેછેરે. ૪૧
કેશ કૃષ્ણ તણા માયે લીધરે, બેથી ગોએરે;
ત્યાં ગફા દીસે છે આજ, જોવા જઈએ શ્રોએરે. ૪૨
ચાચરથી ઉગમણી દીશાવરે, ઘોળાગઢ કહીએરે;
આરસ મઠછે ત્યાંહ, સજીવ જળ લહિયેરે. ૪૩
મહિષ મર્દની છે ત્યાંહ, હાલ દીસે ખરીરે;
માર્યો તો મહિષાસુર દૈત, તેને ધ્યાને ધરોરે. ૪૪
હિમાચળે કર્યો છે યજ્ઞરે, કુંદન પુર પાસેરે;
ઉગમણી ગંગા વહે, પીપળાનું વૃક્ષ દીસેરે. ૪૫
એક વિમળ નામે જૈનરે, એડાવાળ વાણિયોરે;
માયે આપી હતી નવનીધ, અધીક જશ પામીયોરે. ૪૬
તેનું નામ જગતમાં આજરે, પ્રસિદ્ધ એધાણીરે;
દેરાં કીધાં વિમળશા રાય, ત્રણસે સાઠ આંણીરે. ૪૭
દયા આણી રાખ્યાંછે પાંચરે, એધાણી માટેરે;
પાળી મોટો કાપ્યો તો રાંક, જીવને સાટેરે. ૪૮
એક હતો પારેખ અએરામરે, ઝવેરના વંશમારે;
મંદસોર ગામમાં પુત્ર, માળવા દેશમાંરે. ૪૯
હતો માહા વેપારી પ્રૌઢરે, ઝાઝ ભરી આવતોરે;
રત્નાગર મધ્યે વાહાણ, રત્ન ભરી લાવતોરે. ૫૦
બધો માલ હતો અમુલ્યરે, બુડવા લાગ્યોરે;
ઉભો સ્તુતી કરેછે રાંક, આશરો માનો માગ્યોરે. ૫૧
બહુ સ્તુતિ કરી અપારરે, અંબા માનીરે;
ઉતારો આ પાણીપાર, હું રહું શીર નામીરે. ૫૨
મારી વાહારે આવો મહંમાયરે, અપ્રાધ બહુ કીધોરે;
તમે આવી કરો શુખશાત, કામ મારા સાધેરે. ૫૩
આસનથી ઉઠી માતરે, વાઘે ચડી ચાલીયારે;
ત્રિશુળે તાર્યું છે ઝાઝ, સમુદર મહાલીયારે. ૫૪

દરશણ દીધાંછે માતરે, શેવકજન સાથેરે;
ઉતાર્યું સમુદ્ર પાર, પારેખને માટેરે. ૫૫
હાલ પડછો છે પ્રસિદ્ધરે, ત્રિશુળછે વાંકુરે;
જઇ જુઓ આરાસુર માંહે, મુખે હું ભાંખુરે. ૫૬
આઝ તારી આવ્યા મંદીરરે, સ્વપ્ન દીધું ભટનેરે;
ઝબકીને જાગ્યો ત્યાંહ, ઉઠ્યોછે ઝટનેરે. ૫૭
જઈ જુઓ માજીની કાયરે, શરીર દિસે ઝાંખુરે;
અંગવસ્ત્ર ભીંજાયલુ દીઠ, મુખેથી ભાંખુરે. ૫૮
કીધું નિચોવી જળ પાનરે, ખારૂં લાગેરે;
જળ મોકલ્યું રાણાની પાસ, એંધાણી માટેરે. ૫૯
એમ નિશ્ચે થયો તતકાળરે, શેવક વાહારે ચડ્યારે;
ભટજીએ કીધીછે પખાળ, આસન આવી અડ્યારે. ૬૦
માલ બધ લેઇને શેઠરે, આરાસુર આવિયોરે;
અરપી દીધો સહુ માલ, મા અંગે ધરાવીયોરે. ૬૧
પારેખે કર્યો વિચારરે, ઝવેર પાસછે ખરૂંરે;
એક લીલમછે રસાળ, મુગટ માંહે ધર્યુંરે. ૬૨
રૂડું પંનુ માતાજી કપોળરે, લીલમ પાસ લળકેરે;
વચે અમુલ્ય પત્ર લલાટ, મુગટ બહુ ઝળકેરે. ૬૩
પછી દીધો માએ શીર હાથરે, પારેખને સાહીરે;
કુંમકુમ રેખાપોછે હાલ, જુવો જઈ ધાઇરે. ૬૪
ચાર જોતો બળેછે પાસરે, ધીની અખંડરે;
તેના નામથી ચાલે હાલ, તેતો નહી ફંદરે. ૬૫
એના વંશના શેવે માતરે, સુખીછે માનવીરે;
તે આવે આરાસુર માંહ, જવું ન પડે ઝાનવીરે. ૬૬
લઘુવરણન કરૂં આખ્યાનરે, માતાજી પ્રતાપરે;
શેવક બાલાજી ગાય, મળ્યા આપો આપરે. ૬૭

ગરબી.

સાર સારૂરે સુરત શેહેર, મુંબઈ અલબેલી. એ રાગ.

ધનધન ધન તમને આજ, જસવંત સિંહરાણા;
તમે ચતુર છો માહારાજ, દીસો છો શાણા. ટેક.
રાણા કેરૂં આખ્યાન કહુછું, લઘુ લઘુ હું આજરે;
સાંભળજો સજન સહુ રસીયા, સરસે સઘળાં કાજ. જસ. ૧
એક સમે શ્રી ફરસરામે, નક્ષત્રી કીધો નવ વારરે;
નવ રેહ્યો ભુ ઉપરક્ષત્રી, થયા અસુરે અપાર. જસ. ૨
બ્રહ્મા તે સમે ક્રોધે ભરાયા, ગયા વિશ્નું પાસરે;
શિવ સુરોયે વિચાર કીધો, અંબામાની આસે. જસ. ૩
અરબદા ચળગીરીપર જઇએ, અનળ કુંડની આગળરે;
કરવા માંડ્યો રાજ સુયત્ન, બ્રહ્માએ હળા હળ. જસ. ૪
તેમાંથી થયાં છે ઉતપન્ન, ક્ષત્રી ચાર બહુ રૂડારે;
પેહેલો પઢીયાળ બીજો સોળંકી, ચુંવાળ ત્રણે સુરા. જસ. ૫
પુવાર ચોથો રાજવી હુંવો, બ્રહ્મા સામો કીધો બાલોરે;
બ્રહ્મા એ વર આપ્યો એને, જાઓ અસુરને મારો. જસ. ૬
તે રાજાએ રણમાં રહીને, પુત્ર સકળ સહુ પાળ્યારે;
રણમાં રહીને જસજ લીધો, નામે રજપુત ન્યાહળ્યા. જસ. ૭
બ્રહ્માએ પુવારને આપ્યું, આબુ ઊજણનું રાજરે;
ધારાનું રાજ્યપણ તેને આપ્યું, બહુ કર્યાં છે કાજ. જસ. ૮
ત્યારપછી રાજ પુવારે, આબુથી ઉજણ કીધુરે;
અડસઠ ભવાંની ઉજણમાં, નામ કુળદેવી લીધુ. જસ. ૯
પ્રથમ કુળદેવી આરાસુરમાં, સરવે રજપુતો ની છેરે;
અધિકાર પણછે રાજાનો, શીરોમણી માનીછે. જસ. ૧૦
પુવારની ચાળીસમી પેહેડીએ, સવપાળ રાજા હુંતોરે;
સિંધ ઉજણ રાજ કર્યું છે, વિક્રમથી ચાળીસ જોજો. જસ. ૧૧
રેવપાળજી દ્વારકાં ગયાતા, ત્યાંથી કછમાં આવ્યારે;
માતાજી પ્રસંન થયાં છે પુજાયો બહુ વિધ લાવ્યા. જસ. ૧૨
દરશણનો એને નિયમ હતો, માતાજી પરબારોરે;
જળ પીયે દરશણ કરીને, હેવું મન વ્રતધારી. જસ. ૧૩
પ્રસંન થયાં માતાજી પોતે, વર આપી ને ચાલ્યારે;

સિંધનું રાજ કરી તતખર થઈ, આઠ લાખ ગામ મહાલ્યા. જસ. ૧૪
નગર ઠઠામાં રાજ કર્યું છે, ચૌદમી પેહેડીએ પુત્રરે;
દામાજી રજપુત થયા છે, દીવા ઉઠ્યો ઊરપુત્ર. જસ. ૧૫
નગર ઠઠામાં સિંધવાઈ માતા, સ્થાપન કીધું રજપુતેરે;
પુત્ર નહીં તેથી દામાજીના, મનના મનોરથ ટુટે. જસ. ૧૬
કાલઃ વાલા કીધા છે અતી, પ્રસંન થયા માતાજીરે;
શરીર પોતાનો મેલ ઉતારી, પુત્ર કર્યો છે રાજી. જસ. ૧૭
રાજાને તે પુત્રજ આપ્યો, શીર હાથ માએ દીધોરે;
જસ રાજજી નામજ પાડ્યું. જશ કરશે એવો કીધો. જસ. ૧૮
માતાજીએ રાખ્યો પાસે, રાજ કરો આ ઠામરે;
મારા સ્થાનકની પાસે રહીને, કરો સેવકના કામ. જસ. ૧૯
વર એવો આપીને પોતે, સિંહાસન જઈ બેઠીરે;
ત્યારપછી ઉપજ્યો મુસલમાન, દામો થયો અતી દુઃખી. જસ. ૨૦
મુસલમાનોએ જુલમ કીધો, રાજ લેવા અતી મોટુંરે;
વરસ એક સુધી યુંદ્ધજ ચાલ્યુ, દામોજી મુવે થયું ખોટું. જસ. ૨૧
કુંવર તેનો જસ રાજાએ, લડાઈ કીધી ભારીરે;
છીનવી પાછું રાજ કીધું, મુસલ માનો ને મારી. જસ. ૨૨
પછી સહુ મુસલમાનોએ, જાદે છળભેદ કીધોરે;
થઈ પ્રસન્ન માતાજીએ, જસ રાજ બોલાવી લીધો. જસ. ૨૩
રાજ કરો હમારી પાસે, આવોને આ વારરે;
વળતું રાજા બોલ્યા પોતે, પાછો સિંધ જનાર. જસ. ૨૪
મુસલમાનોને મારીને, કરનાર નહી બીજુ રાજરે;
માતાજી વળતું એમ બોલ્યાં, તારો કેદાર કુંવર રાજ. જસ. ૨૫
કુંવરછે જસ રાજાનો રૂડો, કેદાર સિંઘજી રાયરે;
નિશાન ડંકાથી જસ રાયે; લાવ્યાં પોતે ત્યાંહ. જસ. ૨૬
પોચાડી ચાલ્યા આરાસુરમાં, જસ રાણાજી પોતેરે;
રાજ કરયું કેદાર સિંગજીએ, માતાજીમાં એક જોતે. જસ. ૨૭
નિશાની હાલ છે જસરાયની, આરાસુરમાં દેખોરે;
ઘોડા ઉપર ગણપતી પાસે, સ્વાર થયાછે પેખો. જસ. ૨૮

મરણ પામ્યા છે સિંધ જઈને, રહ્યા કુંવર ચારરે;
ચાચરમાં ત્રિશુળ છબી છે, સનમુખ હાથી આગળ. જસ. ૨૯
જસ રાજ સ્થાનકે આવ્યા, રાખ્યો કુંવર મા પાસરે;
રહ્યો હતો પોતે ગબડમાં, માતાજીની આશે. જસ. ૩૦
વચન બોલ્યા વાઘ આપી, સ્વાર થઈ જાઓ સહુ દેશેરે;
સ્વાધીન રહે રાજા સહુ દેવો, જ્યાં સુધી વાઘ ચરેશ. જસ. ૩૧
આવો ચારે દીશા ફરીને, થાય અધિકાર બંધરે;
રાજા સાતસે સાઠ ગામનો, થઈ જાય ફંદા ફંદ. જસ. ૩૨
માતાજી સનમુખ ઝરી વાવ છે, દીસેછે અદભુતરે;
નાગની કન્યા સુંદર દીસે, તે પરણાવી કેદાર સુત. જસ. ૩૩
તેના વંશમાં નારસિંગજી. તેના જાલમસિંગજીરે;
ભાઈ તેના હરિસિંગજી, તેના પુત્ર જસવત સિંગજી. જસ. ૩૪
એના ભાઈ મોહોબત સિંગજી છે, રતન સિંગજી ત્રીજારે;
ભિમસિંગજી ચોથા ભાઈ, તેમાં પોતે પાટવી રીઝયા. જસ. ૩૫
કુંવર બે જસવત સિંગજીને, અમાર સિંગજી સારારે;
બાળજી લાલા દીસે રૂડા, લાગે સહુને પ્યારા; જસ. ૩૬
દાણ લેછે રાજા પોતે, બ્રાહ્મણો ન આપેરે;
બીજી વરણો સરવે આપે, માફ રાણાની હોય છાપે. જસ. ૩૭
આ જશ ડંકાનો પાર ન પામું, કેહેતાં ન આવે પારરે;
ડુંગરમાં હિમત છે સારી, શતરૂ ત્રાસ પામે આપાર. જસ. ૩૮
માતાજીમાં ચોકી પેહેરો, રજની દીવસ રહેછેરે;
આશ રાખી આરાસુરીની, અંબા નામ વદેછે. જસ. ૩૯
દેરાં જીરણ થયાં વીમળનાં, પ્રાચીન જુના અપારરે;
અમદાવાદનો પેમા ભાઈએ, મદદ કરી આ વાર. જસ. ૪૦
પાલણપુર રૂપૈયા રાખ્યા, માસ એકને બ્યાજેરે;
દેરાની મજબુતી સારૂ, રાખ્યા પોતે આજે. જસ. ૪૧
આવેછે જાત્રાળુ લોકો, સુખી થાય દીન રાતરે;
સંઘવીઓ સહુ આશીશ દેછે, ચરણ જીવો મહારાજ. જસ. ૪૨
આરાસુરની યાત્રા કરીએ, ભવનાં પ્રાશ્ચિત જાયરે;

વાત્યકુંડમાં નાહી જઈએ, વેદ પુરાણે ગાય. જસ. ૪૩

વાત ઉડાવી પાપી એકે, અંબા ગયાંછે બેડમારે;
દાણ ચોરાવી રજપુત ચાલ્યો, તેને નાંખ્યોં હેડમાં જસ. ૪૪

આદ્ય શકિત આ ધામ વસ્યાં છે, પ્રતક્ષ પારો આજેરે;
આસનથી ઉઠી નથી જાતાં, જાએ સેવકને કાજે. જસ. ૪૫

ડુંગર મધે રાજ કરોછો, માતાજી પરતાપેરે;
દાંતા મધ્યે ધ્યાન ધરોછો, અંબાજી જશ આપે. જસ. ૪૬

આરાસુરમાં અંબા બેઠી, જાગતી જળહળ જોતેરે;
આશા પુરે ગબ્બરમાં પેઠી. સકળ સૃષ્ટીમાં પોતે. જસ. ૪૭

જસ કરોછો સંઘવી જનને, સહુ પાસે બોલાવેરે;
સરપાવ આપોછો કૃપાથી, તનના તાપ સમાવો. જસ. ૪૮

દાંતા કેરૂ રાજ કરોછો, તખ્ત તમારો શોભેરે;
માતાજી પરતાપે આવું, મન હમારૂં થોભે. જસ. ૪૯

જાતરાળુને સુખજ દ્યોછો, ભય સઘળાના ટાળ્યારે;
દુશમનના તમે રીપુ કહાવો, હમ સરવેને પાળ્યા. જસ. ૫૦

ઘોડા ગાડી નિશાન ડંકા, અસવારી બહુ લાવેરે;
અંબાજીની જાત્રા કરવા, ઉમંગથી સહુ આવે. જસ. ૫૧

સંઘજ આવે અંબાજીના, નરનારી વૃધ બાળરે;
ગાન તાન કરતા સહુજન, તેની કરો સંભાળ. જસ. ૫૨

સુંદર રૂપ દીસેછે તમારૂ, કોમળ કાંતી સારીરે;
પારે ના આવે વરણન કરતાં,શોભાછે બહુ ભારી. જસ. ૫૩

આદ્ય સંઘ છે નાગરી નાતનો, શ્રાવણ મહીનો કાવેરે;
નાગરો સંઘવી સહુ રેશીઆ, સરવે જનને લાવે. જસ. ૫૪

રૂડી ચોદશ શ્રાવણ માસની, કૃષ્ણપક્ષની સારીરે;
અમદાવાદથી કુબેરજી આવે, સંઘ લાવે બહુ ભારી. જસ. ૫૫

કુબેરજીપર મેહેર હતી બહુ, હરીસીંગજીની ચાર હાથેરે;
જસવંત સિંગજીની પણ તેવી, અંબા મા છે માથે. જસ. ૫૬

સંઘવી સરવે નાગરો છે, ખંભાતના હરદેવજીરે;
અંબાલાલ નડીઆદથી આવે, જાદવલાલ પેટલાદથી. જસ. ૫૭

ભાદરવાનો સંઘજ બીજો, જોઈતાભાઇ સંઘવીનોરે;
તે પણ નાગર બ્રાહ્મણ હતો, અમદાવાદમાં દીવા. જસ. ૫૮
કારતગ મહીને તે પણ સંઘવી, લઇ જાય માને દ્વારરે;
બીજા સંઘવી નારણ ભાઇતે, આવે માજી પારે. જસ. ૫૯
અસલ સંઘ શ્રાવણ મહિનાનો, લાવે નાગરી નાતરે;
રાણાજી હુકમજ આપે, બેસાડે કેવાને વાન. જસ. ૬૦
હાલ કુમેરજી નામે ચોકી, આપેછે રાણાજીરે;
ભટના ઉપર હુકમ થાયછે, પુજા કરે થઈ રાજી. જસ. ૬૧
નાટારંગ ચાચરમાં થાએ, નાગર સરવે નાચેરે;
મુળ મંડાણે ચાચર આવે, અંબામાને જાચે. જસ. ૬૨
નાગરોની છે કુળ દેવી, હાટકેશ્વર અંબાઅરે;
થાળ આરતી કરે ત્યારે, સહુથી સાથ જમાય. જસ. ૬૩
હેવો ટેક છે નાગરી નાતનો, અસલથી ચાલ્યો આવેરે;
વડનગરથી આવે સહુ જન, કેશ એક માસે ઉતરાવે. જસ. ૬૪
ભાદરવામાં નાગરો ત્યાં, ચાચર આવી ગાયરે;
નાટા રંગ કરેછે પોતે, ઊમંગ ઉરના માય. જસ. ૬૫
નાગરોની કુળદેવી છે, રાણાની પણ કેહેવાયરે;
દેવીએ અંતરમાં સુઝ્યો, અરૂં તરત એ સહાય. જસ. ૬૬
આરાસુરમાં આદ્ય શક્તિ છે, શિર રાણાને બિરાજેરે;
પ્રતાપ છે મંમાયા કેરો, નાગરો અસલથી ગાજે. જસ. ૬૭
માતાજીનું માન સરોવર, તાપીશકરે કરાવ્યુંરે;
બીજા આરસ દેવડાવ્યા પોતે, અંબા પ્રતાપ પધરાવ્યું. જસ. ૬૮
આ જસ ગાવું શ્રાવણ માસે, માતાજી પારે આવુરે;
કૃપા કરીછે રાણાજીએ, વરસે એકે હું આવું. જસ. ૬૯
ગાઉં ગુણ હું રાણાજીના, ચરણ જીવો આ જાતરે;
કટકા કરશે દુશમન કેરા, માતાજી રાખે લાજ. જસ. ૭૦
ઉગ્ર પીઠ અંબાજી સેવો. અચળ છે આ ધામરે;
ચાચરથી એક નથી ચાલ્યા, દ્વેશ હેવું કરેશુ કામ. જસ. ૭૧
ચાચર મધે ગણપતી બેઠા, વેહેરાઇ માતા દીસેરે;

સામા શંભુ બેઠા પોતે, સનમુખ માને હિસે. જસ. ૭૨
કાળ ભૈરવ અષ્ટ ભૈરવ, વાબ્ય માજીની થારીરે;
ખોડીયાળ માજી બેઠાં નાકે, રક્ષા કરે સુખ ભારી. જસ. ૭૩
માનસરોવર તીરે શંભુ, બેઠી અજાઇ માતરે;
વન તરૂવર શોભા બહુ સારી, ત્યાં નાગર નિરાક્ષ થાતા. જસ. ૭૪
કોટેશ્વર કૈલાસે જઇએ, સરસ્વતીમાં નાહાવારે;
પંચતીરથી કરીએ સહુ જન, સંપુરણ યાત્રા થાવા. જસ. ૭૫
કુદીએ ચાચર આવી પાછા, ઉદો ઉદો ઓચરીયેરે;
માજીનું શીખર વધાવીયે, પ્રભાતે ઉઠી નીસરીયે. જસ. ૭૬
ભોળેભાવે ભાવ ધરીને, ગુણ અંબાના ગાઉરે;
કુબેરજી ત્રીકમજી ભાઈ, ડાહ્યાભાઇને લાવું. જસ. ૭૭
ઓગણીસે છતરીસામાં, રૂડો શ્રાવણ માસરે;
ચાલી આવું વદ ચૌદશે, રાખી માજીની આશ. જસ. ૭૮
માતાજીનો સેવક ગાયે, બાલાજી સુભ નામરે;
પીતા ભગવાનજી છે સારા, અમદાવાદમાં ઠામ. જસ. ૭૯
ગાશે સુણસે ભાવ ધરીને, નરનારી વ્રધ બાળરે;
અંબાજી જસવત જસ આપે, કોઇને નવ દે આળ. જસ. ૮૦
અંબામાની મેહેર થઇ, નમી નમી પાએ લાગુરે;
નાગરબ્રાહ્મણ ઉપર કરૂણા, કરો મા આતા માગુ. જસ. ૮૧

ગરબી.

જસવંત સિંગરાજ, મહંમાયા પરતાપે રાજ કરોછો;
મા ઉપર ભાવ, રૈયતને સુખ કરવા ધ્યાન ધરોછો. ટેક.
તમોછો ગુણસાગર બહુ રશીયા, પરતાપ ઘણો જાતે હશીયા;
આવી દાંતા ડુંગરમાં વશીયા, જસવત. ૧
તારા મહોલ અતી સુંદીર સારા, કોટ બુરજે મુક્યાછે મારા;
તે જોતામાં શત્રુ હાર્યા. જસવત. ૨
ઘર મેડીયો સરખા સરખી, હેવી શોભા દાંતાની નિરખી;
જોતમાં બુધ્ધિ રેહે હરખી. જસવત. ૩

અંબાના મોહોલ ઘણા સારા, નીકળેછે સરસ્વતીની ધારા;
ચાચર આર્વો રંભા બાળા. જસવત. ૪
માના માનસરોવરમાં.પાણી, જળમાં નાંખ્યું અમૃત આણી;
ડુંગરામાં ના મળે એધાણી. જસવત. ૫
માના માનસરોવરમાં નાહે, ભવના પ્રાચ્છિત ત્યાં જાએ;
માનો પુજાપો લેઈ લાગે પાએ. જસવત. ૬
ઘડમાં વાઘોની બિક બારી, વાટે આવે સઉ નરનારી;
રક્ષા કરે અંબા સારી. જસવત. ૭
ત્યાં જસવતસિંગ ચીઠી આપે, અંબાની છાપ કરી છાપે;
તેનુ ણુ નાગરના આપે. જસવત. ૮
રાણાનો ડુંગર બહુ શોભે, જોવા મનકુ અતિસે લોભે;
આવી ઉભેથી ચીત્ત થોભે. જસવત. ૯
નાગરો આવે સંગ લઇને, દરબાર કને આવે જઇને;
જાએ અંબાજી એક રાત રહીને. જસવત. ૧૦
આ બાલાજી વાણી કેહેછે, અમદાવાદમાં તે રેહેછે;
માજીની આશીશ ઘણી લેછે. જસવત. ૧૧

લાવણી.

જસવતસિંગ માહારાજ, મેરે મતવાલા; તુમ સદાસલામત રોહોને ડુંગરવાલા. ટેક.
દાંતામે ડંકા બજા, દેખો સબ ભાઈ, બીચમે મેહેલ બિરાજે, શોભા પાઇ;
ડુંગરમે દેખો, ઢાલ તરવાર ઓર ભાલા. તુમ. ૧
દેખો શોભા રાણાકી મનમે લાઈ, સબ રૈયત કેહેતી દાતામે અંબે આઈ;
ઘોડેકા સ્વારકુ ચમક રેહે કરેભાલા. તુમ. ૨
હાથુમે દેખુ બંધુક ઓર હથિયારા, સબ રખે વાલુકુ હુકમ દિયાહે સારા;
ડુંગરમે ચોકી કરતા હે ખુબલાલા. તુમ. ૩
રાણાકે પાંઉમે કડા હિમકા છાજે, દો ભાઈ ભતિજેકે પાંવુમે બિરાજે;
દાંતા કે ઘડમે ગયા હુતા સબ લાલા. તુમ. ૪
અંબે મઇયા મીલી તુમકુ શાણી, ઓ મીઠી રાણી કુસતી મનમે આણી,
સબ રૈયત કેહેતી ચોઈ દાંતાવાલા. તુમ. ૫
રાજાકુ પરસન માજીહે ખુરબાની, મે ગાતાહું અંબેકુ મનમે માની.

દરબારમેં તુંમ બેઠ રેહો મતવાલા. તુમ. ૬
અંબે મેરી ઉસ્તાદ ગાવું છંદ તેરા, મે કરતા તુમકુ યાદ રહા મે ડેરા;
ગાવું બજાવું ગુન અંબે લાજ. તુમ. ૭
ડુંગરમે તુમ રખતે હે સબ પેરા, ગાવે નાચે ચાચર નાગર લેહેરા;
મંડપમે આદિ ગુન ગાયે સબ બાલા. તુંમ. ૮

ગરબી.

ધનધન આજ, જસવત સિંગરાણા;
મોહોબત સિંગ ચતુર છે શાણા. ધન. ટેક.
ડુંગરનું રાજ કરો સારૂ, તે જોવા ચીત ભમે મારૂ;
તમારા ગુણગાવા ધારૂં. ધન. ૧
શાવણે માજીનો સંગ આવે, નાગરો રાણાને મંન ભાવે;
અંબામાને ઉરમાં સહુ લાવે. ધન.
જસવત સિંગ જસ થયો આજે, માજીની મેહેર અતી છાજે;
માજી દરબાર અતિ ગાજે. ધન. ૩
મુખાર બીંબ દીસે છે રૂડુ, તમારા વેરી બોલે જુંડું;
તેને માથે માતાજીનું છોડું. ધન. ૪
માતાજી પ્રસંન છે તમને, માર્યા તમે આવીને જમને;
અંતીશે લાભ થયા હમને. ધન. ૫
મોહોબત સિંગ મોજ કરે સંગમાં, જસવત સિંગ દીસેછે રંગમાં;
માનવી સહુ રહ્યા ઉમંગમાં. ધન. ૬
આસીરવાદ સંગમાં સહુ દેછે, ચરણ જીવા રાજાને એમ કહે છે;
માતાજીનું નામ આવી લેછે. ધન. ૭
ખુશી થયાં સંઘવી બહુ ઝાઝા, આવી થયા આણંદી તાજા;
બાલાજી જોડે બેઠા રાજા. ધન. ૮

ગરબી.

આ જસવતસિંગ માહારાજ, રૂપે રંગીલા.
આ મોહોબતસિંગ મહારાજ, રૂપે રંગિલા. ટેક.
રૂપે રંગીલા છેલ છબીલા, સસી સરખુ મુખ શોભેરે;

આરાસુરમાં અંબે બાળા, જોતાં મનડું થોભે. રૂપે. ૧
કોમળ કાયા સુંદર સરખી, મુખ હસતું બહુ રાખોરે;
સંઘવી સરવે આવી બેસે, તમે સહુ મુખથી બાખો. રૂપે. ૨
હાથી ઘોડા પાલખ સોહિએ, ટકોરખાનું વાગેરે;
શરણાઈ ઓનો શબ્દ સુણતાં, મારૂં મનડું જાગે. રૂપે. ૩
દરબાર સરવે જઈએ ચાલી, બેશીએ સનમુખ જઈનેરે;
સંઘવી સૌજન આવી બેસે, અરજ મુખથી કહીને. રૂપે. ૪
અતી હુવો જસ સંગમાં આજે, ધન ધનછે માહારાજરે;
આશીરવાદ સૌ મુખથી કેહેછે, અખંડ રેહો આ રાજ. રૂપે. ૫
મહોબતસિંગજી દીસે રૂડા, આરાસુરમાં પધાર્યારે;
સૌ સંગ ઉપર કરૂણા કીધી, ભક્ત સઉને ઉગાર્યા. રૂપે. ૬
ચોકી પેહેરો સારો કરાવ્યો, પડ્યુ નથી કાંઇ દુઃખરે;
જેજે અંબા બોલે સઉજન, કર્યું અતિશે સુખ. રૂપે. ૭
નરનારી નાગર સૌ બ્રાહ્મણ, ચાચર આવી જાયરે;
જસવતસિંગજી મોહોબતસિંગજી, પાસે બાલાજી ગાય. રૂપે. ૮

ગરબી તિથીના રાગની દેશી.

આ જસવતસિંગ માહારાજ, ચરણ જીવોરે;
અંબામાના કુળમાં, થયો એક દીવોરે. ૧
રૂપ જોઈ તન મનમાં હું અતિ હરખુરે;
અંબામાના દરબાર, અધિક મણી સરખુરે. ૨
ધન ધન આજુનો દીન, થયો બહુ સારોરે;
નાગર રાણાજી સાથ, પુજેછે પારોરે. ૩
કુળદેવી રાણાની નાગર સાથેરે;
આ બે જણનીછે માત કુળથી માથેરે. ૪
રાજ કરેછે જસવતસિંગ, માહારાજારે;
નાગર બ્રાહ્મણ સૌ સાથ, બેઠા રાજારે. ૫
આરાસુરી અંબાના ચરણ સેવોરે;
આ જનમ ધરી એકવાર લાભજ લેવોરે. ૬

શોભે રાણાનો મેહેલ, અતિશે સારોરે;
હાથી ઘોડા છડીદાર ઉભા દ્વારોરે. ૭
પ્રેમે પુજે માત આરાસુર રાણીરે;
આવી દરબારે ગાય,બાલાજી વાણીરે ૮

ગરબી.

ગુણ ગાઉ હું આજથી, જસવતસિંગજીના. હાંહારે જ.
દરબાર શોભે રાજથી, જસવતસિંગજીના. હાંહારે જ. ૧
ડુંગરમાં ડંકા થયા, જસવત. હાંહારે જ.
ભાંખરામાં ભાવડાં રહ્યાં, જસવ. હાંહારે જ. ૨
દાંતામાં પેહેરા ફરે, જસવ. હાંહારે. જ.
દુઃખદારિદ્ર માહરે. જસવ. હાંહારે. જ. ૩
જસ સઉજન મન ગાયછે. જસવ. હાંહારે જ.
પાલવ આવી સાહ્યછે. જસવ. હાંહારે. જ. ૪
હુકમ ત્યાંથી થાયછે. જસવ. હાંહારે. જ.
સૌ સાથે સિપાઇ જાયછે. જસવ. હાંહારે જ. ૫
નાગર સઉએ આવીને. જસવ. હાંહારે. જ.
સુખેથી સાજ સજાવીને. જસવ. હાંહારે જ. ૬
ભાઇછે મોહોબતસિંગજી. જસવ. હાંહારે જ.
બીજા રતનસિંગજી. જસવ. હાંહારે, જ. ૭
ત્રીજા ભાઇ ભીમસીંગજી. જસવ. હાંહારે. જ.
કુવર પાટવી અમીરસીંગજી. જસવ. હાંહારે. જ. ૮
નાના કુંવરછે લાલજી. જસવ. હાંહારે. જ.
તે થઇ રહ્યાં અતિરંગજી. જસવ. હાંહારે. જ. ૯
વડા ભટ કેવળરામછે. જસવ. હાંહારે જ.
બીજા ભાઇ અંબારામછે. જસવ. હાંહારે જ. ૧૦
ક્રષ્ણારામ ત્રીજા ખરા, જસવ. હાંહારે. જ.
પુજારા ત્રૈણે કર્યા. જસવ. હાંહારે જ. ૧૧
અંબા પુજે આપથી. જસવ. હાંહારે જ.
સર્વે હુકમ કરે છાપથી. જસવ. હાંહારે જ. ૧૨

કોઠારી ચોકીદારછે. જસવ. હાંહાંરે. જ.
ધર્મશાળાની હારછે. જસવ. હાંહાંરે જ. ૧૩
મંડપની રચના થઈ. જસવ. હાંહાંરે. જ.
આશ અંબાની બઈ. જસવ, હાંહાંરે. જ. ૧૪
શેવક અંબાજી તણા. જસવ. હાંહાંરે જ.
ટોળા આવે સંગ ઘણા. જસવ. હાંહાંરે જ. ૧૫
અંબા ચાચરે જાય જે. જસવ. હાંહાંરે જ.
બાળાજી જસ ગાય જે. જસવ. હાંહાંરે જ. ૧૬

ગરબી.

કારતગ મહીને કરૂણા કરી તમે આજરે. જસવતસિંગજી.
આ સંગ આવે સૌ સાથે રાખો લાજરે. જસવતસિંગજી. ૧
માગશર મહીને મન થયુંછે ભારેરે. જસવત.
આ કાયા સુંદર દીસે મુખ શશી ધારેરે. જસવત. ૨
પોસ માસે તખ્ત તમારૂં શોભેરે. જસવત.
આ અંબામા અંતરછે મનડું લોભેરે. જસવત. ૩
માહા મહીને મળવા તણું મન થાયરે. જસવત.
આ અંબામા દરબારે સૌ જન જાયરે. જસવત. ૪
ફાગણ મહીને ચાચર રંગ રમાયરે. જસવત.
આ રંગમંડપમાં નારી નર સહુ ગાયરે. જસવત. ૫
ચૈતર મહીને ચરણકમળ હું શેવુંરે. જસવત.
આ અંબામા હું શીર ધરી તમ જોવુંરે. જસવત. ૬
વૈશાખે વનવગડામાં તમ શરણેરે. જસવત.
આ ઘેર ઘેર મા ગાએ જઈ તને ચરણેરે. જસવત. ૭
જેઠ મહીને જનમ ધર્યો છે માજીરે. જસવત.
આ સેવક ઉપર રાણા રેહે છે રાજીરે. જસવત. ૮
અષાડ મહીને આદ્ય ભવાંની શેવારે. જસવત.
આ ભક્તિ ભાવે ભજી ભજી લાવો લેવારે. જસવત. ૯
શ્રાવણ મહીને સંગ ભરાય છે સારોરે. જસવત.

મા નાગરે આવે અસલથી પુજે પારોરે. જસવત. ૧૦
ભાદરવે ભક્તોનું માનજ રાખોરે. જસવત.
આ સરવે આવે સગ મળી જંન લાખોરે. જસવત. ૧૧
આસો મહિને આરાસુરે આણંદ થાયરે. જસવત.
આ વિજીયા દશમી એ રાણાજી ત્યાં જાયરે. જસવત.. ૧૨
આસો મહિને ગરબા જોવા જઇએરે. જસવત.
મા નવરાત્રીની પંચમી એ ગુણ કહીએરે. જસવત. ૧૩
પુરણ મહીને રાણાજી થયા રાજીરે. જસવત.
મા બાલાજી પર કરણા કરી રહ્યા ગાજીરે. જસવત. ૧૪

ગરબી.

જસ જુગમે હુવા આઈ અંબે, આરાસુરી દીન કર લંબેરે. જ. ટેક
દાંતાકે ડુંગર બેઠી, રાણા કે તન મે પેઠી;
સબ દુનિયા કે મન અંબેરે. જસ જુગ. ૧
જસવતસિંગ રાજ કરે છે, માજીનું ધ્યાન ધરે છે;
રાણો રાજ કરે એક થંભેરે. જસ જુગ. ૨
સંગવી સંગલે કરઆયે, નાગરો મંનમે પાએ;
જસ અંબેકા મંન ગાયેરે. જસ જુગ. ૩
મે દુર દેસ સે આયા, આનંદ બહોત હીપાયા;
ચાચર મે ગાન લગાયારે. જસ જુગ. ૪
નાટા રંગ હોવત હે આજે, સિંગાસન નૈયા બિરાજે;
ત્રિલોકમે અંબા ગાજેરે. જસ જુગ. ૫
વાગે તાલ મૃદંગ પખાજે, ભેર ભુંગળ સભા મે વાજે;
ગાન કરે બહોત અવાજેરે. જસ જુગ. ૬
સબ નાચત કુદત જંબે, હાથ કરતેસનમુખ લંબે;
સ્નાન કરતે સરોવર ગંગેરે. જસ જુગ. ૭
આએ ચાચર હોડી દો શાલા. ગાતાહે મંનમે બાલા;
ગાયે શાવનમે મુખ બાલારે. જસ જુગ. ૮

॥श्री गणेशायनमः॥

પ્રભાત.

ગણપતી ગુરૂ જ્ઞાન દીજે, ગાવું એકદંતા;
મંગળ કર શીર રીજે, નમુ વક્રતુંડા. ટેક.
કૃપાળુ પરમ પ્રાતઃ ભયો, ધ્યાન ધરંતા;
અમર આયે પુજન કાજ, સરવ જુથ જુંડા. ગણ. ૧
ચરન સેવે શુક દેવ, સુર મુની ભણંતા;
પુજન પાઠ પ્રથમ હોત, નાચત કુરંતા. ગણ. ૨
પદ્મ હાથ ફરશી સાથ, રીધી સિધિ કરંતા.
પંનગ ઉપવિત હે કંઠ, મશક પર ચલંતા. ગણ. ૩
ગાવત આજ મંડલી સાથ, બાજત બજંતા;
મેહેર બેર કીજે બાલાકુ, આયે ગુણ ગજંતા. ગણ. ૪

રાગ ઉપર પ્રમાણે

જેજે જેજે જે અંબે, ધ્યાન ધરૂ તેરા;
કૃપા કીજે મા જુગદંબે, મે ફીર તુજ ડેરા. ટેક.
વેદ વિરંચી પાર ન પાવે, શિવ કરત લહેરા;
નારદ કાનડ બેન બજાવે, શુક મુન્યપર મેહેરા. જેજે. ૧
મે હું બાળક આઈ તેરા, કરો આપ મેહેરા;
માત સ્મરણ હોત ન આવે, ચોરાશી ફેરા. જેજે. ૨
તુળજા ભવાની કાળી, બહુચર અંબે મેરા;
મન બાળા શ્રી હે ત્રિપુરાઈ, રખો કર શિર મેરા. જેજે. ૩
અંબાકે લાલપર કરૂણાહિ કીજે, બાલક હે તેરા;
પાયે પડકે આ સરણ, કરતા હે લેહેરા. જેજે. ૪

રાગ ઉપર પ્રમાણે.

જાગીએ અલબેલી માત, પ્રાત ભયો માઈ;
અમર આવી સહુએ ગાત, રહ્યાછે હરખાઇ. ટેક.
કામી ક્રોધી મોહ લોભ, સ્થીર રેહે પાજી;
અંધકાર ર થોભ, દેવ કરયા રાજી. જાગીએ. ૧

હરિહર વેદ આજ ગાત, વિરંચી રહે સાધ;
ઈંદ્ર નારદ સારદ સાહાત, ગાંધ્રવ રહે ગાઇ. જાગીએ. ૨
આખરમાં શિશ નામુ આવી, સેવક ધ્યો સાહી.
હર્ષ અંબા લાલને કરાવી, રાખો અમર માઈ. જાગીએ. ૩

રાગ ઉપર પ્રમાણે.

શકિત સાચી સરવે સેવો, ગંભીર ગુણ ગાવે.
અંતરે અભી માન તજો, મનકુ શુ ભમાવે. ટેક.
માકે ઉદર મે આઈ, ઉન્મત શુ ધરાવે;
કામ ક્રોધ માયા લોભ, પડ પંડ શુ કરાવે. શકિત. ૧
આપકી ખુબીસે આજ, ચીત કયુ ચોરાવે;
રંગ ભોગ ઇશક કરે, મન તુકયુ ચલાવે. શકિત. ૨
હાથ ખુબ માલ પાયે, કયુ ધરણી ધરાવે;
મરનાહે જરૂર દેખ, કોડી સંગ ન પાવે. શકિત. ૩
સમજલે મન યાર મેરા, ગર્વ કયા ધરાવે;
ગયે રતન છોડ સબ, કોરી નહિ આવે. શકિત. ૪
ચલતાહે મગરૂબિસે તુ, રંડી કયા નચાવે;
પેદા કીયા જીને યાર, ઉનકુ કયુ ન બોલાવે. શકિત. ૫
બંદા જીયતાહે તેરા, નામ ધરત રેવે:
અંબેકુ યાદ કરો, નાહિ કુંડ વાવે. શકિત.. ૬
સીધી દેવે સકળ માજી, ત્રિતાપકુ તજાવે;
દુઃખ ન પામે દેહ ધરી, ચરણ શીશ નમાવે. શકિત. ૭
મારકુંડ અમર કીયા, બટ વલ્લવ ઉગારે;
અંબાકુ લાલ પડત પાય, ગાવત ગવરાવે. શકિત. ૮

પ્રરભાતીયાં દેશી ફેર.

આરાસુર મંડપમાં એલે, રંગે રમે નવ રાત્રીરે. ટેક.
પ્રાતઃ કાળે માના પુજન કીધા, સન સુખ બેશી તારારે;
ગંધાક્ષત પુષ્પ અરપી દીધા, કીધાં અંગ રંગ સારારે. આરા. ૧
મધ્યાને છે મા મત બાળી, સરવે બેન બોલાવીરે;

નવ દુરેગા નવ દાહાડા ભેળી, હરખે સહુને લાવીરે. આરા. ૨
સાયંકાળે સંગ મળીને, આનંદ ઓછવ ગાયેરે;
બાળા બહુચર ત્રિપુરા કાળી, શ્રી તુળજા મન ગાયેરે. આરા. ૩
હરીહર બ્રહ્મા નારદ વિમાને, બેશી વેદ ગુણ ગાયારે;
અંબાને લાલ હરખી નીરખે, પ્રાત સમે કરે માયારે. આરા. ૪

રાગ ઉપર પ્રમાણે.

ભવાંની ભવ તારણી અંબે, અંમર તારી કાયારે. ટેક.
અંમર કીધુ અંમર વરસાવી, સરવ તારી માયારે,
અરૂણ ઉદે થયો આંગણે આવી, ઉભી ત્રિદેવ જાયારે. ભવા. ૧
મુની માર કંડ અંમર કીધો, તારા ચરિત્ર જણાવ્યારે;
અષ્ટ ભુજા આપે થઈ લીધો, કંશના પ્રાણ હણાવ્યારે. ભવા. ૨
રાજા સુરથ વૈશય વન ચાલ્યા, સાથે ઉદાશી આવ્યારે;
મેધા રૂષી આશ્રમ બેઠા ત્યાં, તેના શોક ઉડાવ્યારે. ભવાં. ૩
શુંભ નીશુંભ મહીષાસુર સરખા, ભંડાસુરે ભડ કાપ્યારે;
અંબા પુજવા ચાલી રૂક્ષ્મણી, રઘુવર પરણાવ્યારે. ભવાં. ૪
મહર્ષી મુનીયે સેવી અંબા, રાવણ શીર રખડાવ્યારે;
અગસ્ત્ય પત્નિ રંગે ઉપાસે, હયગ્રીવને ભણાવ્યારે. ભવાં. ૫
કાળી રૂપે કરૂણા કીધી, સહસ્ત્ર આયુંધ કર ધારચારે;
મોહિની રૂપ ધરીને આવ્યા, વિષ અસુરને પામ્યારે. ભવાં. ૬
ત્રિપુરા તુ બાળા અજાઈ,અંબા ત્રિભોવનની રાયારે;
સહસ્ત્ર રૂપે સઘળે વ્યાપી, આયુધ કરમા સહ્યારે. ભવા. ૭
રક્ષા કરી ભુમીપર વસિયા, મેરૂ શીખરથી ધશીયારે;
ડુંગરે આવ્યાં, અંબા લાલના મનમાં, અતિ રંગ ઠશીયારે. ભવ. ૮

રાગ ઉપર પ્રમાણે.

આવી હમને ધારણ દીજે, દેવી દીન દયાળીરે. ટેક.
આરાસુરમાં વાસજ કીધો, મેરૂ શીખર વાળીરે,
દૈત ચરી સલખનપુર આવ્યાં, પાવે વશી જઈ કાળીકા. આવી. ૧
નારાયણી સહુ નરને તારયા, અંબા બહુચર બાળીરે;

હમે અગનાની દાસ તમારા, આવી લો સંભાળીરે. આવી. ૨
શરણાંગત શેવક જન આવ્યા, રહિયે માજી પાએરે;
બ્યાસ મુની મા હરશે શેવે, છાયા દેવોને રાખેરે, આવી. ૩
શેવક જનની તુ વિણ બાજો, કોણજ રાખે હમારારે;
અવર બીજા કોને જાચીયે, તું વીના ન કો સારારે. આવી. ૪
દેવી દાતાર દયા કરો મા, પાગળાને લ્યો પાળીરે;
કાલા વાલા તમને થાયે, પાયે પડીએ રહો ન્યાળીરે. આવી. ૫
આ અવસર આવોની અંબા, રહ્યો છું પાલવ સાહીરે;
રીસન ધરસો અંબાના લાલપર, તમેછો પાહી માં પાહીરે. આવી. ૬

આ અવસર આવોની અંબા, રાખો લાજ હમારીરે. ટેક.
પ્રાતસ કાળે રૂમ જુમ કરતા, સોભા આપો ભારીરે;
ચાચરમાં આવીને રમતા, શેવક લ્યો ઉગારેરે. આ અ. ૧
ઝરમર ઝરમર મેહુલા વરસે, શેવક જન અકળાયરે;
પારે આવે માજી હરસે, કેમ આ દુઃખ સહવાયેરે. આ અ. ૨
નાટા રંગ હમે સહુ કરતા, તારા સામો મુજરોરે;
તન મનમા ધ્યાન તારૂ ધરતા, દુકૃત માજી હરજોરે. આ અ. ૩
પ્રેક્ષ પાપ નથી કેમ કરતા, શુ કરવા અકળાવોરે;
હાવુ ના કીજે માજી હમને, વર્ષ એકે બોલાવોરે. આ અ. ૪
સુખી રહીસુ તો આવીસુ, તારા ગુણલા ગાવુરે;
હરખી નરખી સુખીયા થઈસુ, ચાચર આવી જાસુરે. આ અ. ૫
આ લોક નવરા નાગર આવે, અટ પટુ મનમાં બોલેરે,
તે માજી તમે મનમાં રાખો, મગન થઈને ડોલરે. આ અ. ૬
રંગ મંડપમાં ઉભા રેહીને, નરખી હરખી રમીએરે;
દાસ ઉપર દયા કરી દીજે, ચરણ કમળ તારે નમીયેરે. આ અ. ૭
કાલાવાલા કરીને શેવિયે, મેહેર કરો મંમાયારે;
જેજે થાયે સકળ સંગમાં, તુ જુગ જુગની રાયારે. આ અ. ૮
બાળા બહુચર બાળક તારા, આ દુખે અકળાએરે;
તારા વણ કોણ સાહે થાએ, પ્રેમ પ્રસાદજ પાયેરે. આ અ. ૯

સકળ સભા ટોળે મળી રંભા, અંબાને મન ગંમારે;
લેહેરી અંબાના લાલ દુઃખિ થાએ,સાહે મા મન અંબારે.આ અ. ૧૦

શ્રી અંબા બાળા ક્રામેશ્રી, ત્રિપુરા તનથી ન્યાળીરે;
ત્રિકોણ બીંદુ વસુ કોણ ત્રિકુટા, લલિતા લો સંભાળીરે. ટેક.
શ્રી કલ્યાણી બાળા બુધિ, કુબુધિ નાંખો ટાળીરે;
ત્રિપુર સુંદરી ત્રિદોશ કાપો, સંકડ નાંખો વાડીરે. શ્રી અંબા. ૧
કામેશરીમા કામ કરોછો, સુખિયા રાખો ન્યાળીરે;
કળજુગ કાળી ખડગ ધારી, રાખો સૌને પાળીરે. શ્રી અંબા. ૨
બીંદુ રૂપે શંકર જાણું, ત્રયક્ષરી ત્રિકોણુ વાળીરે;
લલિતા શરણે દેવો આવ્યા, પરતક્ષ પાસે નિહાળીરે.શ્રી અંબા.૩
અકાર રૂપે આપ બિરાજો, ઉકર ઉદય ,પ્રકાસીરે;
મકાર માયા મહતા ભારી, ત્રયક્ષરી પદ ધારીરે. શ્રી અંબા. ૪
બ્રહ્માદિ ઇંદ્રાદિ જોવે, ત્રિકોણ બીંદુ બાળારે;
નારદ વેદ વદે મુખ ચારે, ગાયત્રી ગત વાળારે. શ્રી અંબા. ૫
સોળ કળા શશિ બીંદુ શોભે, બાળા બહુચર બાળીરે;
ચંડ મુંડને નાખ્યા મારી, રકત બીજને રોળીરે. શ્રી અંબા. ૬
ધુંમ્ર લોચન મહિષાસુર સરખા, ક્ષણમાં નાખ્યા ટાળીરે;
શુંભ નિશુંભને ત્રિશુળે માર્યા, હિમાચળીએ આવીરે. શ્રી અંબા. ૭
અકળ કળા રૂપ તારૂ દીસે. જોઈ તારી ગતી ન્યારીરે;
મુંઢમતી હું શરણે આવ્યો, ચરણે નમુ હું તારી. શ્રી અંબા. ૮
શેવક જન શરેણાં ગત રાખો, નેન ભરી નિહાળોરે;
પાતીક સર્વે ટાળી નાંખો, દુરી જનને બાળોરે. શ્રી અંબા. ૯
બ્રાહ્મણ થઈ નહીં ભજે ભવાંની, ગયો જુઠ જન મારોરે;
નારાયણી નવરાત્રી મધ્યે, એલે રાતને દહાડોરે. શ્રી અંબા. ૧૦
ઉત્તર મધે આપ બિરાજો, દેવો સરવે નીહાળેરે;
ધોળા ગઢ શ્વેતા ગોરીશિખર, બેઠી આરાસુરી પાળે. શ્રી અંબા. ૧૧
પુરવમાં પાવા ઘઢ ગીરી, ઉપર બેઠી કાળીરે;
ચલ્લુ રાજાને રાજ કરાવ્યું, રાખો ઉગારી પાળીરે. શ્રી અંબા. ૧૨

દક્ષીણમાં તુળજા ભવાંની, આયુધ અષ્ટ ભુજાઇરે;
રક્ષા કરે છે શેવક જનને, રાખે સુખી મંમાઇરે. શ્રી અંબા. ૧૩
બાળા બહુચરી ચુવાળ મધ્યે, લીધો વલ્લભ પાળીરે;
નારીના માંથે નર કર્યા છે, પરતક્ષ છે એધાંણીરે. શ્રી અંબા. ૧૪
દાસ ઉપર દયા કરી દીજે, કાપો કુબુધી હમારીરે;
અંબાનો લાલ શેવક ગાયે, દાસને લો ઓધારીરે. શ્રી અંબા. ૧૫

પરભાત.

આરાસુરી કરૂણા કરો હને, પ્રેમે પાયે લાગુરે. ટેક.
પ્રાતસકાળે દરશણ આપો, બાળા બાળ સ્વરૂપેરે;
જરકશી અંમર અંગે અરપો, મોહ પામ્યા એ રૂપેરે. આરા૦ ૧
મધ્યાને જ્યારે દરશણ આપ્યાં, તરૂણ રૂપ જોઇ બેઠારે;
મદ ભરી મદ પાંનજ અરપ્યાં, ગવર ગફામાં પેઠારે. આરા૦ ૨
સાયંકાળે દરશણ દીધા, વૃદ્ધસ્વરૂપે નિરખ્યારે;
કારજ સરવે દેવના કીધા શેવકજન મન હરખ્યારે. આરા૦ ૩
હોડણ પેહેરણ લીલા ચણીયા, નવરંગ સાળુ પહેરીરે;
કરે કંકણ ચુડી પાયે વેડવીછવા, આવો હરખતાં લેહેરીરે. આરા. ૪
અરૂણ ઊદે થયો રજની ભાગી, આવો ચાચર ચાલીરે;
દેવ દેવાંગના નીદરા જાગી, લાગી સહુને વહાલીરે. આરા૦ ૫
સાહ કરો સલખનપુરી રાંણી, નવદુરગા મન આણીરે;
દાસના દાસની લે આ વાંણી, સાહ કરો સંભાળીરે. આરા૦ ૬
કાળી કલ્યાણી કામ કરોછો, બાળા ત્રિપુરા આસેરે;
શ્રી અંબીકા દુઃખ હરોછો, દૈત રહ્યા તારે ત્રાસેરે. આરા૦ ૭
રાખો જોડી કુશળ હમારી, કુબુધી કાપી નાખોરે;
અંબાના લાલ વિનતિ કરે તમારી, સુખડા કરીને રાખોરે. આરા૦ ૮

આજ ઓછવનો દીનછે અંબા, રાત રહિછે થોડીરે;
ઉઠો સનમુખ ઉભા સહુ રંબા, રહ્યાછે કર જોડીરે. ટેક.
ભાર ભયો અવની બધ ભાગી, ઉઠો અંબા માડીરે;

ચાચર આવો સેજથી જાગી, સભા રહિ સહુ લાડીરે. આજ૦ ૧
રંગમંડપ અતીસે કચ મચીયો, આવો આળસ ત્યાગીરે;
નરનારી ગરબા રંગ.રચીયો, રમવાની લેહ લાગીરે. આજ૦ ૨
સેજ થકી સુખ કરવા આવો, મુખડા પખાળી સુખ કીજેરે;
દાસ ઉપર મા દયા ભાવ લાવો,મુજરો હમારો મન લીજેરે.આજ૦ ૩
શીશ નમાવું શીંગાસન ઊપર, પ્રેમ થકી મા ધાજોરે;
અંબાના લાલ નાગરના શીરપર, આવી આઇ બીરાજોરે. આજ૦ ૪

દેશી ફેર.

સુખના દીવશ માજી આવીયા, અંબામાને દ્વાર;
આનંદ ઉપર સહુ લાવીયા, હુવો સઘળે જેકાર. ટેક.
આ શોભા સહુ વિશ્વમા, થઈ ગઇ બહુ સાર;
અકળકળા તારી જક્તમાં, કરેચા તે ઉપકાર. સુખ૦ ૧
હરીહર બ્રહ્મા પુજીને, રહ્યા તારી પાસ;
વેદ વદે કરી અર્ચીને, રાખે મુનીજન આશ. સુખ૦ ૨
ગાંન તાંન અતી ઘોશથી, ગાયે મંગળ ગાન;
નાચે રાચે પારે હોશથી, ભાખે અમ્રત વાંણ. સુખ૦ ૩
આજ દીશે છો ઉમંગમાં, છે દીવાળીનો દીન;
અંબાના લાલો રંગમા, ગાયે થૈ ગયા લીન. સુખ૦ ૪

આણંદી ઓછવ થાય છે, ગુણીય ગુણ ગાય;
રજની અંબા હવે જાય છે, ઉઠી આવોને માય. ટેક.
અરૂણ ઉદે થયો માવડી, આવો ચાચર માંહે;
સનમુખ નમીયે પાવડી, ઉઠો શેવકો સાહે. આણં. ૧
રંગ મંડપ રચના બહુ, ઉલટ અંગ નમાયે;
પુજન પાઠ સમે સહુ, ગાંન તારાં ગાય. આણં. ૨
તાલ પખાજ આ વાગીયા, રંગ તાન ગવાય;
ઉઠો ઉઠો કહી જાગીયાં, લાગીયા વિપ્ર પાય. આણં. ૩
અબીલ ગુલાલ ઉડાવીતા, તારા સનમુખ ધાય;
અંબાના લાલ નચાવીયા, નાગર ગુણ ગાય. આણં. ૪

દેશી ફેર.

આજ અંબા મારે આણંદ ઘણેરો, મારા ઘટમાં અંબે માતારે;
ચાચર ચોક છે અતિ રૂપાળો, નયણે નીરખુ ગાતારે. ટેક.
એક સમે વિમળ ચાચર મા, ઘેન ચરાવા અભ્યોરે;
મામો મુકવા આવ્યો મંડપ, માયે ભુપ બનાવ્યોરે. આજ. ૧
દેશ ફર્યા દેશાવર જીત્યો, જીત્યું ચોદેશ બાધુંરે;
નગર નગર કુંતલ પર સોહાયે, વાવ્ય કુંડ જળ લાંચ્યુંરે. આજ. ૨
બ્રહ્મા વિષ્ણું ને માહેશ્વર, મોટા મુનીજન આવ્યારે;
આવી સરવે બેઠા મંડપ, રંગ મંડપ રમાડ્યારે. આજ. ૩
મોલા મોલા ત્રિલોક મંડળ, યોગણી ગરબા ગાયરે;
માજી આજ થયો શીર મંગળ, અંબાના લાલ પર છાંયારે. આજ. ૪

ગરબી.

તમે ઓરાને આવોરે, કહુ એક વાતલડી. એ રાગ.
આઈ અંબા શેવોરે, જુગમાં એ સાચી;
મીઠો અમરત મેવોરે, બ્રહ્મા હરિ હરે જાચી. ૧
નારદ ગુણ ગાયેરે, અમર સહુ રેહે કાંમે;
વેદ ચારે વદે છેરે, મુનીજન પદ નામે. ૨
અદભુત સ્વરૂપેરે, જોગી જતી તપ કરતા;
અઘોરી ઉપાસેરે, બ્રાહ્મણ જપ કરતા. ૩
રૂષિ પતનીયો ગાયેરે, ઉમંગે બહું ફરતા;
જોગણીયો આવેરે, ઉદો ઉદો વદતા. ૪
ચાચર મા ઉભારે, દીઠી બેઠી અંબા;
સીંગાસન રંભારે, સહુ આવી રંભા. ૫
મોહનિ મોહ રૂપેરે, અકળ કળા ન્યારી;
કોઇથી ન કળાયેરે, અંબા બહુચર પ્યારી. ૬
નવરાત્રી આવેરે, આનંદ મન થાતા;
સહસ્ત્ર દેવી તાળીરે, પાડે થાતારાતા. ૭

દેવ ભૈરવ જોવારે, આવ્યા ઉમંગ ધરેતા;
નાદ દુંદુભી થાયેરે, ભેર ભુગળ કરેતા. ૮
ગરબા ગાયે બાળારે, તુળજાને કાળી;
ખોડીયાળ અજાઇરે, મચાવી લે તાળી. ૯
ચામુંડાને ચંડીરે, ત્રિપુરા સુખદાઇ;
અનપુરણા પારવતીરે, લલીતા શ્રી માઇ. ૧૦
સોળસે સાથ રાણીરે, ચાચર થઇ લાલી;
ગાવા સહુ મળીનેરે, એક એક લે તાળી. ૧૧
એમ નઉતમ કરતારે, આરાસુરમાં આવી;
રાસ રમતાં ફરતારે, કલ્યાણીને લાવી. ૧૨
એવી શોભા સુણીનેરે, શેવે નર નારી;
અંબા મન ગમીનેરે, નમી શેવા વારી. ૧૩
નવરા સહુ નાગરેરે, આવે માજી પારે;
સંગ લાવે શાવણેરે, માસજ એ તારા. ૧૪
ચઉદશ અંધારીરે, હવન થાયે રાતે;
સુત ભગવાનજીનોરે, કરે હવન જાતે. ૧૫
હોમે શ્રીફળ ચુંદડીરે, ખીર ઘૃત સહુ સાથે;
ગાયે મંગળ નારીરે, પાડે તાળી હાથે. ૧૬
નમી પાવલે લાગેરે, ઉલટ મન આણી;
જુગ અંબા જાગેરે, આરાસુરની રાણી. ૧૭
કરૂણા કરો હમનેરે, પ્રેમે પાયે લાગુ;
રાખો અખંડ જોડારે, નમી મુખે માગુ. ૧૮
રાખી આશ તારીરે, ગરબો મે ગાયો;
અષ્ટમી અજવાળીરે, પ્રસાદ પુરણ પાયો. ૧૯
સોમવાર ભાદરવેરે, સાતરી સની સાલે;
અંબાનો લાલજીરે, ચાચરમા મહાલે. ૨૦

રાગ ઉપર પ્રમાણે.

મુને દરશણ આપોરે, થઇ પુજન વેળા;
શિર કર મુજ થાપોરે, સહુ બેઠા ભેળા. ૧

તારૂ મુખડુ જોવારે, ઉમંગ બહુ થાયે;
તારે ચરણે રેવારે, હમ મન અકળાયે. ૨
શરોવર નાહીનેરે, પાસે તાહારી આવ્યો;
જળ પુજાપો લઈનેરે, થાળ નૈવેદ લાવ્યો. ૩
આરતી ઓવારણારે, કરીયે માજી તમને;
રહિયે તમ આશ્રેરે, કરૂણા કરો હમને. ૪
શેવકની સાહેરે, દીન દીન મા આવો;
ઝાલુ હુ પાલવરે, અમરેત રસ પાવો. ૫
બ્રંહ્માજી ભજે છેરે, વદે હરી હર આદે;
ધ્યાન તમારૂ ધરેતારે, કરે શેવના જાદે. ૬
જોગી મુની ઘરથીરે, યોગણીયો હરખે;
દુરીજ હૈતારે, દેખી તમને થરકે. ૭
હેવું જાણી હુ શેવુરે, ભવમાં ભટકીને;
કર્યા મા તારૂ દેવુરે, દઇયે અટકીને. ૮
કળે નહી કોઇરે, કળીકાળમા તુજને;
સાહ કરજે હમનેરે, સરવે વશી તુજ ને. ૯
તારાવણ હીંમતરે, નચાળે કો જનની;
કળી નથી કોયેરે, વાતો તારા મનની. ૧૦
હુતો કોણમાત્રજરે, રહુ તારી સાહે;
અંબા ઉઠી સેવુરે, અઘ ભવના જાયે. ૧૧
સુખ રાજ હુ પામુરે, કરો રાજી રાજી;
સુખીયા થઈ ભજીયેરે, સરવે વશયા ગાજી. ૧૨
પાવડીયે પડીનેરે, પુજી હુ શીર નામુ;
શીર હાથજ દોનીરે, જરે જજમાન પાંમુ. ૧૩
આઈ અજાઇ અંમારે, ખોડીયાળ પાળે ખરી;
આરાસુર માહેરે, તારા લાલે શેવકરી. ૧૪
રંગ મંડપ આવીરે, નાગર તારા સહુ;
તારા લાલે ગાળીરે, અંબના લાલે કહું. ૧૫

ગરબી દેશી ફેર.

અંબા જોયાની આડીરે, નીરખુ મોરી માડી. એ રાગ.

દરશણ દો છો માજીરે, રાખોછો રાજી. ટેક.

સોળ શણગાર સજીને બેઠા, ચણીયાં ચોળી સાડીરે. રાખો. ૧

વેદ વિરંચી સ્તુતી કરે હર, હરિ કરે છે જીજીરે. રાખો. ૨

ચાચર ચોકમાં દોડીને આવું, ઉદો ઊદો મુખ ગાજીરે. રાખો. ૩

દેસ દેસ થી સંગજ આવે, ગાડી ઘોડે બેઉ રાજીરે. રાખો. ૪

કાલો વેલો માજી પારે આવે, રાખો ચરણ બાળાજીરે, રાખો. ૫

ગરબી.

આઈ આરાસુરની રાણીરે, વદિયે સહુ વાણી. ટેક.

શેવક જન તારે શરણે આવે છે, તેના તે સુણજો કાણી. વદિ. ૧

આદ્ય શકતીને નયણે ન દીઠી, મીથ્યા દેહ તણે તાણીરે. વદિ. ૨

તત્રિશ કોટી દેવ મળીને, વદિયા તે પ્રાક્રમ વાણીરે. વદિ. ૩

નર નારીયો ચાચર ગાયે, મંડપ માતા શાણીરે. વદિ. ૪

પાયે નમી નમી દરબાર આવું, સુખી કરો સુત જાણીરે. ૫

અંબાજીના લાલ પાયે વળગે, કરો મહેર દયા આણીરે. વદિ. ૬

આજ આણંદની રેલરે મા, રમવાને આવે. ટેક

રૂમ ઝુમ કરતી બેનડી આવે, પાંન પ્રસા અપારરે. મા રમ. ૧

ચોસઠ જોગણીયો ગીત ગાયે, વચમાં અંબા આવીરે. મા રમ. ૨

ઘરચોળુ સાડી રંગ કેશરીયા, પેહેરી લેહેરી થઈનેરે. મા રમ. ૩

અંબા બહુચર રંગે રાતા, કાળી તુળજા બોલાવીરે. મા રમ. ૪

તાલ પખાજ વેણા જંત્ર વાગે, મોહોલે હાથા દેવડાવોરે. મા રમ. ૫

માજીને આંગણે શોભા બની છે, જોવા મળા સહુ દેરે. મા રમ. ૬

હરખી નરખી ને વૃષ્ટીકરે છે, કુંમ કુંમ ચોખે વધાવેરે. મા રમ. ૭

જેજે બોલે છે અંબાજીના લાલા, પારણા મોહોલે બંધાવોરે. મા રમ. ૮

ગરબી દેશી ફેર.

મેલો મોહન મારી મારડી. એ રાગ

અંબાતે રમવા નીસરયાં કે, સાથે બેનો બેચાર;
ઉદો ઉદો મુખ બોચરેકે, આવ્યા હારોતે હાર. અંબા. ટેક.
આસો માસે અલબેલડી કે, ઉભી કરે જવાર;
સાથે બહુચર બેનડી કે, કરે કાળી કરાર. અંબા. ૧
અજાઈ આનંદે આવીયાં કે, ખોડીયાળ છે પાસ;
તુળજા ત્રિપુરાને લાવિયા કે, ચોસઠ ઉભી છે સાથ. અંબા. ૨
સરખે તે સરખી સાહેલડી, કે આવી ચાચર માંહ;
ગાવાને થઈછે ઘેહેલડીકે, વચે ઉભી અંબાય. અંબા. ૩
બ્રહ્મા બ્રહ્માણી આવીયાકે, ઉમીયા શિવ સાથ;
હરી લક્ષમી લક્ષ લાવીયાં કે, મુખે કરેછે રાગ. અંબા. ૪
રૂષી રામા રંગ ભેરમાં કે, અતિ થયા ઉમંગ;
ઈંદ્ર ઈંદ્રાણી લહેરમાં, કે રવી ચંદ્ર એ રંગ. અંબા. ૫
આવ્યાં પાતાળથી નાગીણી કે, આવ્યા નભનારે જન;
પાણી પરવત થંભી રહ્યાકે, જુવે ત્રણ ભોવન; અંબા. ૬
મોહી રહ્યા સહુ માનવી કે, કરે કલોલ અપાર;
ફુલ તણી વ્રષ્ટી કરે કે, વાગે દુંદુભી નાદ. અંબા. ૭
મંડપમાં માતંગિયે કે, દીવા કીધા અખંડ;
નારાયણી નવ રાતમાં કે, ગાયા ગરબા પ્રચંડ. અંબા. ૮
સોભા સુણી અંબા તણી કે, થાય આનંદ આજ;
ગાવું તે ગરબો મંડપે કે, સજી સઘળો સાજ. અંબા. ૯
મેર પધારજો માવડી કે, થાએ લીલા તે લેહેર;
અંબાના લાલ પડે પાવડીકે, થાય અખંડ મેહેર. અંબા. ૧૦

ગરબી દેશીફેર.

સજખલ પુરની રાણીરે, જાણી બાધા જક્તમાં જેને, સન. એ રાગ.
માજી પારે આવ્યોરે, રંગભેર રમતાં રાજી. માજીપારે આવ્યો. ટેક.
સીંગાસનપર આપ બીરાજો, પુજાપો સરવ મંગાવ્યોરે. રંગ. માજી. ૧
શીવ સનકાદીક ધ્યાન ધરેછે, વેદ વિરંચી ભણાવ્યોરે. રંગ. માજી. ૨
મહરષિ મુની પાર ન પામ્યા, નારદ વેણ લજાવ્યોરે. રંગ. માજી. ૩
અમર ગાંધરવ ગાન કરે મા, અંબાના લાલે રંગ માણ્યોરે. રંગ. માજી. ૪

વારણા લેઉ વારીવારી, રંગભેર રમતાં રાજી, વારણા લઉ વારી વારી. ટેક.
મારકંડ મુનીને મરણ ઉગાર્યું મા, ગણાઇ જુગસારી સારીરે. રં. વાર. ૧
મંડપમાં અંત્રીક્ષથી દેવી, આવી રમેછે લારી લારીરે. રં. વાર. ૨
અંબા બહુચર કાળી કલ્યાણી મા, બેનીના મન ઠારી ઠારીરે. રંગ. વાર. ૩
દેવ દેવાંગના ગીરીએ ચડીયા મા, ભંડાસુરને વીડારીરે. રંગ. વાર. ૪
ત્રિલોકમાંથી માનું તત્વજ લઇને, બાલાજી ગાય ધ્યાને ધારીરે. રંગ. વાર. ૫

આજ આનંદની હેલીરે, રંગભેર રમતા રાજી; આજી આનંદની. ટેક.
ચરણકમળમાં વળગી રહીને, શેવક સેવે તુને પેહેલીરે, રંગ. આજ. ૧
અરભકને માજી અંનજ આપો, સુરથ વૈશને મળી પેલીરે. રંગ. આજ. ૨
લાડ લડાવ્યા દેવ રૂપિને, દઇતને નાખ્યા ઠેલીરે. રંગ. આજ. ૩
આરાસુરીએ આનંદ રચાયો, દેવાંગના થઇ ચેલીરે. રંગ. આજ. ૪
અંબાજીના લાલ રંગ ઠસીને, મંડપ નારી ગાવા ઘેલીરે, રંગ. આજ. ૫

નારાયણીનું રૂપ, વિશ્વમાં વ્યાપિ રહ્યુંછે, નારાયણીનું રૂપ. ટેક.
નારાયણીનું ધ્યાન ધરૂંછું, દીસે અમરીત કુપ. વિશ્વ. નારાય. ૧
ભાગ્ય ઉદે સૌભાગ્ય કરીને, સાનિધ રેહો તદરૂપ. વિશ્વ. નારાય. ૨
શિવ શનકાદિક ધ્યાન ધરેછે, મોહિ રહ્યા છે તારૂ રૂપ. વિશ્વ. નારાય. ૩
કોમળ કાયા અંબાના લાલની, રાખી ટાળો કદરૂપ. વિશ્વ. નારાય. ૪

અંબા બહુચર માત, વિશ્વમાં વ્યાપી રહ્યાંછે, અંબા બહુચર માત. ટેક.
આરાસુરમાં આપ બીરાજે, ચુવાળ બહુચર માત. વિશ્વ. અંબા. ૧
પાવાઘડમાં કાળી ગાજે, દક્ષણ તુળજા માતરે. વિશ્વ. અંબા. ૨
જકત્ત જનુની એ જનમી સૃષ્ટી, રહ્યા શીર માત તાતરે. વિશ્વ. અંબા. ૩
કળા ન જાણી કોઇએ તારી મા, ગુણ અંબાના લાલ ગાતરે. વિશ્વ. અંબા. ૪

નયણાંના દુઃખ હરજોરે, માડી મારી આવી આજે નયણાંના દુઃખ હરજો ટેક.
નયણે માજી અખંડ વસીયે, અંબા બહુચર બેનોરે. માડી. નયણા. ૧
સકળ સંસારમાં સામુ જોઇમા, મારા નયણે ઠરજોરે. માડી. નયણા. ૨

દેવ અમર સહુ નેત્ર નીહાળે, શેવકને પર વરજોરે. માડી. નયણા. ૪
રવી શશી સરખા મા લોચન, હવાં બાલાને અંગ ધરજોરે. માડી. નયણા. ૫

કરજોડી કરગરીયેરે, માડી મારી આવી આજે, કરજોડી કરગરીયે. ટેક
ભવ ભવ ભટકયા ભોળી ભવાંની, દયા આંણી દુઃખ હરીયેરે. માડી. કરજોડી. ૧
દેવો તણા મા દુઃખજ ટાળયા, ભાગ્ય હમારા ભરીયેરે. માડી. કરજોડી. ૨
જકત જનુની તે જનમ આપ્યા મા, હમ કર શીર દયા ઠરીયેરે. માડી. કર. ૩
કરજોડીને બાલો શીર નામે, ગાઉ ભવાંની કાંમ કરીયેરે. માડી. કરજોડી. ૪

ગરબી.

મારૂ મન માન્યુ માજી સાથે. એ રાગ.

વદીયે વાહાલ ધરી તમને, કૃપા કરો અંબા મા હમને. વદીયે, ટેક
સુંદીર મુખ દીસેછે રૂડુ, બીજુ સહુ લાગેછે ભુડુરે. વદીયે. ૧
ધરીયે ધ્યાન સહુ તારૂ, રાખો ધરે સુત્ર તમે મારૂરે. વદીયે. ૨
ત્રિભોવન તુ તારણી માતા, દેવો સહુ ગુણ તારા ગાતારે. વદીયે. ૩
અંબાને બહુચર માહાકાળી, અંબાના બાલને લો પાળીરે. વદીયે. ૪

નાગર નમન કરે આજે, અંબામાં વિશ્વ બધે ગાજેરે. નાગર. ટેક
નારાયણી નામ તારૂ સાચે, આવીને લાગેછે પાયરે. નાગર. ૧
નમી નમી નૃત્ય કરે રંગમાં, આવે સહુ સાથે સરવ સંગમાંરે. ના. ૨
રમી રમી રાતા ફરે ગાતા, મંડપ મા મગ્ન કરે માતારે. નાગર. ૩
જમી જમી અંબાનાલાલ ફરે, આરાસુરે આવીને નાચ કરેરે. ના. ૪

અંબા તારા લાલ કરે લાલી, બાળા બહુ લાગેછે વાહાલી. અંબા. ટેક.
જનુનીયે જનમ ખરો આપ્યો, સઘળે જસ જસ કરી થાપ્યો. અંબા. ૧
રંગીલા રંગે બની રમતા, તેતો અંબા માને બહુ ગમતા. અંબા. ૨
વાગે તાલ મરદંગ ભુગળ સાજે, કરે થૈથૈકાર સહુ આજે. અંબા. ૩
રમે પાંચ રાત જાતે ભમતા, નાગરો થાળ કરી જમતા. અંબા ૪
નટખડ નાગર નર રમતા, મસ્તાન થઈ થઈને ફરતા. અંબા. ૫

આવે શીર સાટે અંબા જાચે, રાજા જસવતનુ મન રાચે. અંબા. ૬
ખુશી થાય આનંદ ઉર આણી, બોલે સહુ અટપટી મુખ વાણી. અંબા.
નાગર અટપટુ બહુ બોલે, મગન થઈ અંબાના લાલ ડોલે. અંબા. ૮

છબીલી શુંદીર મુખ દીસે, તારૂ મુખ જોવા મન હીસે. છબીલી. ટેક.
રૂપાળુ રૂપ ઘણુ ભાળુ, અંગે હીમ શણગાર ને સાળુ, છબીલી. ૧
કેસે સેથે અત્તર બહુ બેકે, ત્રિભોવન માહિ ફેર લેકે, છબીલી ૨
લલાટે લીલમણી ઝળકે, મુગટ મણી છત્ર છે તુજ શીસે. છબીલી. ૩
શીંગાસન બેઠી તુ રૂડી, તુ સહુને પ્રેમી લાગે પુરી. છબીલી. ૪
અટપટુ નાગર સહુ બોલે, લાગે નહી તુને લગાર રીશે, છબીલી. ૫
અંબાના લાલજી નમ્યાં તુંને, રેહો માજી અખંડ મુજ શીશે. છબીલી. ૬

ગરબી દેશી ફેર.

લિંબુરે લટકે મારૂ મન લિંબુરે લટકે. એ રાગ.

પ્રણામ કરીયે, માજી માને પ્રણામ કરીયે. ટેક.
શીંગાસનપર સિંહ બીરાજે, નમનસદા કરીયે. માજી માને પ્ર. ૧
માનસરોવર સ્નાંન કરીને, આવે જળ લઈને. માજી માને પ્ર. ૨
શેવક તારા શરણે આવ્યા, રહ્યા શીર ધરીને. માજી માને પ્ર. ૩
અંબાજીના લાલે વાહાલ કરેછે, ચાચરમાં રમીને. માજી માને. પ્ર. ૪

ચાચરમાં રમીયે, અંબા તારા ચાચરમાં રમીયે. ટેક.
સહૂ સહોદર મંડપ આવી, નાચે કુંદે જમાને. અંબા તારા. ૧
સુંદર મુખડુ સુખડુ પામ્યા, જોઈ રહ્યા મોહાને. અંબા તારા. ૨
થૈથૈ કરતા ફરતા ગાતા, મુખ માનુ જોઈને. અંબા તારા. ૩
અંબાનાલાલ નાચે માસ આસણે, મારા દુષ્ટનેદમીયે, અંબા તારા. ૪

નામને બલિહારી, અંબા તારા નામને બલીહારી. ટેક.
શીવ સનકાદિક સેવ કરેછે, ઈંદ્ર અમર તારી. અંબા તારા ના. ૧
યોગણી આનંદ ચાચર ટોળે, મળી ગાયે ભારી. અંબા તારા. ૨
મદપી થૈ મતબાળી બાળા, ચોસઠ રંગ રોળી. અંબા તારા ના. ૩

વિમળસા મન આનંદ પામ્યા, ગૈ ચાચર ચારી. અંબા તારા. ૪
બહુચર અંબા તુળજા કરેછે, ગાવાની તઇયારી. અંબા તારા. ૫
સુંદડી તેલ ફુલેલ અરગચા, ચોળી પેરી સાડી. અંબા તારા ના. ૬
રાવા ભગતને દેહ દુઃખ ટાળુ, અભેરામ લીધો તારી. અંબા. ૭
મારકંડ ભટ અમર કર્યા વરે,અંબાના લાલ વાણી.અંબા તારા ના.૮

ગુણગાવુ તારા, આરાસુરી ગુણગાવુ તારા. ટેક.
ત્રિલોક માજી વાસ તમારો, લાગે શેવક પ્યારા. આરાસુરી. ૧
આઈ અજાઈ વંનમાં બેઠી, મનથી નોધારા. આરાસુરી. ૨
બેઠા કોટેશ્વર કૈલાશમાં લઇ, સરસ્વતીની ધારા. આરાસુ. ૩
અંબાના લાલને કરૂણા કરો દાસ, જાણીને તારા. આરાસુ. ૪

દીસોછો રંગમાં, અંબા આજે દીસોછો રંગમાં. ટેક.
ચોસઠ જોગણી ચાચર રમતા, અંબાના સંગમાં, અંબા આજે. ૧
કુંમકુંમ કેશર આડ કપોળે, શણગાર સાળુ અંગમાં. અંબા. ૨
અબીલ ગુલાલ ઉડે મંડપમાં, રહ્યામા ઊમંગમાં. અંબા આજે. ૩
અંબાજીના લાલ વાહાલ કરીને, આવે નાગર સંગમાં. અંબા. ૪

ગરબી દેશીફેર.

કે મુજરો માજીનો કરીએ, સનમુખ રહી અંબાને નમીએ; ટેક.
થઈકાર કરતા ચાચર આવી, સહુ સાથ સાજ સરવ લાવી.
રવાને રમઝુમ બહુ ભાવી, કે મુજરો માજીનો કરીએ. ૧
કે આનંદ ઓછવ બહુ થાએ, કે ગરબા ગાવાને જાયે;
કે ચાચર રંગ રાગ ગાયે. કે મુજરો. ૨
કે રમતાં ભેર ભુંગળ વાજે, કે સાથે તાળ મૃદંગ સાજે;
કે થેઈ થેઈ નાચ કરે આજે, કે મુજરો. ૩
કે અટપટુ આવીને બોલે, કે જમે રમે ચાચરમાં ડોલે;
કે નાવે કોઈ તુ ચરણ તોલે. કે મુજરો. ૪
કે આજે આઈ જોઈ મોહ્યા, કે નાવે કોઈ દેવ સરવ જોયા;
કે દુઃખડાં દરશણથી ખોયાં. કે મુજરો. ૫

કે અંબા બહુચર છે સાથે, કે કાળી તાળી લે હાથે;
કે રહ્યાં છો વિશ્વ તણે માથે, કે મુજરો. ૬
કે રંગીલો રંગ મંડપ કીધો, મારકંડે અમર રસ પીધો;
કે દૈતોને દંડ અતિ દીધો, કે મુજરો. ૭
કે વળતાં નમન કરી જઇએ, કે અંબા જે અંબા કહીયે;
કે અંબાના લાલ વાંણી લઇએ. કે મુજરો. ૮

દેશી ફેર.

પુજન આવી પારાનું કરીયે, અંબાનું ધ્યાન હૃદે ધરીયે; પુજ. ટેક.
નમાવી શીશ ચરણે ધરીએ, કર જોડી વિનતી આ વરીયે;
ઉભા રેહી ચર્ણ પુજન કરીએ. પુજન. ૧
કર જળ કળશ લઈ જઇએ, આજ્ઞા લઈ પુજાપો લઇએ;
કર જોડી મન ગમતું કહીએ. કે પુજન. ૨
સાયંકાળે સર્વ મળી સાથે, કચ મચ કંકુ દીધા હાથે;
વાજાં બહુ વીધવીધનાં વાજે. કે પુજન. ૩
પળાયા પંચ તીરથી કરવા, સહુ જન મન ધ્યાને ધરવા;
આવે સહુ ભવસાગર તરવા. કે પુજન. ૪
પુજન પેહેલું ગણેશનું કરીએ, રીધી સીધી માગીને લીજીએ;
કુમ કુમના હાથા મંદીર દીજીએ. કે પુજન. ૫
પુજા આવી આચરમાં કરીયે, નમન કરી વાવે સહુ જઇયે.
નમન કરી ભૈરવ હાજર થઇયે. કે પુજન. ૬
ભૈરવ રણ જઇ આડે બેઠા, પુજા કરીયે પુજન હેઠળ બેઠા;
ગફામાં આડે સીધ પેઠા. પુજન. ૭
સહુજન આવે પાયે ચાલી, પાસ આવી ખોડીયાળ છે લાલી;
શેવકની રાખે છે લાલી. પુજન. ૮
નમન કરી સરોવર જઇએ, પુજન હરેનું કરી જળ લઇએ;
અજાવડી માને અરજ કરીએ, પુજન. ૯
માજી મોટી અજાવડી જાણો, એ બેનોમાં ભેદ કશો નાણો;
પુજન કુંભનું થાય ઉર આણો. પુજન. ૧૦

માજી ગરબા ગાયે સામા, બેસે સહુ માડીને ધામા;
સાથે સહુ બાળા નર રામા. પુજન. ૧૧
કળશ શીર લેઈ ત્યાંથી પળીએ, આવી માને ચાચરમાં રમીયે,
ઉદો ઉદો નાચો કુદી કહીએ. પુજન. ૧૨
ચાચર આવી થેઈથેઈ સહુ કરતા, સહુજન હળીમળી ફરતા;
અમી છાંટ શેવકને વરતા. પુજન ૧૩
સીંહાસન બેઠા મા હર્શીયા, અંબા આરાસુરે વાસો વશીયા;
શેવકની વહારે મા ધશીયા. પુજન. ૧૪
નાગરે નમી ગરબા માના ગાયે, કરી પંચ તીરથી ચાલી પાયે;
રહિ રાત એક દાંતાએ જાયે. પુજન. ૧૫
રંગીલો રંગ મંડપ કરીયો, આશીશ લેવા સનમુખ હુ અડીયો;
માજીને પાયે નમી પળીયો. પુજન. ૧૬
શાવણ માસે આશ તારી ધરીયે, વરશમાં આવી પુજન કરીયે;
અંબાના લાલના દુઃખ હરીયે. પુજન. ૧૭
મંડપમાં કંકુ ચોળી નાહ્યા, ગરબા ફરતા ચાચર ગાયા;
બાલાજી છે ત્રિપુરાના જાયા. પુજન. ૧૮

આરાધો ચોળાચ્રડ વાળી, શેવકને શરણે લો પાળી. આ. ટેક.
આદીતવારે આરાસુર રાણી, શેવકને પોતાનો જાણી;
કૃપા કરો ઉરે દયા આણી. આરાધો. ૧
શોમવારે શીવ શકિત સારી, પુજન કરે સરવે નરનારી;
તમારી મને સ્તુતી લાગે પ્યારી. આરાધો. ૨
મંગળે મંગળ મા કરીએ, આરાસુરી ધ્યાન રૂદે ધરીએ;
અરજીતો મારી અંબાવને વદીએ.આરાધો. ૩
બુધે શુધ કરી બહુચરીએ, જઈને વાસો ત્યાં રહિયે;
માજી સુખ આપી દુઃખ હરીએ. આરાધો. ૪
ગુરૂવારે જ્ઞાન લાગે સારૂ, તેતો તમને લાગે અતિ પ્યારૂ;
નાટારંગ કરવા હું ધારૂં. આરાધો. ૫
શુકરવારે સરસ્વતી જઈએ, સ્નાન કરી કોટેશ્વર નમીએ;

પુજન કરી આવી ચાચર રમિયે. આરાધો. ૬
શનીવારે બેઠા સિંહ ઉપર, માથેકે સોનાનું છતર;
શરીરે બહેકે બહુ અતર. આરાધો. ૭
સાતેવારે રહે નાગર રંગમાં, આરાસુરી દીસે ઉમંગમાં;
શાવણ માસે આવે સહુ સંગમાં. આરાધો. ૮
નરનારી આવીને નમીયાં, ચાચરમાં ગરબે સહુ રમીયા;
તેતો મારી અંબામાને ગમીયા, આરાધો. ૯
હરીહર બ્રમાએ ગુણ ગાયા, શક્રાદીને શરણે મા ધાયાં;
અંબાના લાલને કરો છાયા. આરાધો. ૧૦

આરાસુરી આણંદી માતા, દરશણથી થાયે સુખ સાતા. ટેક.
મેર ધડમાં સ્થીતી છે તારી, મહર્ષિને મન છો ઉપકારી;
તમારી શ્તુતી લાગે પ્યારી. આરા. ૧
દરશણથી તો દોશો દુર થાયે, ત્રિવિધ તણા તાપ સહુ જાયે;
બ્રમ્હા દિક ગુણ તારા ગાયે. આરા. ૨
કળયુગ મા મહાત્મ રહેશે તારૂ, બીજુ નામ નત દુરગા તારૂ;
તેથી તમ શરણે રહેવા ધારૂ. આરા. ૩
પંચ તીરથી કરે ઉમંગ આંણી, ભજે તને માત જેવી જાણી;
તેના તમે દુઃખ લોછો તાણી. આરા. ૪
વાળ્ય કુંડ શુધ્ધ કરે દેહને, આકીન હોય તારા ઉપર જેને;
મન ગમતુ આપે છે એહને. આરા. ૫
સરેસ્વતી સ્નાન કરે જેને, કોટેશ્વર સુખ આપે તેને;
પુજન કરી પાયે પડે એને. આરા. ૬
માજી સામા સંભુ ભૈરવ ગાજે, આકીન રાખી શેવે તુને આજે;
થાયે કર શીર રહી મા જે. આરા. ૭
તારો સુત ગણેશ કષ્ટ કાપે,કોઈ જન જે રદએ રાખે;
સીધી નત નીધી સદા આપે. આરા. ૮
વેહેરાઈ મા વાત કરે છાની, દેવા સહુ આશ રાખે માની;
શેવે શ્રી રૂષી મુની ગ્યાની. આરા. ૯

આ ચાચર રમવાનું પુન્ય મોટું, તેથી પ્રીત તમ ચરણે ચોટું;
બીજુ સહુ લાગે છે ખોટું. આરા. ૧૦
ખોડીઆળ ખરી ખપરવાળી, શરણે આવે નંજરે જુવે ન્યાળી;
કાપે નાખે પાપ સરવ બાળી. આરા. ૧૧
ભટજીના ઘરમાં છો છાંની, ગબરવાળી ગફા માતાની;
બાલાજી આશ રાખે માની. આરા. ૧૨

ચાલો જઈએ દરશણને કાજે, બાધા વિશ્વ માંહી તુ ગાજે. ટેક.
બીરાજ્યા ઉગ્ર પીઠે આપે, માહાકાળી સાહ કર આપે;
દક્ષણમાં અષ્ટ ભુજા આપે. ચાલો જઈ. ૧
બહુચર બાળા તુ સાચી, અમર લોક સરવે મળી જાચી;
ધોળે ધડથી ચોવાળ તુ રાચી. ચાલો જઈ. ૨
અમર આવે સ્તુતી કરે તારી, સુંભ નીસુંભ નાખ્યા મારી;
દેવો માયે લીધા ઉગારી. ચાલો જઈ. ૩
મારકંડ માહાતમ કર્યું તારૂ, તારામાં મંન રહ્યુ મારૂ;
બધુ કુળ અજીનુ તાર્યું, ચાલો જઈ. ૪
ભરૂસો તુજ નામનો આખો, ત્રિભોવંન માહી તારો શાખો;
મુખે માગુ દાસ કરી રાખો. ચાલો જઈ. ૫
કોટી કષ્ટ કરૂણા કરી કાપ્યા, અભે વર ભક્તોને આપ્યા;
વાટે ઘાટે સખીયા સહુ રાખ્યા. ચાલો જઈ. ૬
શ્રાવણ વદ ચોદશે આવે, નાગરો સંગ સહુ લાવે;
હવન માનો સંનમુખ ત્યાં થાયે. ચાલો જઈ. ૭
અંબાના લાલ ગાશે વાણી, કૃપા કરો પોતાનો જાંણી;
નાગરોને રાખો દયા આણી. ચાલો જઈ. ૮

ગરબી.

નાથ તમે જાનત હો સબ ઘટકી. એ રાગ.

અંબા તમે રમવાને જમવા આવો, નવ દુરગાને સાથે લાવો. અંબા. ટેક.
પ્રેમ ધરીહું પાયે લાગુછું, બહુચર કાળી બોલાવો;
બીજી બેનોની આશ માગુછું, ચોસઠને તેડાવો. અંબા. ૧

માજી તમો સહુ સાથે લઈને, સુંદરી મંગળ ગાવો;
હેમ તણી તમે પાવડી પેરીને, ઠણણણ ઠમકે આવો. અંબા. ૨
આશ્રા જાણી સહુ વારેણા લેછે, અમર પેરી મોહાવો;
આવી સુંદરી કુદડી દે છે, થયો ચાચરમાં ભરાવો. અંબા. ૩
સીંગાસન પર અંબા બેઠી, બોલાવે સહુએ મા ઓ;
પુજા કરો ઉપર ચારે બેશી, કુંમ કુંમ શીર કરાવો. અંબા. ૪
સુના તણા બાજઠીયા ઢાળ્યા છે, સામગરી સહુએ અણાવો;
ટાટ ભરી વીધવિધ પકવાનો, માજી સનમુખ લાવો. અંબા. ૫
કનક કચોળે મદ કર્યા આનંદ, મંડપ મોગરડે છાયો;
ચંદન અગન તગર મળ્યા ધુપદીપ, શોભે નઉત્તમ માવો, અંબા. ૬
બાળા સ્વરૂપે માજી બેઠાં, મદ ગંગ પાત્ર ભરાવો;
પાસે ઢાળ્યા સુના બાજઠીયા, સિંગાસનથી મા પધારો. અંબા. ૭
ગળ્યુ તાણ્યુ તીખ્ખુ પય પકવાન, શાક પાક સહુએ મંગાવો;
ખારૂં ખાટુ મીઠુ દીઠુ શરવે, સરવે મળીને ધરાઓ. અંબા. ૮
થાઓ પુરણ ત્રપ્ત જમીને, તેજાના મુખ્ખ કરાવો;
બેક બરાશ બીડી લઈ પાનની, ચાવી ભાવે ચવડાવો, અંબા. ૯
આરતી કરી લઉ હુ વારણા, ઘડીયાળી ઘંટા વગડાવો;
વૈમાન બેશી આવ્યા અંમર, ચંમર શીશ ધરાઓ. અંબા. ૧૦
આનંદ મંડપ થાય રૂપાળો, સભા સદ સરવે તેડાવો;
હેવું જાણી આવ્યો આરાસુર, પાળો ન્યાહળો મેહેર લાવો. અંબા. ૧૧
નાગર નાર શેવક જન બ્રાહ્મણ, સરવેને માજી બોલાવો;
આદ્ય આરાસુરી આનંદ રંગમાં, મદ ભરી માત ડોલાવો. અંબા. ૧૨
પાયે લાગુછું કરગરી તમને, મુજ ઘેર આનંદે આવો;
પરખ્ખી હરખ્ખી નિરખ્ખુ હુ જાતેરે, જન્મ મરણ બે ટાળો. અંબા. ૧૩
ધન ધન દીન દીવાળીનો આજે, મુજ ઘેર બેનર વાવો;
જગતમાં આજ હુવોજેજે કાર, અંબાના લાલ પર ધાવો. અંબા. ૧૪

રાગ ઉપર પરમાણે.

ભવાંની ભજ મન ભવમે ભાવે, દુનિયામે ડંકા બજાવે. ભવાની ટેક.
સિંગાસન પર બેઠી સુંદરીપો, નેન કમળ લલચાવે;

ભાલે તિલક કુંમ કુંમ કેસરીયા, કપોળે આડ લગાવે. ભવાંની. ૧
આદ્ય અનાદ્ય હે અંબા રંભા, સકળ શ્રષ્ટિ ઉપજાવે;
ભવતારેણ તું મા મંન ગંભા, જનમ મરણ છોડાવે. ભવાંની. ૨
અમરે ઇશ્વરી આપ બિરાજી, અમરે કીયા દેવ ભાવે;
અસુરે મારકે જય જય ગાજી, દેવ આસન પર પાવે. ભવાંની. ૩
અમ્રત વ્રષ્ટી કરત હે અંમર, દુંદુભી નાદ ગજાવે;
ઈંદ્રાણી આવે ચરણે શીશ ધરી, હરિહર બ્રહ્મા આવે. ભવાંની. ૪
ભુમિ ઉપરનો ભાર ઉતાર્યાં, રૂષી મુની મન પોકારે;
મારકંડ મુનિને ચરણ જીવાડ્યો, રાક્ષસ સહુને વિડારે. ભવાંની. ૫
બાળા બહુચરે અંબા કાળી, ચોસેઠ એનો બોલાવે;
ગરબા ગાયે પાડી તાળી, મંડપ તાલ બજાવે. ભવાની. ૬
અકળ કળા રૂપ દેખીતાંરૂ, નીત લોક મોહપાવે;
દશ અવતાર ધરીને મેરી, અખંડ જોડી રખાવે. ભવાંની. ૭
માનસરોવર સ્નાન કરેજે, પ્રાશ્ચિત વિઘ્ન છોડાવે;
અંબે અંબે નામવરી ધર લે, સેહેજમાં ઘોડા દોડાવે. ભવાંની. ૮
નર નારી વારી વારણા લેછે, લહેકે માજીને ભાવે;
અંબાના લાલ નાગર સંગ લઇને, માજીની થાળ ધરાવે. ભવાંની. ૯

રાગ ઉપર પ્રમાણે.

ત્રીપુરા તન મન પ્યારી લાગે, બાળા બહુચર દુનિયામાં જાગે. ટેક.
બિંદુ ત્રિકોણ રૂપે બિરાજી, સૃષ્ટી રચી એક રાગે.
દેત્યો મારી દેવા કર્યાં રાજી, આરાસુરે હાકજ વાગે. ત્રીપુરા. ૧
સિંગાસન પર શણગાર પેર્યા, મુસ્તક મોડ બિરાજે;
અદ્ભુત આભુષણ ઓપીતા અંગે, સંગે શામ, સારી લાગે. ત્રિપુરા. ૨
હરનીશ ધ્યાન ધરે મન તારૂ, મારૂ વદન સોહાગે;
આશ રાખીહર બ્રહ્મા ઉભા, બિશુ વેદ વદે આગે. ત્રિપુરા. ૩
આરાસુરમાં આનંદ મચીયો, અજાઈ બિરાજે બાગે;
અંબાના લાલજી એ રંગ રમીયો, સન મુખ પાયે લાગે. ત્રિપુરા. ૪

રાગ ઉપર પ્રમાણે.

આવી આસો માસ દીવાળી માજી, હુતો નિરખી થાઉ ઘણું રાજી. આવી. ટેક.
હિંમ સિંગાસને બેઠાંછો માજી, અંગે ધરેણાં સાજ્યાંજી;
અત્તર તેલ ફુલેલ અગરજા, શીંહ ચડીને ધર્યાજી. આવી. ૧
અંગે અનોપમ શણગાર ધરીયા, શીર કંકુ કેસર રચ્યાજી;
સુરીનર મુનીવર કામ કરીયા, પ્રેમ મગનમાં મચ્યાજી. આવી. ૨
ત્રણ ભોવનમાં તોરણ બાંધ્યાં, ઓછવ સહુએ કર્યાજી;
કાળી કલ્યાંણીના જપ તપ સાધ્યા, તેને શીર આપ વરયાજી. આવી. ૩
વૈભવ શોભા અનોપમ જાણી, અકળકળા ન કળાંણી;
અદભુત કારણ તારૂ પ્રમાણી, દીઠા ત્રીભોવન રાણી. આવી. ૪
સૌભાગ્ય મંગળ દ્યો મુજ વાંણી, ચરણ કમળ નમતાજી;
નાગર નૃત્ય કરે નર નારી, તે તુજને ગમતાજી. આવી. ૫
કુંમકુંમ કેશર પીળી હુ નરખુ, હરખી કરો રાજી રાજી;
અખંડ જોડી રાખો હુ હરખુ, પ્રેમ પ્રણામ કરૂ માજી. આવી. ૬
અવીચળ ચુડો રાખો હમારો, મંડપ ગાઈયે ગાજી;
નારારંગ ઢંગ અતી તારો, તારા આગળ સહુ પાજી. આવી. ૭
આ સહુ સુંદરી ગરબા ગાયે, ઇંદ્ર સભામાં રહ્યાજી;
અંબાના લાલ ન્યાહલ થઈ ગાયે, મગ્ન થયારે સદાજી. આવી. ૮

ગરબી.

મોઘાં થયારે મોહન મથુરાં જઇ, કાગળ નવ લખ્યો કટકોરે. એ રાગ.
મગન થયાંરે મનમાં અતિ અંબા, આરાસુરમાં આવીરે. ટેક.
મેરૂશિખર પરવાસ તમારો, મારવા મહિષ મંન લાવીરે;
આદ્ય થકી અવતારજ તારો, કહેવા તે મન ભાવીરે. મગન. ૧
બાળા બહુચર કાળી કલ્યાંણી, તુળજાને બોલાવીરે;
કામાક્ષી કામણ કરી પાળે, જવાળા મુખી ડોલાવીરે. મગન. ૨
નવદુર્ગા નવ દહાડા રમવા, આવી મળીછે બેનોરે;
ચોસેઠ જોગણી ગરબા ગાવા, મંડપ આવી એનરે. મગન. ૩
માગતબાલી કરે ખુશાલી, ત્રિપુરા તન મન જાણીરે;

ભર રહ્યાં ચંમર ઝાલી, વેદ વદે મુખ વાણીરે. મગન. ૪
મગન થયાં મનમાં અતિ અંબા, સણગાર અંગે સજાવીરે;
મોર મુગટ મણી મોતીની માળા, અણવટ વિછુંવા ધરાવીરે. મગન. ૫
કર કંકણ ચુડી કટીએ મેખલા, બાંહે બજોઠા પેરાવીરે;
ચાંલો ચળકે હીરા ઝળકે, કાજળે નેન ઘેરાવીરે. મગન. ૬
મગન થઈ આસન ઉઠી આવ્યાં, ચાચર રંગ મચાવીરે;
ગાવા ગરબા દેવી લાવ્યાં, અંબા વચમાં બોલાવીરે. મગન. ૭
ગરૂડ વાઘ સિંહ ચડીને ફરતા, શુંભ નિશુંભ રખડાવીરે;
વન તન મન કર ત્રિશુળ લેઈને, નાંખ્યા અસુર ઉડાવીરે. મગન. ૮
સકળ જુગ સંસારનું તારણ, સકળ પાપ પ્રજાળીરે;
દુઃખ નિવારણ ભવ ભય તારણ, શેવક જન મતિ પાળીરે. મગન. ૯
આવી સુરને અમ્રત પાયું, અમર કરી બધી પ્રથવીરે;
કાલો વાલો થઈને ગાયે અંબા વિલાસે હસાવીરે. મગન. ૧૦

રાગ ઉપર પરમાણે.

રંગ લગાયા રંગ મંડપમે, ચાચર ધુંમ મચાયારે. ટેક.
બિંદુ ત્રિકોણ પર આપ બિરાજે, અકળ સ્વરૂપ દેખાયારે;
આપકુ સેવે બ્રહ્મા વિષ્ણું, શિવ સમાધ લગાયારે. રંગ. ૧
મુનીવર દેવ અમર સહુ દેખે, વેદ વદકે પઠાયારે;
જંત્ર મંત્ર ઓર તંત્રમે બેઠી, નારદ ગાન કરાયારે. રંગ. ૨
સકળ શાસ્ત્ર મે આપ રહીહે, બારો પુરાને પઠાયારે;
અકાર ઉકાર મકાર માયા, ઈનમે તત્વ ધરાયારે. રંગ. ૩
રંગે રમતા અંગે જમતાં, જુગમે ધતધન પાયારે;
આઈ અંગે મનમાં ગમતા, રૂમ ઝુમ કરતે આયારે. રંગ. ૪
અંબા બહુચર બાળા તુળજા, શ્રી ત્રીપુરા ગુણ ગાયારે;
આરાસુરમાં ધ્યાન લગાયા, અંબાના લાલ પર છાયારે. રંગ. ૫

ગરબી.

નવરાત્રીના દીન રૂડા આવ્યારે, અંબામા કરવા લહેર ઘેર પધાર્યારે. ૧
આસો માસે આશ ધરૂછું તારીરે, આ ગરબો ગાવા આજ મળીછે નારીરે. ૨

પડવે જોડી હાથ નમીયે તમનેરે, અંબામા દેજો વાણ જીભાએ હમનેરે. ૩
બીજે બાળા બહુચર કાળી મળીયારે, આ ગાવા ગરબા આજ ચાચર વળીયારે. ૪
ત્રિજે ત્રિપુરામાત તન મનં સુરારે, કલ્યાંણી કમળા કામ કરવા પુરારે. ૫
ચોથે ચંડી મંડી ચોદસ જોવારે, ચતુરાઈ કરી મળી સાથ વદી છે ગાવારે. ૬
પાંચમે પુરણ પ્રેમ થયોછે અંગમારે, દે છે સહુને ઘણું માન અંબારંગમારે. ૭
છઠે છબીલી માત રાત અંગ રાતીરે, મદ પીયે મળીને રાત સાથ સહુ ગાતીરે. ૮
સાતમે સુંદર મુખ તમારૂ જણકેરે, આચાચર રમતા હાથ ચુડલા ખળકેરે. ૯
આઠમે હવન થાય ભાય નરનારીરે, શ્રીફળ ચુદડી હોમાય ભણેવેદ બારીરે. ૧૦
નોમે નવ દુરગા મળીછે રમવારે, બ્રાહ્મણ ભોજનની સાથ બેઠી જમવારે. ૧૧
દશમે દીધા માન દેવોએ આવીરે, કરી કુલતણી અતી વૃષ્ટ નાદબજાવીરે. ૧૨
એકાદશી હસી ધસી હરીહર આવ્યારે, જોવાને ગરબો રાત બ્રહ્મ બોલાવ્યારે. ૧૩
બારશે બારે મેઘ પરવત આઠેરે, તારાછે નવગ્રહ સાથ મળી રહ્યા ઠાઠેરે. ૧૪
તેરશેત્રિભોવન દેવદેવી મળીયા સાથેરે, અક્ષત કુંમકુંમ લઈ આજવધાવેમાથે. ૧૫
ચૌદશે ચોશર હાર ચુદડીયો હોડીરે, દીસેછે અદભુતઆજ અંબામાની જોડીરે. ૧૬
પુનમે પુરણ ત્રપ્ત થઈને આવ્યાંરે, કીધાં સરવે ને વદાય ફોફળ આલ્યાંરે. ૧૭
શ્રાવણ સુભ માસે આસે ચાચર જશેરે, નાગર અંબાનાલાલ મળીને ગાશેરે. ૧૮

ગરબી.

કારતગ માસે કરૂણા કરો મા આવી નમીયે, હાંહાંરે મા આવી નમીયે;
દીવાળીના દીન લીન મા, થઈ રંગ રમીયે, હાંહાંરે મા થઈ. ૧
માગસર માસે મેહેર કરો મા, દરશણ દઈને. હાંહાંરે મા દ;
પાપ કાપ શીર હાથ ધરો મા, સનમુખ રહીને, હાંહાંરે મા સ. ૨
પોસે હોસે પુરણ પ્રેમે, રક્ષણ કરજો. હાંહાંરે મા ર;
પ્રેમ પ્રસાદે કુશળ એમે, અંન ઉર ભરજો. હાંહાંરે મા અં. ૩
મહામાસે મહા કાળ ટાળમા, ત્રિશુળ લઈને. હાંહાંરે મા ત્રિ;
શેવક જન પ્રતિપાળ પાળે મા, વહારે થઈને. હાંહાંરે માહા. ૪
ફાગણ મહીને ફગુવા ખેલે, રંગભેર રમતાં. હાંહાંરેમા રંગ.
રંગ અંગ વળગી મા ડેલે, રંગ મન ગમતાં. હાંહાંરેમા રંગ. ૫
ચઈતર મહીને ચરણ કમળેઆ, હું તમ સેવું. હાંહાંરેમા હું.

પારો તારો જોઈ સકળમા, સુખથી સેવું. હાંહાંરે મા સુ. ६
વૈશાખે મા વહારે ચડીયે, શેવક જનને. હાંહાંરેમા શેવ.
માહા મારીના રોગથી મા ઉગારો હમને. હાંહાંરેમા ઉ. ७
જેઠ માસે જેટ તમે મા, જુગ જુગ વ્યાપી. હાંહાંરેમા જુ.
ભવસિંધુમાં ભજીયે હમે, મા તુજને થાપી. હાંહાંરે મા તુ. ८
અશાડ માસે આશ ધરી મા, અંબે તારી. હાંહાંરે મા અંબે.
સેવકને કીરપા કરી, ગાય નરને નારી. હાંહાંરેમા નરને. ९
શ્રાવણ મહીને સરવ મળીને, નાગર આવે. હાંહાંરે મા ના.
શીશ નમાવે આરાસુર આવી, માજીને ભાવે. હાંહાંરે માજી. १०
ભાદરવે ભય ટાળજો, મા સંઘનો આવી. હાંહાંરે મા. સંઘ.
કપટીના તમે કાળછો, મા ધ્યોને નિભાવી. હાંહાંરેમા ધ્યો. ११
આસોએ અંબા જોડી મા, કુશળ રાખ્ખો. હાંહાંરેમા કુ.
નવરાત્રીમાં ચુંદડી હોડી, મુખથી ભાખ્ખો. હાંહાંરેમા. મુ. १२
સકળ નારી નર ગાઇએમા, હરખ ધરીને. હાંહાંરે મા હરખ.
માન શરોવરે નાહીએ, મા ઝાંખી કરીને. હાંહાંરે મા ઝાંખી. १३
પુરણમાસે પ્રેમ ધરી, શેવક જન ગાએ. હાંહાંરે મા શેવક.
અંબાનાલાલ આવહાલ કરીને, આરાસુર જાએ. હાંહાંરેમા. १४

ગરબી.

પારાની પાદશાહરે, ડુંગરવાળી મા; પારાની પાદશાઈ. ટેક.
આરા તે સુરમાં માજી વાસ તમારો,પુરણ થયોછે પરકાશરે. મા ડુંગર.१
શીંગાસન માજી શોભતારે, ગબર તારો વાસરે. મા ડુંગર. २
સણગાર માજી સાજતારે, અંગે છો લાલમ લાલરે. મા ડુંગર. ३
માનસરોવર વન તરવરમા, અજાઈ અંબે માતરે. મા ડુંગર. ४
કોટેશ્વર ઈશ્વર મા પોતે, સરસ્વતીનો વાસરે. મા ડુંગર. ५
શાવણમાસે સંઘજ આવે, નાચે ખેલે સારી રાતરે. મા ડુંગર. ६
વરસ એક માજી દરશણ દોછો, હરોછો તનના તાપરે. માડુંગર. ७
ભવસંસારમાં બુડી રહ્યોછું, તારો તમે મંમાયરે. મા ડુંગર. ८
વિમળશાનું માજી નામજ રાખ્યું,ટાળ્યા તનના તાપરે. મા ડુંગર. ९
અંબાનો લાલજી ભગત તારો, અંબા વધારો માપરે. માડુંગર. १०

ગરબી.

રઘુપતીરામ રૂદેમાં રેહેજોરે, એ રાગ.

અંબા મા આણંદ ઘેર આવોરે, બીજી બેનોને તેડી લાવો. અં. ટેક.
લાવો કાળી કલ્યાણી માતારે, નમે થાયે દેખી સુખ સાતારે;
મારી અંબામાના ગુણ ગાતા. અંબા૦ ૧
બાળા બહુચર તુળજા ભવાની, સાથે ત્રિપુરા સુંદરી આણીરે;
વાણી ગાયછે અંબામાની. અંબા. ૨
અલબેલી અજાઈ સાથેરે, ગીરી મેરથી બેઠી માથેરે;
આવી મંડપ તાળી લે હાથે. અંબા. ૩
નવરાત્રી એજે માજીરે, નવદુરગા થાયછે રાજીરે;
બધી શ્રષ્ટીમાં રહીછે ગાજી. અંબા. ૪
ચંડી ચામુંડા દેવીરે, સુરમુનીએ સરવે સેવીરે;
શ્રી બાળા બહુચર તેવી. અંબા. ૫
બ્રહ્માણી રૂદ્રાણી કરતારે, કલ્લોલ કલ્યાણી કરતારે;
વઇસ્નવી વારાહી વરતાં. અંબા. ૬
અનપુરણા અજાઈ ગાયેરે, પારવતી પુરણ પાયેરે;
ત્રિપુરા તનમન સાએ. અંબા. ૭
તારા તોતળાં તન ખોલીરે, જોગણી સહસ્ત્ર મત ડોલીરે;
વીનાઈકી વેણુજ બોલી. અંબા માજી. ૮
ખોડીયાળ નવ કરે ખોટુરે, અંબા માનુ નામ છે મોટુરે;
માના મંડપમાં આવી લોટુ. અંબા માજી. ૯
કરજોડીને બોલો અંબારે, જંબા માજીને મન ગંમારે;
આવ્યો અંબાનો લાલજી રંગા. અંબા માજી. ૧૦

ગરબી.

સુતા ઉઠી સુભ રીતથી સાહેલીરે. એ રાગ.

આજ અનંદના દીન મા અંબાજીરે,
આ થયા સહુ જન લીન મા અંબાજીરે. ૧
આસો માસ ઉમંગ મા અંબાજીરે;

યોગણીયો છે રંગમાં અંબાજીરે. ૨

પડવે ગરબા ગાય મા અંબાજીરે;
મંડપમા સરવે જાય મા અંબાજીરે. ૩

ગરબો ધરીયો શીશ મા અંબાજીરે;
દીવા ઘૃત તેપર દીધ મા અંબાજીરે. ૪

બાળા બહુચર કાળી મા અંબાજીરે;
સાથે બેનોને વાળી મા અંબાજીરે. ૫

તુળજા સાથે સહુ આવી મા અંબાજીરે;
ચોસઠ દેવીઓ લાવી મા અંબાજીરે. ૬

સીંગાસન ઉઠી આવો મા અંબાજીરે;
અજાઈ વેહેરાઈ લાવ્યા મા અંબાજીરે. ૭

ફરે ફુદડીના તાંન મા અંબાજીરે;
જુલે છે સહુ મધુપાન મા અંબાજીરે. ૮

ચાચરે ગરબા ગાય મા અંબાજીરે;
પાલવ એક એકના સાય મા અંબાજીરે. ૯

હંબોડા લે વાકી વળી મા અંબાજીરે;
એક એક પેર જાયે ઢળી મા અંબાજીરે. ૧૦

એવી રચના જોવા મળ્યા મા અંબાજીરે;
સહુ સ્વર્ગ થકી દેવો વળ્યા મા અંબાજીરે. ૧૧

વિમાનથી વરસે ફુલ મા અંબાજીરે;
કો નથો ભોવન તે તુલ્ય મા અંબાજીરે. ૧૨

બોલાવ્યા વિપ્ર સહુ જાત મા અંબાજીરે;
હવન અષ્ટમી રાત મા અંબાજીરે. ૧૩

નવમીયે બ્રહ્મ જમાત અંબાજીરે;
મળી જમે મોદીક દુધપાક મા અંબાજીરે. ૧૪

દસેમે દીધાં માન મા અંબાજીરે;
વળાવ્યાં સહુને માનમાં અંબાજીરે. ૧૫

વળગી વળગીને જાય મા અંબાજીરે;

વારણા લેઇને પળાય મા અંબાજીરે. ૧૬
એમ સોળ સહસ્ત્ર દેવી ગઈ મા અંબાજીરે,
ઉદો ઉદો મુખથી કહી મા અંબાજીરે. ૧૭
આવ્યા સીંગાસન માજી મા અંબાજીરે;
બેઠા આસન રાજી થઇ. મા અંબાજીરે. ૧૮
દેવ નમી સહુએ ગયા મા અંબાજીરે;
આસન પોતે જઈ રહ્યા મા અંબાજીરે. ૧૯
રૂડોછે શ્રાવણ માસ મા અંબાજીરે;
આવે જન રાખી આશ મા અંબાજીરે. ૨૦
લાવે સંગ નાગરી નાત મા અંબાજીરે;
સહુ ચઉદશ આવે રાત મા અંબાજીરે. ૨૧
કરે હવન મળી રાત મા અંબાજીરે;
આવે સહુ મળી જાત મા અંબાજીરે. ૨૨
રહે ચાચર મળી રાત મા અંબાજીરે;
નાચે કુદે એક નાત, મા અંબાજીરે. ૨૩
નર નારી ચાચર ગાય મા અંબાજીરે;
એક મને માજી સાય મા અંબાજીરે. ૨૪
રાખે છે મા સોભાગ્ય મા અંબાજીરે;
સુખ સંપત આપે ભાગ્ય મા અંબાજીરે. ૨૫
ગાઉછુ કારતક માસ મા અંબાજીરે;
મોટી છે માની આશ મા અંબાજીરે. ૨૬
હું રહુછુ અમદાવાદ મા અંબાજીરે;
એકાદશીયે કર્યો સાદ મા અંબાજીરે. ૨૭
નાગર બ્રાહ્મણ આ જાત મા અંબાજીરે;
માયેછો માતને તાત મા અંબાજીરે. ૨૮
હુવો સઘળે જેજેકાર મા અંબાજીરે;
તાહારો સહુને આધાર, મા અંબાજીરે. ૨૯
રાખુછુ હરની આશ મા અંબાજીરે;
અંબાનો લાલ દાશ મા અંબાજીરે. ૩૦

સંવત ઓગણી અડતરી મા અંબાજીરે;
પુરી કરી કડી એકતરી મા અંબાજીરે. ૩૧

ગરબી.

લાવ લાવ સખી એક કાગળ લખીયે હરીનેરે. એ રાગ.
સુભ આરાસુર છે ગામ, શોભે સારૂરે;
રાજા જસવત સીંગનુ નામ, પ્રજાને પ્યારૂરે. ૧
મણી આરસ ચાચર ચોક, રચના સારીરે;
વસે ભાવડાં રજપુત લોક, વણીક વેપારીરે. ૨
વાવ્ય સરસ્વતીનુ નીર, શરોવર સમીપેરે;
દેવતાઓ તેને તીર, ઉભા દીપેરે. ૩
એવી જુગતી જોતા અનેક, મન લાગે મીઠુરે;
ત્યાં અચરત મોટુ એક, નયણે દીઠુરે. ૪
એક વીમળ શાવક જાત, પારે આવ્યોરે;
પાસે ચારતો ગાયો માત, બહુ મન ભાવ્યોરે. ૫
આપી માયે તેને નવનીધ, ભુપ બનાવ્યોરે;
હાથી ઘોડાને પ્યાદળ દીધ, વિદેશે પળાવોરે. ૬
જતી આવો તેની પાસ, અભિમાને ભરીયોરે;
માયે પુછ્યુ આ કોના પ્રતાપ, વરે આવરીયારે. ૭
તેણે કહ્યુ ગુરૂજી પ્રતાપ, માજી થયા કોપેરે;
ગયા આવ્યુ માજી દઈ શ્રાપ, વચન માનુ લોપેરે. ૮
દેરાં કીધાતા ત્રણસેને સાઠ, અગની પ્રજાળીરે;
એવા કીધો માયે ઠાઠ, પાછો લીધો પાળીરે. ૯
એધાણી રાખવા આજ, દયા આવી માને;
રાખ્યાં છે ડેરા પાંચ, સહુ જોવા જાયેરે. ૧૦
હેવાં કામ કીધાછે અપાર, પારના આવેરે;
લખાયે નહી કાંઇ સાર. પારો પુજાયેરે. ૧૧
તિથિ ચૌદશ છેલ્લી પક્ષ, નાગરો ધાસેરે;
હોમ કરવાનો છે લક્ષ, શ્રાવણ માસેરે. ૧૨

દીન પાંચ સુધી સહુ જન, ઘી પય જમેછેરે;
મોટો હરખ ધરીને મન, રોજ રમેછેરે. ૧૩
પુજે આવી અંબા ચર્ણ, માજી રીઝાવેરે;
આવે સરવે મળીને વર્ણ, કોટેશ્વર જાયેરે. ૧૪
કરે સ્નાન જઇને ત્યાંહ, સરસ્વતી તીરેરે;
ભાવનાતે પ્રાશ્ચીત જાય, નીરમળ નીરેરે. ૧૫
સહુ જાયછે વિમળ દેવ, મળી જન ભેળારે;
જુવે હર્ષ કરી કેવી શેવ, થઇ જાય ઘેલારે. ૧૬
હેવી જુક્તી જોવા ઉમેદ, ધરી મન લેશેરે;
જાતરાળુ કરીને મન, જઇ જોઇ ક્હેશેરે. ૧૭
જોઇ વિમળસાનો મહેલ, સહુ જન વળીયારે;
તેતો થઈ ગયુ હવે સહેલ, આવી માને મળીયારે. ૧૮
વિસરાંમ કરીયે અજાઇ, માતછે મોટીરે;
એને નમીને જઈયે ભાઈ, એ નથી ખોટીરે. ૧૯
પછી આવો શરોવર પાળ, ચાચર જઇયેરે;
માજીછે દીનદયાળ, નમી જે રહીયેરે. ૨૦
મંડપ કરે ઉદમાત, સારૂ ઝોકેછેરે;
ચાચર રમેછે રાત, ઘણા મલકેછેરે. ૨૧
સભામાં વધેછે લાજ, મળેછે સાબાશીરે;
એવા નાગર લોકો આજ, સહેરના વાસીરે. ૨૨
ચાચરમાં સુત ગણેશ, તારો દીસેરે;
પહેરી વસ્ત્ર નમી રમે વેશ, જોવા મન હીંસેરે ૨૩
શંભુછે સનમુખ માત, તારી સામારે;
આવે રમવા નાગરે જાત, ગાયે નરે રામારે. ૨૪
આરાસુરી સમાચારે અત્ર, શ્રવણે ધરજોરે;
દુઃખ દેહના તે સર્વત્ર, માજી હરજોરે. ૨૫
ઘણી નીંદાથી બોલે કોક, દેખાડજો નીતારે;
હેવા મુરખ મતિયા લોક, કરેછે અનીતીરે; ૨૬
હવે કહુછુ જોડીને હાથ, અંબાને ગમવારે;

મને રાખો ચરણમાં સાથ, મંડપ રમવારે. ૨૭
ધરો મોટો હરખ મન માંહે નોષ્ટે પાળીરે;
તજો જારકરમ સહુ તાહિ, નાખીદો ટાળીરે. ૨૮
માટે મનમાં શેવો માત, નથી એ જુઠારે;
લઇયે ત્રિપુરેશ્વરીનુ નામ, પ્રભાતે ઉઠીરે. ૨૯
પતી માત પીતાની શેવ, કોડે કરીયે;
જેથી શક્રાદી સરવે દેવ, મનમાં રીઝેરે. ૩૦
નરનારી મળીને ગાય, તાળી પાડીરે;
અંતરમાં અંબે સાહ્ય, રાખે મા વાડીરે. ૩૧
ઉર આરાંધુ અંતર માત, પુરણ પ્રીતેરે;
દાસ અંબાના લાલ શીર હાથ, રાખો નીત્યેરે. ૩૨

ગરબી.

ઓ જુગદંબા, તારોરે ડંકોરે બાધા દેશમાં;
જાગો અંબા, ઉરાડો પાપીને પગની ઠેશમાં. ટેક.
મા જસ તારો જુગ જુગ લીધો, તે ત્રીભોવનમાં જસ કીધો;
રણમાં રાક્ષસોને દંડ દીધો, ઓ જુગદંબા. ૧
તે જુગતમાં સરવે જાયા, તે ઉદરમાં રાખી માયા.
તારી દીશે જુગ અંમર કાયા, ઓ જુગદંબા. ૨
તે નીપાવ્યા સરવે દેવો, દાખલો વાસુદેવનો લેવો;
તે અષ્ટભુજા અમ્રત મેવો, ઓ જુગદંબા. ૩
સુર શક્રાદીકોને તાર્યા, દુઃખ દેતા દૈતોને વાર્યા;
પળ એકમાં શુંભનિશુંભ માર્યા, ઓ જુગદંબા. ૪
સુરથ વૈશની સંભાળ લીધી, બેઠા હુતા વન રૂપી સિદ્ધિ;
રૂષિ મારકંડ દેહ અંમર કીધી, ઓ જુગદંબા. ૫
મહર્ષિ મુનીયો મન રાખે, છે નિશ્ચે વેદ પુરાણ શાખે;
કરીછે ઉપમા જન મળી લાખે, ઓ જુગદંબા. ૬
હરીહર કરે સ્તુતી બ્રહ્મા, રાખેછે ભાવ દયા મનમાં;
સંકટ ભાગેછે તુ વનમાં, ઓ જુગદંબા. ૭

તુ એક અનેક દસ સહસ્ત્ર નામે, તુ દેશ દેશ ઠામો ઠામે;
શેવો ત્રિપુરા તે જસ પામે, ઓ જુગદંબા. ૮
ચાર જુગે નવખંડ મા વ્યાપી, તુને દેવે મળી જુગમાં થાપી;
તુને ના જાણે જે હોય પાપી, ઓ જુગદંબા. ૯
અવતારે દશેમાં તુ પહેલી, ભણ ગણ ગાયના તુ ઘેલી;
વાંણી લાગે સહુને સહેલી, ઓ જુગદંબા. ૧૦
તુ બાળ તરૂણ વૃદ્ધ રૂપ દીસે, જોઈ જોઈ મનડુ મારૂ હીસે;
અંબાના લાલને શ્રી શીશે, ઓ જુગદંબા. ૧૧
આવી સનમુખ રમીયે તારી, સહુ ગરબા ગાઇયે નર નારી;
કાળી અંબા બહુચરછે પ્યારી, ઓ જુગદંબા. ૧૨

ગરબી દેશી ફેર.

કેસુંદર મુખડુ જોઈ નીરખ્યુ, અંતરે અંબા અંબા હરખ્યુ; ટેક.
કે રૂમ જુમ કરતા મંડપ આવી, કે થૈથૈ કરીયે ઉલટ લાવી;
કે મનમાં અંબે તું ભાવી, કે સુંદરે. ૧
કે મુજરા માજીના કરવા, કે ધ્યાનજ માજીનું ધરવા;
કે શેવીયે સલખન પુર તરવા, કે સુંદરે. ૨
કે વાગે તાલ મ્રદંગ બાજે, કે નાટારંગ કરૂ આજે;
કે સાથે ભેર ભુંગળ વાજે, કે સુંદરે. ૩
કે નાગર અટપટુ બહુ બોલે, કે નાવે કોઈ તેને તોલે;
કે આવી મંડપ મા ડોળે, કે સુંદરે. ૪
કે આજે રંગીલી મોહ્યા, કે તોલે નાવે સહુ જોયા;
કે સરવે દુઃખ ચાચર ખોયા, કે સુંદરે. ૫
કે બહુચર અંબા બાળા સાથે, કે વિશ્વમા વશીયાંછો માથે;
કે નીપાવી સૃષ્ટી સકળ હાથે, કે સુંદરે. ૬
કે વળતાં નમન કરી જઇયે, કે અંબા અંબા મુખ કહીયે;
કે બાલાની વાંણી મન લહીયે, કે સુંદરે. ૭
કે મોહી જોઈ રહ્યા મુખડુ, કે સુંદરી આપોછો સુખડું;
કે ટાળો જનમ તણું દુઃખડુ, કે સુંદરે. ૮

ગરબી.

કામણ દીસે છે અલબેલા, તારી આંખમાંરે એ રાગ.

હુ આરાધુ કરજોડી શ્રી ત્રિપુરેશ્વરીરે, લલીતા શીર ધરીરે. ટેક

શ્વેતગીરી મા વાસ તમારો, શક્રાદિના દુઃખ નીવારો;
ભંડાસુરને મારયો છે, ત્રિશુળ ધરીરે. હુ આરાધુ. ૧

વેદ વરંચી પાર ન પામ્યા, શિવ શનકાદીક દુઃખ વિરામ્યાં,
વિધા તરંપો આવી, ઉભી ત્યાં ખરીરે. હુ આરાધુ. ૨

ચંડી રૂપ થઇને બેઠાં, રાજા વૈશના તનમાં પેઠા;
મારકંડ મુનીવરે, આરાધી મન કરીરે. હુ આરાધુ. ૩

આરાસુર આવી બીરાજ્યા, સહુ સેવકના મનમાં છાજ્યા;
યોગણી આવીને ગાયેછે મન ધરીરે. હુ આરાધુ. ૪

પાવા ઘડમાં કાળી બેઠાં, પતાઈ રાજા એ રણ દીઠાં;
ચહલુ રાજાની વહારે મા તુ ચડીરે. હુ આરાધુ. ૫

આઈ અષ્ટ ભુજા સુખદોછો, શરણાં ગત ના દુઃખ હરોછો;
દક્ષણમાં સીંગાસન ઉપર તુ સુંદરીરે. હુ આરાધુ. ૬

બહુચર બાળા રૂપે શોભે, ચુવાળમાં જાવા મન લોભે;
સાચુ સમરણ વલ્લભને શીર બહુ ચરીરે. હુ આરાધુ. ૭

ચારે દીશાયે આપ બીરાજો, શેવકને શરણે મા ધાજો;
ત્રણ લોકના તાપ, શમાવ્યા ઇશ્વરીરે. હુ આરાધુ. ૮

સાગરમાંથી વિખજ કાઢ્યું, અસુરોનું મન જુદુ પાડ્યું;
પાયુ વિખ અસુરને, અમરેશ્વરીરે. હુ આરાધુ. ૯

ચંડમુંડને નાખ્યા ચોળી, રક્તબીજને નાખ્યા રોળી;
શુંભ નિશુંભને મારયા તેં સહસ્ત્રેશ્વરીરે. હું આરાધુ. ૧૦

મહિષાસુરેનું શીશ ઉડાવ્યુ, ધુમ્રલોચનનું અંગ રખડાવ્યું;
મ્રત્યલોકમાં આવીછે કમળેશ્વરીરે. હું આરાધુ. ૧૧

સતજુગ દ્વાપર ત્રેતા યુગમાં, કળજુગમાંહે રહ્યાછો રંગમા;
ભુમીપરે શરણાંગત તુ જાગદેશ્વરીરે. હું આરાધુ. ૧૨

નવદુરગાનું નામજ પ્યારૂ, જોગેશ્વરે જોગ ધ્યાને ધાર્યું.
નારાયણી નવદુર્ગા દીન પુર્ણેશ્વરીરે. હું આરાધુ. ૧૩

અશાડ આશો માહા ચઈતરમાં, અંકુરા રોપેછે ઘરમાં;
કુમ કુમ અક્ષત થાળ ધરી આરતી કરીરે. હું આરાધુ. ૧૪
પુર્ણેશ્વરી મા પુરણ કરીને, નઉતમ મેવાથી થાળ ધરીને;
અંબાને લાલાએ ત્રમજ કરીરે. હું આરાધુ. ૧૫

ગરબી.

આ અવસર આવોની માજી અંગમારે, રાખો રંગ મારે. ટેક.
શકાદિને શરણે ચાખ્યા, મારકંડને મન માહાબ્યા;
બ્રંહ્માણી રૂદ્રાણી વૈદ્રવી સંગમારે. આ અવ. ૧
મહિષાસુર ધાઈ માર્યા તે, શુંભ નિશુંભ સરખા હાર્યા તે;
રક્ત બીજ રણ ચંડ મુંડ, હણ્યા રંગ મારે. આ અવ. ૨
વાર ન લાગે વહારે આવો, પુરણ પ્રેમ ધરી હેત લાવો;
તારા નામથી સહુ જનરેહે, ઉમંગ મારે. આ અવ. ૩
હમને દુઃખજ શાને દોછો, અવળા થઈ શુકરવા રહોછો;
કળજુગ માં કો નહી માને, અભી માન મારે. આ અવ. ૪
આ અવસર હવે સાહ્ય કરોને, દેહ તણાં અતી પાપ હરોને;
નિશ્વે તારૂ નામ સમરીએ, મનમારે. આ અવ. ૫
અટપટુ બોલેં નાગરી નાતો, કરશે મનમાં તારી વાતો;
લાડ લડાવા પડશે તારે, હમને રે. આ અવ. ૬
શાવણ કેરો માસજ આવે, મન ગમતા ભોજન કરાવે;
ભાવ ધરીને રાખી છે, મા અંગ મારે. આ અવ. ૭
કાલો ઘેલો થઇને ગાયે, અભી માનીએ આંધળાં થાએ;
આરાસુરમાં ગાએ, બાલો સંગમારે. આ અવ. ૮

પદ.

નારાયણી નવરાત્રિ ખેલે, સલખન પુરની રાંણીરે. એ રાગ.
નારાયણી નવરાત્રી, રમવા, જમવા સરવે આવોરે. ટેક.
કાળી કલ્યાણી કમળા કામી, કામેશ્વરીને બોલાવોરે;
ચામુંડા ચંપક વરણીમા. ચંડીને ઓળખાવોરે. ના. ૧

બાળા બહુચર તુળજા અંબા, નવ દુરગાને લાવોરે;
ચોસઠ જોગણી ચાર દીશાથી, બેનોને તેડાવોરે. ના. ૨
પ્રાતસ મધ્યાન સાયંકાળે, દેવીને પુજન કરાવોરે;
ત્રિવેણી જળ હીમ કળશમા, પુરણ મદ ભરાવોરે. ના. ૩
કુંમ કુમ કેશર પુષ્પ અરગજા, ધુપ દીપ પ્રગટાવોરે;
થાળ ભરી અમ્રત સાહિતની, વિવિધ પ્રકાર ધરાવોરે. ના. ૪
ખારૂં ખાટુ તીખુ સરવે, પ્રેમ પ્રસાદ જમાવોરે;
એક બરાસ સાથ કસ્તુરી, તાંબુલ મુખમાં અપાવોરે.ના. ૫
ત્રપ્ત થઈ ઉઠ્યાછો સુંદરી, પારણા કરી મન ભાવોરે;
બ્રાહ્મણ ભોજનથી તમો ખુશી, મંડપ મંગળ ગવરાવોરે.ના. ૬
શ્રાવણ માસે ક્રષ્ણ ચૌદશે, ડુંગર હરશે ચડાવોરે;
અંમર દેવ આરાસુર રાખી, ડંકા વિશ્વ વગડાવોરે. ના. ૭
રંગીલો રંગ મંડપ થાયે, મહોલેરે હાથ દેવડાવોરે;
અંબાના લાલ નારી નર નાગર, ગરબા મળી ગવડાવોરે. ના. ૮

છંદ.

માત ભવાંની ભજ મન ભવમે, અકળ કળા તેરી;
દરશણ આવે સબ સુખ પાવે, સફળ ફળે ફેરી. ટેક.
આદીત વારે આદ્ય અંબીકા, ધ્યાન ધરો મનમે;
ચરણ કમળ મુખ શુંદર દેખે, આ શરખુ તનમે. માત. ૧
શોમજ વારે સનમુખ દેખો, શિવશક્તિ ન્યારે;
ભવદુઃખ ભંજન રિપુ અતિ ખંજન, ઉતારે પારે. માત. ૨
ભોમજવારે ભે દુનિયામે, કર્યો દુર અંબે;
ભોળી ભવાની રાખો જવાની, નમતે કર લંબે. માત. ૩
બુધવારે મા બુદ્ધિ દીજે, બાળક હુ તેરા;
બાહ્ય ગ્રહી મે દ્વાર ખડાહું ફરતા મે ફેરા. માત. ૪
ગુરૂવારે ગુરુ પુરણ ગિરિમે, બેઠા ગફા બીચમે;
ભંડાસુરકા શીર ઉડાયા, સાહે કરી સુર જનને. માત. ૫
શુકરવારે સાચી મૈયા, સનમુખ આયે ખડા;

સેવક ચાચર આયા માજી, ચરણ તોરે પડા. માત. ૬
સનીવાર મા સાત બખ્તમે, ચરણ શીર નામુ;
મહંમાયા મુજ મેહેર કીજીએ, રિધિ સિધિ પામુ. માત. ૭
આદ્ય શક્તિ તું અંબા બહુચર, જુગ જુગમાં ગાજે;
અંબાજીના લાલ કાળીકા, શીર સેવક છાજે. માત. ૮

દેશી ફેર. છંદ.

મહંમાયા મતબાલી અંબે, ધ્યાન ધરો સબ મતવાલા;
ચાર જુગ નવ ખંડમે બ્યાપી, ત્રિપુર સુંદરી શીર બાળા. ટેક.
અશાડ માસમે આદ્ય ઈસ્વરી, આશ પુરી હે જુગતમે;
અષ્ટ ભુજ ધરી અસુર મારે,નવ દુરગા નવરાત્રીમે. મંમાયા. ૧
શ્રાવણ માસમે સનમુખ સેવે, શિવ શક્તિ પુજન પ્યારે;
સરેસ્વતી શુંદરી સારદા, ઉપાસન કરતે જ્યારે. મંમાયા. ૨
ભાદ્ર માસે ભદ્રકાળીમા, ભુવનેશ્વરી ભવમે સાચી;
ભાવ ધરે ભગવાન તાનમે, ઉનકુ સચરાચર રાચી. મંમાયા. ૩
આસોમાસ અલબેલી માતા, ઘેર ઘેર નવરાત્રી હોતી;
નારાયણ નવ દીન હે ન્યારી, ઉદો ઉદો મુખસે કહેતી. મંમાયા. ૪
કારતગ માસે કાળી કલ્યાણી, કળજુગમે ત્રિશુળ ધરતી;
ક્રશ્ન સ્વરૂપે કંસને માર્યા, રક્ષણ કારણ તું કરતી. મંમાયા. ૫
માગશર માસમે સિંહ વાહિની, મહિખાસુર અસુર માર્યા;
માત તાતને ભ્રાત ભગ્ની, હોકે સુર સબકુ તાર્યા. મંમાયા. ૬
પોસ માસમે પાર્વતી કહિએ, રહિ હે શિવ શંકર અંગે;
અનપુરણા પુરણ કરી પાળે, બાળકકુ રાખે સંગે. મંમાયા. ૭
માહા માસમે મન અંબીકા, વસંત ખેલનકુ આઇ;
ચોસઠ જોગણી મળી જોડણી, સાજુ પચરંગી લાઇ. મંમાયા. ૮
ફાગણ માસે હોળી ખેલે, સોળ સહસ્ત્ર યોગણી ભેળી;
કુંમ કુંમ કેસર અતર અરેચા, ઉરાડવાને થઇ ઘેલી. મંમાયા. ૯
ચઇતર માસમે ચિંતા ટાળો,મા પાળો બાળક હું તેરા;
એસા ન રાખો આદ્ય ભવાની, તારાવણ નહી હે મેરા.મંમાયા. ૧૦

વૈશાખ માસમે વહારે ચડીયે, કોગળીઆકા હે ધારા;
અરજ સુનકે ચડિયે સિંહપે, કાળજ્વર દુઃખ કરો ન્યારા.મંમા. ૧૧
જેઠ માસમે અરજ સુનલ્યો, પોકાર કરતા સબ કંગાળ;
સાહ કરે હરે તાપ દેવકે, દુસરા દેવહે આળપંપાળ; મંમાવા. ૧૨
પુરણ માસ પુરશોતમ કહિયે, પુરણ પ્રેમ ધરી પાળો;
જેજે બોલો બહુચર અંબા, બાલાજીના દીન વાળો. મંમાયા.૧૩

દેસી ફેર છંદ.

તારી માયા કરી હમે ઘણા થયારે રાજી.
ઘણી વહાલી મોરી માત અંબે માતાજી. ટેક.
હુ સનમુખ આવી ઉભો તારે દ્વારે;
હવે નિભાવ કરવો અંબે બહુચર તારે. ૧
આ સકળ સભાઓ મળી ઉભી છે આજે;
આ ભુગળ તાળ પખાજ ઝાઝરો વાગે. ૨
હુ રમ જુમ કરતો આવ્યો સનમુખ માજી;
ઘણી વહાલી૦ તારી૦ ઘણીવા. ૩-૪
આ હરખી નીરખી રંગ મંડપમાં આવ્યા;
આ ચાચર આવી મળી રંગ મચાવ્યા. ૫
આ ગાન તાન કરી હરખાયા સહુ સાથે;
આ સેવકને અંબામા બીરાજે માથે. ૬
હમે મુજરો કરીયે તારા આગળ પાજી;
ઘણીવા૦ તારીમા૦ ઘણીવા૦ ૭-૮
આ સુંદર મુખડુ જોઈ મન મોહ લાગ્યો;
તારા દરશણનો મને ચટકો અંગમા વાગ્યો. ૯
આ અંગ ઘરેણા સાજુ મુગટ શીર છાજે;
વન ફરતી દુખડા હરતી ત્રિલોકે ગાજે. ૧૦
આ નાગર કરતા ગાન તાંન રસ બાજી;
ઘણીવાલી૦ તારી૦ ઘણીવા૦ ૧૧-૧૨
દીન દીવાળીનો આજ થયો છે હમને;

સુખ આપો શીર કરથાપો મારો જમને. ૧૩
હમે રાજી રહીશુ તો અવીશુ પારે;
આ નારી નર નાગર રહે તુ આધારે. ૧૪
આ આંખડીયે નીહાળે અંબા લાલાજી;
ધણીવાલી૦ તારી૦ ધણીવાલી૦ ૧૫

દેસી ફેર છંદ.

નજરે કરો નારાયાણી અંબે, શેવકનુ રાખોને મન.
કાયા હમારી થર થર કંપે, નમન કરિયે દો દરસંન. ટેક.
હમારે તમારે પ્રીત પુરવની, જરાએ છે નથી કાચી;
વેદ દેવ વદે સહુ વાણી, સચરાચર જુગમે જાચી. ૧
સુરમુની ગાંધ્રવ ગાનજ કરતા, મોહ માયા લાગી તારી;
સાહ્ય કરીને આવ્યા અહિયા, મહર્ષિયોને ઓધારી. ૨
સચરાચર સંસારે માજી, આપબીરાજો છો આસંન. કાયા. ૩ નજ. કાયા. ૪
અમૃત નજરે ન્યાહળો માજી, સેવકને રાખો રાજી;
સુંદર મુખ આ અંગ અનોપમ, દીસે છે તારૂ માજી. ૫
આ કાયા કરમના દોશ અતી છે, દુર કરો રાજી થઇને;
રાગ રંગ મંડપમાં રમીયે, સનમુખ મા તારા રહિને. ૬
મેહેર કરો અંબા મારા પર, નથી સહેવાતુ દુઃખ જાજુ;
જરજરે વ્યાધી વહી ગઈ છે, તે દેખી હઇયે દાજુ. ૭
પાલવ તારો સાહ્યો આવીને, મહેર કરો માતાજી મન. કાયા. ૮. ૨
દીન દયાળી દયા કરોને, દીન દીવાળીનો કરીયે;
સદા ચરણમાં આવી નમીયે, શેવકને શાતા ધરીયે. ૯
પ્રેમ પ્રસાદજ પૂરણ આપો, અંન પૂરણા મા મહેર કરો;
કરૂણા સિંધુ કરૂણા કરીને, શરણાંગતને શીશ ઠરો. ૧૦
ભાવ કુભાવે તમને શેવું, જુગ જુગ માજી તમે વશીયાં;
જનમ જનમના પ્રાશ્ચિત ટાળી, સીંગાસન બેશી હશીયા. ૧૧
રૂમ જુમ કરેતા તારા સામુ, સદા ચરણમાં રાખુ તંન. કાયા.૧૨
ઋષિ બાળા બહુચરો તારી, શ્રી ત્રિપુરા કલ્યાણ કારી;

ગૌરી ગાયત્રી મા ગાજે, વિપ્ર જનોયે મુખ ધારી. ૧૩
વિશ્વંભરી વિસ તારૂણી અંબે, વારી વારી જાવુ વરેણાગી;
નાગર નજરે ન્યાહળે તમને, રૂદય કમળમાં તું જાગી. ૧૪
વિપ્ર વિશ્વંમરી રૂપે થઇને, નરે નારીના મન રાખ્યા;
ચાચર ચૌકે વશી રહીને, સેવકના દીલ મા દાખ્યા. ૧૫
તારા નામનો પ્રસાદ માગુ, દો તન મન અંબા લાલને ધંન. કાયા. ૧૬

છંદ.

મહંમાયા મુજ મેહેર કરો, મા આશ રખુ જુગમે તેરી;
ગુલામ તેરી બંદગી કરતા, ધાઈ આવો હરદંમેરી. ટેક.
પ્રથમ હકીકત કહું હુ માજી,અરજ હમારી કાંનધરો;
આયા બંદગી કરતાં શેવક, ઉનકે શીર રખવાલ કરો;
એક નામ આધાર હે તેરા, જુગગાધામાં તુ સાચી;
મેહેર કરી હે શકાદીકુ, સનકાદી મુની એ જાચી;
વાહારે ગઇતી રાજા વૈશકુ, શુંભ નિશુંભ તે માર લીયા;
ચંડ મુંડ ચકચુર કરકે, ધુંત્ર લોચન સંહારકીયા;
એ સીહિતું જુગત જનેતા, જુગ બાધામાં તુ લેહેરી. મહં. ૧
બાલુપનસે મે ખ્યાલ રખતા, માજી જાચુ હરદંમ તુજકુ;
આયે સંકટ દુરનીવારો, ઢાલ રખો તેરી મુજકુ;
બાલ્ય અહેકી લાજ નિભાવો, એ મંગતા હરદંમ માજી;
એતના મંગન હે હમારે, ઈશ દુનિયામે રખોરાજી;
સકળ સભામે રહ્યા હું આજે, સનમુંખ માજી આયેખડા;
કરગરી મા શીશ નમાવું, હાથ જોડકે પાઉ પડા;
દીન હમેરા તેરે ચરણે, નીભાઈ લેના મા મેરી. મં. ૨
કળજુગમે તુ કાળી કલ્યાણી, કાયા હમારી તુંમ શરણે;
માહાદુઃખ ભંજન રીપુ અતિ ખંજન, પારે પડા હે તુમ ચરણે;
તું હે સાચી મંગળ રાચી, માયા મોહ મમતા તેરી;
સદા કલ્યાણી મંનમે આંણી, નાવે ચોરાશી ફેરી.

અલ્પ બુદ્ધિ હે માજી હમારી, કયા જાનુ પદ બંધ કડી;
ગાંઉ ઘેલે છંદ બનાતે, આશ રખી હે ઘડી ઘડી;
નાગર નટખટ સદાહો ચહાતે, ઉડાતી હે તું ઉનકાવેરી. મં. ૩
નાચત કુદત તાલ બજાવત, ચાચરમે ફરતા ફેરી;
ઉદો ઉદો મુખસે સબ બોલે, જે જે જગઅંબેમેરી.
ખાતે જાતે બડી મજામે, ખાતે પીતે રમતેહે;
સકળ સભામે મજા ઉડાતે, માજીકુ મન ગમતે હે;
ચરન નમાતે જમીવતરામ હી, ઉનકુ આધારહે માજી;
ખુબહિ ફરતા રહે મગનમે, અંબાજી કે લાલાજી;
બાળક તેરા ગાયે હરદંમ, પુજાકરે માજીકેરી. મં. ૪

ગરબી.

સંખપુર સાચો મા બહુચરા. એ રાગ.
આરાસુર રાણી મા અંબિકા, શેવક પ્રતિ પાળણ વંદિકા;
સુણે બરદ હમારા અંબિકા. આરા. ટેક.
માનું માનસરોવર ગાજતું, શરણાઇયો નોબત વાજતું;
માને શરણે આવે દુઃખ ત્યાં જતું, આરા. ૧
માનો ચાચર ચોક રળિયામણો, પાસે આવે છે સહુ બ્રાહ્મણો;
વિપ્ર પાઠ વાંચે, સહુ તમતણો. આરા. ૨
એક વિમળ વાણીયો આવીયો, માજીયે સુત કરી પાળીયો.
તેને અષ્ટમ! સિદ્ધિ આપીયો. આરા. ૩
કરૂણા કરીને નામ રાખીયુ, દેશ વિદેશે પરવારિયું;
નામ અંમર કરી સ્થાપીયું. આરા. ૪
નવ ખંડમાં બર્દ તમારૂંરે, કરો કામ શેવક મન ધાર્યુંરે;
નમે આપો પદારથ સારરે. આરા. ૫
બાઉડાં કુકડાં ચાચર રમે, તેતો માજીને અતિશે ગમે;
આત્રી નાગર અંબાને નમે. આરા૦ ૬
રૂપ તારૂ અતિ માજી ઓપતુ, સિંહાસન પર મન થોભતું;
સુત ચરણ જીવ માજી સોંપ તું. આરા. ૭

ઘડીયાળીને ઘંટા વાગતા, સુણી નાદ અસુરો ભાગતા;
માજી જુગ સચરાચરે જાગતા. આરા. ૮
મોહ પામ્યા તારે રૂપે દેવતા, અખંડ આવી ચર્ણ સેવતાં.
ફુલતણી કરી વૃષ્ટી જતા, આરા. ૯
માર્યો મહિષ ક્રોધે બળવાનરે, સિંહ ચડી કર્યું તેણે પાનરે;
તે થયો ગતી અતી મંદરે. આરા. ૧૦
કર્યા પ્રાક્રમ માજી તે ઘણા, રાખી નહી તેમાં કાંઈ મણા;
આવી ચોગણી ગાઈ લે વારણા. આરા. ૧૧
લઈ બેઠી તું પાસે ગણપત્યરે, સામા સંભુ ભૈરવ છે સત્યરે;
જાણે અજાણ સાચી ગત્યરે. આરા. ૧૨
બેઠા કોટેસ્વર કૈલાશેરે, ધરી ધ્યાન તમારી આશેરે;
માત સરસ્વતી છે પાસેરે. આરા. ૧૩
ગુણ તારા ગાયે દેવ સહુરે, એક જીભ્યાયે શુ કહુરે;
માજીનું નામ ચિતમાં લહુંરે. આરા. ૧૪
વિશ્વ વ્યાપી રહ્યું તુજ આશેરે, જીવી અંબા કો એક મને સાહાશેરે.
તેના કારજ સરવે થાશેરે. આરા. ૧૫
રાખો અખંડ સૌભાગ્ય જોડીરે, ખોડીયાળ ન કરશો ખોડીરે;
આવું દરબડતા પાયે દોડીરે. આરા. ૧૬
વાંઝ મેહેણુ ટાળ જો માડીરે, કરો કુળમાં અમૃત વેલ વાડીરે;
ગાયે અંબાના લાલજી લાડીરે. આરા. ૧૭

ગરબી.

રંગતણી હેલી, અંબા આજે રંગ તણી હેલી. ટેક.
તાળ પખાજ વેણા જંત્ર વાજે, વદોયે અંબા પેલીરે. અંબા આ. ૧
થૈ થૈકાર થાય મદ માતા, લાગે અંબા વાહાલીરે. અંબા આ. ૨
રૂમ જુમ રંગ અતિ અંગ કરતા, ઉભા સહુ પાળીરે. અંબા આ. ૩
સુંદર મુખને ભામણે જઈયે, રમતા રંગ રેલીરે. અંબા આ. ૪
અબીલ ગુલાલ ઉડાવે લાલા, એક એકને ઠેલીરે. અંબા આ. ૫
અંબાના લાલ વાહાલ કરી રમતા, નારી આવા પેલીરે. અંબા આ. ૬

લાગે છે વાહાલાંરે, અંબામા લાગે છે વાહાલી. ટેક.
સનમુખ સિંહાસન પર બેઠા, અંબા બહુચર કાળીરે. અંબા. ૧
જરકશી અંબર અંગે ધરેણા, અતી બેઠી ધારીરે. અંબા. ૨
ઉઠારે સિંહાસન પધાર્યાં, મદ મન થઈ લાલીરે. અંબા. ૩
અજાઈ વેહેરાઈ ખોડીયાળ ભેરવ, ગણપત નિહાળીરે. અંબા. ૪
ચાચર જાતર જુગ સચરાચર, સર્વે રહ્યા ન્યાળીરે. અંબા. ૫
અંબાનો લાલજી રંગ રંગીલો, રમતા રહ્યો માહાલીરે. અંબા. ૬

અષ્ટમી અજવાળીરે, અંબામા અષ્ટમી અજવાળી. ટેક.
આસો માસમાં અંબા રંભા, મળી સહુ નારીરે. અંબા. ૧
ઘેલીરે થઈને મદરે મહાલે, વાહાલે લાગે પ્યારીરે. અંબા. ૨
ચોસઠ જોગણી રંગભેર રમતાં, બની ઠણી સારીરે. અંબા. ૩
આઠેમ હવન બહુરે કરાવે, બ્રાહ્મણ પુજવારીરે. અંબા. ૪
પારણા પ્રેમ પ્રસાદ કરાવે, ખીર ચણા ધારીરે. અંબા. ૫
અંબાના લાલ વિજીયા દશમાંયે, ગાએ વાણી તારીરે. અંબા. ૬

બહુચરમાં રંભા, અંબા આવો બહુચરમાં રંભા. ટેક.
નારાયણી નવ દહાડા ખેલે, બોલે ઉદો અંબા. અંબા. ૧
કાળી કલ્યાણી તુળજા ભવાની, બાળા મન ગંભા. અંબા. ૨
યોગણીયો મદમાતે મળીને, આવી મંડપ રંભા. અંબા. ૩
અષ્ટમી રજની રમતા ગમતા, બેઠી ચાચર જંબા. અંબા. ૪
અંમર ગમર ઘોરે થઈને, પાયે પડે લંબા. અંબા. ૫
અખંડ જોડી અંબારે લાલની, રાખો અખંડ અંબા. અંબા. ૬

મહિના ગરબી. દેશીફેર.

આમાસે અંબામા આવો આથરે, સેવક દુઃખીયા તારા થાય અપારજો;
કેમ કરી જીવે આ પાપી પાસરે, અન્ય કરેથી સરે નહી કાંઇ સારજો.
આમાસે. ટેક.
ચૈતરમાસે ચંતા હમને થાય છે, મહા મારીના રોગે મન અકળાયજો;

તારે શરણે દેવો રહીને ગાય છે, તારે નામે પાતીક સઘળાં પળાયજો. આ. ૧
વઈશાખ માસે વાહારે રહીને સાચવો, સચરાચરતું નોધારા આધારજો;
જગત તણું સુખ થાએ માજી જાળવો, સુખી રાખો ગાઈયે ગુણ સંસાર
જો. આમાસે. ૨
જેઠ માસે ઠેઠ થકીરે આવીયે, સેવક જનને આવી ધારણ આપજો;
દઈત્ય ચરીને યોગણીયો સહુ લાવીયે, સમાવો રક્ષા કરીને તનના તાપ
જો. આ. ૩
અષાડ માસે આદ્ય ઇશ્વરી માતને, સાચે દીલથી સેવો નરને નારજો;
મતીયા મત છાંડીને રાખો સાથને, એનાથી તો ઉતરશો ભવ પારજો. આ.૪
શ્રાવણ માસે અરજ હમારી લીજીએ, દેહતો પાપી પાવન તારે નામજો ;
કાલાવાલા ગાઉં ચાચર રીજીયે, આવું તારે રમણીક મંડપ ઠામ જો. આ.૫
ભાદરમાસે ભે સઘળાનો ભાગીયે, ઝરમર ઝરમર મેઘુલા વરસે અપારજો;
તારા નાગર સેવકને કામ લાગીયે, ના આવોતો કોઇ નાવે તારે. દ્વારજો.
આ. ૬
આસો માસે અરજ હમારી સાંભળો, ન જાણોતો જીવતર જાશે વેઠજો;
મુકી દ્યોને હાવાં માજી આંબળો, નવ દાહાડા નવરાત્રીમાં શેઠજો. આ. ૭
કારતગ માસે કીંકરને કરણા કરો, કર શીરપર રાખોને અંબા માતજો;
અતી થયુંછે અંગે દુઃખ માજી હરો, તમે છો માથે માત તાતને
ભ્રાતજો. આ. ૮
માગશર માસે મન મળવા અકળાયરે, શું કરીયે હવે રાખો શેવકની લાજજો ;
શરમ નહી હવે માજી દેહ પીજાયરે,સકળ સહોદર રાખો થાયે રાજજો.આ. ૯
પોષ માસે પડપંચ માજી ના કરો, કરશોતો કોણ નામ તમારૂં લેશેજો;
મેહેણાં ખાશો માનવીના મનમાં ઠરો, નહી ઠરોતો કરગરી મેહેણાં
દેશેજો. આ. ૧૦
માહામાસે મંગળ કરીયે માજી હવે, ઘણું કરગરીયે સકળ સહોદર સાથજો ;
ભાવે કુભાવે ભજીયે માત મને હમે, કીંકર ઉપર કરણા દો શીર.
હાથજો. આ. ૧૧
ફાગણ માસે ફગુવા ખેલો જોગણી, હોળી રૂપે માજી તમે પુજાઓ જો;
રક્ષા કરવા આવે ફરતી ભોગણી, રંગ ગુલાલ કેસર શીર ધરી લાવજો. આ.૧૨

પુરણ માસે પુરણ ત્રપ્ત થઇ તમે, અંબા કાળી બહુચર તુળજા સાથજો;
બીજી બહેનો આવો આશ ધરીએ હમે, બાળક લાલને શીર રાખો હાથજો. આ. ૧૩
આબાર માસે માજી જે મનમાં ધરે, દેહ તણાં દુખ માજી કાપશે આપજો;
કોગળીયું ઊટીયું ટુંટીયું માજી હરે, નિસ્ચે નાવે દેહ દુઃખ જુગમા છાપજો. આ. ૧૪

ગરબી.

નારાયણી નવરાત્રી રમવા, જમવા સરવે આવોરે. ટેક.
કાળી કલ્યાણી કમળા કામી, કામેશ્વરીને બોલાવોરે;
ચામુંડા ચંપક વરણી, મા ચંડીને ઓળખાવોરે. નારા. ૧
બાળા બહુચર તુળજા દેવી, નવદુરગાને લાવોરે;
થાળ સમે પુજન કરે દેવો, હરીહર વેદ ભણાવોરે. નારા. ૨
ગંગા જમનાં સરસ્વતીમાં, હિમ કળશ ભરાવોરે;
કુંમકુંમ કેસર પુષ્પ અરગચા, ધુપ દીપ સળગાવોરે. નારા. ૩
થાળ ભરી અમ્રત સાહીતની, વિવિધ પકવાન અપાવોરે;
ખારૂં ખાટું તીખું સરવે, લાવું માજી ધરાવોરે. નારા. ૪
ચોસઠ જોગણી ચારે દીશાથી, બેનોને તેડાવોરે;
એક બરાસે કસ્તુરી સાથે, તાંબુલ મુખ કરાવોરે. નારા. ૫
ત્રપ્ત થઈ ઉઠ્યાંછે માજી, પારણાં કરી મન ભાવોરે;
બ્રાહ્મણ ભોજન કરે રાજી, મંડપ મંગળ ગાવોરે. નારા. ૬
આરાસુરમાં આપ બિરાજો, ડુંગર માજી ચડાવોરે;
અમર દેવ ત્યાં સ્તુતી કરેછે, દુનિયામાં ડંકા વગડાવોરે. નારા. ૭
રંગીલો રંગ મંડપ થાયે, મહોલે હાથા દેવડાવોરે;
નારી નર અંબાના લાલજી, શનમુખ ગરબા ગવડાવોરે. નારા. ૮

ગરબી.

જોગીંદ્રપણુંરે શીવજી તમારૂં મે જાણ્યુંરે. રાગ.

બાળા ત્રિપુરા હુતમ મન ગાવુંરે, તમને છોડીને બીજા કોને જાવુંરે. ટેક.
રતન સિંહાસન આસન બેઠારે, તેજમાં ત્રિભોવન શશી રવી પેઠારે, બાળા. ૧
વેદ વીરંચી વદેછે તારી વાણીરે, હરીહર નારદ મન નવ જાણીરે. બાળા. ૨

અકળ સ્વરૂપ અતિશેજ એપેરે, માજીનું વચન પદ કોઇ નહી લોપેરે. બા. ૩
ઉદો ઉદો આવી યોગણીઓ ગાયરે,પુષ તણી વૃષ્ટી અતિ બહુ થાયરે. બાળા. ૪
ચાચર નાગર કરતા સહુ ગાનરે, આવે વરસ એક નીમે માજી ઠામરે.બા. ૫
શુંભ નીશુંભ અસુર ઘણા માર્યારે, દૈત્યોને મારી દેવાને તે તાર્યારે. બાળા. ૬
અંગે ઘરેણાં અમુલ્ય બહુ દીશેરે, દેશ પરદેશથી આવે સહુ હીસેરે. બા. ૭
દુષ્ટ હમારાં સર્વે માજી કાપોરે,કરૂણા કરી અંબાનાલાલને સીધી આપોરે. બા. ૮

ગરબી.

મોહ્યા મોહારે માહા મુની જંન. સુંદર મુખ જોઇ. ટેક.
સુંદરીનું સુંદર મુખ જોઇ, મોહ્યા માહામુની દેવરે;
કુંમકુંમ અક્ષત પુષ્પજ લઇને, હર્ષે કરતાં શેવ. સુંદર. ૧
કૃષ્ણ સ્વરૂપે મોહ પમાડ્યા, લઇ ત્રિલોકનું તત્વરે;
કંસને માર્યા મોહ પમાડી, ખરૂં તમારૂં સત્વ. સુંદર. ૨
બ્રહ્મ પુત્રી તુ થઇ બેઠી, પેઠી કમંડળ માંહેરે;
રૂપ પ્રકાશી દાસ ઠરાવી, પ્રથમ પુજાઇ ત્યાંહિ. સુંદર. ૩
શિવ દિવ્ય રૂપે થઇ બેઠા. આસન દ્રઢજ વાળીરે;
ભીલડી રૂપ પાર્વતી પ્રકાશીત, થૈ ગંગા શીર ખાળી. સુંદર. ૪
ત્રણ દેવ ત્રણ રૂપ ધરીને, ત્રિગુણાત્મક કેહેવાયરે;
દશ અવતારે દેવ મળીને, કારજ તુ થકી થાય. સુંદર ૫
દેવ ઉગાર્યા દૈતને માર્યા, તાર્યા સકળ સંસારરે;
અંમર આદ દેવા પુજે, કોઇ ન પાંમ્યા પાર. સુંદર. ૬
અકળકળા તારી જાણી નહીં, મોહ્યા જોગી જતીયોરે;
જંતર મંતર તંતર કરે પણ, કોઇ ન પામ્યા રતીયો. સુંદર ૭
ગહન ગતી અતીછે મા તારી, સહુને શીરપર છાજેરે;
ધરમ ધજા તારી બધ ફરેરે, દુનિયામાં ડંકા વાજે. સુંદર. ૮
ભોળી ભવાંની ભાવ ધરીને, મોહી રહ્યાં અબળા જંનરે;
અંબાના લાલજી તમને વળગ્યા, દો તન મનને ધન. સુંદર. ૯

ગરબી.

ગોકુળીયે લઇ ચાલોરે, હરી ઓધવરાજ હમને. એ રાગ.

ધન ધન આજનો દીનરે, બહુચર માત અંબે. ટેક.
ધન ધન આજનો દીન હમારે, ઓછવ મંગળ થાયેરે. બહુચર. १
ચાલી હમો મા ચાચર આવ્યા, લાગ્યા બહુ વિધ પુજરે. બહુચર. ३
સુંદરી સિંહાસનપર બેઠા, દીઠું અલોકીક રૂપરે. બહુચર. ४
સજીયા સોળ સણગાર રે પોતે, જોતો બળેંદ્ર પાસરે. બહુચર. ५
વદન તમારૂં જોઈ મોહ પામ્યા, નામ્યા કળી સુર દેવરે. બહુચર. ६
નાગર નટખટ નૃત્ય કરેછે, હરેછે શેવાથી આપ પાપરે. બહુચર. ७
પુજન નિરાંજન થાળ કરેછે, આવી આરાસુર માંહ્યરે. બહુચર. ८
શ્રાવણ માસે સેવે સદાયે, કદાયે ના દે એ છેહ રે. બહુચર. ९
ધોળારે ગઢમાં વાશીરે વશીયા, આવ્યાં ચાચર માંહ્યરે. બહુચર. १०
કૃષ્ણ ચતુર્દશી હશી ધશી આવ્યા, અર્ધ નિશાયે થાય હોમરે. બહુચર. ११
ધરમ ધજા તારી ધરણી ફરકે, થરકે દુરીજન લોકરે. બહુચર. १२
સુંદર મુખ જોઈ પાજળે વરગ્યો, બાળક લાગ્યો મા દાસરે. બહુચર. १३

ગરબી.

ગણાધિપતી તુજઆ શરણ આવ્યોરે. એ રાગ.

છબીલી મૈયા અરજ કરૂંછું આજેરે. ટેક.
અરજ કરૂછું આજે, શેવકોને શીર ધાજે;
માજી તું માથે બિરાજેરે, છબીલી० १
શેવકની આવો સાહે, સનમુખ આવી ધાયે;
સકળ સભામાં ચાહેરે, છબીલી० २
અંતર અંબા આરાધો, એક ચીતે જપ સાધો;
અમરને ભેદ ન લાધ્યોરે, છબીલી. ३
મારકંડ ઉગારી લીધો, ભટજીને કવી કીધો;
શીર હાથ માતે દીધોરે, છબીલી० ४
શીવજીની બેઠાં સંગે, કૈલાશમાં બેઠાં રંગે;
સાથે બેન રાખ્યાં ગંગેરે, છબીલી० ५
મૈયા મુજ સામુ ભાળો, કૃપાદ્રષ્ટી કરી ન્યાળો;
દાસને દયાથી પાળોરે, છબીલી. ६

સંસારમાં સુખ જાણી, પાપની પીધીછે ઘાણી;
નિવારો દુઃખ દેહ આણીરે, છબીલી• ૭
બાળા બહુચર કાળી આવો, નવલ નવદુર્ગા લાવો;
ત્રિપુરા તન મન ધાયારે, છબીલી. ૮
સરવે સભામાં ગાવું, અભીમાન તારૂં લાવું;
પાયે નમી નમી સાહુરે, છબીલી૦ ૯
પ્રેમ ભરી પાયે પડીયે, દેહ દુઃખથીમાં સડીયે;
સુખડાં કરો આ ઘડીરે, છબીલી૦ ૧૦
અકળ કળા છે માજી, જુગ ચાર રહ્યા ગાજી;
શેવક કરોને રાજીરે, છબીલી. ૧૧
અંબાજીનાલાલ મળી, ગાયે ગુણ વળી વળી;
આવ્યો હવે કાળ કળીરે, છબીલી. ૧૨

ગરબી દેશી ફેર.

થૈ રંગની હેલીરે, અંબા આજે થઈ રંગની હેલી. ટેક.
તાલ પખાજ વેણા જંત્ર વાજે, ગાજે દેવલ અપાર. અંબાઆજે. ૧
અબીલ ગુલાલ ઉડાવે લાલા, વાહાલ કરી તમને. અંબાઆજે. ૨
થૈથૈ કાર અપાર મા કરીયે. ધરીયે તારૂ ધ્યાન. અંબાઆજે. ૩
મતવાલી મા તતપર થઈ, લાગે અતિ વાહાલી. અંબાઆજે. ૪
રમત જમત મા ગમત કરે છે, મદ્યથઈ ઘેલીરે. અંબાઆજે. ૫
સિંહાસન આસન પાન કરતી, દુષ્ટનાંએ ઠેલીરે. અંબાઆજે. ૬
શે.ળ શણગાર સજી આઈ બેઠા,જળ હળ જોત પ્રકાશ. અંબાઆજે.૭
આજ હુવો રંગ જે કાર સંગમાં, બાલો ફેરી ફરે. અંબાઆજે. ૮

રાગ હોરી.

હોરી કે દીન અંબા આઇ. ટેક.
જગત જનુનીએ જનમ દીનો, પુજન કાજ બોલાઇ, મૈયા પુ.
કુંમકુંમ ચંદન અગર તગર ધુપ, અબીલ ગુલાલ ઉડાઇ;
સાથે બાળા બેહેન બોલાઈ. હોરી૦ ૧
સિંહાસનપર બેઠી અંબે, વેદ વિરંચી ભણાઈ; મૈયા વે૦

ગાંન તાંન ઝાંઝર ડફ બાજત, કેસર ગાગર સાઇ;
એક એકપે દોડી આઈ. હોરી૦ ૨
હોરી કે દીન ચાચરૂ મંડપ, ચીર સુંદડી સોહાઇ. મૈયા ચી૦
પાયે નેપુર અણવટ વીછુવા, અંગે ઘરેણાં ધરાઇ;
ઉમંગસે પાન પીવાઈ, હોરી૦ ૩
દોડત ચાચર ચોસેઠ જોગણી, દેવ સકળ મોહઆઈ, મૈયા દે૦
ફેર ફુદડી ફરતા ચાચરમે, ઉદો ઉદો મુખપાઇ;
બાની અંબાના લાલે ગાઈ. હોરી૦ ૪

હોરી.

ચાચર ખેલ હોરી, બેઠી શીર અંબા મોરી. ચાચર. ટેક.
જોગણીયો સબ ધાઇ આવે, આયે બહુચર મોરી. આ.
આયોહી ફાગણ ધુંમ મચાઇ, કેસર ગાગર ઘોરી;
લાયે સબ અંગપર ઘોરી, ચાચર ખેલ હોરી. ૧
આઇહે કાલી રંગ અંગ લાલી, સાથ બાવાંની મોરી. મૈયાસા૦
આયે સિંહાસનપર બેઠી મઇયા, આશ ધરે સબ તોરી;
હાથ ગુલાલકી ઝોરી, ચાચર ખેલ હોરી. ૨
આઇ તુળજા અષ્ટભુજાઇ, નેત્ર અમ્રત ઝરોરી. દેખો મૈયા૦
આયે દુષ્ટ સાર્મીમાં વંરે, પાગે નાંખે મઇયા રોરી;
અરજ સબ કરે મન ગોરી, ચાચર ખેલ હોરી. ૩
શીર કંચનકી ગાગર ભારી, રંગહી બોહોત ભરોરી. મૈયારં.
હાથસાથે સબ પીચકારી મૈયા, એક એકપે દોરી;
જુવે સબ દેવહી હોરી, ચાચર ખેલ હોરી. ૪
વેદ વીરંચી ધ્યાન ધરતહે, મોહે સારી હર હોરી. મૈયાકુ,
ચરન કમળ પર છાજત પોતે, ભીજાઈ સારી અંગોરી;
મોહોપે સબ ડારોહે જોરી, ચાચર ખેલ હોરી. ૫
રંગ રંગીલી સબ અંગભીજી, સારી ચુંદડીયા ભીજેરી. દેખોમૈયા.
અણવટ વીછુંવા પાયે ઘુઘરીયાં, નાચે નૌતમ લેરી;
આંખ ભર રંગ ભીજેરી, ચાચર ખેલ હોરી. ૬

હોરી કે દીન આનંદ પાયો, દરશણદ્યો માત મોરી. મૈયાદ.
આ સબ એલ મચ્યો ચાચરમે, ચરણ ધરૂં શીશ તોરી;
કરૂણા કરો માત હમેરી, ચાચર એલ હોરી. ૭
સિંહાસનપર આપ બિરાજો, સ્નાન કરી સબજોરી. મૈયા.
પુજન કાજ સબ ધાઈ આવે, પાર ન પાવે કોઈ;
રહ્યા સબ મોહી મોહી, ચાચર એલહોરી. ૮
ગુણ ગાયે ઉમંગ નરે નારી, ધ્યાન ધરે કરજોડી. મૈયાધ્યા.
સનમુખ આઈ ગરબા ગાવે, શક્ત રેહે આશ તોરી;
અંબા કે લાલ વહાલ કરોરી, ચાચર એલ હોરી. ૯

હોરી.

શિવશંકર એલ હોરી, સંગબેઠી ઉમીયા ગોરી. ટેક.
ફાગન આયો હે શિવશંકર, ઉમંગ બોહોત કરોરી. શીવજી.
ધ્યાન ધરતહે વેદ વીરંચી, આશ રખે મન તોરી;
જટાબીચ ગંગા ધરોરી, શીવશંકર. ૧
ચુવા ચુવા ચંદન ઓર અરગચા, કેસર ગાગર ભરોરી. શીવ કે.
ભરી પીચકારી હાથ લીયેહે, સનમુખ મૈયા દોરી;
એલત મન આપહી હોરી, શિવશંકર. ૨
અબીલ ગુલાલ ઉડતહે અંગે, ભભુત રૂંઢમાળા ધરોરી. શીવ.
બાજત તાલ પખાજ ઝાંઝરે ડફ, ઘંટા નાદ કરોરી;
પીયે સબ ભાંગહી ઘોરી. શિવ. ૩
આક ધંતુરા પીયે સબ સાજન, ગાવતે હોરી નારી. શીવ.
ડાક હીડમરૂ સાથહી બાજત, રીઝવત હે ત્રિપુરારી;
હટકેશ્વર હે શુભકારી. શિવ. ૪
એ સબ રંગ રચ્યો હે જંગલમે, સાથે ભુત ગણકી ટોળી. શીવ.
એ સબરંગ ગાવે મંદીરમે, ગાવે સુણે પાડે તાળી;
એ સો શિવ શેવા નિહાળી. શીવ. ૫
સુરીનર મુનીવર ધ્યાન ધરતહે, તિન લોક શુભકારી. શીવ.
આશ ધરો સબ ઉરમે પાઈ, હોરી મન રંજન પ્યારી;

અબધુત મંગળકારી. શીવ. ૬
આશ ધરો ઉરમે મતવાલે, શિવ શકિત પીતા માઈ;
અંબાનો બાલ આનંદ ગુણ ગાવે, કૈલાશમે અનંદ કરાઇ,
ઊરે આશ રખીયે ધાઇ. શીવ. ૭
મોક્ષ દિયતહે ધ્યાન ધરતનકુ, શિવહે અ.લોકીક ભારી. શીવ;
આધી વ્યાધી દુર કરતહે, નિજજન રોહા મન ધારી,
જેજે બોલો શ્રી ત્રિપુરારી. શીવ. ૮

હોરી.

નારાયણી હોરી ખેલન આઇ. ટેક.

ફાગન આયો મઇયા મોરી, ચાચર ધુંમ મચાઇ. દેખો મૈયા ચા.
સબસખીયન મીલ સાથે બેઠે, સબપટરાણી આઇ;
અંબા સાથ દુર્ગા પાઇ. નારાયણી. ૧
કાળીબાળા ત્રિપુરા બહુચરી, વેહેરાઇ પીતાંબરી લાઇ, દેખો મૈયા વે.
ઇંદ્રાણી અનપુરણા આકે બેઠી, જવાળા મુખી દેખપાઇ;
કેસર સંગ ગાગર લાઇ. નારાયણી. ૨
તારા આશ પુરી તુળજા ભવાની, બ્રહ્માણી રૂદ્રાણી પાઇ. દેખોમૈયા બ્ર.
એક એકપે દોરી આયે, હાથ લીની પીચકારી;
એશી શબ ધુંમ મચાઇ. નારાયણી. ૩
ચંડી ચામુંડા રંનાદે દેખી, આઇ લલીતા માઇ. દેખો મૈયા આઇ.
ત્રિપુર સુંદરી મનમે પાવત, સરસ્વતી સાથ બોલાઇ;
આઇ સબ ચાચર માઇ. નારાયણી. ૪
પાન ભરી પીચકારી મોરો, એક હાથ ઝોરી લાઇ. દેખો મૈયા;
અબીલ ગુલાલ ઉડાવત અંગપે, જોગણીયો કું બોલાઇ,
આઇ ખોડીયાળ અજાઇ. નારાયણી. ૫
બ્રહ્મા વેદ પઢે તોરે આગે, કાનડ બેન બજાઇ, દેખો સબ;
નારદ ગાંન કરે તોરે આગે, શંકર ધ્યાન ધરાઇ,
યોગણી સબ ધાઇ આઇ. નારાયણી. ૬
નવ દુર્ગા હે મનમે પ્યારી, વિનતી કરૂં ઉરલાઇ, દેખો મૈયા;

સિંહાસન પર જાકે બેઠી, ખડી રહી સબ માઈ,
આજ્ઞા દીસબકુ પળાઈ. નારાયણી. ૭
એ સબ રંગ રચ્યો ચાચરમે, ઉદો ઉદો મન માઈ, દેખો મૈયા;
આશ રખો નર નારી મનમે, શિવ શકિત પીતા માઈ,
રહો શીરપે મા આઈ. નારાયણી. ૮
સતયુગ દ્વાપર ત્રેતાયુગમાં, દેવાકુ દુઃખ પળાઈ, જુવો સહુ;
ઉનકા દુઃખની વારણ કરકે, દુષ્ટ અસુરકુ મરાઈ,
આગના લેકે કલયુગ પાઈ, નારાયણી. ૯
આ સબ મૈયા હરનીશ ગાવું, એક દીન ચાચર આઈ જુવો સબ એ;
શ્વેતાગીરીમે આપ બિરાજો, મૃત્યુ લોકમે પાઈ,
નાગરે સબ મન ગાઈ. નારાયણી. ૧૦
એશી મહયા ચારો દીશામે, રક્ષા કરે બેઠાઈ, દેખો સબ રક્ષા;
ભુમીપર સબ પ્રાણીહી શેવા, આદ્ય અનાદ્યહે માઇ,
અંબાકુ લાલે વધાઇ. નારાયણી. ૧૧

ગરબી.

સમરૂ સદા ભરપુર. એ રાગ.
અમ ઘેર આવોને આજ, વાણી તારી પ્રેમ વદુરે મા ટેક.
આરાસુરમા સુરપતી બેઠી, ચુવાળ બહુચર મા,
સિંહ કુડ કુટ ચડારે મા, અમ ઘેર. ૧
પાવા મા પાદશાઇ બીરાજો, દક્ષણમાં તુળજાય;
વહારે વેલી વળી વળારે મા, અમ ઘેર. ૨
કરૂણા કરી મા કષ્ટજ કાપ્યા, દેવાની રાખી લાજ;
અસુરને રણ મારારે મા, અમ ઘેર. ૩
નમી અંબાને લાલજ વિનવે મા, સહુને કરજો સાહ્ય;
ગાયે દાસ ચરણે પડીરે મા, અમ ઘેર. ૪

ગરબી.

ગોકુળાયે લઇ ચાલોરે, હરી ઓધવ રાજ હમને. એ રાગ.
કુંમ કુમ પગલે પધારોરે, અમ ઘેર આજ અંબે. ટેક

દીન દીવાળીનો આજ છે અંબે, પ્રેમધરીને પધારોરે. અમ. ૧
કૃપા કરીને માજી કારજ કરવા, આવી મનમાં વિચારોરે. અમ. ૨
સકળ સાહેલીઓ સાહ્ય કરીને, કુળ મંગળ સુધારોરે. અમ. ૩
અંબાને બહુચર કાળી કલ્યાણી, અજાઇ અંન પુર્ણ ધારોરે. અમ. ૪
નારાયણી નવ રજની મહાલી, દસેરે દેવી બીરાજોરે. અમ. ૫
કુંમ કુંમ કેસર અબીલ ગુલાલે, અરગચ્યા ઉડાવી રમાડોરે. અમ. ૬
આનંદ ઓછવ આજ હમારે, પારણા મહોલે બંધાવોરે. અમ. ૭
બ્રહ્માને વિષ્ણુ શિવ સહુ પુજે, સકળ મળી તમ પારોરે. અમ. ૮
વિપ્રભોજન માજીકરોને આગણ્યાએ, આશીશ દેવા પધારોરે. અ. ૯
નાગરે નવરા લોક નમેછે, પ્રતી પાલણ પરવારોરે. અમ. ૧૦
અંબાને લાલ વહાલ કરી શેવો, સફળ થાય જનમારોરે. અમ. ૧૧

ગરબી.

ધન અંબેમાત, મોટી તુ ભવાંનારે જુગમાં જાણી. ટેક.
માજી અશાડે આરાસુરમાં, માજી બેઠાછો ચોળાપડમાં;
ચાચરમાં અંબાછો ભડમાં. ધન અં૦ ૧
માજી શ્રાવણમાં સનમુખ આવે, નરનારી નાગર સહુ બાવે,
સંગવી થઇ સંગ તારો લાવે. ધન અં૦ ૨
માજી ભાદરવે ભડ ગાજોછો, સિંગાસનપર બીરાજોછો,
શેવકના શીરપર છાજોછો. ધન અં૦ ૩
માજી આસોએ તુ અલબેલી, ચોસઠ માહી તુ બને પેલી;
ગાવા ગરબે થાયે તુ પહેલી. ધન અં૦ ૪
માજી કારતગે કાળજ ટાળોછો, તારા છઇયાઓને ઉગારોછો;
તન મન અલબેલી પાળોછો. ધન અં૦ ૫
માજી માગરે મળવા મન ગાંડું, વચે પાપનુ પડીયુછે આડુ;
મારી નાખો દુષ્ટનુ ધાડુ. ધન અં૦ ૬
માજી પોસે પામરને પાળો, મારા વેરીઓને મા ટાળો;
પુરવના પ્રાશ્ચીત તમે બાળો. ધન અં૦ ૭
માજી માહે મન મળવા ચાહુ, અંતરગત રૂદયામાં ચાહુ;

માજી અમ્રત રસમાં હુ નાહુ, ધન અં૦ ૮
માજી ફાગણે ફાગ રમે બાળા, રમ તે જોગણીયો કરે ચાળા;
ઉડાવે રંગ અતી મદ પ્યાલા, ધન અં૦ ૯
માજી ચઇતર ચીંતાથી ડરતા, માજી મતવાળા તુજથી ડરતા;
માજી ઉદો ઉદો કરીને ફરતા, ધન અં૦ ૧૦
માજી વઇશાખે વહારે વળીયાં, મહંમાયા મુનખમાં કળીયાં;
નવખંડમાં દુઃખ તમથી ટળીયાં, ધન અં૦ ૧૧
માજી જેઠે વેઠ હમે કરીયે, અવસાને આવીમાં ઠરીયે;
માજી શેવકની વેઠ પુરણ ભરીયે. ધન અં૦ ૧૨
પુરણ માસે પુરણ થઇને, અષ્ટમાસિદ્ધ નવનિધિ દઇને;
અંબાના લાલને જાઓ આશીશ દઇને ધ.૧૩

ગરબી. રાગ કાફી.

વિકરાળ રૂપેરે, મહિષાસુર મારયો; રાજા દેવ રૂપેરે મારકંડને તાર્યો. ટેક.
વિકરાળ થઇ બંડાસુર આવ્યો, દેવોને અતિ દુખ દીધાં;
ઇંદ્રાસન ઉપર જઈ બેઠો, નારદે કામજ કીધાં.
બંડને ભમાવ્યોરે, બાળા વેશે અસુર માર્યો. વિકરાળ. ૧
રાજા વૈશ્ય વરેજ આપ્યો, દીન દયાળી માત.
મેધા રૂષીને જ્યારે આશ્રમ ગયા હતા, દુઃખની સુણી વાત;
અંબામા ઉપાર્શીરે, રાજ વૈશને તાર્યો. વિકરાળ. ૨
મહરષિ મુનીએ, તેમજ કીધું, જગદંબાનું આજ;
ચંડમુંડ રક્ત બીજને રોળ્યા, સજી આયુધ સહુ સાજ;
શુંભ નિશુંભ માર્યારે, જગ વિશ્વ બધ પાળ્યા. વિકરાળ. ૩
મહિષ મારી આરાસુર આવ્યાં, શ્વેતાગીરી તજી માય;
બ્રહ્મા વિષ્ણું શીવજી પાળ્યા, યોગણી ગરબા ગાય;
મંડપ માંહે ગાતારે, બાળક લાલજી તારો. વિકરાળ. ૪

વિપત્તીનો વિલાપ.

આબુને વેહેલીરે અંબા તું આબુને વેહેલી. એ રાગ.

શરણ આવ્યો રે માજી હું શરણ આવ્યો, કૃપા કરો પરમેશ્વરી હું શરણ આવ્યો; અપરાધ મારો ક્ષમા કરો માજી શરણ આવ્યો;
દુઃખ દાવાદળ સહુને મઇયા શરણ આવ્યો. ટેક.

અમદાવાદથી ચાલી આવ્યાં, આવ્યાં નદીની તીર;
નિશાન મઇયા તારૂં ફરકે, આવ્યાં સર્વે ધીર. માજી. કૃપા. અપ. ૧

સંવત ઓગણીસ ચોતરીસામાં, રૂડો શ્રાવણ માસ;
કૃષ્ણ અષ્ટમી બુધવાર સારો, માજીની રાખી આશ. મા. કૃ.અ. ૨

સાબર તીરેથી સંગજ ચાલ્યો, આવ્યા કુંડાશણ ગામ;
સુખ શાતાથી સરવે આવ્યા,ધરો મઇયા તાહારી હામ. મા. કૃ. અ. ૩

આછી આછી વૃષ્ટી થાય, સંગ બહુ અકળાય;
માણસા ગામની વાટ મધ્યે, પાણી અતિશે ભરાય. મા. કૃ. અ. ૪

આકુળ વ્યાકુળ થાય સરવે, ઉતારો પાણી પાર;
ચરાડા પછી કુકડવાડું, તે ગામમાં પાણી અપાર. માજી. કૃ. અ. ૫

આ દુઃખનો માજી પાર નહીને, ધાઓ અંબે માત;
ઉભો ઉભો સંગ અરજ કરેછે, સુજે નહી કાંઇ વાત. મા. કૃ. અ. ૬

અપાર વૃષ્ટી થાય રેણમાં, વાહારે આવો નિજ માય;
પ્રાશ્ચિત સર્વે પ્રજા કરી, આ દુઃખ નવ ખમાય. મા. કૃપા. અપ. ૭

ત્યાંથી ચાલ્યાં આવ્યાં માજી, ગાંમ કડા સુભ સાર;
બેઠીછે મહંમાયા પોતે, ક્ષમા કરો આ વાર. માજી. કૃપા. અપ. ૮

આશા પુરેછે માજી પોતે, પારણાં બંધાવે દ્વાર;
અદભુત મઇયા સ્વરૂપ તારૂં, મે જોયું પ્રેત્યક્ષ સાર. મા. કૃપ. અ. ૯

વીસનગરને વડનગર, વચે છે ગુંજા ગામ;
ત્રણે ગામનું પાણી એકઠું, સુજે નહી કાંઇ હામ. મા. કૃપા. અપ. ૧૦

કઇલાશ વાશી સંકર બેઠા, હટક મણી શુભ સાર;
નાગરોની ઇષ્ટ પોતે, ઊતાર્યા મેઘની પાર. માજી. કૃપા. અપ. ૧૧

અરજ સુણી સંકરજીએ, દુઃખ રાખ્યાં પોતે પાસ;
દાસ ઉપર દયા રાખી, સહુએ ધરી એની આશ. મા. કૃપા. અ. ૧૨

માહાદેવજીએ આજ્ઞા આપી, સુખી થવા સહુ જંન;

અરજ સુણી વહારે આવ્યાં, થયાં ખુશી રાત દીન. મા. કૃ. અપ. ૧૩
વડનગરથી આવ્યા સરવે, માજી શરણે જાય;
મહૂંમાયાએ દુઃખ નિવાર્યું, સુખી કરી આ કાય. મા. કૃપા. અપ. ૧૪
કૃપાસિંધુ કૃપા કીજે, આવું કષ્ટ ન દેશો કાય;
આશ પુરો આ નાગરી નાતને, સહુ આવી નમે પાય. મા. કૃ. અ. ૧૫
દાંતા મધ્યે રાણો છાજે, દ્વારે સઉએ જાય;
રાણાજીયે બહુ દુઃખજ દીધુ, સંગ સહુ અકળાય. મા. કૃ. અપ. ૧૬
આખો દીવસ વહીગયો ને, ભુખ્યો રહ્યો સહુ સંગ;
કૃષ્ણ પક્ષની ચતુર્દશીએ, થઈ ગયા સહુ પતંગ. માજી કૃપા. અપ. ૧૭
હવન કરવા માજી કેરો, સનમુખ જઈને ત્યાંહ;
ઉદાશ થયા સર્વે સજન, મંન ઉતરી અંબા ત્યાંહ. મા. કૃ. અપ. ૧૮
દાંતાથી ઉચકીને લીધો, જ્યાં બેઠી અંબેમાય;
સંગ પેહેલા માયે દરશણ દીધાં, ઉમંગ અંગન માય. મા. કૃ. અપ. ૧૯
પાતીક સર્વે ટાળી નાખી,હવન કરાવ્યો રાત;
અડધી રાતની નૌબત વાગી, સંગ આવ્યો સહુ જાત. મા. કૃ. અપ. ૨૦
પ્રાતુસકાળે પુજન કીધુ, ઉમંગ ઉરન માય;
ભુખ ત્રશ નીંદ્રા ત્યાગી, સાંજ સવાર થાળો થાય. મા. કૃ. અપ. ૨૧
આરાસુરમાં અંબા બિરાજો, પુરવછો મહાકાળી;
દક્ષણ માતા અષ્ટભુજા, ચોવાળ બહુચર બાળી. મા. કૃપા. અપ. ૨૨
મ્હેર કરી મહૂંમાએ. ત્યાં ચાચર મધ્યે ગાય;
ઉદો ઉદો મુખ ઓચરે, નાચે કુદે ગાન તાંન થાય. મા. કૃ. અપ. ૨૩
હેલીવાર ઉગારી લીધા, કૃપા કરીને માય;
ભવો ભવ હુ પારે આવું, જ્યાં સુધી રેહે આ કાય. મા. કૃ. અપ. ૨૪
ચાચર મધ્યે આપ બિરાજો, દક્ષણમાં ખોડિયાળ;
વામાંગે ગણપતી બીરાજે, શિવ સામા બટુકબાળ. મા. કૃ. અપ. ૨૫
માનસરોવર તીરે બેઠી, વડીલ અજાઈ માત;
આશ પુરે છે શેવક જનની, કોટેસ્વર કૈલાશ. માજી. કૃપા. અપ. ૨૬
સરસ્વતીની તીરે માજી, આવે છે સહુ દેવ;
બ્રહ્માદી ઇંદ્રાદી સરવે, કરે છે માની શેવ. માજી. કૃપા. અપ. ૨૭

ચારે જુગે આપ બિરાજો, શેવક જન પ્રતિપાળ;
ઘોળા ગઢથી ચાલી આવ્યા, ક્ષણુ ના લાગો વાર. મા. કૃ. અપ. ૨૮
કાલો ગેલો થઈને ગાવું, પાળો અંબેમાત;
અરજ સુણો આ ઘડીએ, સાંભળો દુઃખની વાત. મા. કૃપા. અપ. ૨૯
ન્યાહળોને નિજદાસ આવી, પાલવ તારો સાય;
એક વાર હું અરજ કરૂંછું, નરે નારી સરવે ગાય. મા. કૃ. અપ. ૩૦
ચરણા ચોળી સાડી બીરાજે, ઝરે છે અમ્રત કાય;
એ માજીને જનમ ધરી જન, એક વાર જાતે જાય. માં. કૃપા. અપ. ૩૧
ઉઠો ઉઠો મન ચોચરીને, ધરૂંછું તારી આશ;
નાગર સહુજન અરજ કરેછે, બાળાને રેહેજો સાહય. મા. કૃ. અપ. ૩૨
ભટજીયે કરૂણા નવ કીધી, અરજ સુણી નહી મન;
આકુળ વ્યાકુળ થાય સરવે, શિર બેઠી અંબા તન. મા. કૃ. અપ. ૩૩
એક વાર સહુ જંન મન, બોલો જે અંબેમાત;
ત્રીપુર સુંદરી મનમાં ગાજે, અખંડ રાખો આ જાત. મા. કૃ. અપ. ૩૪

વસંત તિલકા છંદ.

પ્રણામ.

શ્રી અંબિકા શિશ ધરૂ ચરણે તમારે;
બાળા ભવાંની ભજવા ઉરમાં હમારે;
નિત્યે ભજુ હરનિશા સમયે હું નામ,
શ્રી ચક્રબિંદુ ત્રિપુરેશ્વરી ને પ્રણામ. ૧
કાળી કૃપાળી કરૂણા કરજે તુ આજે,
અષ્ટી વિશે અતિ કર્યા વિઘનો પરાજે;
કલ્યાણ થાય જગમાં અતિ હર્ષ કામ. શ્રીચ. ૨
કામેશ્વરી તુ કપિલા કમલાજ ધાત્રી,
સિધેશ્વરી શિવ દુતી લલીતા છે માત્રી;
પામુ પરાત્પપર પદે અતિ હું વિરામ. શ્રીચ. ૩
ચંડી નમુ ચરણ આ નવ દુરેગાને,
જ્વાળા મુખીજ સચરાચરે મારે ધ્યાને;

તારા સદા સરસ્વતી સતી સર્વ ઠામ. શ્રીચ. ૪
શિંહાસને પુરણ આ પદવી પ્રમાણુ,
પાદાર વિંદ કરી સત્ય હું ચિત્ત આણું;
હેવિ ગિરેશ ત્રિપુરેશ્વરી આત્મ રામ. શ્રીચ. ૫
સાનિદ્ધ સત્ય વદિયા પરી બ્રહ્મદેવ,
શક્રાદિ આદ્ય કરતા હરનીશ શેવ;
પ્રાણી પશુ કરગરો ધરીરેજ દામ. શ્રીચ. ૬
સર્વે સ્થળે વશિ રહ્યા જગદંબ આજે,
ત્રિલોક પાલણ કરી જગમાં બિરાજે;
ભક્તોનુ પાલણ કરો અતિ સર્વ ઠામ. શ્રીચ. ૭
સંસારમાં સકળ મંગળ કાર્ય થાય,
સંકષ્ટ વિઘ્ન ભય દુઃખ સમસ્ત જાય;
રાખુ નિરંતર ચિતે બહુ તારી હામ. શ્રીચ. ૮
સંધ્યા સમે જપ જપે ધરી મૂખ પાઠે,
બાલાજીએ સ્તુતિ કરી ભણી શ્લોક આઠે;
અંતે મળે સમિપ મુક્તિ તણુજ ધામ. શ્રીચ. ૯

ધ્યાન.

અંબા ન જાણી ભગતી અતિસે તમારી,
તારા વના જડ છે દેહ મિથ્યા હમારી;
હેવી પરાત્પર વિશાળ છે શક્તી માને,
માતા પિતા શ્રી જગદંબ ધરીએજ ધ્યાને. ૧
જે પૂર્ણ ઈશ્વરી ખરી નિજ શકિત યોગે,
ઉત્પન્ન વિશ્વ કરી તુ થકી છે વિયોગે;
દેવો તણી ગતિ મતિ ખરી છેજ માને. માતા. ૨
જેના મહાન મહિમા નહિ કોઈ પામ્યા,
ઉત્સા કરી રૂશી મુની મનથી વિરામ્યા;
જેને બળે પરમ તત્વ રહ્યુજ છાને. માતા. ૩
છો નિત્ય મુક્ત અતિ સુદ્ધ વિબુધ માતા;

સર્વથી પાર પરિ પૂર્ણ હમેજ થાતા,
જેને અનેક રચના રચિકેજ પાંને. માતા. ૪
દેહો તણી કર્તી તમે સઘળી નિહાળો;
સર્વે રહી પ્રથક શ્રષ્ટિ સમસ્ત પાળો,
આ સર્વ દેવ સરજ્યા કરી ભાવ નાને. માતા. ૫
તુ સર્વ માત અવિકાર અનાદિ દેવી,
શક્રાદિ દેવ મણિને તમનેજ શેવી;
મારયોજ દૈત મહિશાસુર રાંત રાંને. માત. ૬
સ્વર્ગાપ વર્ગ સુખ સન્મતી શાંતિ દાતા,
આ મ્રત્ય લોક મહીંછો અતિ સત્ય ત્રાતા
શરણાગતો પ્રતી કરો કરૂણા કૃપાને. માતા. ૭
ભક્તોનુ કાર્ય કરવા અતિશિઘ્ર થાઓ.
વંદો કરૂ સ્મરણ હુ ઉર ભાવ લાઓ;
આધાર આશ્રય કૃપા નિધિ સત્ય દાંને. માતા. ૮
એકાગ્ર ચિત્ત થકી ધ્યાન ધરૂં હું તારૂ;
કલ્યાણ મંગળ કરો સઘળુ હમારૂ;
પાયે પડી કરગરે અતિ આવશાને. માતા. ૯
પુરાંજકરો હવ તમે સુભ સર્વ કામ;
સાષ્ટાંગ માત તમને કરીએ પ્રણાંમ,
માગુ ક્ષમાજ શિર રહો બાળાજી ધ્યાને. માતા. ૧૦

વસંતતિલકા છંદ.

શ્રી માત ઈશ્વરી દિસે જગત નિવાસ;
પાદારવિંદ નમુ દેવિ તને હુ દાસ,
નિત્યે નરંતર કરૂ સ્તુતિ પ્રાર્થનાઓ;
શ્રી અંબિકા જગ વિશેજ પ્રસંન થાઓ. ૧
તારો અપાર મહિમા નહિ કોઇ પામે,
વાણી સહીત મન વેગે સહુ વિરામે;
તારા અભેદ્ય પટમાં નહિ કલ્પનાઓ. શ્રી. ૨
તારી કૃપાથી ગિરિ પંગુ ચડેજ પ્રાણું;

તારી કૃપા થકી વદે વિભુ ભુક વાણી;
તારી કૃપાથી જગમાં સઘળી વિદ્યાઓ, શ્રી. ૩
મારા કુકર્મ સઘળા તમને વિદિત,
વિસ્તાર માત કરવો નહિરે ઘટિત;
કારૂણ્ય ભાવથિ કરો કરૂણા કૃપાઓ. શ્રી. ૪
લજ્જા રહિજ સઘળી મતિ હાથ તારે,
મારો નિભાવ કરવો અતિ અંબેમા રે;
તારા પ્રસાદ બળથી ભયના અભાઓ. શ્રી. ૫
તુ નિત્ય એક અજ ઇશ્વરી લોક પાળ,
બુદ્ધિ પ્રકાશક તને નમુ સર્વ કાળ;
ટાળો કૃપા કરી બધી દુર વાસનાઓ. શ્રી. ૬
જે જે અહી અતિ સુખો બહુ પ્રાપ્ત થાય,
તે સત્ય તારી સઘળી કરૂણા જણાય;
સદ્ભક્તની પુરિ કરો બધિ વાંછનાઓ. શ્રી. ૭
વિદ્યા વિવેક મતિ સંપતિ સર્વ આપો,
સંભાળ મારી કરિ સંકટ સર્વ કાપો;
દ્યો ધર્મ કર્મ કરવા શુભ સુચનાઓ. શ્રી. ૮
સંપૂરણુ પ્રેમ કરીને ઉપકાર કીધો,
આ મૃત્યું લોક મહિ માનુષ દેહ દીધો;
બાલાજીનેજ ચરણુ મા રાખી નિભાઓ. શ્રી. ૯

ભુજંગી છંદ.

ગણેશાધિને આવીને શિશ નામુ, નવનિધિ રિદ્ધિ બહુ સિદ્ધ પામુ;
અહો વક્ર તુંડા વતારં પધારો, નમુ અંબિકા માત શ્રીજી ઉગારો. ૧
નમી માજીનુ ધ્યાંન રૂદેજ ધારો, કરૂ કલ્પના આવીને પાસ તારી;
હરો પાપબુદ્ધિ હમારીજ તારી, નમુ અંબિકામાત શ્રીજી ઉગારો. ૨
કરૂ કલ્પના તાહરી માત આજે, બધા વિશ્વમાં માત તુ બહુ ગાજે;
કરે દેવ ઉદ્યોગ આજેજ તારો, નમુ અંબિકામાત શ્રીજી ઉગારો. ૩
વદે વેદ વિષ્ણુ શિવજી પ્રભાતે, વિરંચિને નારાયણી તુંછે માથે;

થયા તેજ શક્તિયે પ્રત્યક્ષ પારો, નમુ અંબિકામાત શ્રીજી ઉગારો. ૪
ગિરિમેરૂથી પરવર્યા દેવી માજી, બિરાજ્યા હિમઆસને આપ રાજી;
પરાદેવિયો આવીને કામ સારો, નમુ અંબિકામાત શ્રીજી ઉગારો. ૫
દિસો શ્વેત વર્ણે સહસ્ત્રસ્વરૂપં, ઉરે ત્રિપુરા અંગ અમ્રતકુપં;
શરીરે હરો તાપ કાળ નઠારો, નમુ અંબિકામાત શ્રીજી ઉગારો. ૬
સદા આજ રાજેશ્વરી મા ભવાંની, ધરે ધ્યાન રાખો હવે આજવાની;
સમે આવી આ દુઃખ માજીનિવારો, નમુ અંબિકામાત શ્રીજી ઉગારો. ૭
વિનંતી કરે શ્લોક આઠે કરીરે, ગ્રહ ભુત મ્રત્યુ હવે લ્યો હરીરે;
નમે ચરણ બાલાજી પુત્ર બિચારો, નમુ અંબિકામાત શ્રીજીઉગારો. ૮

શિખરણી છંદ.

અહો માતા મારી, અનહદ ગતી તારિ દિસતી;
કરો કામો ભારી, નિજ ભગત દુઃખો મનધરી;
ગ્રહો પીડા એજે, અતી દહન તે દેહ કરતા;
નમું માટે અંબા, હરેનીશ તુને સર્વ નમતા. १
દીસોછો રૂપાળા, અવની સુરે માંહે તમખરાં;
રહ્યા તું આધારે, સકળ સુખ આપો અતીખરાં,
કૃપા તારી સારી, ત્રિપુર જગમાતા તમ થતાં. નમુંમાટે. २
તારા સારા દેવા, મન ગ્રહી રહીને સુખવતા;
પ્રકાશે સાકારે, ધરથી તમ લીલા જગવતા;
રચી કામી માયા, કંઈક પણ તે કામ કરતા. નમું માટે. ૩
સરીતા સિંધુઓ, નભ શશી રવો તેંજ રચેલા;
રૂડાં ધાન્યો પાકે, સકળ વિકળો સર્વ કરેલા;
લે અદ્ભુત રૂપો, નિજ ભગતના કષ્ટ હરતા. નમું માટે. ૪
ખરી માયા તારી, અતી સુખજ આપ્યાં જગ વિષે;
અતી માર્યા દેતો, સુત સુર તારામાં મન હીસે;
બેઠાં છો આસંને, ધરી ધનુષ્ય મા વાહારે વળતા. નમું માટે. ૫
અંન પુર્ણા માતું, બરદ કરીને અંજ ભરજે;
ત્રિપુરા બાળાતું, કર્જ હમતણાં માજી કરજે;

લલીતા કામાક્ષી, જીવ હમ નિભાવો સકળતા. નમું માટે. ૬
પુરણા બાણેશી, મુનીયો કળીકાળે કકળતા;
દુર્ગા તું કામાક્ષી, હળી મળી આદે દેવ-નમતા;
માતું વાહારે થા, અસુરે દળ રેહેજ દમતા. નમું માટે.૭
ભણી શ્લોકો આઠે, ચરણ કરજોડી નમું તને;
સુખ શાતા આપો, પુરણ ભક્તજમાં કરો મને;
કરે સ્તુતી બાલો, સુખ સન્મતી થાયે તમ થકાં. નમું માટે.૮

છંદ. કકાનો.

નિરાકાર નિરધાર નિરંજન, કલજુગમે દેખો માજી;
આશ રખુ મહંમાયા કેરી, ભગતનકુ રખતી રાજી. ટેક.
ગુરૂ ગણપતી મંગળ રૂપે, સારદાને સમરૂં મનમે;
માત સરસ્વતી મુખમે બેઠી, ગાવત હું ગુનહિ તનમે. ૧
કકા રૂપે માત કાળીકા, પાવાઘડ પર બિરાજતી;
કલ્યાણી કલી ક્રસ્ન રૂપહે, કામેશિ રૂપ ધરાવતી. ૨
ખખા રૂપે માત ખેચરી, ખપર મનમે ધરાવતી;
અરજ સુણકે ખોડિયાલ માજી, ખડગ ધરી રક્ષણ કરતી. ૩
ગગા રૂપે માત હે ગૌરી, ગંગા ગોમતી હે પ્યારી;
ગબર વાળી ગોખમે છાજે, ગાયાત્રિ જુગતી ન્યારી. ૪
ઘઘા રૂપે માતહે ઘોરી, અઘોરીકુ મન ચળાવતી;
ગરીબ ચાહે શરણ તુમારે. ઘોડા વાહન કરાવતી. ૫
ચચા રૂપે માત ચંડિકા, ચામુંડા ચંપક વરણી;
ચંડ મુડકુ ચોળી નાખકે, ચુંવાળ ચાચરમે ફરતી. ૬
છછા રૂપે માત છાનીહે, જુગતમે છાયા ધરતી;
છંમ છંમ છંમ ઘુગરૂ બાજે, છાની વાત નયણે વરતી. ૭
જજા રૂપે જવાળા મુખીહે, જોત જુગમે જગાવતી.
જગનનાથજી જીવન મુક્તહે, જાગી અસુરકુ ભમાવતી. ૮
ઝઝા ઝવેરા રૂપે બેઠી, ઘેર ઘેર અંબે માજી;
ઝાકઝમાળ હાંડી તકતા, ઝવેર જુમર સોરાજી. ૯

ટટા રૂપે માત ટેકસે, ટેક રાખો માજી મેરા;
ઠકોરખાના બાતહિ બાજે, ટાટ ભરે નઈવેદ ધરા. ૧૦
ઠાઠા રૂપે માંહે ઠમકે; ઠામ ઠામ નજરે દેખુ;
ઠમ ઠમ ઠમ ઠમ ગુઘરૂ બાજે, નાચતહે નયણે પેખુ. ૧૧
ડડા રૂપે માત ડુંગરમાં ડંકા હે ઉનકા ન્યારા;
ડીમ ડીમ બાજે ડકુહિ ડમરૂ, ડીંગ મુંડ ફરતે તેરા. ૧૨
ઢઢા રૂપે માત ગાજતી, ઢોલ દદામા હે સારા;
ઢાળ દેખી સબ શીર ઉપરે, ઢોરનકુ રક્ષણકારા. ૧૩
ણણા રૂપે માતહે રણમે, શુંભ નીશુંભ તે મારલીયા;
ઝણણણણણ ઝાંઝર બાજે, નારદ નાચતહે પઈયા. ૧૪
તતા રૂપે માત તુળજા, તોતળા હે તારણ વાળી;
તાતા મુખસે બોલે બાળક, ઉનકુ દેખતહે ન્યાળી. ૧૫
થથા રૂપે માત થીર હે, થાળ ભરી નઈવેદ ધરતાં;
થૈથૈથૈથૈ નાચે સનમુખ, થીર રહી મન ઉર ભરતા. ૧૬
દદા રૂપે માતા દેવી, દેવોકુ દુઃખ નિવારતી;
દરશન આવે દેશ દેશકે, ઉનકુ મંગલ કરાવતી. ૧૭
ધધા રૂપે ધુંધવાઈ, ધનુશધારી નામ ધરાવતી;
ધમ ધમ ધૅમ ધમ ધરતી ધ્રુજે, ધારણ શેવકકુ કરાવતી. ૧૮
ધધા રૂપે માત ધનુશ લઈ, ધોળાધડ પરવત બેઠી;
ધનુશ ધારી નામ ધારકે, ગામ નરોડામે પેઠી. ૧૯
નના રૂપે માત નરમદા, નારાયણી નાની મોટી;
નવદુરગા નવ ચંડી નામહે, નવ દીવશ નહી એ ખોટી. ૨૦
પપા રૂપે માત પાર્વતી, પિતાંબરી પુરણ દેખી;
પાંન કરે અસુર દળ હણતાં, પચરંગી નિશાન ઍખી. ૨૧
ફફા રૂપે માત ફગુવા, ફાગણમે હોળી ખેલે;
ફૂર ફુદડી ફરતી જાએ, ઉદો ઉદો મુખસે બોલે. ૨૨
બબા રૂપે માત બહુચરા, બાળા બગલા મુખીહિ;
બેર બેર બટુક મન કહાવે, બારમાસ મેર રખતીહિ. ૨૩
ભભા રૂપે માત ભવાની, ભકતી તુમારી સાચીહે;

ભગવતી ભવતારણી અંબે, ભુવનેશ્વરી મન જાચીહે. ૨૪
મમા રૂપેમાં મહંમાયા, મેહેર કરી આઇ સતયુગમે;
મારકંડ મનમાં જાચી, માત પાળતી કળજુગમે. ૨૫
યયા રૂપે માત યાદહે, રખો ઉરમે મતવાળા;
યાદ કરકે મનમે પ્યારે, પેહી રખો સબ શીરબાળા. ૨૬
રેરા રૂપે માત રેનાદે, રમઝમ કરતી ઉમંગ નારી;
રોહિણી રાણી રૂક્ષમણી રેવા, રાધિકા રમતી પ્યારી. ૨૭
લલા રૂપે માત લક્ષ્મીહે, વિસ્નુ મનમે રખતીહે;
લજા રાખે સબ ધન આપે, લાજ મુખ લખ લખતહે. ૨૮
વવા રૂપે વાંણી વેદ કહી, વાબ્ય કુંડ અમરીત કરતી;
વાગિશ્વરી વર આપે દેવકું, શેવકકુ શીરપર ફરતી. ૨૯
શશા રૂપે માત સારદા, શિવ શકતી મનમે સાગી;
શરણ આયકે આપ ખડાહું, મેહેર કરો મનમે રાગી. ૩૦
ષષા રૂપે માત શાક સો, પાક અમરેત થાળ ધરો;
શંખ નાદ આકાશે હોતે, ખાંન પાંન સબ ખાઇ કરો. ૩૧
સસા રૂપે માત સીતાજી, સરસ્વતી સુભ કામ કરો;
શેવક આયે શરણ તુમારે, સાંબ સાંબ શિર ઉર ધરો. ૩૨
હયા રૂપે હય ગ્રીવકુ, અભિવર શિર હાથ દીયા;
હાથી હથીયાર હાથ પકડકે, હંથ વાહની કામ કીયા. ૩૩
અયા રૂપે માત અંબિકા, આરાસુર અંગા બેઠી;
અજાવડહિ આદ્ય ઇશ્વરી, અકળ કળા નજરે દેખી. ૩૪
અયા રૂપે માત ઇશ્વરી, આદ્ય શકતી અનપુરણાહે;
અષ્ટ ભૈરવી અષ્ટ ભુજાઇ, ઇંદ્રાક્ષી દુઃખ હરણીહે. ૩૫
માત અંબિકા સકળ જુગમે, બેઠી ચારે દીશામે;
રક્ષણ કરતી દુષ્ટકુ હરતી, સંસાર રૂપી દરિયામે. ૩૬
વેદ વિરંચી વિસ્નુ શિવજી, ધ્યાન ધરે જુગદંબેકા;
નારદ શારદ મહામુની આદે, જપ તપ ધ્યાન ધરે ઉનકા. ૩૭

છંદ.

સબ સુરવાલે સબ મતવાલે, બેર બેર બોલો અંબે;

સદા કલ્યાંણી પ્રેમ પ્રણામી, આરાસુરમાં જે અંબે. ટેક.
યોગણી દેવી ગુણહી ગાવે, ગાંધ્રવ ગાંન કરે ઉનકા;
નાચત કુદત એસ્ત્ર ગાવત, તાલ મૃદંગ વાગે સુરકા. ૧
તાલ પખાજ વેણા જંત્રવાગે, ભેર બુગળ ઢોલ ઢમકા;
ઝણ ઝણ ઝણ ઝણ ઝાંઝર વાગે, ગંટા ઘડીયાળી રણકા. ૨
સારંગી તંબુરા વેણા, હરણાંખોકા નહી પારા;
નર નારી સબ મોહ પામતે, દુસરા નહિ સુજે આરા. ૩
ચરણા ચોળી સાડી બીરાજે, મુગટ અનોપમ શિર છાજે;
કલગી તોરા છત્ર કંચનકા, સિંગાસન બેઠી ગાજે. ૪
ગળે હાર હિરા મણિ મોતી, મુકતા ફૂળ દીસે કંઠે;
હિમ ઘરેણાં ઘણાજ શોભે, સ્વરૂપ અકળ કળા દીઠે. ૫
કાને કુડળ નાકે વેસર, અણવટ વીંછુવા પાએ ધરી;
બાહે બાજુ બંધબી બજોડા કડાં કરે ચુડીયો પહેરી. ૬
કલાં કાંગી વહેડ ને વીંટી, કપોલ બંદી સારીહે;
કમળ નેનને કાજળ છાજે, તિલક કપોળ કેસરીહે. ૭
ઝાલ ઝબુકે જુમણાં લેકે, સાંકળી તુશી હિમકીહે;
ગજ મોતનકી માગ બીરાજે, હોઠ ગાલપે ડપકી હે. ૮
સ્વરૂપ અનોંપમ જગમગ જોતે, રવિ ચંદ્ર નેનુ આગે;
મોહની રૂપે મોહ પમાડ્યા, અસુરકુ નાખ્યા પાગે. ૯
દશ ભુજા અસુરકુ મારકે, હાથલીયા સબ હથીયારા
સંખ ચક્ર ગદા પદ્મ બીરાજે, ચાપ પરીઘ ધરતે સારા. ૧૦
શિર ભુશંડી શુળ લીયાહે, ખડગ હાથુમે હેત્યારા;
ધ્યાન ધરો ઉરમે મતવાલે, રક્ષણ કરતી મેઘ ધારા. ૧૧
તિન લોકમે હે મહંમાય, ઈંદ્રપુરીમે એ છાજે;
ચાર ખુટ નવ ખંડ ભુમીમે, સચરાચર જુગમે ગાજે. ૧૨
એસી ભવાંની ભવ સાગરમે, આશ રખો શબ મન ઉનકા;
ગ્રહ ભુત અસુર સંકટમે, ધ્યાન ધરો જુગદંબેકા. ૧૩
ઘેલ ગાડે છંદ બોલતે, ગાવે સબ સારી શક્તિ;
નર નારી ઉમંગે ગાવો, ઉરમે કરો હરનીશ ભક્તિ. ૧૪

ગાશે સુણસે સાંભળસે કોઈ, ઉદો ઉદો મુખસે કેવે;
નાચત કુદત ભાવ ધરીને, ભુખાકુ ભોજન દેવે. ૧૫
માત પિતા એહે દુનીયામે, અરજ સુનીએ આઈ અંબે;
કરગરી કરગરી પાએ પડાહુ, દુખ નિવારો જુગદંબે. ૧૬
સુરતણાં મા વાહારે આવ્યા, ચંડ મુંડ નાખ્યો ચોળી;
રકતબીજ રકત રણમાં રોળ્યો, ધુંમર લોચન નાખ્યો રોળી. ૧૭
સિંહચડીમા ત્રિસુળ લીધુ, મહિષા સુરકુ માર દીયા;
શુંભ નિશુંભકુ માર માર કે, ખપર ખાંડા હાથલીયા. ૫૫
ચંડિ માત ચામુંડા દેવી, ઉદો ઉદો મુખથી ભાખે;
ફુલ તણી ત્યાં વૃષ્ટી થાયે, આકાશથી દેવા નાખે. ૧૮
દુંદભી વાગે નિશાન ફરકે, અંબ માડીકા;
નેન ભરી નજરૂસે દેખો, મે બાલક હું આઈ તુમકા. ૧૯
ભકત કાજ મા ધાઈ આવો, શિશ ધરૂ ચરણે તેરી;
મેહેર કરો મહંમાય આકે, નાવે ચોરાસી ફેરી. ૨૦
તું રખવાળી સકળ ભુવનકી, દયા ભાવ દીલસે દેખો;
સહાય સદા તુમ રખતા બાઈજી, ભાવ ધરી નજરે દેખો. ૨૧
મેહેર કરો તુમ ભોળી ભવાંની, દુઃખ દારીદ્ર તુમ હરતાં;
બહુચર અંબે તુ રખવાળી, બેર બેર તેરા ગુણગાતા. ૨૨
સહસ્ત્ર નામકા કલશ શીરપે, આશ ધરૂ જુગમે તેરી;
કૃપા સિંધુ મુજ કરૂણા કીજે, લાજ રાખો અંબા મેરી. ૨૩
સંવત એક નવ ત્રણ પાંચમા, ચૈત્ર માસ પુરણ માસી;
ભાનુવારમે અરજ કરૂ હું, શિવશકિત શ્રી ઉપાસી. ૨૪
જકત ત્રિપુરે ત્રિપુર સુંદરી, ભોળીભવાંની મુખલાયા;
જેજે અંબે બોલો પ્રાણી, રખાંયે બાલાપર છાયા. ૨૫
નાગર જાતે હુંછુ માજી, વડનગરો બ્રાહ્મણ જાણો;
ચાચર મધે દોડી આવું, ચમદામાં રહુ શાણો. ૨૬
માજી દાસનો દાસ બાલાજી, રહો શિરપર મા ગાજી;
નીરાકાર નીદધાર નીરંજન, કલજુગમે દેખે માજી. ૨૭

રાગ હાલારી. ગરબી.

બાળા તમો આસુર શીરાજ, ઘોળાધડ બીરાજોજી.
રૂડાં સરસ્વતીની તીરકે, કોમળ બેઠા ગાજેજી. ટેક.
વામે મોઘડી શરણાઇ, નાચંતાં લોક આવે છે;
શંગવો મોટા મોટા થઇ, સંગ માજીનો લાવે છે. બાળા. ૧
પચરંગી નીશાન ફરકે, વાજીંત્ર વાજે છે;
શણગાર તણો નહિ પાર, ઘોર શબ્દ ગાજે છે; બાળા. ૨
નાટા રંગ અતી થાય, ગાન તાંન થાય છે;
કરે કરૂણા અપાર, અમર પાંન પાય છે. બાળા. ૩
મોટા મોટા મુનીજન, માનું પુજન કરે છે;
હેવું જાણી સઉ જન, માજીનુ ધ્યાન ધરે છે. બાળા. ૪
હવન અર્ત થાય મોટા, ઘી ખાંડ દુધ પાકે;
શીફળ ચુંદડી હોમાય, બેઠી ખોડીઆળ નાકે. બાળા. ૫
પ્રાતસ કાળે ભટજી શેવે, મંદીર મંગળ થાય છે;
પુજન કરીને લોક, પોતાને ઠામ જાય છે. બાળા. ૬
મધ્યાંન કાળ સમે થાય, શેવક મંદીર આવે છે;
રૂડી કરીને રીત, માજીને ભોગ ધરાવે છે. બાળા. ૭
સાયંકાળ પુજન થાય, માજી લાડ લડાવે છે;
થાળ ધરી આરતી કરી, નાગરોને ખવરાવે છે. બાળા. ૮
શાવણ માસ સંગ ભરાય, નાગરલોક આવે છે;
ભાદરવાની બીજી ભરાય, ત્રિજી કતંગી કહાવે છે. બાળા. ૯
એ સંગ તણો નહી પાર, નાગરો સંગ લાવે છે;
શોભાનો બહુ સાર, નરે નારીઓ આવે છે. બાળા. ૧૦
દેવજ ગરજના થાય, બહુ વાજીંત્ર વાગે છે;
સઉ સંગતણો છે સાથ, અતિ ઉલટ જાગે છે. બાળા. ૧૧
માનશરોવરનો ઘાટ, મા અજાઇ બિરાજે છે;
મહાદેવ બેઠા આસ પાસ, માનશરોવરે ગાજે છે. બાળા. ૧૨
સામાં બટુક શિવ બેઠા, ભવ દુઃખને ટાળે છે;
છે પ્રતાપ માજી કેરો, પાતિક બાળે છે. બાળા. ૧૩

કોટેશ્વર કૈલાસે બેઠા, ત્યાં સરસ્વતી આવે છે;
દયા આવી દીલમાં આણી, સઉ મનમાં ભાવે છે. બાળા. ૧૪
વાવ્ય કુંડ માજી કેરા, પવિત્ર એહે બારે;
પાસે આરાસુર ગામ, અંબા માને નમે પારે. બાળા. ૧૫
આરાસુરની શોભા, કહિ નવ જાય મુખે;
માતાજીની પાદુકા પુજન, નાગર કરે સુખે. બાળા. ૧૬
મોટા મોટા મુની હધોરી, સરસ્વતી તીરે રેહે છે;
અંબા સામો ગબ્બર ગોખ, ધાંમ માજીનું કહે છે. બાળા. ૧૭
અંબા બહુચર કાળી તુળજા, ચારે દીશા બિરાજે છે;
શેવક જન સાહ્ય કરી, અખંડ શીરે છાજે છે. બાળા. ૧૮
બ્રહ્મા વિષ્નું શિવ આરાધે, નારદ ગાંન કરે છે;
ઇંદ્ર વેદ યોગણીયો સઉ, કરજોડી રેહે છે. બાળા. ૧૯
બાળા ત્રિપુરા શ્રી પાએ લાગુ; વિનવું હું તમને;
અંબાને લાલ કહે એટલું માગુ, કરૂણા કરો હમને. બાળા. ૨૦

માનશરોવરનો ગરબો.

માનશરોવર જઈ, સ્નાન કરી નમિયે;
મા આગળ હાજર થઈ, ચાચરમાં રમિએ. ટેક.
શ્નાનજ કરીએ દુઃખડાં ખોઈએ, માના ગુણલા ગાઇએરે;
પ્રાત કાળે અંબા નિરખી, માનશરોવર જઇયે. શ્ના. ૧
આદ્ય શ્થાનક મેરૂ ગીરીએ, ચાચર પરતો મોટોરે;
જનમ ધરીને આ દેહ આવી, એકવાર મંડપ લોટો. શ્ના. ૨
દેહ સુધ થાયે નીરમળ નીરે, શિવજી પુજો તીરેરે;
અંગે શુધ પાવન તતબર થૈ, અજાબ્ય જઈએ ધીરે. શ્ના. ૩
ચાચર મંડપ મધે આવો, બેઠાં અંબા માજીરે;
ત્રણ લોકનું તત્વજ એ છે, રેહે છે સરવે ગાજી. શ્ના. ૪
ગણપતી બેઠા માનીજ પાસે, શિવજી સનમુખ દીસેરે;
વહેરાઈ માતા બેઠા પોતે, માજી મનમાં હીસે. શ્ના. ૫
સનમુખ આવો વાવ્યજ રૂડી, નીર અમરત અતિ છાજેરે;

ભૈરવ બેઠા આડે પોતે, ગંભીર ગોખે ગાજે. સ્ના. ૬
ગબ્બર જાવો હેત ધરીને, સ્થાપન પોતે કીધુંરે;
અઘોરીયો તેમાં અગ્નિ રહે છે, તેનુ કારજ સીધુ. સ્ના. ૭
પેહેલે દરબાજે બેઠી મૈયાં, ખોડીયાળ ગડબ્બ ધારીરે;
રક્ષા કરે સહુ વાટ ઘાટમાં, દુષ્ટને નાખે મારી. સ્ના. ૮
આવો મંદિરે સનમુખ થઇને, માને પાવલે લાગોરે;
ચાચર આવી સનમુખ રહિને, મનવાંછિત ફળ માગો. સ્ના. ૯
કર જળ લટો લઇને જઇયે, માનસરોવર તીરેરે;
ગંગા જુમના સરસ્વતીથી, વધીયા અધીક નીર. સ્ના. ૧૦
માનશરોવર સારૂ દીસે, ધરમશાળાઓ અપારરે;
મ્હેર કરી શેવક જન ઊપર, બંધાવી છે વિશાળ. સ્ના. ૧૧
કોટેશ્વર કૈલાસે બેઠા, સરસ્વતનો વાસરે;
વિમળસાના દેહેરા કીનારે, રાખ્યા એધાણી કાજ. સ્ના. ૧૨
બંધાવ્યુંછે માનશરોવર, તાપીશંકરે પોતેરે;
આસપાસ શોભા અતી સારી, શિવજી બેઠા જોતે. સ્ના. ૧૩
સંગવી શાવણના કુબેરજી, ત્રીકમજી છે ભ્રાતરે;
દીસેછે અકલ અતી સારી, નાગરીનાત સુપાત્ર. સ્ના. ૧૪
શરોવરે સજીવન જળછે માયે કીવો વાસરે;
અઘોર શબ્દ થાયે ગરજના, ગંગાયે કીધો વાસ. સ્ના. ૧૫
સ્નાન કરે અંગ શુધિજ થાયે, અષ્ટ કોડ ત્યાં જાયરે;
ભવોભવના પ્રાશ્ચિત જાયે, માનશરોવરે નાહ્ય. સ્ના. ૧૬
વનતરૂવરે શોભા અતી સારી, શોભાનો નહિ પારરે;
બીલી પુષ્પ ફળ અતી શોભે, જોતા લાગે વાર. સ્ના. ૧૭
માને ચાચર ગાયે ગરબો, કરે પ્રદક્ષા માનારે;
અકળ કળા દીસે છે બાળા, વાત સુણે છે છાંની. સ્ના. ૧૮
ચારજુગ નવખંડમાં વ્યાપી, ત્રિપુરા રહિછે તનમાંરે;
શરોવરે કાંઇ નીર મળ દીસે, માજી રહે તેમાં. સ્ના. ૧૯
પ્રતિષ્ટા તે શરોવર કેરી, મંગળ શંકરે કરાવીરે;
માસ એકથી વિપ્રજ રાખ્યો, ફુલ ફળ કેળો વાવી. સ્ના. ૨૦

પાર ન આવે વરણન કરતા, અમ્રત રાખ્યું જળમારે;
મદત કરી દાંતા દરબારે, રૂડુ દીસે ગામ મા. સ્ના. ૨૧
ચાચર મધે ગાવો આજે, શ્રાવણમાસ ઉમંગેરે;
અંબામા બહુ લાડલડાવે, રે અતિસે રંગે. સ્ના. ૨૨
ભોળે ભાવે ભાવ ધરીને, માના ગુણલા ગાઉરે;
સુખી થઈ અંબાની પાસે, શ્રાવણ માસે આવુ. સ્ના. ૨૩
જેજે બોલો સ્નાન કરીને, ઉદો ઉદો નર નારીરે;
મનવાંછિત અંબાના લાલને, ફળ આપો મનધારી. સ્ના. ૨૪

ગરબી દેશી ફેર.

બેરનિયા લગરહી આંખરે, એ રાગ.

ચરન કમળ પર આશ રખુ, દુનિયામે ડંકા બાજેરે; ટેક.
વેદ વિરંચી પાર ન પાવે, શિવઅંગે મા છાજેરે;
અમર લોકુ આયે હે મઈયા, ઉનકે સીરપર ગાજેરે. ચરન. ૧
ચરન કમળમે શોભા હોગઈ, સિંગાસન બિરાજેરે;
દરશન આયે હમ પરદેશી, શેવકકુ મન સહાજેરે. ચરન. ૨
આશ ધરૂ દુનિયામે તેરી, અંબા ઉલટ કરાજેરે;
દુઃખ નિવારણ નમુ નારાયણી, ભજકે સંકટ ભાજેરે. ચરન. ૩
ડંકા અબધુત બાજ રહ્યા હે, દુશમન કરો પરાજેરે;
બાલાજી આયે શરણ તુમારે, હરદમ શીરપર છાજેરે. ચરન. ૪

ગરબી દેશી ફેર.

અંબાસે કામહે રે એ રાગ.

હુ પ્રણામ કરૂ કરજોડી, ચાચરમાં આવું દોડીરે. ટેક.
મેરૂ શિખર બિરાજો, દાંતા ડુંગરમાં છાજો;
શેવકના ઊપર ધાજોરે. હું પ્રણામ૦ ૧
શીરપર મુગટ મણી છાજે, મંડપમાં ઘંટા ગાજે;
સિંહાસનપરે અંબા બિરાજેરે. હું પ્રણા૦ ૨
માએ પહેરયાં સાળુ ચોળી, કેસરમાં મેહેલી બોળી;
રંગભેર રહ્યા રંગ રોળીરે. હું પ્રણા૦ ૩

અણવટ વીંછુવાછે પાએ, હિમ અંગે ઘરેણા સોહાએ;
અંગા અંગા લટક ન માયરે. હું પ્રણા० ૪
માજી રૂપ દીસેછે સારૂ, ચિત ભમર પેઠે ભમે મારૂ;
તમ વિના બિજુ લાગે ખારૂરે. હું પ્રણા० ૫
ત્રણ લોકમાં આપ બિરાજો, શેવકને સંકટે ધાજો;
રસ અમ્રત સહુને પાજોરે. હું પ્રણા० ૬
માજી અંગે બહુચર બાળી, તુળજા જોડેછે કાળી;
શ્રી ત્રિપુરા શિરપર ધારીરે, હું પ્રણા० ૭
વેદ વિરંચિ હરિહર ગાએ, તને શકાદી લાગે પાએ;
દરશણ કરે સુખી થાએરે. હું પ્રણા० ૮
માજી તારૂ માનશરોવર ગાજે, વન અજાઇ અંબા બીરાજે;
પાસે શંકર બેઠા છાજેરે. હું પ્રણા० ૯
મા કઇલાસે આજે જઇએ, નાહી સરસ્વતી જળ લઇયે;
આવી કોટેશ્વર પુજા કરીયેરે હું પ્રણા० ૧૦
ગણપતી ગજાનન દેવા, કરૂ પ્રથમ એહેની શેવા;
વહેરાઇ થઇ આવુ કેહેવારે, હું પ્રણા० ૧૧
શિવ સનમુખ ચાચર બેઠા, પ્રણામ કરિએ રહિ હેઠા;
ગબરમાં મૈં જઇ પેઠારે. હું પ્રણા० ૧૨
ગોખ ગબડ સનમુખ જોયે, અરટ ભઇરવ આશકા લેયે;
આવી ખોડીઆઇ અરજ કહિયેરે. હું પ્રણા० ૧૩
મંડપમાં ગંટા બાજે, શરણાઇ નોબત ગાજે;
પચરંગી નિશાન છાજેરે. હું પ્રણા० ૧૪
માજી શાવણ માસે હું આવુ, ગાંનતાન માજીનુ ગાવું;
કરજોડી માજીને સાહુરે. હું પ્રણા० ૧૫
જસવંતસિંગ રાજ કરેછે. માજીનુ ધ્યાન ધરેછે;
નાગર ચાચરમાં રમેછેરે. હું પ્રણા० ૧૬
નર નારી ગાએ ઉમંગે. વર્ષ એકે આવે સહુ સંગે;
નમી બાલાજી ગાએ સહુ સંગેરે હું પ્રણા० ૧૭

ગજલ.

સતારારે બુઝબુન નિપાયા યાર એ રાગ.

અંબેકુ યાદ કરો પ્યાજી, મત નહી કરના ન્યાજી. ટેક.
હરદંમ જાદે રખો મૈયા, સબિ હે ઉનકા છઇયા. અંબે. ૧
ગાફલ યારો રેહો નાહી, ધરો દીલમે રખો ચાહી. અં. ૨
પુરગકી હે ભવાંની માત, એ બેઠી હે સિંહાસન આપ. ૩
ભૈરવ બેઠે પકડ નિશાન, હાથુમે લીયા હે પાન. ૪
કરતા દેવ દીલુમે યાદ, ઇંદર જાદે વદતા દાદ. ૫
અસુરોકુ કીયા ડંડે, ચડી સિંહે કરે કુંને. ૬
મહિષ મારા અસુર બુરા, હુઆ હે દુષ્ટ અતી સુરા. ૭
ડુંગરમે તેરા ડંકા બજત, અંબેકા નાદ અતી ગંજત. ૮
બેઠી સિંહાસનપર આપ, દીખાયા રૂપ આપુ પરતાપ. ૯
સભા બેઠી ચાચર આઈ, મચાતા રંગ મહંમાઇ. ૧૦
સિંગાર સજે અતી અંગે, અંબે બેઠી દીસે રંગે. ૧૧
ગરૂડ બેઠી અંબે માજી, સેવકકુ રખતી રાજી. ૧૨
કાળી તુળજા ભવાંની હે, બાગા અંબે રેહેવાના હે. ૧૩
નમુ દુરગા નવે નારી, ત્રિપુરા જાગતી પ્યારી. ૧૪
નમુ આરાસુરી માતા, કરૂ સલામ મે કરો શાતા. ૧૫
તારે ચરણે ધરી કાયા, બાલાજી પર તેરી છાયા. ૧૬

ઠુમરી ખ્યાલ.

બતાદે સાનુ પંજાબ કીતની દુર એ રાગ.

લગાદે ચિત મૈયાકો મનમે આજ, સરત સબહી કાજ, લગાદે ચિત.ટેક.
આદ્ય અનાદ્યહિ આદ ભવાની, અમરોકિ રખતિહે લાજ. લ. ૧
મહિશ મારકે પ્રાક્રમ કીનો, આરાસુર આયે આજ. લ. ૨
સુરત દિવાની કાયા ભઇહે, બાલાકો કરીએ કાજ. લ. ૩

રાગ ઉપર પરમાણે.

હાંહારે ચિત અંબે ચરનમે લગા, ટેક.
મારકે મહિષ ગર્જના કીની, અસુર સબહી ભગા. હાંહારે ચિત. ૧

વેદ વિરંચી પારે આયે, દેવોકુ દીની જગા. હાંહાંરે ચિત. ૨
માજીકો નામહી ઉરમે લાવત, શીવજી મનમે ડગા.હાંહાંરે ચિત. ૩
જાકે ખડાહે સનમુખ બાલા,નહીં માજી મે ડગા, હાંહાંરે ચિત. ૪

ખ્યાલ. ૧

મે વારી જોબના મે લાગીલો એરાગ.

હરદમ પ્યારે, રખો મઇયા (બેવાર) ટેક.
આદ્ય ભવાની ભજમન અંબે, સકળ ગુણ મત દઇયા. હ. ૧
અમર લોકકુ અમર કરતહે, મંડપ નાચત છઇયા. હ. ૨
ગુનહી ગાઓ અંબેકુ મનમે, ચરનકમલ લે બલઇયા. હ. ૩
રંગ મંડપમે બાલોહી ગાવત, આવત નાચ કરેઇયા. હ. ૪

ખ્યાલ. ૨

ત્રિપુરા શ્રી ધરો દીલમે. (બેવાર) ટેક,
રાજગીરી બેઠ મેરૂશીખરે, આદ્ય આરાસુર ધામ. ત્રિપુ. ૧
દાંતા ડુંગર અદભુત છાજે, રાજ કરે જસ રંક. ત્રિપુ. ૨
સિંગાસનપર બેઠીહે મઇયા, ચાચર મંડપ રંગ. ત્રિપુ. ૩
વેદ વદે ચારો મુખબાની, શિવ સમાધી ધરંત. ત્રિપુ. ૪
બ્રહ્મા વિશનું ઇંદ્ર અમરેકુ, શીર હાથ દિયાહે માત. ત્રિપુ. ૫
કયા પડપંચ લગાયા દીલમે, કપટ ઝપટ કયા કરંત. ત્રિપુ ૬
ઇશક બાજી કરતાહે પાજી, ગાફલ નહી ફરંત. ત્રિપુ. ૭
જીકર કયા કરતહે દીલમે, પેદા કીનાહે તંન. ત્રિપુ. ૮
ખુશી હુવા અતિ દીલમે બાલા, નાચત ગાવત મંન. ત્રિપુ. ૯

બારમાસી.

હમકુ છાંડ ચલે બનમાધુ. એ રાગ.

અંબે યાદ કરો હરદમસે,
કયા દેખત હે મતલબસેરે;
અંબે યાદ કરો હરદમસે. ટેક.

કારતગ માસે કાળી ભવાની, પાવાગડપર બેઠીરે;
અજાઇ અંબીકા દોનું મઇયા, નજરસે હમ દેખીરે;

અંબે યાદ કરો હરદમસે. કયા દેખ૦ અંબે. ૧
માગશર માસમે માતહે ન્યારો, મહંમાયા મન દેખોરે;
કયા શણગારે અનોપમ વારો, નામ લીએ માઈ પેખોરે.
અંબે. યાદ કયા દેખ. અંબે. ૨
પોસ માસમે પારવતો કહાયે, શંકરજી મન પ્યારારે;
હીમાચલ ગીરી બેટી મઈયા, ઉનકા સુત ગનપત સારારે;
અંબે. યાદ કયા દેખ. અંબે. ૩
માહામાસમે મરજી રખતીહે, બહોત મગન મન પાયગારે;
હમ સબ ધાઈ સમરેન કરતે, શેવક મનમે લાયગારે;
અંબે. યાદ કયા દેખ. અંબે. ૪
ફાગન માસમે ફરત સબ સુંદરી, ફગુવા ખેલે ચાચરમેરે;
કેસર ગાગર ધરીહે કરમે, એક એકપે દોડે રંગમેરે;
અંબે. કયા દેખ. અંબે. ૫
ચઈતર માસમે નમતા ચરનમે, ચંપક કંઠે ધરાતીરે;
ફુલ ફુંવારે બહોતહિ દેખુ, પોગની મંડપ આતીરે;
અંબે. કયા દેખ. અંબે. ૬
વઈશાખ માસમે અરજહી સુનિએ, શેવકકુ સુખ દીજેરે;
એ કાયામે દુખ નહીદેના, કારજ અપના કર લીજેરે;
અંબે. કયા દેખ. અંબે. ૭
જેઠ માસમે જવાળા અતિહે, સીતળ કાયા રખર્તારે;
છાયા કરે દેતી હે હમકુ, આરાસુર મન હરખર્તારે;
અંબે. કયા દેખ. અંબે. ૮
અશાડ માસમે અંબે બેઠી, મેરૂ શીખર માઇરે;
આરાસુરમાં આઈ બીરાજે, ચુંવાળ બહુચર બાઇરે;
અંબે. કયા દેખ. અંબે. ૯
શ્રાવણ માસમે આવ્યા સંગ સારા, નાગરે ચાચર લાયારે;
હવન હોતહે ચતુર દશીયે, શ્રીફળ સુંદડી હોમાયારે;
અંબે. કયા દેખ. અંબે. ૧૦
ભાદરવા માસમે ભોળી ભવાંની, ભવ સંસારમે તારેરે;

ईश दुनियामे पेदा हुवाहे, आताहे नागर पारेरे;
अंबे. कया देख. अंबे. ११
आसो मासमे आनंद होते, नवरात्री घरघर होतीरे;
नवदुर्गा खेलन सब आई, बीचमे अंबा जोतीरे;
अंबे. कया देख. अंबे. १२
अधीक मासमे आई अंबीका, बरसात अन मेह धारारे;
गावत आवत बालेही नाचत, आहत शेवक सब सारेरे;
अंबे. कया देख. अंबे. १३

काळीदासनी वाणी.

अंबा अष्टक भुजनी चाल.

प्रथम सरस्वती मातने पायेलागु, वर्णाने वळी हुं रशीक वाणी मागु.
भवामव भवांनी करु स्तुती तारी, कृपारुप जगदंब आनंद कारी. १
आद्यतु सकळ विस्वनीमूळ माया, हरिहर विरंची त्रिगुणात्म जाया;
रच्यो सर्व संसारते सुखकारी, कृपारुप जगदंब आनंद कारी. २
तारी किर्ति केहेवा मने आश पूरी, आद्यदास थापी देवाणी मधुरी;
वदनमांवसो ब्रह्म कन्या कुंवारी, कृपारुप जगदंब आनंद कारी. ३
मारेमात तु तातंतु भ्रात भगनी, सहोदर परिवार तुं मुजवगनी;
तारे शर्णु छुंहुंय त्रिशुळ धारी, कृपारुप जगदंब आनंदकारी. ४
नथीजाणतो धर्म खटकर्म शेवा, नथी जाणतो जप तप दान देवा;
तारा नामनो छे भरुसोज भारी, कृपारुप जगदंब आनंदकारी. ५
नथी जाणतो ज्ञाननी वात साची, रह्यो ते थकी मोह मायाने राची;
करो ज्ञानवंतो कबुधि निवारी, कृपारुप जगदंब आनंदकारी. ६
नथी जाणतो वेद के मंत्र विद्या, सकळ शास्त्रनु सार तु सर्व सिद्धा;
मने भकत जाणी मेलो भव तारी, कृपारुप जगदंब आनंदकारी. ७
माहामंद मतिहिन छु हुं भवांनी, तमारी करी वात सर्व थवानी;
कोने जै भजु तुविना मात मारी, कृपारुप जगदंब आनंदकारी. ८
पडी पींडने पेटनी पीड मोटी, तेने ज्ञाननी वात कीधी छे खोटी;
मारा दुःख दारेद्र नाखो विदारी, कृपारुप जगदंब आनंदकारी. ९

હુંતો દીન દુર્બળ થઈ શર્ણ આવ્યો, ભવાંની વળી ભક્ત તારો કહાવ્યો;
તેની લાજ છે તને સારી નઠારી, કૃપારૂપ જગદંબ આનંદકારી. ૧૦
કાળીદાશની વિનતી મંન આણી, મનેદાસનાદાસનો દાસ જાણી;
ધરિદ્રષ્ટી મીઠી મને રાખ્ય ઠારી, કૃપારૂપ જગદંબ આનંદકારી. ૧૧
ભણે સાંભળે વિનતી ભાવ આણી, તેને દાસ થાપે અંબાદીન જાણી;
મહાપાપના તાપથી લે ઉગારી, કૃપારૂપ જગદંબ આનંદકારી. ૧૨

સારૂ સારૂરે સુરત શેહેર, મુંબઈ અલબેલી એ રાગ.

બ્રહ્મકવચ.

નમુ નમુ હુ અંબે આજ, નવદુરગા ચંડી;
સારો સઘળા મા કાજ, દુઃખ નાખો ખંડી. ટેક.
(ધ્યાન) ચરણ કમળનુ ધ્યાન ધરીને, હરીહર બ્રહ્માગાયરે;
માર્ગ ગ્રહે જળ અગ્ની શત્રુથી, રક્ષા કરે મહંમાય. ન. ૧
(કવચ) એક સમે બ્રહ્માજી પ્રતે, પ્રશ્ન કર્યું માર્કંડેયરે,
ગુહ્ય મા ગુહ્ય પિતાજી કહીએ, રક્ષણ સુખીયા સહુ થાય. ન. ૨
ત્યારે બ્રહ્માજી મુની મારકંડ ને, બોલ્યા અમ્રત વચનરે;
પ્રાણી માત્રને દેવિ ચરિત્ર આ, સંભળાવી થાઓ પ્રસંન. નવ. ૩
ગુહ્ય કવચ આ સાંભળો મુનીજન, ધરી એક ચીત ધ્યાનેરે;
દેવીયોના નામ હુ કહુછુ. સાંભળી થાય સનમાન. નવ. ૪
પ્રથમ પહેલી શૈલ પુત્રિને, નમન કરૂ આવારેરે;
બીજી બ્રહ્મ ચારણી કહીએ, ચંદ્ર ઘંટા ત્રિજી સાર. ન. ૫
ચોથી છે કુષ્માંડા દેવી, પાંચમી સ્કંદ માતારે;
છઠી કાત્યાયની ખરીછે, કાળ રાત્રી સપ્તમીગાતા. ન. ૬
આઠમી મહાગૌરી સોહીએ, નવમી સિદ્ધિ કહેતારે;
નવદુર્ગાને નમન કરીએ, બ્રહ્મા મુની ને કહેતા. ન. ૭
અગ્નીમાં બળતા ઊગારે, શતરૂઓને બહુ મારેરે;
વિષદુર્ગ સ્થાનકને ટાળે, આ જીવ રેહે નમવા ડરે. ન. ૮
રણ સંકટ કાંઈએ નવ આપે, નાશ અશુભ સઉ જાયેરે;
આપતી શોક દુઃખ ભય કાપે, મા સ્મરણથી સિદ્ધિ થાય. ન. ૯

ચામુંડાપ્રેત ઉપર બેઠા, મહિષ ઉપર વારાહીરે;
ઇંદ્રાણી હસ્તી પરબેઠા, વૈષ્ણવી ગરૂડને સાહી. ન. ૧૦
માહેશ્વરી વૃષભ ઉપર બેઠા, મોર ઉપર કૌમારીરે;
આભુષણ શોભાવે અંગે; બ્રહ્માણી હંસે બેશી. ન. ૧૧
લક્ષ્મીજી પદ્માસન બેઠા, પદ્મ કમળ ગ્રહ્યું હાથેરે;
દેવી જે લક્ષ્મી વિસ્નુ મન, પ્રેમથી બેઠા સાથે. ન. ૧૨
શ્વેત રૂપ ધરીયો ઇશ્વર, વૃષભ ઉપર મા બેઠારે;
એ માતાઓ સર્વ યોગે કરી, એકઠા થઇને બેઠાં. ન. ૧૩
નાના પ્રકારે આભુણ સહુ અંગ, રત્ન વડે શોભીતારે;
શ્રેષ્ટ મોતીના દીવ્ય હારોએ, અતીકે અંગે ઓપીતા. ન. ૧૪
ઇંદ્રા નીલમણી માહાનીલ મણીકિ, પદ્મરાગ મણી શોભેરે;
દેવી ક્રોધ યુકત રથમાં બેસી, દેવી તે વચમાં થોભે. ન. ૧૫
અજીતા રહે વામ પાસે, દક્ષણ પાસે અપરાજીતારે;
શિખ્યા વિસે ઉદ્યોતની રહિ, ઉમા દેવી મસ્તક બિરાજે. ન. ૧૬
માળા ધરી લલાટે છાજે, ભ્રગુટીએ યસ્વીનારે;
ભ્રગુટી મધ્યે ત્રિનેત્રાછે, યમ ગંટા નાશી કાની. ન. ૧૭
ચક્ષુમધ્યે રક્ષા કરોછો, સંખીની દેવી આજેરે;
દ્વારવાશીની શ્રોતજ મધે, કપોળે કાલીકા છાજે. ન. ૧૮
કર્ણમુલે શાંકરી બેઠાં, સુગંધ નાસિકાયેરે;
ઉર્ધ્વ ઓષ્ટએ ચર્ચિકા દેવી, અમ્રત કળા અધ ઓષ્ટપે. ન. ૧૯
સારસ્વતી જીહવાએ વસીયે, દાંત વિશે કઉમારીરે;
ચંડીકા બેઠાછે કંઠે, ઘાંટીએ ચીત્ર ઘંટા સારી. ન. ૨૦
તાલુકે મહામાયા બિરાજે, ચીબુકે કામાક્ષા દેવીરે;
સર્વ મંગળા વાંણીએ બોલે, હેવી વાણી લેવી. ન. ૨૧
ધનુર્ધરી પૃષ્ટ વંશે બેઠી, નીલગ્રીવા વાંસે દીસેરે;
કંઠ નલીકાનું રક્ષણ, નલકુબરી ત્યાં હીસે. ન. ૨૨
બે સ્કંધનું રક્ષણ કરો છો,ખડગ ધારીણી માતારે;
વજર ધારીણી બાહુ મધે, રહી કરે સુખ શાતા. ન. ૨૩
હસ્ત વીસે દંડીની મધ્યા, આંગળીઓએ અંબિકારે;

સુલેશ્વરી નખોએ બેઠા, નૂલેશ્વરી બે કુખે. ન. ૨૪
કર માજી ક્ષય મનના શોકને, મહાદેવી સ્તન વીશેરે;
હૃદયે લલિતા દેવીછે, શુલ ધારીણી છે ઉદરે. ન. ૨૫
યોગિની નાભીએ વશિયાં, ગુહ્યેશ્વરી ગુહ્યસ્થાનેરે;
ભુતના ને મેઢ્રને વિશે, ગુહ્ય મહિષ વાહિની. ન. ૨૬
કટી મધે ભગવતી બીરાજે, વીંધ્ય વાસીની ઝાનુએરે;
મહાબલા ઝંઘાએ દીસો, વિનાયકી જાનુ મધ્યે. ન. ૨૭
નારસિંહી ગુલ્ફ એ બેસો, અમીતો પાદ પૃષ્ટેરે;
પાદુકાની આંગલી બેઠી, શ્રી ધરીછે દ્રષ્ટે. ન. ૨૮
સ્થલ વાસીની પગની તલીએ, કરાલીની ડાડ વીસેરે;
ઉર્ધ્વ કેશીની કેસે છાજે, કૌમેરી રોમ વિસે. ન. ૨૯
ત્વચાએ વાગિશ્વરી વસીયાં, રકત રૂધીર મજાએરે;
અંતરે ત્વચા વસા જીણીનસો મા, માંસ અસ્તીમધ્યે.ન. ૩૦
અંતરાંતર સર્વ ત્વચાએ, સરવે પારવતી દેવીરે;
આંતરાડામાં કાલરાત્રીછે, પિતે મુકટેશ્વરી હેવી. ન. ૩૧
પદમાવતી પદમ કોસે બેઠી, ચુડામણી કફ વિસેરે;
જ્વાળામુખી નસો જાળમાં, રેક્ષણ કરતા હિસે. ન. ૩૨
સર્વ સંધિને અભેદ્યા દેવી, સુકને બ્રહ્માણી છાજેરે;
છાયા કરેછે છત્રેશ્વરી મા, દુનીયામાં સર્વે ગાજે. ન. ૩૩
અહંકાર મન બુધિએ મા, ધર્મ ધારીણી સાચોરે;
પ્રાંણ,પાંન,વ્યાંન,ઉદાંન,સમાનમા, વજર હસ્તાત્સાંરાચી,ન. ૩૪
રસ, રૂપ, ગંધ, શબ્દ, સ્પર્શ મા, યોગિની રક્ષા કરજોરે;
સત્વ, રેજ, તમ. નીરંતરથી, નારાયણી મન ધરજો. ન. ૩૫
રક્ષણ કરજો આયુષને મા, વારાહી વર દઇનેરે;
મારા ધર્મને રક્ષણ કરજો, વૈષ્નવી આવી રહિને. ન. ૩૬
યસ, કિર્તિ, લક્ષ્મી નીરંતર, આપો આજે હમનેરે;
સરવે માતૃકા રક્ષણ કરજો, પાગે નમીએ તમને. ન. ૩૭
મારા ગોત્રને ઇંદ્રાણી મા, રક્ષણ કરજો અપારરે;
માહા પસુને ચંડીકા દેવી, અંબિકા કરજો સાર. ન. ૩૮

મારા પુત્રને મહાલક્ષમીજી, આવી રક્ષા કરજોરે,
મારી સ્ત્રીને ભઈરવી રક્ષક, દેહનાં દુખડાં હરજો. ન. ૩૯
ધનેશ્વરી મારા ધન વીસે, રક્ષા કરજો તમે આવીરે;
કોમારી કન્યાને રક્ષા, કરજો ઉમંગ લાવી. ન. ૪૦
સુપથા દેવી પંથને વિષે, સહાય કરો હમારીરે;
ક્ષેમ કરી મારગ મધે, રક્ષા કરોને સારી. ન. ૪૧
રાજદ્વારે મહાલક્ષમી મા, રક્ષા કરોને આજેરે;
સરવે ઠેકાણે મહેર કરજો, વિજીયા દેવી ગાજે. ન. ૪૨
સરવે દેવીયો મળીને આજે, હમેશ રક્ષણ કરજોરે;
સ્તવન હું આ પવીત્ર દીલે, કરેલું પાપજ હરજો. ન. ૪૩
હરનીશ જે મન જપે પ્રાણી, મનવાંછીત ફળ દેછેરે;
બ્રહ્માજી મારકંડ મુનીને, આ ગુહ્ય સ્તવન કહે છે. ન. ૪૪
મારકંડ મુની તારો ભક્તીથી, આ સ્તોત્ર હું કહુછુંરે;
માતાજીની રક્ષા અતિ છે, એ સ્થાનક મન લહુછું. ન. ૪૫
સરવ સ્થાનકે રક્ષા કરે છે, જયંતી દેવી આજેરે;
પાપ નાશ કરનારી પોતે, ભુમધે મા છાજે. ન. ૪૬
દુર્ગાપ હારીણી દુર્ગા દેવી, શરીરે સરવે રહેજોરે;
પોતાનું શુભ ઇછવાને, આ કવચ રદયમાં ધરજો. ન. ૪૭
નીમ રાખીને આ મન ગરબો, નીરંતર નીત્ય ગાશેરે;
લીન થઇને એક ચીત્તથી, ધ્યાને માજીને ધરો. ન. ૪૮
જ્યાં અજાએ સ્તવન કરીને, મનવાંછીત ફળ પામેરે;
અર્થ લાભ સરવ કામજ થાયે, બ્રહ્મ કવચને નામે. ન. ૪૯
જે પુરૂશ આ ગરબો ભણીથી, અતુલ્ય ઐશ્વર્ય પામેરે;
વિપુલ, વિશાળ, પરઉત્કર્ષયે, મનુસ્ય માને નામે. ન. ૫૦
સંગ્રામે વળી જય પામસે, ત્રૈણ લોકમાં પુજાશેરે;
બ્રહ્મ કવચનો ગરબો ગાતા, માજીને શરણે જાશે. ન. ૫૧
જે નર આ બ્રહ્મ કવચ કરીને, સંગ્રામે સિધ્ર થાયરે;
સરવે શત્રુને જીતી કરીને, કુશળથી ઘેર પળાય. ન. ૫૨
જે પુરૂષ એકાગ્ર થઇને, શ્રધાથી મન ગાસેરે;

ત્રણ કાળ આ પાઠ કરેથી, ત્રણ લોકે જય થાસે. ન. ૫૩
અલ્પ મ્રત્યુ હરશે દેવી, આયુશ શત ભોગવસેરે;
વિસ્ફોટક આદ્યે સહુ વ્યાધી, નાશ માજીઓ કરશે. ન. ૫૪
સ્થાવર, જંગમ, ક્રત્રીમ, વિષજે, સરવે વ્યભીચાર જાસેરે;
મારણાદી મંત્ર યંત્રાદી, પર પ્રયોગ દેહથી પળાસે. ન. ૫૫
ભુચર ખેચર આદ્યે સર્વ, સહજ કુલજ ડાકીનારે;
અંતરીક્ષ ચરા પ્રધર્ણીયતે, મહાબલીષ્ટ શાકીની. ન. ૫૬
મહાઘોર ગ્રહ ભુત પીશાચી, યક્ષ ગંધર્વ રાક્ષસોરે;
બ્રહ્મ રાક્ષસ વૈતાલ છે, કુષ્માંડ ભઇરવાદીને હરશો. ન. ૫૭
જેના રદયે હરનીશ જપસે, રહ્યું છે અંતર માહેરે;
તેના દરશણથો દુષ્ટો સહુ, નાશ પામે છે કાયે. ન. ૫૮
ત્યારપછી તે પુરૂશ મોટુ, માન અતી બહુ પામેરે;
તેજો વ્રધી રાજ કરે સહુ, યસ કીર્ત્તિ સહુ પામે. ન. ૫૯
વળી યસ કીર્તિ બહુ થાએ, ભુ વિશે પુજાયરે;
તે કારણ માયે દેહ નીરંતર, માર્કંડની કીધી કાય. ન. ૬૦
સપ્ત સતી જપતા આ પહેલુ, બ્રહ્મ કવચ્ય આરંભેરે;
નીર વિઘ્ર કરીને આવે, ચંડીની સીધી થોભે. ન. ૬૧
પર્વત વન કાનન આ પૃથ્વી, જાહાં સુધી મંડળ રહેશેરે;
ત્યાં સુધી પૃથવી વિશે, પુત્ર પૌત્રાદી રહેસે. ન. ૬૨
દેહને અંતે દેવને દુર્લભ, પરમ સ્થાનક આપેરે;
મહા માયાના પ્રસાદ વડેથી, અંતે અઘોચર કાપે. ન. ૬૩
મનવડેથી ચીંતન કરે છે, સરવ કામ ફળ થાએરે;
માર્કંડ પ્રતે બ્રહ્મા કહે છે, અંતે તે સ્વર્ગે જાએ. ન. ૬૪
આ ગરબો જે ભાવ ધરીને, ગાસે માજી પાસેરે;
અર્થ ધર્મને કામ મોક્ષ સહુ, સમરણથી સુખી થાશે. ન. ૬૫
નરે નારી મન ઊલટ ધરસે, હરનીશ અંતર ભણસેરે;
મનવાંછીત ફળ થાશે તેને, અંતે પોતે તરસે. ન. ૬૬
આ ગરબો મે ભાવ ધરીને, ગાયો ઊલટ આણીરે;
અક્ષર પદ ભ્રષ્ટ થયો હોયતો, ક્ષમા કરજો રાંક જાણી. ન. ૬૭

બ્રહ્મ કવચની સ્તુતી કીધી, કરજોડી પાએ લાગીરે;
અપરાધ મારા ક્ષમા કરજો, એટલું લળી મુખે માગી. ન. ૬૮
ભોળે ભાવે ભાવ ધરીને, માજીના ગુણ ગાયારે;
ભક્તી કીધી ઉરમાં આણી, અંબામાને સાહાયાં. ન. ૬૯
રાજનગરતો રૂડું દીસે, સુભ અમદાવાદ ગાંમરે;
નાગર બ્રાહ્મણ વડનગરો હું, માજીની રાખુ હાંમ. ન. ૭૦
સંવત ઓગણી છતરીસામાં, રૂડો આસો માસરે;
વીજીયા દશમી બુધવારે, બાલાએ કીધો પ્રકાશ. ન. ૭૧

છંદ.

દીલજાની મારા સકળ સ્નેહી પ્યારાજી,
માહાલક્ષ્મી મોરી માત અંબે માતાજી. ટેક.
રૂડો આવે આસો માસ, રાત અજવાળી;
નવરાત્રી અષ્ટમી રાત માત બની લાલી. ૧
આ સેવે નાગર ચરણ જીવરે તમારા;
કરજોડી વિનંતી કરે મેઘ સમધારા. ૨
આ નાટારંગ કરીયે સકળ સભામાં,
મન ઉલટ આપો રહો મારી જીભામાં. ૩
તારા આગળ કંગાળ રહ્યા હમે પાજી. માહા. ૪
વડું વરોદડું આ શેહેર ઘણુંરે સારૂં,
દીસે રૂડાં નરનાર, લાગે મુખ પ્યારૂં. ૧
રૂડી ઘડીયાળીની પોળ અતી ઉજાસે;
સહુ સોખીલા જન છંદ, અંબાના ગાશે. ૨
આરાસુરથી આવી બેઠીછે અંબા,
આવે સહુ નાગર માજી સનમુખ રંભા. ૩
આ અકળ સ્વરૂપે દીસોછો હવે માજી. માહા. ૪
આ કનક સિંઘાસન શોભે અદ્ભુત જડીયું;
તારૂં રૂપ અલૌકીક દેવ મુનીયે ઘડીયું. ૧
તારે શણગાર શોભે અંગે અતીશે સારા;

હીમ હીરા રત્ન મણી મોતી બંધ ચળકારા. ૨
જડાવ મુગટ કાને કુંડળ દીસે;
અણુવટ વીછુવા પાયે જોતાં મન હીસે. ૩
આ ઝરકસી અંબર અંગે માયે પેહેર્યાજી. માહા. ૪
આ ઝુંમર હાંડી તકતા મંદીર શોભે;
આ મુખડુ તમારૂં જોવા મનડું લોભે. ૧
વાગે ઘડીઆળી ભેર ભુંગળ ઘંટાઓ;
આ થાય આરતી રમવા નટખટ આવો. ૨
સહુ નરનારીઓ દરશણ કરવા આવે;
આ સાથ હળીમળી નાગરી નાત બોલાવે. ૩
ઘડીયાળી પોળે સુખ કરવા બેઠાજી. માહા. ૪
આ નાગરી નાતના જીલ્લામાં તમો વશીયા;
આ રૂમઝુમ રૂમઝુમ કરતાં રંભા ધસીયાં. ૧
હું રાગ રંગ તારા આગળના જાણું;
પણ રમવા રંગભેર આજ હું ઉમંગ આણું. ૨
આ તાલ પખાજ ભુંગળ ઝાંઝર ડફ વાગે;
હું નમી નમી નીરખુ આજ તમારે પાગે. ૩
આ કૃપા કરી નિભાવો શીર રહીગાજી. માહા. ૪
વિનંતી કરીયે નીભાવી લેજો હમને;
શું કહીયે વારંવાર, લાજ છે તમને. ૧
આ નાત નાગરી નટખટ વાંકુ બોલે;
કે સાહ્ય તમારી મનથી મહામદ ડોલે. ૨
તુંજીાં નાગરની દેવી કુળમાં ડાહી;
અંતરના ધરસો રીસ, ઓ અંબે માઇ. ૩
પણ સામી બેઠી તું આરાસુરે માજી. માહા. ૪
પારે સહુ આવે શેહેર તણારે રાજા;
તારા દરશણથી બની થાય અતીશે તાજા. ૧
તારી મેહેર સેહેરપર ખરો ખરીરે સ્વામી;
તું ત્રણ લોકની માત આપને જામી. ૨

નથી કીધું અઘટતું કામ માજી તજભારે,
જીવ જાતે આવે વાર એક સહુ પારે. ૩
કરો મેહેર માજી મારા ઉપર છાયાજી.માહા. ૪
દેશ વિદેશે થયો ડંકારે સારો,
સહુ જન મન ગરબો ગાય નારીઓ તારો. ૧
આ તત્વ કાળી અંબા બહુચરનું અરૂરે,
એણે આપ્યા પદારથ ચાર ઉદર મા ભરૂરે. ૨
વિશ્વાસ આપ્યાછે વાંઝ નહી ખોટુરે,
દડબડતો આવી આજ મંડપ લેટુરે. ૩
કરજો સદા કલ્યાણ, ગાય બાલાજી. માહા. ૪
મારો અમદાવાદમાં વાસ, આશે રહું તારી;
મા કૃપા કરીને લાજ નિભાવો મારી. ૧
હું નાગર બ્રાહ્મણ વડનગરો કેહેવાઊં;
અહું આવી અંબા સનમુખ ઊભો ગાઉ. ૨
આ કરજોડી વીનંતી કરી રહું આશે;
હું ગાઉ સુદ અષ્ટમી જે જંન મન ગાશે. ૩
આ આસોમાસે ગાય સહુ લાલાજી. માહા. ૪

વિનંતીની ગરબી.

હમે હમારે ઘેર જાઉંઓરે ભાઈ રામરામ છે. એ રાગ.

હમે હમારે ઘેર જઈયે મા જે અંબે.
આ બોલ્યુ ચાલ્યું માફ, માજી જે અંબે. ૧
શેવક જન પ્રતી પાળછો, મા જે અંબે.
આ દુશમન ના છો કાળ, માજી જે અંબે. ૨
તમે છો અકળ સ્વરૂપે, મા જે અંબે.
ચાચરમાં દીસો ભુપ, માજી જે અંબે. ૩
કરજોડી કરૂ વિનતી, મા જે અંબે.
ગઈ મારી મનની ગતી, માજી જે અંબે. ૪

આ સકળ સભા ટોળે મળ્યુ, મા જે અંબે.
રક્ષા કરો મનડું હળ્યુ, મા જે અંબે. ૫
માજીને ચરણે હુ નમુ, મા જે અંબે.
મંડપમાં આવીને રમું, માજી જે અંબે. ૬
સુખી થયો દીન રાતરે, મા જે અંબે.
આ ચરણે રાખો જાત, માજી જે અંબે. ૭
પંચતીરથી હરખે કરી, મા જે અંબે.
તે લાડ લડાવ્યા મન ધરી માજી જે અંબે. ૮
ગરબે રમવા નીસરયા, મા જે અંબે.
શોક હમારા વિસર્યા, માજી જે અંબે. ૯
દુઃખીયાના સુખીયા થયા, મા જે અંબે.
આ પાપ સઘળા પ્રલે થયા, માજી જે અંબે. ૧૦
સીંગાસન શોભે ઘણું, મા જે અંબે;
તેજછે ત્રિભોવન તણું, માજી જે અંબે. ૧૧
અંબા અકળ સ્વરૂપરે, મા જે અંબે,
તારૂ દીસે આનંદ રૂપ, માજી જે અંબે. ૧૨
સણગાર અંગે ઓપતા મા જે અંબે;
ઘરેણાં અંગે રોપતા માજી જે અંબે. ૧૩
કહેતાં ના આવે પારરે મા જે અંબે,
તત્વ દેવી તુ સાર માજી જે અંબે. ૧૪
કંકુના હાથા શીર છે મા જે અંબે,
જમવાને પુરી ખીરછે માજી જે અંબે. ૧૫
રંગીલો ચાચરમાં કરયો મા જે અંબે;
શેવકને શીર કર ધરયો માજી જે અંબે. ૧૬
આગ્ના લીધી અજાઈની મા જે અંબે,
રજા લીધી મહંમાઇની માજી જે અંબે. ૧૮
લઈ ચાલ્યા કર લાકડી મા જે અંબે;
નમી દાંતાની પળ્યા વાટડી માજી જે અંબે. ૧૯

નાગરો મુખથી ગાયછે મા જે અંબે,
શીખ લઈ બાલાજી જાયછે. માજી જે અંબે. ૨૦

રાગ કાફી.

દારૂ નહિ પીવારે, ન કેફ કરવા કાંઈ
થાય એણે કરીનેરે, ખરાબી છે બહુ ભાઈ. ટેક.
વ્યભિચારતો કરવા નહીને, રમવો નહિરે જુગાર;
જહાં રમતો હોય ત્યાં જન, રેહો ન ઉભા લગાર;
જુગાર રંડીબાજીરે, ચોરીમાં ન રેહો સાંઈ. દારૂ નહિ. ૧
વ્યસન ચોરીથી જીવ જાયને, કુળની લાજ તણાય;
દ્યુત દ્રવ્યથી સુખી થયો નહિ, ન થયો કોઈપણ રાય,
બહુ થયા દરિદ્રીરે, ખોયા જીવ એણે રોઈ. દારૂ નહિ. ૨
દુરવ્યસનથી પૈસો ખુટ્યો, ફોગટ ગયો જળ ધાર;
સત સંગતથી ખોટ કરીને, ચેવટ ધરી નહિ લગારે,
માણસમાં સારાં દીસેરે, જો વળી કાંઈ ખોડ ખાઈ. દારૂ નહિ. ૩
ચોરી છીનાળીને દારૂથી થાયે, ખરાબ વ્યસન વ્યભીચારી;
ગાંજા તમાકુ અફીણ તાડી, મુકીદો ભાઈયો વિસારી
સ્વાદ નથી કાંઈરે, દુઃખી થાએ બાલો ગાઈ. દારૂ નહિ. ૪

અમીચંદ વાણી.

છંદ.

કકા થકી કહુછુ કરજોડી, બત્રીસ હરફ સાતે વાર.
ખખા ખુશામત કહુછુ, હું રંકને તારો આધાર. ટેક.
ગગા ઘણી રવીવારની શોભા, જ્યા દેખુ ત્યાં લાલમ લાલ;
ઘઘા ઘણા માણેક મુગટમાં, રત્ન મણી છે ઝાક ઝમાર. ૧
નના નારાયણી બેઠી તખ્તપર, લાલ સાડી પેહેરી છે રૂપાળ;
ચચા ચાચર ચાળી ચંડીકા, ચત્રુભુજ ચિંતાને ટાળ,
છછા છાયામાં બેઠો તુમારી, હુ નીરધનીયો છુ લાચાર. ખખા ખુસા
મત. ૨ જજા જગત જાણે સોમવારે, માજી પેહેરે સપેત સાળુ;
ઝઝા ઝાળ ઝબુકે મોતી, પુનેમ ચંદ્ર મુખ રૂપાળુ; નના નાના વિધના

આભુષણ, મંગળનુ છે પરવાળુ; ટટા ટેકજ રાખો હમારી, સિંદુરીયા પેહેર્યો સાળુ. ઠઠા થાનેકે આવી માજીની, શેવક સહુ કરે નમસ્કાર, ખખા ખુસામત. ૨ ડડા દોડી દુનિયા સહુ આવે, બુધવારના પાના લીલા, ઢઢા ધર્યા આભુષણ લીલા, ધન ભાયગ દરશણ મીલા; ણણા મુખ પોખરાજ બ્રહસ્પતી, ગુરૂવારે સાળુ પીળા, તતા તમારી લીલા ભરપુર, થથા ઠીક છંદ આન મીલા; દદા દરશણ કરે માજીના, સેવક સહુ કરે નમસ્કાર; ખખા ખુસામત. ૩ ધધા ધુંનમાં બેઠો તમારી,મરદંગ વાજે છે નીરંતરે તાળ; નના નમુ નવ દુરગાને,પપા પ્રેમથી કરૂ સવાલ; ફફા ફીરે માની દવાઈ નવખંડ, અંબા માતા દીન દયાળ, બબા બીરાજે હીરો દાતપર. શુક્ર દેવતા ઝાક ઝમાલ; ભભા ભાનુ ખીલી રહ્યો, મંમા માનુ મુખ તેજ અપાર; ખખા ખુસામત. ૪ યયા આદ્ય ભવાંની અંબીકા, મીંઢા તમારા છે સમરણ;રરા રાખો લાજ હમારી, લલા લાગુ માજીને ચરણ; વવા વલખુ માના દરશણ, બીન છંદ ગાવું નિત્ય નવી ધરણ, સસા સની રાહુ કેતુ નવ ધરે,કરે છે તે માનુ શમરણ; સસા સેવક અહો અમીચંદ, કહે ભવસાગર ઉતારો પાર, ખખા ખુસામત. ૫

છંદ.

અબા આસો માસ આસ મને દશણની તારી, નવ દીવસ નવ રાત્રીમાં સહુને આણંદકારી. ટેક. પ્રથમ પેહેલુ નવરાતર, આસોસુદ પડવેથીરે, અંગ ઉમંગથી જાયે નાહે સહુ તાપીમાં જાતીરે; કરે નર નારી સ્નાન ધરે ધ્યાન, કરે શુદ્ધ શરીરે; કોઈ ધડા કોઈ ઝારી ભરે, ચંખુ નીરમળ નીરે; માગણ આવે ગાવે જોગણી, કરે વિનંતી તારી, નવ દીવસ નવ રાત્રીમા. ૧ બીજ ત્રીજ આનંદમે ચાલી, ચોથ થઈ રંગમે; કરે ડાટા પાંચમે. ખુશી સહુ ઉમંગ છે અંગમે; વાગી રહ્યા વાજીંત્ર ભુગળ, ઢોલક કે સંગમે; ફરે વાગરી તાળ બજાવે, પડે થાપ મરદંગમે; બાંધે ઘુઘર માળ પેરીયા, રહ્યા પગ થમકારી. નવ દીવ. ૨ કોઈ કરે છે છઠનાડાટા,કોઈ કરે અપવાસે; સાતમે સહુ કોઇને, તેલાં અંગમાં ઉદાસે; ચાચર ચોકમાં ચાલી દેવી, સહુ એન્ન કરે

આસે, બહુચર અંબા કરે ફુદડી, કાળી છે પાસે; ફીરે જોગણી ચોસઠ ગાયે, ગરબા ખુબ ભારી; નવરાત્રી. ૩ આઠમે ફરાળ કરે, સહુ મનમાં હરખાંતે; ભગત મંડળી કરે ભગતી, ગુણ તેરા ગાતે; સુરત સેહેરના લોક મળે સહુ, દરશણ કે આતે, મોહો માલણ બેઠા વેચવા ખાવાના લાતે; અંબાજીને ડેરે સુરત ખુબ મચી ધુંમ ભારી; નવ દીવસ. ૪ કઇક ભગત ગુણ ગાયે તમારા છંદજ લલકારે; હરકિસંન કે વીજીયાશંકર થે તઇયારે, ડાયાભાઈ બોલે રાંમ શંકર, કહે ચુનીલાલ પ્યારે; પરસોતમ કે વીજ ભુખણદાસ છંદજ લલકારે; અમીચંદ કહે હાથ જોડી સહુ, ભગતી કરેતારી; નવ દીવશ નવરાત્રી. ૫

છંદ.

અંબામા તારૂ દરશણ દુર્લભ, દરશણથી દુખ ભાગેછે;
અરજ કરી માને શીશ નમાવું, ધન ભાગ્ય મારૂ આજેછે. ટેક.
લક્ષ ચોરાશી ફેરા ફરી, મનખા અવતાર ધરાવ્યોછે;
ગુલાંમ તમારો આવ્યો મુસાફર, માયામાં લપટાવ્યોછે.
કામ ક્રોધ મોહ મછર માયા, દુરમતી પર ધાયો છે;
લોભ લેહેર એક નદીયાં વેહેછે, ઉસમે જીવ ડુબાયોછે.
તમબીન પાર ઉતારે કોણ મા, ભકતનકે શીર ગાજેછે. અરજ કરી. ૧
કોઈ વખત જીવ જાય ધરમ પર, માયા પાછી લપટાવેછે;

આકીન હમારૂ રેતુ નથી, મારૂ પાપ મને અથડાવેછે. હવે ઉપાય શું કરૂ માજી, હમકુ કાંઇ બતલાવેછે; ચાકર પેઠો ચીંતા માંહે તું, મારા દીલને બહુ ધભરાવે છે; મારી હકીકત સહુ તું જાણે, ઘટ ઘટમાં બીરાજેછે. અરજ કરી માને. ૨ નામ નીરંજન તું દુઃખ ભંજન નીરધનને ધન આપેછે; વાંજીયા દોશ વાંજીયાનો ટાળી, તેને ફરજન આપેછે; ભગ્ત કરે મા ભગતી તુમારી, તેને દરશણ આપેછે; જનમ જનમના પાપ નીવારણ, એક પલકમાં કાપેછે; બહુચર બાળી અંબા દયાળી, ભગતનકુ શીર ગાજેછે. અરજ કરી માને. ૩ મારી હકીકત કહી મેમાયા, તુમબીન કોણ મીટાવેછે; બ્રહ્મા વીરનું રૂદ્રને કહીયે, તે તારા ગુણ ગાયેછે; સરવ દેવના દેવ તમોછો, તેરા નામકુ

પાયેછે; મહારાજ ગીર કહે સત્ય સદને, અમર પદ પાવેછે; અમી ચંદ કહે છંદ બનાવી, તારે હાથ મારી લાજેછે. આજ કરી મા. ૪

છંદ.

જુવો માજી હું કહુ તે સાંભળો, બહુચર અંબા દીન દયાળ; સંકટ દુઃખ મારૂ કરો નીવારણ, કર જોડી કહુ તારો બાળ. ટેક. ભુલ્યા ભટકતા ફીરૂં જગતમે, છોડી હમારા દેશ બતન; તુજ બીન મેરા કોઈ નહી એસા, જીવ કાયાકા કરો જતન; સતસંગત સુબુધી આપજો, કર જોડી કહું સત્ય વચન; કામ ક્રોધ કુબુધી ટાળજો, નીરમળ અંગ મારૂ કરજો મન; ઘણું ઘણું શું કહીએ અંબામા, રાખી ફીકર કરજો રખવાળ. સંકટ દુખ. ૧ બીજી અરજ એક સુણજો અંબામા, રાગ સબંધે આવ્યાજ અહી; બદગી કરી તારૂ દેણ મટાવી, ઝટપટસે ફેર જાના નહી; મુદત બાંધીને આયા જગતમે, ઉસ દીનકી મુને ખબર નહી; કર જોડી મા સવાલ કરૂ, મારા મનના મનોરથ પુરજો સહી; જાન અચાનક પડશે કાયા, જમ જીવ લઈ જાશે તતકાળ. સંકટ. ૨. ઉસ દીન મેરા બુરા હાલહે, કર જોડી કહું પાયે પડી; ઉસ ખાતર સબુધી આપજો, તુમકુ કયા કહું ફરી ફરી; ગર્ભવાસમાં રેહી કરીને, જે વાતો કરીતી બડી બડી,ખુલ્લા અંધ દુનિયામે આયા,ગફલત માયા જાળ પડી; તરણ તારણ તુમતો જગતમા, તેરા નામકી પકડી ઢાલ; સંકટ. ૩ હવે માજી મારી ફીકર તમને, કર જોડી કહુછું કંગાલ. જશ અપજસ માજી છે તમને, હું અગનાંની તારો બાળ; જેવી તરેહથી બુધી આપશો, તેવી તરેહથી ચાલીશ ચાલ; તારા ભગતની નીંદા કરશે, તે નરકે પડશે ચંડાળ; અમીચંદ કહે છંદ બનાવી, કરી કરૂણા સુબુધી આપ. સંકટ દુખ. ૪

છંદ.

જળબીન તલપે મછની અંબામા, દરશણ બીન તલપે તેમ નેણ; નેણ નીરખસે નખસીખ જબીમાની, જદ કાયામે હોવે ચેહેન. ટેક. ચેહેન પડે ચસમોસે દેખે, ચતરૂ ભુજમા ગુણગંભીર; ભીડ ભાગે મારી સારદા ભવાંની, દરશણ બીન નહિ રેહેતી ધીર; ધીર ધરે નહિ જીવ

હમારો, નેત્રથી વહી ચાળે નીર; નીર જમનામે તલપે ગોપીકા, કમ કદમ લે બેઠે ચીર. ચીર બીના જેમ તલપે ગોપી, દરશણ બીના વ- લપે તેમ નેણ, નેણ નીરખસે. ૧ ચેહેન પડે નહી દરદીકુ તેમ, દરશણ બોના મુજકુ ના સુખ; સુખ સમરણ મા રખુ તુમેરા, જેમ ભુખેકી બાગો ભુખ. ભુખ રખુ દરશણકી તુમારો, નખ શીખસે નીરખુ મા મુખ; મુખ બરી ચસમેસે દેખુ, જદ કાયાકા જાવે દુઃખ. દુઃખ દુર કરાયે દીન દયાળી, અંખેકુ તુમ આજો નેણ, નેણ નીરખ. ૨. ચેહેન પડે નહી ચાચરવાળી, શેવક તમારો કરે ટળવળ; ટળવળ કરીને દરશણ માગુ, કાળ આવશે અચાનક અદલ; અદલ આવી જદ પડ રેહે કાયા, જટપટસે દમ ચલા નીકળ, નીકળ ગયે જમ લે ગયે બાંધી, મનખા અવતાર જાશે અફળ; અફળ સફળ દરશણથી હોવે, અંખેકુ મીલ જાવે નેણ; નેણ નીરખસે. ૩ ચેન પડે નહી સી- તા બીના જેમ, રામચંદ્ર રઘુવીર ફીરે; ફીરે હનુમાન શોધ નીકાલે, કુદી સમુદ્ર લંકામે ગીરે; ગીરે હનુમાન અશોક વાડીમે, રામ નામ દે મહા વીરે; વીર શબ્દ સુણી સીતાં માને, તતક્ષણ આવી ધીરે; ધીર આવી જોઈ રામ મુદ્રીકા, તેમ દરશણથી સુખ પામે નેણ. નેણ ની- રખસે. ૪ ચેહેન પડે નહી તેરા ચાકરકુ, લક્ષ ચોરાશીકા ફીકર બડી; બડી હકીકત માજી તુમારી, ગફલત માયા જાલ પડી. પડી કાયા ફીર લક્ષ ચોરાસી, આ ભવન નહી આવે ઘડી ઘડી; ઘડી પલકકી ખબર હે તુમકુ, આવો માજી તમે સિંહ ચડી. ચડી આવો કહે અમીચંદમા મહેર દ્રષ્ટીથી મીલાવો નેણ. નેણ નિરખે. ૫

છંદ.

સાચુ સમરણ અંબામાનું આ સંસાર સઘળો ખોટો, છેછે છેછે નથી નથી મા જેમ પાણીનો પરપોટો. ટેક. કાચી કાયા ઘરે બાકુની, પંચ તત્વનું થયું તૈયાર; જીવ મુસાફ આવી રહ્યો મોહી, અવધ બાં- ધીને ધર્યો અવતાર. કાયા શેહેરમા મન સોદાગર, પ્રવતી નીવ્રતી બે નાર; પ્રવ્રતીના પાંચ પુત્ર, કામ ક્રોધ મોહ મદ નિરધાર, તે પાંચોયે વેપાર કીધો, તે વેપારમાં લાગ્યો ટોટો. છેછે છેછે. ૧ ત્રુટી પેટી સુ-

ટી કાયા, નથી જમડાનું વાધ્યું જોર. નાઠી પરવરતી નાઠા પુત્ર પાંચ કામ ક્રોધ જે ચોરના ચોર, કરનારા તો ખશી ગયા પણ જીવ બાપડો પડ્યો અઘોર; ચોર કરી જેમ બાંધ્યો • જીવને, માર માર કરી ઘોર બકોર. પડે મારને રૂદન કરે જીવ નિર વરતી સામુ જોતો. છેછે છેછે. ૨ નિવૃતી કેહે સુણો રાજા, પ્રવરતી હમારી ખશી ગઈ; નીવરતીના પુત્ર ધરયા જે દયાધરમ હીરદે વસી વસી, તપજપ કરે ધરમ ધ્યાન તેને બીજી વાતની તુચ્ય કશી. આખર વખતે વીમાન આવ્યું અંબા નામસે ગયો એથી, નીવરતીથી સ્વર્ગે ગયો જીવ પ્રવરત્તીથી રોતોતો. છેછે છેછે. ૩ પ્રવરતી મારી દુર કરી, નીવરતીનો કરાવજો સંગ; જોબન જુવાની જતી દેહેશે. જેમ ઉડી જાયે ગુલાબી રંગ, મારાજ ગીર કેહે ભુખણદાશ તેને જીતી જગતમાં કરી સતસંગ; અમીચંદ કહે છંદ બનાવી, ગીડ ગીડ તાલ બાજે મ્રદંગ; જનમ લઈ જનુની નહી જણ્યો, મીથ્યા અવતારછે ખોટો. છેછે છેછે. ૪

છંદ.

સગરૂ તો રૂઠે સભામાં, તુમ રૂઠે સંતાપ હુવા, વિમળ વસીના, વસીના દેરાં જલબલખાખ હુવા. વિમળવસીના. ટેક. વિમળ વસી નામે એક શાવક, બાપમુવે બેજાર હુવા. તેની માડી પરઘેર, પરઘેર ભરે પાણીના ચારે હુવા માડી પરઘેર. પાંચ વર્ષનો વિમળ બાળેક, દુઃખીયા અપરમપાર હુવા. મોશાળ જઈ વશીયા, વશીયા નાધંનીયા નોધારે હુવા મોસાળ જેઈથીયા. જઈ નિશાળે ભણ્યો નહી કાંઈ, પેલા જનમનાં પાપ હુવા, વિમળ વસીના. ૧ મામા ઘેર જઈ ભાણેજ વશીયા, ગાયો ચારી ગોવાળ હુવા, વિમળ વસીના. વસીનાં માજી એવા હાલ હુવા વિમળ વસીના. એક સમે ગુરૂ ચરણે લાગ્યો ગોર કહે શાવક બાળ હુવા. તમે સુણો વિમળજી, વિમળજી કરજો ધરમ તમે વાહાલ હુવા. સુણો વિમળજી. વિમળ કહે કેહેશો તે કરશું. ગુરૂ તમે મા બાપ હુવા. વિમળ વસીના. ૨ આરાસુરમાં અંબામાવા, વિમળપર પરશન હુવા, માની ગાયો ચરાવી, ચરાવી વિમળ તો તન મન હુવા, ગાયો ચરાવી. સહુ સહુની તો ગાયો સોંપી વિમળ વિચારે મન હુવા. આ

ગાયેજ કોની, કોની કહી અંબાભુવાન હુવા, ગાયજ કોની. ગોવાળ જાણી કરી કરૂણા દરશણ આપો આપ હુવા. વિમળ વસીના. ૩ અંબા માતા જકતજનુની તું જુગ જુગ દાતાર હુવા. વિમળ વસીકુ. વસીકુ દોલત અપરમપાર હુવા. વિમળ વસીકુ. ગુરૂ કહે બંધાવો દેહેરાં માજીકા આધાર હુવા. જઈ કહ્યું માજીને, માજીને રતોવાઈ તેયાર હુવા. કહુ માજીને. દેરાં બાંધી કોણ પરતાપ પુછ્યુ, વિમળ કહે ગુરૂ પરતાપ હુવા. વિમળ વસીના. ૪ અકસો આઠ તો દેરાં બંધાવ્યાં, આરસ પાહાણ ચમકાર હુવા. ગુરૂ પરતાપ સુણી. સુણી માને ક્રોધ અપરંપાર હુવા. ગુરૂ પરતાપ સુણી. નાસ વિમળ કહી છુટી જવાળા ડેરા પ્રલેકાર હુવા. મા પરતાપ કહીને, નાઠો વિમળ હાહાકાર હુવા. મા પરતાપ કહીને. ભુલ્યો માજી મને માફ કરો એ દેરાં તમ પરતાપ હુવા. વિમળ વસીના. ૫ ગદ ગદ કંઠે કરે વીનતી, હવે માજી મને બાન હુવા. દુઃખીયારો જાણી, જાણી તમથકી એશાન હુવા. દુખીયારો જાણી. મા પ્રતાપે પાંચ દેરાં રાખ્યાં, ગરીબનીવાજ મેહેરબાન હુવા. મા રાજગીરકુ, ગીરકુ માજી તુમારા ધ્યાંન હુવા. મારાજગીરકુ હે અમીચંદ કહે છંદ હરક કડીબંધ, માજી તંમ પરતાપ હુવા. વિમળવશીના. ૬

છંદ.

અંબે ગરીબનીવાજ આજ તું, મેરી મદદ રેહેના ચહીએ, સકળ ભામે, સભામે મુજે ગ્યાન દેનાચહીએ. સકળ સભામે. ટેક. મેતો ખડા હજુરે તુમારા મજુરે, સાહે કરના ચહીએ. માજી હમારી હમારી અરજ કાન ધરના ચહીએ માજી હમારી. મે કરગરૂં કંગાળ તુ મારા બાળ, દુઃખ હરના ચહીએ, આદ ભવાંની, ભવાંની હમકુ તેરા દરશણ દેના ચહીએ, આદ્ય ભવાંની. તુમ તો માજી આવો હમકુ બચાવો. મેરી સંભાળ લેના ચહીએ, સકળ સભામે, સભામે મુજે ગ્યાન દેના ચહીએ સકળ. ૧ આવી તમારે ધામ. જપુ મુખ નામ, ગુણ ગાના ચહીએ. હમકુ માજી, માજી તેરા દરશણ પાના ચહીએ હમકુ માજી. કોઈ કોઈને અનેક હમારે એક ટેકા આના ચહીએ. માજી તુમારે તુમારે મારી વાહારે ધાના ચહીએ. માજી તુમારે. સંકટ દુઃખમાં કાપ, તમે મા બાપ,

તમકુ કેહેના ચઇએ. સકળ સભામે. સભામે. ૨ માત તાતને ભ્રાત તમે છો તેરા નામ સાહાના ચઇએ. ગુણ ગંભીર તું, ગંભીર તું તેરા મન માના ચઇએ ગુણ ગંભીર તુ. મોધાર્યા નારધન તારૂં ફરજન, દયા લાના ચઇએ. મુજ બાળકપર, બાળપર, માજી તુમને ચાહાના ચઇએ મુજ બાળકપર. મારૂ નથી માં કોઇ, એકલો જોઇ મદત રેહેના ચઇએ. સકળ સભામે. સભામે મુને ગ્યાન દેના ચઇએ. ૩ એ માયાકા સંસાર, તેરા આધાર, જસ દેના ચઇએ. તેરા દાસકુ, દાસ કુ તેરે શરણ રેહેના ચઇએ. તેરા દાસકુ. ભીડ પડે ત્યાં આવી, હમકુ બચાવી, ઝટ લેના ચઇએ. માજી હમકુ, હમકુ સબુદ્ધિ દેના ચઇએ. માજી હમકુ. કહે અમીચંદ કે છંદ બનાવી, અંબે અંબે કેહેના ચઇએ. સકળ સભામે, સભામે મુજે ગ્યાન દેના ચઇએ સકળ સભામે. ૪

છંદ.

મારી અરજ સુણો, અંબામા બહુચર બાળી, માહાલક્ષ્મી મારી માત કરો રખેવાળી. ટેક. માનું તખત દેખી ફાંકડું કે અપરમ પારે, માયેનખ સીખ સજ્યા સણગારે ગલે બીચ હારે. હાથે કડાં સાંકળાં રત્ન મણી ઝળકારે, મા એ જડી દંતપર રેખ કરે ચમકારે, ધુંમ છનન છનન બાજે પાઉમે પાએ ધમકારે, શીરે મુંગટ છત્ર ઓર નેણમે કાજળસારે. દામણી ફુલ અકોટી નાકમે વાળી, માહાલક્ષ્મી. ૧ હું ભુલ્યો ભટકતો આવ્યો તમારે દ્વારે, માને દંડ વ્રત પ્રણામ કરૂ નમસ્કારે. તું આદ શક્તી મંમાયાનો અવતારે, કીયા સ્વર્ગ મત્યું પાતાળ કે નવલખ તારે. તુ નીર્ધંની આ નોધારાની આધારે, તે જળ સ્થળ મેરૂ પ્રગટ કાયે સંસારે. બન બનમે બનસ્પતી બીજ રહી હરીઆલી, માહાલક્ષ્મી. ૨ જીવજંતુ પશું પક્ષીની કરે બર દાસે, તુ ઘટઘટ બ્યાપીક આપ રૂપ પ્રકાશે. હુ અજ્ઞાની અપરાધી તમારો દાસે, જુવો મેહેર દ્રષ્ટી મારૂં પાપ પ્રલેકારે થાશે, તારૂં નામ ગરીબની વાજ પુરો મારી આશે. કરગરી માગુ કંગાલ તમારી પાસે. મારા મન નામનો રથ પુરોની ખપર વાળી, માહાલક્ષ્મી. ૩ આજ આણંદ બાયો તેરે દરશણસે સુખપાયા, થયુ પાપ નિવારણ નિરમળ હો ગઇ કાયા.

કહે માહારાજ ગીર મોહમ સરછોડી માયા. કામ ક્રોધ તજી તેરે નામસે ધ્યાન લગાયા. સંવત ૧૯૨૬ મે છંદ બનાયા, ભાદરવા સુદ આણંદ ચોદશે ગાયા. કેહે 'અમીચંદ મા પાર ઉતારો હાથ ઝાલી. માહાલક્ષ્મી. ૪

છંદ.

અરેતું કેમ જાયે ભુલ ભુલ, મારને માજી નામકી હુલ. અરે તું કેમ જાયે ભુલ ભુલ. ટેક. ત્રેતાયુગમાં સીતા માતા લંકાહતી અનમુલ, રાવણ મારી લંકાબાળી, ત્યાંતો ઉડતી ધુલ, અરે તું કેમ જાએ ભુલ ભુલ. ૧ દ્વાપરમે દુર્યો ધન રાજા, ઘણો ફરે ફુલ ફુલ, તે પણ રણમાં ગયો રોળાઈ, જીત્યા ભીમ નીકુળ. અરે તું કેમ જાયે ભુલ ભુલ. ૨ આ પૃથવી પર કંઇક થયા, કંઇક થશે અજી અનમુલ. સદા ફરે ઊપર માતાનું, શોભે હાથ ત્રીશુળ. અરેતું કેમ જાયે ભુલ ભુલ. ૩ ભવજળ પાર ઉતારો માજી, અરજ કરો કબુલ. અમીચંદ કેહે જુવો મેહેર દ્રષ્ટી, જાવે ભાયેગ ખુલ. અરેતુ કેમ જાએ ભુલ ભુલ. ૪

श्री बहुचराजी काव्य.

પરભાતિયાં.

હું તો પાય પડું પરમેશ્વરીને મારા પ્રાણ થકી પ્રીતે;
પુરૂષ પ્રેમદાના પાપ પ્રજાળણ, પાળણ પ્રતિતે. હું તો. ટેક.
નરક નીવારણી નામ નારાયણી, જોજન લે નીત્યે;
ખ્યાલ કરે નર નાર સંસારમાં, રાખી રાજ રીત્યે. હું તો. ૧
બ્રાહ્મણ થઇ ભજે નહી ભવાની, ચાહી ચોખે ચીતે;
બહુચર મુખ પ્રસિધ્ધ કીધી, ભટ વલ્લભને રીત્યે. હું તો. ૨

અંબા વિના કોનેરે બહુચરબાઈ વના કોને.
હું તો નિચો નમી નમસ્કાર કરૂ, ન ભવાની વિના કોહોને. ટેક.
જળ સ્થળ જંત્ર ત્રિલોકનું દઈવત, એ વશછે એહને;
અમીત થઈ મન નિશ્ચળ કરીને, પદ નમવું એહેને. હું તો નિચો. ૧
ઈશ્વર વિશ્ણું વિરંચી નિરંતર, આરાધે એહેને;
વેદ પુરાણ શાસ્ત્ર શાખ દે, તો ભજવું એહેને. હું તો. ૨
એવી જગત જનેતાની ભકિત વિના, ન જણાયે ગત કેહેને;
વલ્લભ ચીત્ત ચળ્યું, નિરખી ગોખ ચાચરને એહેને. હું તો નાચો. ૩

શીશ નામુ સનખલ પુર રાંણી, સાચી મંને જાણી;
સુખે સંસારનું તારણ શકિત, તે વેદ વદે વાંણી. શીશ. ટેક.
ભાવ કુભાવ સુરાસુર સેવે, જે જન બ્રહ્માણી.
જીવન મુક્ત તે જીવન જકત, મા તે કર્યા કલ્યાણી. શીશ. ૧
આદ્ય અનાદ્ય અગાધ ઈશ્વરી, વિશ્વે વખાણી;
બ્રાહ્મણ ધઈને વિના અકલે, ભટ વલ્લભે વખાંણી. શીશ. ૨

ભેરવી.

ભજો માત બહુચરાને, ભાવશું ભવાની;નપુસકને પુરૂષ કીધ,પ્રથમ એ નીશાની.ભજો. ટેક. શકિતને વશ જગત સરવ,સુરીનર મુની સાંની;શકિત

ગયે ગળે ગર્ભ, ચળે ધર્મ ધ્યાંની. ૧ અવર દેવ અરજ કરે, એ ન કરે હાંની; ભજો.૨ સમર્યાં બધ્ય કાજ સરે, વાત સુણે છાની. ભજો. ૩ ભીડ ભાંગી ભુરને ભુતળ, ભલાં ભલાંની; ભટ વલ્લભની વાત માની, માત મેહેરબાંની. ભજો. ૪

બહુચરાજી માત ભજે ભવની ભીડ ભાજે; ઇંદ્ર ઇશ વિષ્નુ અજે, જો ઉગાર્યા આગે. બહુ. ટેક. નરને નારી એ વિચારી, પ્રેમે પાયે લાગે; સકળ સમરથ આપે સારી, ઘેર નિશાન વાગે. બહુ. ૧ આદ્ય અંત્ય અમર કરે, ચરણે ચીત લાગે; અધમ બુધિથકી ઉધરે, દુઃખ દરીદ્ર ભાગે. બહુ. ૨ ક્રિપા સિંધુ કૃપા કીજે, ઇશ્વરી અથાગે; ભટ વલ્લભને ભકિત દીજે, એ ભવો ભવ માગે. બહુ. ૩

તે તાર્યા સંસાર જેણે શકિત સેવીરે; ઉતાર્યા ભવ પાર, બહુચર બાળા દેવીરે. ટેક. પોષે પાળેને સંભાળે, માત એવીરે; ખવરાવે ધવરાવે માત, જનુંની જેવીરે. તે તાર્યા. ૧ ચાચર ચામુંડા કરત દંડ, પરચંડ વાળીરે; પાવા વાળી આરાસુર વાળી, દેછે તાળીરે. તે તાર્યા ૨. અરજન વેર્ગ આદ્યરૂપને, નવ કોટી દાસીરે; મદ ભર્યો ભટ છંદે નાચતા, હીડ્યો કાશીરે. તે તાર્યા. ૩

બહુચરાજી માત ભજો, ભકિત ભાવેરે, અંતર અભિમાંન તજો; અવનીમાં આવેરે. ટેક.

દુઃખ ન પામે દેહ ધરી, તજે ત્રિ તાપેરે; સ્વર્ગ મૃત્યને પાતાળ, અંબા આપેરે. બહુ. ૧ સકળ મા સીધ આપે, જે શિશ નમાવેરે; પોતાનો કરી થાપે, નાહિ કુંડ વાવેરે. બહુ. ૨ મારકુંડ અમર કીધો, ઇશ્વરી અંબાયે; ભટ વલ્લભ ઉગારી લીધો, ગરબા ગવરાવેરે. બહુ. ૩

પદ.

મુજરો લેજો મારો માજી, મુજરો લેજો મારોરે; શકિતને જાચુ અવર ન રાચુ, પાલવ સાહ્યો તમારોરે. ટેક. અવનીમાં અવતરી નીર-

ખી,બહુચર પાર ઉતારોરે; પાપી હતા તેને પાવન કીધા, નામ લેતાં ઓધારોરે. મુજરો. ૧ સનખલ પુરમાં તું છે સાચી, ખાગોચીયામાં નાહ્યોરે; કહે ભટ વલભ અણુસમંજી મા, પલકમાં પાર ઉતારોરે. મુજરો લેજો મારો માજી. ૨

સલખનપુર ગામનો ગરબો.

સલખનપુરે ગામની શેરીયો, તેતો મુને જોવાની ખાંત; ગળી ગળી ફરૂ ફેરીયો, નીરખુ અવનવી ભાત. સલ. ૧. મોટા મંદરેને માળી- યાં, ઉચા સ્વર્ગ આવાસ, ગોખ છજાને જાળીયાં, ઓપે અતી ઊ- જાશ. સલ. ૨. વરણ ચાર વાસો વસે, બીજી બેને બાર, દાન દયા કાયા કસે,પાળે કુળ આચાર. સલ. ૩ પરથમ પોળે પેસતાં, પુ- રવ દશાની પાસ, દોશી દુકાને બેસતાં, દીસેનીલ વિલાશ. સલ. ૪ આંગી આઘકા મુલની,ઓઢણી લાલ ગુલાલ, કસબ કોર મોહોળ તુલ- ની, ઝળકે ઝાક ઝમાળ. સલ. ૫ ચીર ચુંદડીને ઘાટડી, સાળુ કસ- બી સોહાય; ભરી ભરી બેઠા હાટડી, સરવે શેવક વસાય. સલ. ૬ ઉત્તર દશાની ઓળમાં, ઓળા ઓળે હાટ, બાંધી બધ મંધ્ય પોળમાં, લખપતી ગાંધી રહે પાટ. સલ. ૭ શ્રીફળ સુંદર સાકરો, ખાંડ ગોળ મદસાર; પંચામ્રત ઢગલા કશા, ભરીયો બધ બજાર. સલ. ૮ એળચી લવંગ સોપારીયો, તજ ઉત્તમ ફળ જાય; મા માટે નર નારીયો, લઈ લઈ પંથ પળાય. સલ. ૯ દક્ષણ દરવાજા ભણી, સામા સો- નીઓની હાટ, બેઠા તે બધા બની ઠણી, શીર કેસરની આડ. સલ. ૧૦ નીત્ય નીત્ય ઘાટ નવા ઘડે, લધ સોનાના સાફ. મણી માણક જડીયા જડે, વિવિધ વિચિત્ર બનાવ. સલ. ૧૧ આભુષણ જેને જે- વા, ઘડીયા ઘાંટસુ ઘાટ, શેવક દેખીને અવનવા, લે બહુચરને માટ. સલ. ૧૨ પશ્ચિમ દિશાયે પેશીયે, પાસે પાસે છે પોળ; ડાબાતે જ- મણી દેખીયે, સામી સેરયા ઓળ. સલ. ૧૩ કુંમ કુંમ કેસર સુ- કડો વાતી અગર કપુર, પાસે ઢુકા ઢુકડે, મધ્યમાડો શીંદુર. સલ. ૧૪ ચુવા અત્તર ને અરગચો, નાડુ તેલ બરાસ, અબિલ ગુલાલ માંહે

અરેગયો, લે બહુચરના દાસ. સલ. ૧૫ ચાચ્ચર બેઠાં ચોકમાં. માળી બધ ભરાઈ, સદા ખુસી રેહે શોખમાં, મનમાં કરે ઠકરાઈ. સલ. ૧૬ જાઈ જુઈ ને માલતી, મોગરો એક બરાસ, મોગરો ચંપક માલતી, ભરી કેવડીયે છાબ. સલ. ૧૭ શુ મન મોહે સોહાવતાં, ગુણ શું ગુથે છે હાર; શેવક સરવે વસાવતા, બહુચરનો શણગાર. સલ. ૧૮ સોડે સુખડીયા રેહે, વશીયાં સરવે સમાઈ, લાખો પરથ સહુ કો લહે, મોહો આગળ મીઠાઈ. સલ. ૧૯ જોતાં તે બાગે સુખડી, જન સહુ આવ્યા છે જાત્ર, સાતે ભાતની સુખડી; ભરી બેઠા છે પાસ. સલ. ૨૦ ખાસ ખજાલેણા ખાંડલા, નીરખી માને મંન; ભોજન ભરી ભરી ભાળતા, લે શેવક રાજંન. સલ. ૨૧ પાસે તે બીડા પાંનનાં, બેઠા બધે જોય; તંબોળી છે માનમાં, નગરે નાવે કોય. સલ. ૨૨ કાથો કેવડીયો કરયો, ચુનો ચળકે સપેત; સોપારી સરસો ભરયો, એક બરાસ સમેત. સલ. ૨૩ પાકાં પાંન પ્રમાણીયે, સરવે મશાલો ખાસ; શેવક લેતાં જાણીયે, બહુચરનો મુખ વાસ. સલ. ૨૪ મધ્ય માતા રેહે માનમાં, મદ મદ મેવા ફરાંસ; સંગ રંગ રસ તાનમાં, જોખી જનને સોખ. સલ. ૨૫ દ્રાખ ચારોળી બદામશું, પસ્તાં પાસે અખોડ; અવરેન જાણું નામશું, ભરી બેઠ કપરોટ. સલ. ૨૬ મધ્યે અત્તરે મરડીયા, બેઠુ બધ્ય માજંન; જુગમાં ન મળે જોડુયા, આજ એવા રાજંન. સલ. ૨૭ ચતુર રંગ ચળકે ચુડીલા, બાળા બાલ્ય પ્રમાણ; રાતા રંગે અતી ચુડીલા, આશ્યાં કરૂ વખાણ. સલ. ૨૮ નોતમ નંગ બનાવતાં, ગોરા ગજના દંત; શેવક લેવા આવતા, મહોરે જાતા વંત. સલ. ૨૯ બાગોળે ભેળા થયાં, નર નારી સહુ સાથ; ચાચર બહુચરને ગયાં, બધ્ય પુજાપો હાથ. સલ. ૩૦ પહેલે ચાચર પુજતાં, પુરવ મહોલ પળાય; કોકીલા કંઠે ગુજતા, ગુણુનીધ ગરબો ગાય. સલ. ૩૧ વાજાં ત્રિવિધ વજાડતાં, છંદે છંદે છોળ, ભક્ત મળે મનલાડતાં; મળીયાં માને મહેલ. સલ. ૩૨ ગોખ જોખ મા જોઇને, પેહેલે પખાળ્યા ચર્ણ; મન સહુનુ રહ્યું મોહિને, ઉભી હરાડ વર્ણ. સલ. ૩૩ કુંમ કુંમ બાલ ક-

ડાવીયાં, અવર રૂપાના વરેગ; આંગી અંગ ચડાવીયાં, ઓઢણી [સુબ સરસ. સલ. ૩૪ પુજાપો બધ્ધ પ્રેમશું, લાગ્યા સંગ સમસ્ત; નવ દિન નિત્ય નિત્ય નેમસુ, સર્વે સમર્પે વસ્ત્ર. સલ. ૩૫ બ્રાહ્મણ ભોજન કરવા, દ્વિજને દિધ દક્ષણાય; ગુણ ગાતાં ગવડાવતાં, કેમે ત્રમન થાય. સલ. ૩૬ દશમે દિને દેવી થકી, મળીયાં માગી વિદાય, સહુ કહે કોણ કહે કથી, બહુચરીનો મહિમાય. સલ. ૩૭ દેવ દેવી દુર્નીયા કહે, સુખ લેવાને સંસાર, બરદે બહુચર બરદે લહે, નોધારા નિ આધાર. સલ. ૩૮ મંદિર આવ્યા માલતા, નરે નારી વૃધબાલ, શત્રુ તણે ઉર સાલતા, સુખમાં કાપે કાળ. સલ. ૩૯ ગરબો સલખનપુર ગામનો, ગાશે જે નરે નારે; પરતો માના નામનો, પામે પદારથ ચાર. સલ. ૪૦ જીવે રાજ ગુણ ગાઇને, તે જન જાણે જાત, વલ્લભ ધોળાભાઈને, બહુચરે માત વસાત. સલ. ૪૧

મા મંદીર આવ્યાં તેનો ગરબો.

સલખનપુર સોહામણું મા મંદીર આવ્યાં, બહુચરે લીલ વિલાશરે મા મંદીર આવ્યા. સુભ ગોખને બાંમણે મા મં. ઝળ હળ જોત પ્રકાશરે મા મં. ૧ મુહુર્ત વિના મહિમા અધિક મા મં. ગોખ જોખ નિજ ધાંમરે મા મં. પ્રત્યક્ષ જોતાં અધિક મા મં. દેવ દેત વિશરાંમરે મા મં. ૨ અકળ ચરિત્ર કળે ન કો મા મં. અગમ અભેદ અછેદ રે મા મં. તુજ વિના અવર મળે ન કો મા મં. વાણી વખાંણે વેદરે મા મં. ૩ કીપા કરી કુળી કાળ મામા મં. કર્યા ભક્તના કાજરે મા મં.નિજજનને પ્રતી પાળકા મા મં. પ્રગટયાં બહુચર આજરે મા મં. ૪ પશુ પંખી નરે નારે રે મા મં. કર્યાં કર્મ નિસ્તારરે મા મં. કંઈ તાર્યા અનુહારે રે મા મં. અગણીતગુણ વિસ્તારરે મા મં. ૫ પ્રથમ કટકપુર કાળરી મા મં. સોળંકી રાજંનરે મા મં. આદયે કરી અમરાં પુરી મા મં. સુખી પ્રજાને પ્રધાનરે મા મં. ૬ શિશુ એક વર્ષ બારના મા મં. પશુ ચરાવે વંનરે મા મં. તંદુળ લઇને બારેતા. મા મં. બેઠા સહુ આસંનરે મા મં. ૭ એક કહે અવટાવંયે મા મં.પ્રગટ કરીને પાત્રરે મા મં. બહુચરને આરોગાવીયે મા મં. આજ માડીયે જાત્રરે મા મં. ૮ ગોખ

ખણ્યો માટીખણી મા મં. વૃક્ષ વરખડી ને થડરે મા મં. ઉભા સહુ પાયે પડી મા મં. કર કર વરખડી છેડરે મા મં. ૮ એક કહે કૃપા આજરે મા મં. કરે કુમાર વિચારરે મા મં, એક પાત્રને આહ-રે મા મં. કરે ને વેદ ન મારરે મા મં ૧૦ એકે શંભાળી કુલડી મા મં. ધરેયો ગુજે હાથરે મા મં. કર ગ્રહી કાડી કુલડી મા મં. હસ્યા શિશુ સહુ સાથરે મા મં. ૧૧ એકે કહાડી તે અરિ કરી મા મં. તાંદુળ ભરીયું અંતરે મા મં. એકે ચૃદ્દન ખાણી ધરી મા મં. કીધો હુતાશંનરે મા મં. ૧૨ તાંદુળપાક ઉતારીયા મા મં. કરી કુલડી થાળરે મા મં. શિશ હાથમાં સારીયા મા મં. ઉભા સહુ ગોવાળરે મા મં. ૧૩ મહિષ એક જઈ લાવીયા મા મં. ગ્રહી કરણે હાથરે મા મં. એક છડીયે ચડાવીયો મા મં. પડ્યું શિશ ભુમી માંહેરે મા મં. ૧૪ સખાયે સર્વે ક્રિડાનજી મા મં. ચકીત થઈ ગયાં બાળરે મા મં. એવે કોઈયે સૈન્યા સજી મા મં. પંથ પડ્યાં મહિ પાળરે મા મં. ૧૫ દેખી દુર બધા શિશુ ગયા મા મં રાય છે તેણે ઠામરે મા મં. જુવે તો ભોમ પડ્યો પશુ મા મં. મહિષ હણ્યો શે કામરે મા મં. ૧૬ પુછી રાય પ્રજન પ્રતે મા મં. કને નથી તરવારરે મા મં. મહિષ હણ્યા કેવી ગતે મા મં. કહો મુજ સર્વ પ્રકારરે મા મં. ૧૭ રાય સાંનિધ્ય કહે બાળકાં મા મં. અમ કુળ દેવ્યા એહરે મા મં. બહુચર સહુ પ્રતીપાળ કા મા મં. થાપ્યો છે ગોખ હમેશરે મા મં. ૧૮ મહિષ હણ્યો સોટિવડે મા મં. કુલડી એક નૈવેદરે મા મં. રાય રૂદે ગોઠવણ ધડી મા મં. ભુર વિચારેછે ભેદરે મા મં. ૧૯ નરપતી નમિ કરે વિનતી મા મં. અમો પળુછુ પરદેશરે મા મં. તોયે બહુચરમા મોટી મા મં. સંચ લ્યો સરવે શેશરે મા મં. ૨૦ બાળક કેહે સહુ લીજીયે મા મં. બહુચરનો પરસાદરે મા મં. પ્રાણિ માત્રને દીજીયે મા મં. ધરે નહી વિશ્વાસરે મા મં. ૨૧ કુલડીયેથી તાંદુર લઇ મા મં. ભરિ ભરિ આથે હાથરે મા મં. કો નવલે કશી કલા મા મં. ત્રપ્ત થયો સહુ સાથરે મા મં. ૨૨ કટક કુલડીયે જમાડિયુ મા મં. નિરમુખ્ય રહ્યુ નહી કોઈરે મા મં. બાળકને બાળા ગમ્યુ મા મં. વિકળ થયું દલ

જોઇરે મા મં. ૨૩ શૈન્ય સહિત શિષ્યરાય થયો મા મં. પળ્યો પંથ
તે નામરે મા મં. વિજય કરી નગરે ગયો મા મં. થયાં સિદ્ધ સહુ
કામરે મા મં. ૨૪ આવ્યો અસુર પારા ભણી મા મં. ભક્ષ કરેયો
ઝગડો હણી મા મં. કહે બહુચરી ગઇ કહી મા મં. ધારી ધર્મ વિરો-
ધરે મા મં. ૨૫ મહત મુલ્યતો બહુ નહી મા મં. અભિમાને થયો
અંધરે મા મં. કહે બહુચરી ગઇ કહી મા મં. મુંઢ બોલ્યો મતી મંદરે
મા મં. ૨૬ ઝગ ભક્ષ કરી ભુમિયે પડ્યો મા મં. કહ્યુ જાસુ પરભાતરે
મા મં. આવિ અંધ અહિયાં આડ્યો મા મં. રહિ પાછલી રાતરે મા
મં. ૨૭ સર્વ ઝગડે શબ્દ સુણાવિયો મા મં. અન્યોઅન્ય ઉચારરે મા
મં. ઉદર વિંધિને આવિયો મા મં. બહુચરી ક્યાં ગઇ તુ આ વારરે
મા મં. ૨૮ મુઓ મરગડો થયો જીવતો મા મં. ક્ષણુ ન લાગી વારરે
મા મં. લહ્યુ ન કોઇયે ક્યાં હતો મા મં. તતક્ષણ આવ્યો બાહારરે મા
મં. ૨૯ ચાચર માંહે ઝગડો વસ્યો મા મં. સનમુખ ગોખ સોહાયરે
મા મં. અસુરે આપ પરતો લહ્યો મા મં. પાગી પળ્યો પડિ પાયરે
મા મં. ૩૦ બ્રહ્મ ભાટ કુળ અવતર્યો મા મં. મુન્ય રહ્યો વર્ણ તેરરે
મા મં. મા સંગે ડેરે રહ્યો મા મં. કવિ કર્યો કુબેરરે મા મં. ૩૧ ન-
ગર નેણ અનોપથી મા મં. નારસિંગ અભિધાનરે મા મં. લક્ષ ગમે
લખ્મી હતી મા મં. ઉદર નહિ સંતાનરે મા મં. ૩૨ ફેર ધરણીયે
ઢોકિયો મા મં. ચેતો ચોત અદિશરે મા મં. રાયને અવિલોકીયુ મા
મં. ઉપાશ્યું અતિ ઇશરે મા મં. ૩૩ તેડ્યાં વિપ્ર વરા બહુ મા મં.
પરસન થઇ પરતક્ષરે મા મં; વ્રિત કરી પુજા સહુ કરે મા મં. કર્યા
પાર્થિવ લક્ષરે મા મં. ૩૪ લક્ષ પુજા વિતી ગઇ મા મં, હવો યજ્ઞનો
આરંભરે મા મં; હવન હોમ પુરાં થયાં મા મં, પોખ્યા બહુ વિધિ
ભ્રમરે મા મં. ૩૫ દાન વિપ્રને દીધાં કઈ મા મં, હય ગજરથ ભં-
ડારરે મા મં; દ્વિજ બેસે ટોળે થઇ મા મં, શિતાપતી ધન અવતાર
રે મા મં. ૩૬ આશીરવાદ દ્વિજે કરયો મા મં. દક્ષણુ કર ગ્રહી
દર્ભરે મા મં; વળ્યાં વિપ્ર ઘણા રહ્યા મા મં, દીવસ સાતમે ગરભરે
મા મં. ૩૭ દશમાસે પ્રસવી સુતા મા મં, લહ્યું રાય તતકાળરે મા

મં. મહિપતને આવી સુતી મા મં, ટળી વાંઝીયા ગાળરે. મા મં. ૩૮ માતા એલાવે ખાંતમાં મં, કુંઅર કરી ગાયરે મા મં; જન જન પ્રતે કહે કાનમાં મા મં, અનુચર વિસમે થાયરે મા મં. ૩૯ સજન મુખ્ય સહુએ કહે મા મં, પ્રિત્યે હવું ઘર સુતરે મા મં; ભિનભાવ મનથી નવ ટળે મા મં, શકે પુત્રિ શકે પુત્રરે મા મં. ૪૦ વસ્ત્ર આભુશણ સુતના સજ્યાં મા મં, જામો પટકો પાઘરે મા મં; નર નિરખે કરીને સજ્યાં મા મં, સ્ત્રિયો ન પામે તાગરે મા મં. ૪૧ દિન પ્રતે પ્રઉઢી થઈ મા મં, જાણે જનીતા હર્ષરે મા મં; લઘુ અવસ્થા વહી ગઈ મા મં. થયા પોતે દશવર્ષના મા મં. ૪૨ કસન કુઅર કહે માવડી મા મં. કશન કુઅર કહે છે લોકરે મા મં. સુત ચડી બેસે ચાવડી મા મં. નગર કહે નર કોકરે મા મં. ૪૩ રાજ કુઅર રૂદે બળે મા મં. પ્રગટી બુદ્ધિ પ્રકાશરે મા મં. કારણ કોયે નવ લહે મા મં. થાય વિશ્વ માહે હાસ્યરે મા મં. ૪૪ શોચે કુવરી અટારીયે મા મં. જો વગોવુ આપરે મા મં. તો હુ મરૂ કટારીયે મા મં. ગાળ માને બાપરે મા મં. ૪૫ નર કાયા કરવા માટે મા મં. મન નિરધાર્યુ મટરે મા મં. કહે કાશી જાવુ ઘટે મા મં. નહિ કર જ ભિટુ બેટરે મા મં. ૪૬ કરવત કાશીમાં ધરૂ મા મં. ધરૂ ગોમતી માહિરે મા મં. તેમ કાયા નરેની કરૂ મા મં. અવર નહી ઉપાયરે મા મં. ૪૭ બુદ્ધ બળ છે બાળા વિશે મા મં. કહે કોને નવ વાતરે મા મં. જાવુ કો રખે દેખતાં મા મં. નવ લહુ માને બાપરે મા મં. ૪૮ શાવણ સુદી સપ્તમી મા મં. પુષ્પ નક્ષત્ર ગુરવારરે મા મં. જેને દિન સુધની ગમી મા મં. હવે જાવુ નિરધારરે મા મં. ૪૯ ગદાધરને સમરી તહાં મા મં. દાખુ ઢાળ સુદાવરે મા મં. સંજ્યા વસ્ત્ર ક્ષણમાત્રમાં મા મં. ઉઠી અર્ધ નિશાયરે મા મં. ૫૦ સજ થઇ મંદિરથી પળી મા મં. બળે ઉગાડ્યા બારરે મા મં. હય શાળા નિરખી વળી મા મં. વળી હઇયે સોચ અપારરે મા મં. ૫૧ અશ્વ અશ્વની ઓળખી મા મં. કરેયો કાઢડો સારરે મા મં. ન લિધિ સહિકો સંગરે મા મં. મનસુ કરેયો વિચારરે મા મં. ૫૨ આગ્રે વિભુ એજ ઓચરી મા મં. થઈ

અશ્વની અસવારરે મા મ૦ પરવરી જેમ જાયે પરી મા મ૦ પીડ્યા સહુ પ્રતિહારરે મા મ૦ ૫૩ નગર વિશેથી નીસરી મા મ૦ તજાં તન આયુશ્યરે મા મ૦ રૂદે દેવનુ ચૈતન્ન કંપ્યું મા મ૦ દેવુ દેહને દુઃખ રે મા મ૦ ૫૪ પુરૂષ પણાને પરહરી મા મ૦ પશ્ચમે કરેચુ પ્રયાણરે મા મ૦ દ્વારામતી નીરખુ હરી મા મ૦ કહાવે પુરૂષ પુરાંણરે મા મ૦ ૫૫ નીરભે થૈ ગૈ મારગે મા મ૦ પહોતી ઉદયા ભાંણરે મા મ૦ લહ્યું નકો વહાણે લગે મા મ૦ થયુ સહવારે જાણંરે મા મ૦ ૫૬ રાય રાણી સેજ્જ નથી મા મ૦ બેઠા પટ પરસાળરે મા મ૦ કુંવર હજી ઉઠી નથી મા મ૦ કહ્યું શરવે પાળરે મા મ૦ ૫૭ સુણી વચન સત્ય ધશી મા મ૦ કરવા લાગ્યા ભાળરે મા મ૦ સેજ સુની જોઇ ખરી મા મં૦ પડી ઉદરમાં ફાળરે મા મ૦ ૫૮ દાસ દાસી દોડાદોડ સૌમા મ૦ ખોળે સરવે અસવારરે મા મ૦ ઉપર મહેલથી ક્યાં વશા મા મ૦ કરી ખબર બધ વાસરે મા મ૦ ૫૯ રાંણી રડે રંગ મહેલમાં મા મ૦ ભોમ પછાડે શીશરે મા મં. તીકમ ચુક્યા ટેલમાં મા મં૦ તો રૂઠ્યા જગદીશરે મા મ૦ ૬૦ નારી કહે સરવે નારને મા મં૦ કરો કાંઈ મન સંતાપરે મા મં. ઉમાપતી સંભાળરે મા મં૦ કાં કરી કલપાંતરે મા મં૦ ૬૧ લખ્યો લેખ મટે ક્યાં મા મં. પુત્રી તણા તે પાપરે મા મં૦ ઇ-શ્વરે મોટી આપદા મા મં. ટાળ્યો જગત અભી આપરે મા મં૦ ૬૨ રાયે રાણી પ્રીછવી મા મં. મનમાં વાળ્યો સંતોષરે મા મં૦ સમજ્યા બે અન્યો અન્યરે મા મં. પુત્રી ગઇ પર ભોમરે મા મ૦ ૬૩ પશ્ચમ પંથે પુત્રી પળી મા મં૦ પ્રબળ જાણી વેગરે મા મ૦ પલક એકે ડગ ધરે મા મં૦ વાધાં વાયું વેગરે મા મં. ૬૪ વીશમ વાટે ભો ઘણો મા મ૦. ગીરી ગહ્વર પુઠરે મા મં૦ માયે શબ્દ સુણી સીંહ તણો મા મં૦ સુંન્ય થઇ દીગમુંડરે મા મં. ૬૫ વાઘને વછ રૂઆ મળે મા મં. બરે ચોદશ ફાળરે મા મ૦ કમ કુંવરી પંથે પળે મા મ૦. સમરેશ્રી ગોપા-ળરે મા મ૦ ૬૬ વરેસ વન વાટે વિત્યુ મા મ૦. વિકટ વાટછે ઉજડરે મા મ૦ કમ કુંવરી પોતી નીકટ મા મ૦ જ્યાં મધ ચોવાળરે મા મ૦ ૬૭ પંથી એક મળ્યા મારગે મા મ૦ દીઠી માની છાપરે મા

મ૦ કુંવરી પળી પારા લગે મા મ૦ છે બહુચર આપે આપરે મા મ૦ ૬૮ માનશરોવર માતનુ મા મ૦ મન ક્રમ વચને નાહ્યરે મા મં. વાંમે જન જમ જાતનુ મા મ૦ ત્યાં ઉઠીને જાયરે મા મ૦ ૬૯ સુણતામાં તતખેવ કુંવરરે મા મ૦ ગઈ પંથી સંગાથરે મા મ૦ અરથ સરે જો અહી થકી મા મ૦ એવુ દ્વારકા નાથરે મા મ૦ ૭૦ વાધ્યા પંથી પુઠે વહી મા મં. ગઈ માનસરોવર સંગરે મા મ૦ જેમ રહે બાંધી મુઠી મા મ૦ લેહેન કો એ અંગરે મા મ૦ ૭૧ તે જળથી ટપ ઉતરી મા મ૦ તજ વસ્ત્ર તત કાળરે મા મ૦ નાહાવા મત દ્રષ્ટી ખરી મા મ૦ મનમાં વિચારે બાળરે મા મ૦ ૭૨ મને સંગાથે માનની મા મ૦ રાખે દલથી દાયરે મા મ૦ સાચી કહે હુ સ્વામની મા મ૦ અશ્વની અશ્વજ થાયરે મા મ૦ ૭૩ બહુચર એ અહીયા ખરી મા મં. તો હુ નાહાવુ કાયરે મા મ૦ ઘોડી તે જળમાં ધરી મા મ૦ પારખુ જોવા જાયરે મા મ૦ ૭૪ આળોટી અશ્વની વિષે મા મ૦ અશ્વની તેણે ઠામરે મા મ૦ ઘોડીનો ઘોડો થયો મા મ૦ ઉઠીએ ઉતમ કામરે મા મ૦ ૭૫ પીડ પરતક્ષ દીઠી રૂદે મા મં, પોતી મનની હામરે મા મં; નહાતા નીર હઈયા સુખે મા મં, પોચ્યો મનોરથ કાયરે મા મં. ૭૬. નારી થઇ ઉઠ્યો નાવલો મા મં, બહુચરને પરસાયરે મા મં; પુરૂપ તન પામ્યો ભલો મા મં, કૃપા કરો મંમાયરે મા મં. ૭૭. પ્રથર્વાને પાયે પડ્યો મા મં, થયો અશ્વ અસવારરે મા મં; આવીને મંદિરે અડ્યો મા મં, મળ્યો બહુ પરીવારરે મા મં. ૭૮ મુક્તા વધાવે માવડી મા મં, હરખ્યાં સહુજન સાથરે મા મં; પિતા આપે પ્રત્યક્ષ ગાવડી મા મં, બ્રહ્મ ભાટને હાથરે મા મં. ૭૯ માત તાત કહે મુખથી મા મં, જવું સમ્રળે ઇશરે મા મં; પુજાયો ગ્રહી સુખથી મા મં, જોડ્યા ઘરના રથરે મા મં. ૮૦ મંડપે આવ્યા માહાજતાં મા મં, હઇયે ધરીને હરખરે મા મં; તાલ મ્રદંગ વજાડતાં મા મં, ગાયે ગીત ગુણી લક્ષરે મા મં. ૮૧ આદ્ય સ્થાનકે આવી ભલી મા મં, જહાં વસેછે બહુચર બાળરે મા મં; પુરૂષારથ લેવા વળી મા મં, વધી ચોક સુંવાળરે મા મં. ૮૨ પુજા કીધી પ્રેમ

થી મા મં, હોમ હવન બહુ થાયરે મા મં; બ્રહ્મ ભોજન કરવા ભાવથી મા મં, ખરચે બહુ ધન રાયરે મા મં. ૮૩ ઓવારણાં લે અતી ઘણાં મા મં, પાય પડીને જાયરે મા મં; દેવી માહે નથી મણા મા મં, દેવ દેવી કહેવાયરે મા મં. ૮૪ નવ ખંડમાં નામરે મા મં, ચાર્લીછે વિક્ષાતરે મા મં; શેવકને પ્રતિપાળરે મા મં, મનવાંછિત દે માતરે મા મં. ૮૫ દિલ્લિપત આવ્યો દેખવા મા મં, પ્રત્યક્ષ પારખુ પ્રઉઠરે મા મં; કુદ્રષ્ટે જાય દેખવા મા મં, મંદમતી થયો મુંઢરે મામં. ૮૬ માજી કોપ્યાં કોપથી મા મં, ઊઠ્યા તમારા કોડરે મા મં; બહુચર માના પ્રતાપથી મા મં, રાયને નિકળ્યો કોડરે મા મં. ૮૭ વેગમાં વ્યાપી વેદના મા મં, ગરેલ ઘાલવા સારરે મા મં; ઉદરમાં કરે ભેદના મા મં, એમ જાણે નિરધારરે મા મં. ૮૮ પુરપતી પાયે પડી મા મં, ધરે બહુચરનું ધ્યાનરે મા મં; આ પ્રતીતો અહીંયાં જડી મા મં, મુક્યું મે અભિમાનરે મા મં. ૮૯ પાયે પડીને પરવર્યો મા મં, જાય પોતાને ઘેરરે મા મં. દેવિ દીલમાં નિશ્ચે કરે મા મં, કરૂ શેવકને મેહેરરે મા મં. ૯૦ વાંઝ બંધાવે પારણાં મા મં, દિધાં વસાવે બારરે મા મં; બોલે બોબડા ઉચ્ચારણા મા મં, ચાલે ખોડા સારરે મા મં. ૯૧. આંખે દેખે આંધળા મા મં, બેરા સાંભળે કાનરે મા મં; માતા હોયે જે માતા મા મં, તે છીવે નીરવાંણરે મા મં. ૯૨ શેવકની પ્રતી પાળવા મા મં, બેઠી એહ મેહરાણરે મા મં; અતિ અભેપદ આપીયાં મા મં, ઉર્ધ્વ રાખ્યા પ્રાણરે મા મં. ૯૩ બ્રહ્મા ભુલ્યા ભેદમાં મા મં, શિવ નવ પામે પારરે મા મં; વિસ્નુ વખાણે વેદમાં મા મં, નારદ નાચે સારરે મા મં. ૯૪ ક્રોડ તેતરીસે ત્યાં નમ્યા મા મં, બ્રહ્મ ભુલ્યા ભુપાળરે મા મં; ઇંદ્ર ગાયછે ગાનમાં મા મં, દેવ સકળ દીગપાળરે. મા મં. ૯૫ ઉત્પત કીધી આદ્યએ મા મં, જાણે જે નિજ જનરે મા મં; બહુચરીના ગુણ ગાઇયે મા મં. માને સહુનું મનરે મા મં. ૯૬ ગરબો ગાય જે સાંભળે મા મં, તેની માજી પુરે આશરે મા મં; બહુચરમા સફળે ફળે મા મં, પામે વઇકુંઠ વાસરે મા મં. ૯૭ કરજોડી કહુ કરગરી મા મં, લાગુ તમારે

પાય મા મં; સાર કરો સનખ્યલપુરી મા મં, દો દરશણ દાતારરે મા મં. ૯૮ બુદ્ધિ આપે બહુચરી મા મં, મુંઢ કર્તીતા થાયરે મા મં; તુજ પ્રતાપે કહું વળી મા મં, દુરમતી સઘળી જાયરે મા મં. ૯૯ કરણા નિધ કરણા કરી મા મં, માયા કરો મુજ માતરે મા મં; લાગુ પાય બળી બળી મા મં, તુ મોરી દાતારરે મા મં. ૧૦૦ બહુચરેમા કૃપાવતી મા મં, સારેચાં શેવકનાં કાજરે મા મં; વલભ જન કરે વિનતી મા મં, નવખંડે આવ્યું નામરે મા મં. ૧૦૧

નવરાત્રીનો ગરબો.

મારી બહુચર બાઇરે, એક દીન આઇજી આનંદમાંરે; મારી બહુચર બાઇરે, બહુચર બહુ સુખ કંદમારે. મારી. ૧ બેઠાં ત્યાં હાશ વિલાશમારે, મા. ઉપન્યું આસો માસમાંરે, મારી. ૨ ત્રણસેને સાઠ દીન વરસનારે, મારી. નોરતાંના નવ દીન હરશનારે, મારી. ૩ મારી બહુચરાએ એમ ધારીયુંરે, મારી. વ્રત કરૂં એમ વિચારીયુંરે. મારી. ૪ પ્રતીપદા આસો માસનીરે, મારી. ઉઠી વળ્યાં શીરોમણીરે. મારી. ૫ પર પંક મુકતા પરવરેચાંરે, મારી. લડસડતાં ડગલાં ભરેચાંરે. મારી. ૬ સખી સકળ આવી મળ્યાંરે, મારી. નિત્ય નિમ કરવા પળ્યાંરે. મારી. ૭ નિત નીમ સઘળાં થયાંરે, મારી. મારજન કરવાને ગયાંરે. મારી. ૮ મારજન કરીને આવિયાંરે, મારી. વસ્ત્ર આભુષણ મગાવિયાંરે. મારી. ૯ જડયાં જડાવ જાલ ઝુલનારે, મારી. અમર અધિક અમુલનારે. મારી. ૧૦ વસ્ત્ર આભુષણ ધારિયાંરે, મારી. નયણે તે કાજળ સારીયારે. મારી. ૧૧ કેસરની આડ કપોળશુંરે, મારી. કુમકુમનું બીંદુ ગોળશુંરે. મારી. ૧૨ સુધા પીધાં તે કલોલમાંરે, મારી. મુખડાં ભરેચાં તે તંબોળશુંરે. મારી. ૧૩ બરદે બોલ્યાંતે બાળી બહુચરીરે, મારી. સખી પ્રત્યે એમ ઓચરીરે. મારી. ૧૪ હું નવરાત્રી વ્રત એ કરૂંરે, મારી. ખાંતે થઇને કહું ખરૂંરે. મારી. ૧૫ કર જોડીને કહે કીંકરારે, મારી. આઇજીએ બાંધી ઇછા કરીરે. મારી. ૧૬ જે જોઇએ તે મગાવિએરે, મારી. અદભુત આદ્યે રંગ ધાલિયેરે. મારી.

૧૭ પ્રથમ પુજાપો આણિયોરે, મારી. જે પરા પુરવે પ્રમાણિયોરે. મારી. ૧૮ મોહોલથી મંડપે ગયાંરે, મારી. કુંભ તે સ્થાપને થયાંરે. મારી. ૧૯ માયે મુનાને તેડાવિયારે, મારી. સહુ શ્રદ્ધાથી આવિયારે. મારી. ૨૦ અવિલોક્યાં આવી આઇનેરે.મારી. પ્રણમ્યા શી બહુ ચરી બાઇનેરે, મારી.૨૧ વિપ્ર વદે માતા શું કહોરે, મારી. આઇ કહે દીન દસ અહિ રહોરે. મારી. ૨૨ હું નવરાત્રી કરૂ નિત્યશુંરે,મારી. પાઠ કરો નિત્ય તમે પ્રેમશુંરે. મારી. ૨૩ માતા વાત કહી થઇ કામમાંરે, મારી. રૂષી થયાં આરામમાંરે. મારી. ૨૪ બ્રહ્મ ભોજન કરેચાં ભાવતાંરે, મારી. વાડવને લાડ લડાવતાંરે. મારી. ૨૫ કહે બ્રામણ ભાગ્ય આપણારે, મારી. જપ તપ વ્રત સફળે ફળચાંરે. મારી. ૨૬ દેહ દમતાં જે કારણેરે, મારી. તે જોઈ જોઈ જઈયુ વારણેરે. મારી. ૨૭ સુણી વચન ત્રિપુરી તણાંરે, મારી. આસન કીધાં આપ આપણાંરે. મારી. ૨૮ મહુરત જોઇને મુની વળ્યારે, મારી. તપશી ટોળે થઇને પળ્યારે. મારી. ૨૯ દેવી વદે વેળા થઇરે, મારી. સખી સામગ્રી લઇને ગઇરે. મારી. ૩૦ આસન કીધું તે કુંભનુંરે, મારી. ત્રયકા મંગાવિ મુની જનેરે. મારી. ૩૧ જવના જ્વેરા વાવિયારે, મારી. માહે ગંગા જળે સીંચાવીયારે. મારી. ૩૨ હિમનો કળશ હિરે જડ્યોરે, મારી વિશ્વકરમાયે હાથે ઘડ્યોરે. મારી. ૩૩ નીરમળ નીર ભરાવ્યુંરે, મારી. શ્રીફળ શીશ ધરાવિયુરે. મારી. ૩૪ કુંભ ગ્રહ્યો કરે જળશુંરે, મારી. મુંદ્રાપણ મધે રત્નશુંરે. મારી. ૩૫ શિવ બ્રહ્માની શામનીરે, મારી. આસને બેઠા અભિમાનનીરે. મારી. ૩૬ કર ઊપર કુંભ રાખીયોરે, મારી. મહા મુનીએ મંત્ર ભાખીયોરે. મારી. ૩૭ અંતર ઇછા આઇ આપનારે મારી. પેહેલે પોહોરે કરી થાપનારે, મારી. ૩૮ હેઠે ધર્યા કુંભ હસ્તનેરે, મારી. માળ બંધાવી મસ્તકેરે. મારી. ૩૯ હળવે થકી આઇ ઈસ્વરીરે, મારી. પ્રેમે પુજે જગદીશ્વરીરે. મારી. ૪૦ અર્ઘપાદ્ય પેહેલાં કરયાંરે, મારી. ચંદન કુમ કુમ શુંભરયાંરે. મારી. ૪૧ અબીલ ગુલાલ કડાવીયાંરે, મારી. સિંદુર સહિત ચડાવિયાંરે. મારી. પુષ્પ સમગ્ર સમરપિયાંરે, મારી. સાતફળ સાથે અરપિયાંરે. મારી.

૪૩ ધુપ દીપ ફળ ધારતીરે, મારી. કરી કપુરની આરતીરે. મારી. ૪૪ નવાં નવાં નઈવેદ ધરીરે, મારી. પંચ આરતી પછે કરીરે. મારી. ૪૫ પુજી પધારયાં પરત્રણીરે, મારી. પુસ્પ વધાવ્યાં વરણવીરે.મારી. ૪૬ માહામુની સઉકો વસેરે, મારી. પુજા કરાવી લોભ ઘેરે. મારી.૪૭ ચાચર ચાલ્યાં ચાહિનેરે, મારી. ડાક પોતે કર્યો ડાહીનેરે, મારી.૪૮ ગરબો ગાયો સખી સંગમારે, મારી. સાત રાત્ય સાત માતંગનોરે. મારી. ૪૯ અષ્ટમી ગમીને કીધાં જગતમાંરે, મારી. આયુંધ આપ્યાં તે મહા વગનમાંરે. મારી. ૫૦ નવ દીન એમ નવનવારે, કુમારી. બહુચર ચાચરમાં હવારે. મારી. ૫૧ દશમેતે દીન કરી પારણેરે, મારી. એચર મોકલ્યા ને કારણેરે. મારી. ૫૨ રૂશી સકળ બોલાવિયારે, મારી. જોશી સંતોષીને આવીયો. મારી. ૫૩ ચોસઠ માને તેડાવિયારે, મારી. અંબા સહિત બધાં આવીયારે. મારી. ૫૪ આવેતે તેડ્યાં આઈનેરે. મારી. મંડપમાં બેઠાં ભરાઇનેરે. મારી. ૫૫ પ્રથમ પુજા કરી પ્રેમશુંરે, મારી. આઇ આરોગ્યાં નેમશુંરે. મારી. ૫૬ ભોજન મગાવ્યાં ભાવતાંરે, મારી. બહુચર બેઠાં મધ્યે આવતારે, મારી. ૫૭ જનુની જમીને કરે રર્ણારે, મારી. શકિત સઘળી ટોળે મળીરે. મારી. ૫૮ શોભા જોઇને શું સંભારિયેરે, મારી. કોટીક કામ શુર વારીએરે. મારી. ૫૯ ભોજન લઇને ભવાનીઓરે, મારી. માય મધ્ય જનએ મેહેરગાંનીઓરે. મારી. ૬૦ ખાનપાન કરિ પરીબ્રામશુંરે, મારી. સખી સહુ સનમાનશુંરે. મારી. ૬૧ ગાઈ વાઈ ડાહી ધાઇ જોખમાંરે, મારી. બહુચર બેઠાં જઇ ગોખમારે. મારી. ૬૨ આસન બેસી આઈજી ભણેરે, મારી. એ ગરબો આદરે ધ્રણેરે. મારી. ૬૩ મા ગવરાવેછે કોકનેરે મારી. જીવત જીતે ત્રઈલોકનેરે, મારી. ૬૪ દશ દીન મન સાથે સાંભળેરે, મારી. રિધ સિધ નિધ આવીને મળેરે. મારી. ૬૫ આપે દારા સંતાનનેરે, મારી. અંતે પળે તે વર્ધમાનનેરે. મારી. ૬૬ એ ગરબાને વર આપિયોરે, મારી. એમ કહીને કુંભ ઉથાપિયોરે. મારી. ૬૭ બહુચર બરદ વદ બહુરે, મારી. વેદ પુરાણ કહે સહુરે. મારી. ૬૮ માજી નરક નિવારણ નામછોરે, મારી. વલ્લભનો વિશરામ છોરે. મારી બહુચર બાઇરે. ૬૯

ગાગરનો ગરબો.

મારી બહુચરે બાઈરે. આદ્ય ઈશ્વરીને હું નમુંરે, મારી. કરા કરમ વાંકુ શમુંરે. ૧ મારી. આપો અવિચળ વાયકારે. મારી. વિવિધ વિવિધ વરદાયકારે. ૨ મારી. વ્યાપીક સકળ ગોખ ચરેરે. મારી. સ્થાપિક સકળ ગોખ આચરેરે. ૩ મારી. સલખનપુરમાં બિરાજતીરે. મારી. સદાસેવક શીર છાજતીરે. ૪ મારી. બાળ સ્વરૂપ બાળાત્ત્રુરે. મારી. પ્રાક્રમ પ્રૌઢ કરાંધણુંરે. ૫ મારી. અકળ ચરિત્ર કર્યાં અવનવારે. મારી. જેદેવ થકી તે નથી વાહકવારે. ૬ મારી. ગગન મંડપ કરી ગાગરારે. મારી. સુંદર સકળ સોભા ભરીરે. ૭ મારી. આપે ભવાની ઉમંગ સુરે. મારી. રાસરમે મધ નેમસુરે. ૮ મારી. નવગ્રહમાં સઉથી વડોરે. મારી. આદિત્ય અખંડ કર્યાં દીવડોરે. ૯ મારી. જળહળ જોત્ય ગોળ બીંબસુરે. મારી. ઉગ્યો કળા શશિસોળસુરે. ૧૦ મારી. કો નવ કળે માના ભેદનેરે. મારી. કોડોગુ કર્યું તે માએ ભેદનારે. ૧૧ મારી. વાટ કરી તે મધ્યે મેરુ નારે. મારી. જોજન પચાસ લક્ષ ફેરનારે. ૧૨ મારી. સાત સમુદ્ર ભર્યાં ઘી તણારે. મારી. એ એક એકે બાળી બહુચરારે ૧૩ મારી. જોતાં જુગત જુગતી મળીરે. મારી. ઓદશ ચારે મુગતાવળીરે ૧૪ મારી. સ્થાવરે જંગમ અનુરાગસુરે. મારી. તેની વાંણી બીરાજે વિભાગસુરે. ૧૫ મારી. કસ્યપની ગાદી કરીરે મારી. મહંમાયાએ માથે ધરીરે. ૧૬ મારી. મળી માનનીને મનલાગતીરે. મારી. ઉપર ઉઢાણી સેસ નાગનારે. ૧૭ મારી. સકળ આકાશ વિના અર્ણીરે. મારી. ગાગર ઉપર ધરી ઢાંકર્ણીરે. મારી. ૧૮ તે ત્રીસ ક્રોડ વિરમે થયારે. મારી. આપે આપ ભુલીગયારે. મારી. ૧૯ ઓચર્યા અમર એક ઠામર્થારે. મારી. ગાગર ના તેજ તુલ્ય કો નથીરે. મારી. ૨૦ ત્રણ ગુણકો ન કળે કર્થારે. મારી. ગુણવંતી થઇતે થકીરે. ૨૧ મારી. પર મનોહર કુંજતીરે. મારી. સુએ તે દેવને સુઝતીરે. ૨૨ મારી. આઠે પેહિાર અમી ઝરેરે. મારી. જગત પાન તે તે કરેરે. ૨૩ મારી. વરસે વિવિધ પ્રકારસુરે. મારી. આવે અખંડ ચાર ધારસુરે. ૨૪ મારી. અંમ્રત જરે આઠ જામનારે. મારી. ધર્મ અર્થ મોક્ષ કામનારે. ૨૫ મારી. અતિ અદભુતજ વસ્તુ જે હતીરે. મારી. પ્રગટ

કરી ચારે જતીરે. ૨૬ મારી. નિરમ્યા નિગમ નીજ ધામનારે. મારી વિશ્વ તણા વિશરામનારે. ૨૭ મારી. ત્રણ દેવ ગાગરમાં વસેરે. મારી. સદા સમીપે જોઈ ખસેરે. ૨૮ મારી. આદ્ય વિષ્ણું વસેછે અંતરેરે. મારી. બ્રહ્મા વસે છે નાંરતરેરે. ૨૯ મારી. આદ્ય અનાદ્ય અજવે કરીરે. મારી. ગાગર ધરે શીર બહુચરીરે. ૩૦ મારી. અજર અમર ઈશ્વરી વનેરે. મારી. સા રાસ રમે રંગાળી બનેરે. ૩૧ મારી. કરી ક્રીપા તે કુળી કાળમાંરે. મારી. બહુ બરદ બહુચરા બાળમાંરે. ૩૨ મારી. ગાગરનો ગરબો ગાય પ્રેમશુંરે. મારી. તેને બહુગરા થાય બધ નેમશુંરે. ૩૩ મારી. માની માહાજન માતમેરે. મારી. તારૂં પારખું પ્રતક્ષ પુરૂ પાતનેરે. ૩૪ મારી. દેવી દયાળ આદ્ય અંતરેરે. માત. માસ હોય થાય સંતનેરે. ૩૫ મારી. પ્રેમ ધરીને પાયે લાગશેરે, મારી. તેની ભવની તે ભાવટ ભાંગશેરે. ૩૬ મારી. તેને ઓપમા અધિક આપુ કશીરે, મારી. વિશ્વંભરી વિશ્વમાં વસીરે ૩૭ મારી. અધમ ઓદ્ધારણ આપછોરે, મારી. મારે સહોદર માબાંપછોરે. ૩૮ મારી. જુઠો જનમ જાણો સદારે, મારી. એવું જાણીને હરો આપદારે. ૩૯ મારી. કર ગર્રીને કહુ કારણેરે, મારી. વલ્લભ મેવાડો માને વારણેરે. મારી.

શિરોમણીનો ગરબો.

શ્રી સલખનપુર સકળ શિરોમણીરે, સર્વે સંસાર તણું જે સાર. જ્યાં વસે બહુચરમા ત્રીભોવન ધણીરે; આઇજી નોધારાં આધાર. ૧ અકળકળા ન કળાણી કો થકીરે, ઈશ્વરી અગમ અભેદ અછેહ; માહાતમ મારકંડ દેહે મો થકીરે. વિધવિધ વાણી વખાણે વેદ. ૨ કરૂણા કર કાહાવ્યાં કુળી કાળમાંરે, કરવા કોટી કોટી ઉપકાર, ભગવતી બેઠા ભડ ચૌવાળમાંરે; ભરવા ભક્ત તણા ભંડાર. ૩ નજરે કરી નીરખુ નારાયણીરે, ન ગણું નાનું કીધું નાક; સહસ્ર એક સ્વર્ગ તણી શોભા ઘણીરે, ત્રીપુરે તતક્ષણ તાકી હાક. ૪ ગુણનિધ ગંભીર ગાજ્તે ગોખમાંરે, સહુ સેવકની કરવા સાહ્ય; નિજ જનની પ્રત્ય રાખો જોખમાંરે શરણ ગયા તે ઉતર્યા પાર. ૫ પ્રત્યક્ષ પારો પ્રથવીમાં ખરોરે, પુરષ

પ્રેમદા પુરણ આશ, સાચે મન જે જન સેવા કરેરે; અવિચળ આપે ધરેઘર વાસ. ૬ બરદ બીરાજો બળવંત બહુચરરીરે, બહું બુદ્ધવંતી બાળેવેશ, હરીહર વિધી વરતાં જશ ઓચરરીરે; સેવે સદાયે સુરપતિ શેષ. ૭ માહાત્મ મેરૂ ગહી મધ્ય માતનુંરે, માત નમાને મુકી મેલ; જીવણ જુગતી કરે જન જાતનુરે, પંચ પદારથ પામે પેહેલ. ૮ શુરપુર નરપુરે નાગપુરે નહીરે; નીસદીન નીચ પ્રત્યે નવલે રંગ, અડસઠ તિરથથી અદકુ અહીરે, આવે અવલોકી અતિ ભંગ. ૯ જે ફળ જાચે જન જઈ કાશીએરે; ગયા ગદાધર પરસે થાય, તે ફળ પારા પાસે નિવાસીએરે; બરદે આપે બહુચર માય. ૧૦ જે ફળ માધવટો કરે પ્રાગમારે, વળી ત્રિવેણી સર્વે નાહ્ય,નાહાતાં વાત્મકુંડ અનુ રાગમારે; તે ફળ દે દેવી દાતાર. ૧૧ કાવડ વૈજનાથને અરપતારે, કંકણ જે પેકેરે કેદાર. તે ફળ ચૈતન ત્રીપુરે તરપતારે; ભગવતિ બ્રાહ્મણનો અવતાર. ૧૨ જે ફળ હોએ જગત જાગે કરીરે, જપતપ વ્રત કીધે ફળ થાય; તે ફળ પામે ફરતાં ચાચરેરે, જો નીરમળ મન ગરબો ગાય. ૧૩ જન થઈને જુગ જીતે જસ ગાઈનેરે; જો જનુનીને આવ્યો પેટ, આ અવતાર ન ઓળખ્યાં આઈનેરે; જીવ્યું જાણજો દૈવની વેઠ. ૧૪ માજીએ માહા પાપી પાવન કર્યારે; પ્રગટ થઈ નવ લેતાં પુન્ય, ભક્ત થતાં ભવ ભાયગ ભલાં ભર્યારે. નવનીધ આપી નવ રેહી નુન્ય. ૧૫ શેવો સદાયે માહા સુખ પામીએરે, સમરથ સંખલપુરની રાએ, દાસ થતાં દુઃખ દોહલાં વામીએરે; ભજતાં ભવની ભાવટ ભય. ૧૬ ગોખ જોખમાં જોશો જે ઘડીરે, માનસરોવરે કરશે માર્જન; પ્રણામશો પ્રેમ પાયે પડીરે; બહુચરમા દેશે દરશન. ૧૭ પર ઉપકાર કરણા પરમેશ્વરીરે, મહીરથુન માત રાખજો હામ; વાતજ વાત કરી વિશ્વેશ્વરીરે, વલ્લભ વાડવનો વિશરામ. ૧૮ શ્રી શંખલપુર શકળ શિરોમણીરે.

ભામણનો ગરબો.

બાળારે બહુચરી આ બાઈને ભાંમણે હો બહુચર માત; માન્યું મન ચાચરે ગોખ સોહામણું. હો બહુચર માતા. ટેક. કરજોડી લાગુ પાએરે; વાણી જાણી આપોમા ભુવનેશ્વરી, હો બહુચરમાતા. ન્યમ

મન નિરમળ થાયરે, બાળીરે બહુચરીયા બાઇને બાંમણે હો બહુચર માત. ૧ બાળાપણ ખોયું બુદ્ધ અબુદ્ધમાં, હો બહુચર૦ જોબનમાં જાણી નહી જાતરે; વરરાણો વિમાસુ વિરુદ્ધમાં, હો બહુ. વિખવાને વિખદીન રાતરે, બાળારે. ૨ કુમત્ય કાંઇ કીધાં કરમ કુપાત્રમાં, હો બહુ. કરગ્રહી કરજો કૃપાયરે, કરૂણા કરી આપો અર્ધપળ માત્રમાં, હો બહુ. કીંકરને કરી કરૂણાયરે, બાળીરે. ૩ મે મન મનસુબો કીધો માયરે, હો બહુ. માગે માનવી જો મોક્ષરે, ચાર પદારથ આપે તાહરે, હો બહુ. અગણીત આપે એ ગોખરે, બાળીરે. ૪ માગુ મત્ય માજી-ના ગુણ ગાયરે, હો બહુ. આદ્ય શકતીને ચાહરે, હસીને હાથે સાહે એવાતને, હો બહુ. તો કવિતા કુળમાં કેહેવાઉરે, બાળીરે. ૫ ત્રિભો-વન તારણ તુજ વિના કો નથી.હો બહુ૦ તેત્રીસક્રોડ શિરતાંજરે, મુ-ની મારકંડ મોહે કહ્યુ કથી મુઢને હો બહુ૦ માજી તમે છો માહારાજ ધીરાજરે. બાળીરે. ૬ પુરવે પંડીત કીધા મહા મુંઢને હો બહુ. તે માટે મુજને વિશ્વાસરે કો નવ જાણે તારી ગત્ય ગુઢરે. હો બહુ.૦. અબુધની પુરજો આસરે બાળીરે. ૭. મીઠી દ્રષ્ટે મુજને નિહાળજો. હો બહુ૦ મંનની મુરખતા જાયરે,પોતાનો જાણીને પ્રતિપાળજો. હો બહુ. જ્યમ જસ જુગત ગાવાયરે. બાળીરે. ૮. તે માટે ત્રીપુરે તમને વિનવું. હો બહુ. તનની મમતાને કાપરે. ગુણ નિદ્ધ ગોશ કહું હો બહુ૦ જગત જનુંની જસ આપ્યરે. બાળી૦ ૯ ગરબે ગાતાં ઘણીયાણી ગોખની હો બહુ૦ અલબેલી આઠેજામરે, તે રસ ગાવાને મંન ઇચ્છા થઈ હો બહુ૦ માતાજી રાખજો નામરે. બાળીરે.૧૦ નવરાત્રી રમ્યા આસોમાં ધરી હો બહુ. નવસત સજ્યા સણગારરે, જુગતો જોડી જોગણી-ઓ સહુ નીસરી હો બહુ. મળીઓ ખટ દશ ચારરે. બાળીરે. ૧૧ અકેકી એ જાલી આગળી, હો બહુ. અદભુત રૂપ નિધાનરે, માતંગી મા સલખનપુરમાં મળી હો બહુ. મન માય મોડણ માંડરે. બાળીરે. ૧૨ શશિ વદની સોહીએ સકળ સાહેલીઓ, હો બહુ. શી-ખ નખ સાર સ્વરૂપરે, કરકર કામનીઓ કુચ નવે લીઓ, હો બહુ. એકથી એક અનુપરે, બાળીરે. ૧૩ જોગણીઓ તે જોગે મળીયાં જો-

અથીહો બહુ. બરજોબન બાળે વેશરે, બાળી બહુચરીયા આવ્યાં ગોખથીરે, હો બહુ. સજ્યાં સણગાર સુ દેહરે, બાળીરે, ૧૪ આભુષણ તે અંગે અંગ ભવાનીઓ હો બહુ. હીરા મણી માણેક જડાવરે, કર કંકણ ચુડી તે મન માનીઓ હો બહુ. વિવીધ વીચીત્ર બતાવરે, બાળીરે. ૧૫ ઉત્તમ અંબર ધર્યાં અકેકાએ, હો બહુ. અવનવા અમુલ્યરે, બીજાં બદલ્યાં મા બહુચર માજીએ. હો બહુ. ત્રીભોવન નાવે તુલ્યરે, બાળીરે. ૧૬ આંગી અંગે રંગે સંગે ઘણી, હો બહુ. સુંથણા સોભીતા પાયરે, ઓઢણુ આછી આઈજીને ઓઢણી, હો બહુ. સરસ જે રંગે સોહાયરે, બાળીરે. ૧૭ મઢમાં મળી બેઠાં મા ભાવે ભરાં, હો બહુ. મન મથ મોડણ માયરે, મોટાં મદ્ય પાત્ર મધ્યે ધરાં, હો બહુ. પ્રેમ ધરીને પીવાયરે, બાળીરે. ૧૮ ભાવે ભોજન માજીએ મગાવીઆં, હો બહુ. ખટરસ સ્વાદ સંજોગરે, આસનમાં સહુ આધાં આવીયાં, હો બહુ. ભાવે ભવાંની લેજો ભોગરે, બાળીરે. ૧૯ રંગે રમવા મા સહુ પર વારીયાં, હો બહુ. કુંમ કુંમ પીળ્યા કપોળરે, કોડે કરી કાજળ નયણે સારીયાં, હો બહુ. મુખડાં ભર્યાં છે તંબોળરે, બાળીરે. ૨૦ બહુચર કેહે બેચરને તેડી લાવીએ, હો બહુ. મધ્યે માહા ગુણીજંનરે, વાજાં છત્રીસે વાગવા લાગીયાં, હો બહુ. માન્યા માહા માયાના મનરે, બાળીરે. ૨૧ ઉઠ્યા ઇશ્વરીઓ સર્વ ઉમંગમાં, હો બહુ. હળવેથી આવ્યાં બાહારરે, ગરબો ગાવા માજી માહારંગમાં. હો બહુ. ઉભાં દેવીને દરબારરે, બાળીરે. ૨૨ ચોસઠ ચાચરમાં કુંળે વળાઇને, હો બહુ. હરએ શું ફરતા શોહાયરે, સર્ક્યો સહુ રહી કરકર સાહિને, હો બહુ. કીધાં સુર સકળ પ્રકાશરે, બાળી. ૨૩ તે સુરશું સુર્ણાયે વાજાં મેળવ્યાં, હો બહુ. કીધી અધીક ચતુરાઇરે, સર્વે શક્ત્ય સનમુખ માને હતાં, હો બહુ. અલાપે છે અંબાજી આઇરે, બાળી. ૨૪ બોલીટુક મુખેથી અંબા બહુચરી, હો બહુ. બંને બેનોની જોડરે, તે તુ શર્ક્યો કહે ફરી ફરી, હો બહુ. તદ પંત તાંન મારોડરે, બાળી. ૨૫ વાજાં વાજે છત્રીસે છંદમાં, હો બહુ. ગાતાં તે ગાંન રસાળરે, ઇશ્વરીઓ આવ્યાં અતી આણંદમાં, હો બ-

હુ. તાંન માંન બધ તાળરે, બાળી. ૨૬ રમકે ઝમકે ઠમકે પાયે ઘુઘરીયો, હે બહુ. ઝાંઝરનો ઝમકારરે, આંતે એજે ખુદ સરવે સુંદરીસે, હે બહુ. ઉર સોહિયે પુષ્પના હારરે, બાળી. ૨૭ લટકે મટકે અંગ ચાલવે, હે બહુ. ચાલે ચમકતો ચાજરે, મચ્ચળી સમરથ સુર ગત્યને સંભાળવે, હે બહુ. રચ્યો તે રંગ અજવાળરે, બાળી. ૨૮ બાળા ચાળા કરતા ફરતા બહુચરી, હે બહુ. એલવે સમો વડ અગરે, નીરખી લેતા તન મનમા તે સહુ. હે બહુ. સાથીસુ રસ રસ ધંગરે, બાળી. ૨૯ ભગવતીપો ભાવ દેખાડે આંખમાં, હે બહુ. હસ્તક ભેદદ હાથરે કટી મેખ કરે ચરણે ચલામમાં, હે બહુ. થામાં સામી સંગાતરે, બાળી. ૩૦ આપ આપે અરસ પરસ દે તાળીઓ, હે બહુ. ફરજો ફુદડી લે ફેરરે, વચમાં રસાળે દાડીયારસ વાળીઓ, હે બહુ. ધમકે ઘાઘરાના ઘેરરે, બાળી. ૩૧ હરખે હંબોડા લેતાં હાથશું, હે બહુ, અંબાને બહુચરાં બાહરે, સરખે સરખી લે શહી સહુ સાથશુ, હે બહુ. ચામુંડાને ચંડ ઉહાઇરે, બાળી. ૩૨ સુર નારખે સામા સંગવી માંનમાં, હે બહુ. ઉદો ઉદો કહે આકાશરે, વરખે કર ચંદન પુષ્પ સુધાનમા, હે બહુ. અવિલોકે વિવિધ વિલાશરે, બાળી. ૩૩ ઉમંગ્યો રસ અતીસે વિશ્વ વિસ્મે થયું, હે બહુ. સુરીનર મુની શેષ સુરરે, જોતા જુગતે જન મન મોહિરહ્યુ હે બહુ. સોભા સકળ ભરપુરરે, બાળી. ૩૪ ગાઈ વાઈ ગરબે રંગે રમી, હે બહુ. સહુકો સુખાળા થાયરે, વીત્યા દશમીને દીન દેવી જમી, હે બહુ. મહોલે આપ આપણે જાયરે, બાળી. ૩૫ જેજેકાર કરી જોગણીયો જગતને, હે બહુ. જઇને બેઠા નિજ ધાંમરે, આપ્યા અભિપદ મા નીજ ભક્તને, હે બહુ. અધમ ઓધારણ નામરે, બાળી. ૩૬ શેવે દેવી જે જન સાચે મંને, હે બહુ. પાંમે પદારથ ચારરે, નર નારી ગાયે સુણે અંન્યો અન્ય, હે બહુ. ના આવે આપ અવતારરે, બાળી. ૩૭ દુનિયામાં દેવ નહિ કો દેવિ સંમ, હે બહુ. દુઃખ દારિદ્ર હરનારરે, તે માટે ત્રિપુરે કરજોડી નમુ, હે બહુ. કરજો સંભાળીને સારરે, બાળી. ૩૮ આદ્ય અંતે આતુ સંસારમા, હે બહુ. સરવ શીરોમ-

ણ થકતરે, માગુ મા આદ્ય અવતારમા હો બહુ. ભટ વલ્લભ ભજ્જો ભક્તરે, બાળી. ૩૯

ગરબો.

હમે ગણપતીના ગુણ ગાઇશુંરે, બાળી બહુચરી આ. હમે માનશરોવર નાહીશુંરે, બાળી. હને પતિત પાવન થઇશુંરે, બાળી. માનો પાવન થાઇશુંરે, બાળી. ૧ હમે દરશણ પામ્યાં તારૂંરે, બાળી. કાંઇ મન રીઝયું છે મારૂંરે, બાળી. આઇ શેવક જમગન સારૂંરે, બાળી. શુભ અવસરમાં સંભારૂંરે, બાળી. માજીતું સર્વની રાખે લાજરે, બાળી. બહુચરતું છાં માહા રાજરે, બાળી. મા આંગી ખોગે રચીછેરે, બા, ળી. તારે ચાચર ધુમ મચીછેરે, બાળી. તારૂં તેજ રવિના સરખુરે, બાળી. હું ફરી ફરી નયણે નરખુરે, બાળી. હુંતો હૈડામાં અતિ હરખુરે, બાળી. તારો પ્રતક્ષ મહિમા પરખુરે, બાળી. માની લીલા અપરમપારરે, બાળી. પેલાં ત્રધડાં કરે પોકારરે, બાળી. બહુચરીતું એમ ઉચ્ચારરે, બાળી. માનસરોવર અધમ ઓધારરે, બાળી. હમે ભાવે પુજા તમારી કરીશુંરે, બાળી. રૂદેમાં ધ્યાન તમારૂં ધરશુંરે, બાળી. હમે તારો જશ ઓચરશુંરે, બાળી. હમે ભવસાગરમાં તરશુંરે, બાળી. ત્રીભોવન માતું સાચોરે, બાળી. મા સુરીનરે મુનીવરે જાચ્યોરે, બાળી. મારી મતય ધ્રણીછે કાચોરે, બાળી. રીઝું તમને ખુદી નાચોરે, બાળી. મા મંન વાંછીતફળ આપોરે, બાળી. મુજને પોતાનો કરી થાપોરે, બાળી. બહુચરી યા મારો બાપોરે, બાળી. મારા ભવના બંધન કાપોરે, બાળી. મારો મહિમા માજી રાખોરે, બાળી, મુજ સામુ સનમુખ દાખોરે બાળી. તારો નવખંડમાં છે સાખોરે, બાળી. હું ભજન કરૂં ભવ આખોરે, બાળી. મા અસુરે ઘણા તેમાર્યારે, બાળી. તે સૌના શોક નિવાર્યારે, બાળી. તે દેવતા સર્વે ઉગાર્યારે, બાળી. તે સેવક જનને તાર્યારે, બાળી. મા સંભાળ કરો હમારીરે, બાળી. મુને મોટી આશ તમારીરે, બાળી. કળજુગમાં લો ઉગારીરે, બાળી. બહુચર તુને પાદશાહ કેહેછેરે, બાળી. દાસ દલપત સનમુખ રેહી વદે છેરે, બાળી. તારૂ ધ્યાન મારે રૂદયછેરે, બાળી. મારી લજા શરમ તમને છેરે, બાળી.

ગરબો.

બાળી બહુચર માને ભાવે ભજોજો, મનસા વાચા કરમણા મમતા તજોજો. મુરખ શું જાણે મુક્તી તણા મર્મોજો, જીવણ જશ લેવા જુગતે જજોજો. ટેક. સેવા સજાખનપુરની રાય કે, દેહ ધરીને પામ્યો ક્રાય કે, એક મંને આઇને આરાધ કે, ચાચરમાં નાચો ગરબા ગાઈ કે, બાળી બહુચર માને ભાવે ભજોજો. ૧ જે મંનથી જાણે જીતું જગતને જો, સેવો સજાખનપુર સામી શક્તને જો, ભજતાં એક ભવીયાં કીધાં ભક્તને જો, તારા તારે રંગે આ રંકાને જો, જીવન મુક્તિ કર્યા તે પ્રાણી કે, જીવ્યાં શરદ શશિ સુખ માણી કે, નવનિધ આપી ત્રિભોવંન રાણી કે, અંગે આપદા અંશ આણી કે, બાળી બહુચરમાને ભાવે ભજોજો. ૨ તે માટે ગુણ ગાવા ત્રીપુરે તણા જો, તે દશ દીન દેવીને વહાલા ઘણાં જો, એ દી જાણે દુનિયા રાજા રાણા જો, તે દિન દેવીએ મુકી મળ્યા જો, જો જનુનીને જોવા જાઓ કે, એ સરસસનામની ગાઓ કે, ભક્ત ભવાનિના કહેવાઓ કે, સેજે સદા સિંધુમાં નાહો કે, બાળી૦ ૩ એક દીન આસોમાં આઠ ઇશ્વરી જો, પહુવે પહેલે પહોરે જુગદીશ્વરી જો, રંગે રથ બેઠી રમવા નીસરી જો, નવમી રથ હાંકે માત ઘડેશ્વરી જો, પશ્ચમ પંથે કરયા પ્રયાણ કે, ચપળ ગત્યે ચાલે કે કહાંણ કે, મન થાય બહુચર મઠ મેલાંણ કે, રથ પંથે વાંધ્યા કાંડે ડાંણ કે, બાળી૦ ૪ બહુચર ચાચરમાં રમતાંતાં રંગમાં જો, ગાતાંતાં ગુણ નીચુ રંગમાં જો, અજાએજા આઠ પહોર ઉમંગમાં જો, સરખા સરખી સખીયોના સંગમાં જો. એચર ખબર લઇને આવ્યોં કે, સમાચાર માજીને સંભળાવ્યો કે, રથ આંગલીયોમાં રખાવ્યો કે, બાળી૦ ૫ સજાખનપુર રાંણી સામા સંચરયા જો, પારેથી પ્રેમ ધરી પગલાં ભરયાં જો, અવી લોકીક અન્યોઅન્ય અમી ઝરયાં જો, ભેટાં ભગવતીયો બંધ બાથે ભરયાં જો. બોલ્યાં બહુચર મધુરે વચંન કે, ધન ધન આજુનો દીન કે, મંમાયા મન થયાં મગંન કે, સર્વે સાથે કરયા ગવંન કે, બાળી૦ ૬; કાળી કામાક્ષાને કાંકરે ધરીજો, હરસીધ હીંગોળીને ગોત્રે ધરીજો, અંબા ચક્રીને માંકંડે ધરીજો, મંડપમા ઉભા બધ

પરમેશ્વરીજો, આપ્યા આગળથી આસંન કે. જડીયાં મણી મુક્તા ને રતંન કે. બેઠુ શક્તી તણું સાધન કે, શરદ શશી શામ વિમળ વદંન કે, બાળી ૦૭ બહુચર બોલ્યાં સખી સહુ કહાં ગઇજો, પ્રથમ પુજાપો લાવો વહેળા થઇજો, ચંદન કુમ કુમ અક્ષત કુસુમે ગ્રહીજો, એમ કહી બહુચર બેઠાં આસન જઇજો, સખીયો સરવ સજીને આવી કે, પાંણે પુજાપો ગ્રહી લાવી કે, સોહોરાં પાન પાત્ર ભરાવી કે, લીધાં ભોજન ભોગ ધરાવિ કે, બાળી૦ ૮. અંબા કહે અર્ઘ આપ્યું હમો જો, ચંડી કહે ચંદન ચરચ્યો તમ્યો જો, કાળી કહે ચાંદલીયા કરો કુંમકુમેજો, ચોખા ચોડી સીશ હાથે સમે જો, પુજી પુષ્પ સમર્પ્યા હાર કે, પુનરપી પરી જાત મંદાર કે, આગળ મુક્યા ભોગ અપાર કે. આચમન કીધાં કરીને અહાર કે, બાળી૦૯. અંબા કહે બેહેનો આગના દીજીયે જો, પહેલાં મધુપાન સરવે કીજીયે જો, બહુચર કહે પાત્ર ભરયાં તે લીજીયે જો, માતંગી મનમાને તેમ પીજીયે જો, કર કર પાત્ર કનકનાં દીધાં કે, ભગવતીઓ અંજળી ભરી લીધાં કે, પ્રેમ ધરી પરી પુરણ પીધાં કે, મગન થઇ મુખવાસજ કીધાં કે. બાળી ૦૧૦ મનથી ઉનમદ થઇ ઉડયા આઇયો જો, આપેથી પારે પાગે પળાઇયો જો, ચાચર પુકળ વિટી વળાઇઓ જો, રમવા મીટે મીટ મળાઇયો જો, બોલ્યા હરસીધને હીંગોળી કે, સુણીયે સકળ ભાવાંની ભોળી કે, આજ મળી મન ગમતી ટોળી કે, કીજે રાત દીવસ રંગ રોળી કે, બાળી. ૧૧. કાળી બહુચરને કહે કાઇ આચરો જો, જે શ્વર ભરીયે તે બેનાં તંમે ભરો જો, અબાને કહે અળાપો કરોજો, મહા સુખ લેવાનો આ સમે ખરોજો, સુણી સલખન પુરીયે શ્વર લીધો કે, શક્તે સરવે બરાબર દીધો કે, અંબે અળાપ કરી બધ કીધો કે. મહામાયાનો મનોરથ સીધો કે, બાળી૦૧૩. વેણા આદ્યે વાજા વેદ કહ્યાજો, કર કર કંકરીઓપે બધ તે ગ્રહાજો, શક્તિના મું સ્વરે મળી રહ્યાજો, ઘુઘટે ગત અવન કરે એ બધાંજો, બોલ્યા બહુચર અંબા સાથ કે, આવડમાંહે કશી ન મણાય કે, તે ટુક શક્તો કેરી સંગાથ કે, ત્રિપુરે તાળીદે બધ હાથ કે. બાળી ૦૧૩. વળી વચમાં રહીને ટુક ઉચરેજો, હેઠણ લેતાં

હાથ હેઠાં ધરે જો, બોલતાં વચને હાથ ઉચા કરેજો, ચટકે ચાચરે ચાલે
ને પુઠ ફરેજો, મહાંમનોહર કરતા ગાન કે, મધ્યેમધ્યે માન કરે મધુ પાંન
કે, નિત્ય ઉપજાવે અથ નવા તાન કે, વાજા વાજે ગત અનુમાન કે,
બાળી૦૧૪ ડાબા જમણી તાલીદે દેવીયોજો, ઘુગટે ગત્ય કરે મા કેહ
કે વિયોજો, જમ જમ ગત બધ લે તેમ તેવીયોજો, મહા ચતુર સુ-
જાંણ જનુની જેવિયોજો, ખુદે ઉચા નિચા થૈને કે, સનમુખ એક
એકને કહિને કે, બેહેનો બધ્ય બરાબર રહિને કે, કાળી જેજે કહે મ-
ધ જૈ ને કે, બાળી૦૧૫. હરખે હંમોડા લે હાથે કરી જો, અંબા સા-
થે લેકે માતા બહુચરીજો, જનુની બધ્ય રહિ જોડે બરાબરીજો, હંમો-
ડા લેને ફુદડીયો ફરીજો, મહારસ મચ્યો ચાચર માહ્ય કે, જે રસનવ
બેડે નહિ કાંય કે, પ્રેમ પ્રબોધિત પ્રગટ્યો જ્યાહ કે, ત્રિપુરે વસ થઈ
બધ ત્યાંય કે, બાળી૦૧૬. વ્યોમે વિમાન રહ્યા બધ છાઇનેજો. બેઠા
સુરપત્ય સંગ સમાઇનેજો, આવિ લોકે આપો આપ ગમાઇનેજો, મ-
નસું મન સોપ્યું બહુચર બાઇનેજો, ચંદન પુષ્ય સમરપે પાણ કે, મ-
ધુરે મેઘ તણે એધાંણ કે, જૈમુની પાઠ કરે પારાણ કે, દેવવંદે જેજે
મુખવાણ કે, બાળી૦૧૭. ત્રિભોવન રાંણી નવ રાત્રી રમી વળ્યાં જો.
દેવી દરબારેથી ■ડેરે વળ્યાં જો, ભાવે ભોજન લેવા ભેળાં મળ્યાં જો,
બહુચર કેહેવા સહુને મળ્યાં જો, રાખ્યાંયે સરવસ રાય નીપાઇકે, તત-
ક્ષણ અંબા લાવ્યા આઇકે; સરવ આરોગે વાક સવાઇકે, હાસ્ય
વિનોદ કરે હરબાઇકે, બાળી. ૧૮ ભોજન કરી ઉઠ્યા સકળ ભવાનિ-
યોજો, મુખમાં મુખવાસ કરી મુખમાનીવો જો; રથમાં બેઠાં માહા
વરદાનિયો જો, મઠ જાવા મા મન મકલાતિયો જો. બહુચર માંથી
થયાં વિદાયકે, કરજો કહે બહુચર કીરપાયકે; રથ જેમ વેગે પંથ પળાય
કે, મઠ મઠ પોતાંમા મેંહંમાય કે. બાળી. ૧૯ આસન બેસી અંબા
કહે ઇશને જો, બહુચરના ગુણ ગાશે નિશ દિસને જો; તે નર પદવી
પાંમે અમરીક્ષને જો, બહુચર સુજને તેમ જુગ દીસને જો. બધ
બેનો માહે સુજને વાળી કે, મે મારા મનની વ્રત આલી કે; ક્રાંહાં
હુ જાવું મન ગમતે આલી કે, સીવ સુણતામાં થયાં ખુશાલી કે.
બાળી. ૨૦ સંકર કહે એ ગરબો ગાસે સહુ જો, નર નારી ધરીને

બરદે લહુ જો; સુખ સંપત પાંમે ને દુઃખ વાંમે સહુ જો, ધન ધાં ન્યને સંપત દારાને સહુ જો. આઠે પહોર રહે ઉલ્લાસ કે, એબા બહુચર પુરે આશ કે; આરાસુર પ્રતક્ષ અવાસ કે, ઉડ્યા જાયે કાળ આકાસ કે. બાળી. ૨૧ એ બે બેનોમાં અંતર કો નથી જો, મા મોટા મુનિયે મન કીધુ મથી જો; ઉતપત પાલણ બધે થકી જો, જેના જસ વેદ પુરાંણે કહે કથી જો. તે ત્રિપુરાને લાગુ પાયકે, એમ મન માગુ બહુચર માય કે; પાળો પ્રજા ઘણું પીડાય કે, ભટ વલ્લભ તારા ગુણગાય કે. બાળી. ૨૨.

આનંદનો ગરબો.

આજમુને આનંદ વાધ્યો અતિ ઘણો મા, ગાવા ગરબો છંદ બહુચ રમાત તણો મા. ૧ હળવે આળ પંપાળ આપેક્ષા આણીમા, છો ઇછા પ્રતીપાળ દો અમરત વાણીમા. ૨ શ્વરગ મ્રત્યું પાતાળ વાસ સકળ તારો મા, બાળ કરી સંભાળ કર ઝાલો મારો મા. ૩ તોતળા મંન તંન તોતો તો કહેમા, અરભક માગે અંન, નિજ માતા મન લેમા. ૪ નહી સત્ય અપસત્ય, કહી કાંઈ જાણું મા, કળી કહાવ્યા કવ્ય, મન મીથ્યા આણુંમા. ૫ કુલજ કુપાત્ર કુશીલ, કર્મ અકર્મ ભર્યા મા, મુરખમાં અણ મીલ, રસ રટવા વિચરચો મા. ૬ મુંઢ પ્રમાણે મત્ય, મન મિથ્યા માપી મા, કોણ લહે ઉતપત્ય, વિશ્વ રહ્યાં વ્યાપીમા. ૭ પ્રાક્રમ પરમ પ્રચંડ, પ્રબળ ન પળ પ્રીછુમા. પુરણ પ્રગટ અખંડ, અન્નથકો ઇછું મા. ૮ અરણવ ઓછે પાત્ર, અકલે કરી આણું મા; પામું નહી પળ માત્ર, મન જાણું નાણું મા. ૯ રસના જુગમ હજાર, તે રટતે હારયો મા, ઇશ અંશ લગાર, લઇ મનમથ મારયો મા. ૧૦ મારકંડ મુનીરાય, મુખ માહાતમ ભાંખ્યુંમા, જધમુની રૂશિ જેવાય, ઉર અંતર રાખ્યું મા. ૧૧ અણ ગણ ગુણ ગતિ ગોત્ર, એલ ખરો ન્યારો મા, માત જાગતી જોત, જળહળતો પારો મા. ૧૨ જશ ત્રણવત ગુણ ગાથ, કહું ઊંડળગુંડળમા, ભરવા બુધિ બે હાથ, ઓધામાં ઊંડ- ળમા. ૧૩ પાગ નમાવી શીશ, કહું ગાંડું ઘેલું મા, માત ન ધરશો

રીસ, છે ખુંલું ખાડું મા. ૧૪ આદી નિરંજન એક, અલખ અકળ રાણી મા; તુજથી અવર અનેક, વિસ્તરતાં જાણીમા. ૧૫ શક્તિ સરજી મૃષ્ટ, સેહેજ સ્વભાવ અલપમા, કાચિત કરણા દ્રષ્ટ, ક્રત ક્રત કોટી કલપમા. ૧૬ માતંગી મન મુક્ત, રમવા કીધું મનમાં; જોવા જુક્તિ અજુકત, રચિયાં ચઉદ ભોવનમા. ૧૭ નિર ગગન ભુતેજ, સેહેજ કરી નિરમ્યાં મા; મારૂત વશ જે જેહ, ભાંડ કરી ભરમ્યામા. ૧૮ તતક્ષણ તનથી દેહ, ત્રણ કરી પેદામા; ભવક્ત કરતાં જેહ, સર જે પાળે સદામા. ૧૯ પ્રથમ કર્યા ઉચ્ચાર, વેદ ચાર વાયકમા, ધરમ સમગ્ત પ્રકાર, ભુમણવા લાયકમા. ૨૦ પ્રગટી પંચ માહાભુત, અવર સરવ જે કોમા; શક્તિ સર્વ સંયુક્ત, શક્તિવિના નહી કોમા. ૨૧ મૂળ નહી મંડાણ, મહા માહેશ્વરીમા, જગ સચરાચર જાણ, જય વિશ્વેશ્વરીમા. ૨૨ જળમાંહે જળશાયી, પોઢ્યા જગજીવન મા; બેઠાં અંતરીક્ષ આઇ, ખોળે રાખી તનમા. ૨૩ ભોમ વિમાનની વાટ, ઠાઠ ઠઠ્યો આઠોમા, ઘટ ઘટ સરખો ઘાટ, કાચ બન્યો કાચોમા. ૨૪ એજ રજ ગુણ અવતાર, આકારે જાણીમા; નિરમીત હિત નરનાર, નખશીખ નારાયણીમા. ૨૫ પંનગને પશુ પંખી, પ્રથક પ્રથક પ્રાણીમા; જુગ જુગ માંહે ઝંખી, રૂપે રુદ્રાણી મા. ૨૬ ચખ ચંચળ ચઇતન, વચ ચાહન ટીકીમા, જણાવવા જનમન, મધ્ય માતા કીકી મા. ૨૭ અનચર ત્રણચર વાયુ, ચરવારી ચરતામા, ઉદરે ઉદર ભરિઆયુ, તું ભવની ભરતામા. ૨૮ રજો તમોને સતવ, ત્રિગુણાત્મક ત્રાતામા, ત્રિભુવન તારણ તત્વ, જગત તણી જાતામા. ૨૯ જ્યાંત્યમત્યાં ત્યમ રૂપ, તેજ ધર્યાં સઘળેમા; કોટી કરી દયા ધુપ, કોઇ તુજને ન કળેમા. ૩૦ મેરૂ શિખર મહિમાય, ધોળાગઢ પાસેમા; બાળી બહુચરે આઇ, આદ્ય વસે વાસોમા. ૩૧ નવ લહે બ્રહ્મા ભેદ, ગુણ ગતિ તાહેરીમા; વાણી વખાણે વેદ, શી મતી માહેરીમા. ૩૨ વિભણું વિમાશી મન, ધન્ય એમ ઉચરીયામા, અવર નહિ તુંથી અન્ય, બાળી બહુચરીયામા. ૩૩ માને મન માહેસ, માત મયા કીધેમા; જાણે સુરપતી શેષ, સઉ તારે લીધેમા. ૩૪ સહસ્ર ફણાધર શેષ, શક્તિ સબળ સાંધીમા; નામ ધર્યું નાગેશ, કીરતીતો વાધીમા. ૩૫

મચ્છ કચ્છ વારાહ, નરસિંહ વામન થઇ મા; અવતારો તારાહ, તે તુજ મહાત્મ હઇમા; ૩૬ પરશુરામ શ્રી રામ, રાય બળી બળજેમા; બુધિ કલંકી નામ, દશ વિધ ધરિ દેહેમા. ૩૭ મથ્ય મથુરાંથી બાળ, ગોકુળતો પોતું મા, તે નાંખી મેહ જાળ, બીજુ કોઇ નોતું મા. ૩૮ કૃષ્ણા કૃષ્ણ અવતાર, કાળી કારણ કીધું મા, ભકિત મુકિત દાતાર, થૈ દર્શન દીધુંમા. ૩૯ બ્યંઢળને વળી નાર, પુરૂશ પણે રાખ્યામા; એ અચરજ સંસાર, શ્રુતિ સ્મ્રતિએ ભાખ્યાંમા. ૪૦ જાણી બ્યંડળ કાય, જગમાં અણગમુકિતમા; મા મેટે મહિમાય, ઈંદ્ર કથે ઉકિતમા. મેહેરામણ મથી મેર, કીધો રવઇઓ સ્થિરમા; કાઢ્યા રતન એક તેર, વાસુકિના નેતરમા. ૪૨ સુર સંકટ હરનાર, સેવકને સનમુખમા; અવિગતી અગમ અપાર, આનંદિ નિધિ સુખમા. ૪૩ સાનકાદિક મુની સાથ, સેવે વિવિધ વિધેમા; આરાધિ નવ નાથ, ચોરાશી શીધે મા. ૪૪ આવી અયોધા ઇશ, નામી શીશ વળ્યામા; દશ મુસ્તક ભુજ વીશ, છેદી શીત મળ્યામા. ૪૫ નૃપ ભોમકના કુમાર, તમ પુજે પામીમા; રૂકમણી રમણ મુરાર, મન ગમતો શામીમા. ૪૬ રાખ્યા પાંડુ કુમાર, છાના સ્ત્રી સંગેમા; સંવતસર એક બાર, વામ્યા તમ અંગેમા. ૪૭ બાંધ્યો તન પ્રદ્યૂમન, છુટે નહી કોથી મા; સમરી પુરી સંખન, ગયો કાળાગ્રેહેથીમા. ૪૮ વેદ પુરાણ પ્રમાણ, સાસ્ત્ર સકળ સાખી મા, શકિત અષ્ટી મંડાણ, સરવ રહ્યાં રાખી મા. ૪૯ જ્યાં જ્યાં જુગતી જોઈ, ત્યાં ત્યાં તું તેવિમા, સમવિત ભ્રમવિત ખોઈ, કહિનશકુ કેવીમા. ૫૦ ભુત ભવિષ્ય વર્તમાન, ભગવતી તું ભવનીમા; આદ્ય મધ્ય અવશાન, આકાશે અવનિમા. ૫૧ તોમર હરણ શશિ સુર, તે તારો શોકીમા, અતિ અગ્નિ ભરપુર, થઇ પોખો શોખોમાં ૫૨. ખટ રિતું ખટ માસ, દ્વાદશ પ્રતિબંધેમા, અંધકાર ઉજાશ, અનુક્રમ અનુસંધેમા. ૫૩ ધરતિ તરૂ ધન્ય ધન્ય, ધ્યાન ધરે નાવેમા; બ્રાહ્મણ પ્રજા પ્રજન્ય, અણચિંતવ્યાં આવે મા. ૫૪ સકળ સ્મ્રધિ સુખદાઇ, પય દધિ ધ્રત માંહી મા, સર્વે રસ સરસાઈ; તું વિણ નહિ કાંઇ મા. ૫૫ સુખ દુઃખ એ સંસાર, તારા નિપાયા મા; બુદ્ધિ બળને બળ આહાર, ઘણું ડાહ્યાં વાહ્યાં મા. ૫૬ ક્ષુધા તૃષા નિંદ્રાય,

બધુ જોબન વ્રદ્ધા મા; શાંતી શુર સિમાય, તું સઘળે સિદ્ધા મા. ૫૭ કામ ક્રોધ મોહ લોભ, મદ મત્સર મમતા મા; તૃષ્ણાથી સ્થિર થોભ, શરમ ધરે શમતા મા. ૫૮ અર્થ ધર્મને કામ, મેક્ષ તું મોહ માયામા; તન તનનો વિશ્રામ, ઉર અંતર છાયા મા. ૫૯ ઉદે ઉદારણ અસ્ત, આદ્ય અના દેની મા; ભાષા ભુર સમસ્ત, વાક વિવાદેની મા. ૬૦ હરખ હાસ્ય ઉપહાસ્ય, કાવ્ય કવિત વિત્તતું મા; ભાવ ભેદ નિજભાષ્ય; ભક્તિ ભળી ચિત્તતું મા. ૬૧ ગીત નરત વાજીત્ર, તાળ તાન માને મા; વાણી વિવીધ વિચિત્ર, ગુણ અગણિત ગાને મા. ૬૨ રતિ રસ વિલાસ, આશ સકળ જગની મા; તન તન મનમધ્ય વાસ, મોહ માયા મગની મા. ૬૩ જાણ અજાણે જગ્ત, એ ભાખાં જાણે મા; જીવ સકળ આશક્ત, સૌ સરખાં માણે મા. ૬૪ વિવિધ ભોગ મરજાદ, જગ દાખ્યું ચાખ્યું મા; ગરથ સુરત નિસ્વાદ, પદ પોતે રાખ્યું મા. ૬૫ જળથળ શાખા પત્ર, પુષ્પ ફુળે ફળતી મા; પૂરણ માત્ર એક અંત્ર, રસબસ વીચરતો મા. ૬૬ નિપટ અટપટી વાત, નામ કહું કોનું મા; સરજી સાતે ધાત, માત અધિક સોનુ મા. ૬૭ રત્ન મણિક માણીક, નંગ મણ્યા મુક્તા મા; આભા અટલ અધિક, અન્ય ન સંગ્રુક્ના મા. ૬૮ નીલપીત આ રક્ત, શ્યામ શ્વેત સરખી મા; ઉભય વ્યક્ત અવ્યક્ત, જગ જેવી નરખી મા. ૬૯ નગ જે અષ્ટકુળ આઠ, હિમાચળ આદિ મા; પવન ગવન ઠઠિ ઠાઠ; ભુજ રચિતા બાધે મા. ૭૦ વાપી કુપ તળાવ, તું સરિતા સિંધુ મા; જળ તારણ જે નાવ; તું તારણ બંધુ મા. ૭૧ વ્રક્ષ વન ભાર અઢાર, ભુ ઉપર ઉભા મા; કૃત્ય કર્મ કરતાર, કોશ વિધી કુભા મા. ૭૨ જડ ચેતન અભિધાન, અંશ અંશ ધારી મા; માનવી મોટે માન, એ કરણી તારી મા. ૭૩ વરણ ચાર વિધી કર્મ, ધર્મ સહીત થાપી મા; એને બાર અપર્મ, અનુચર વર આપી મા. ૭૪ વાડવ વહ્નની નિવાસ, મુખ્ય માતા પોતે મા; તૃપ્તે તૃપ્તે આશ, મત જગત જોતે મા. ૭૫ લખ્ખ ચોરાશી જંત, સૌ તારા કીધા મા; આપ્યો અસુરનો અંત, દંડ ભલા દીધા મા. ૭૬ દુષ્ટ દમ્યા કઇવાર, દારૂણ દુઃખ દેતા મા; હેતે

કર્યા સંહાર. ભાગ જગન લેતા મા. ૭૭ શુદ્ધ કરણ સંસાર, કર ત્રીશુળ લીધુંમા;ભુમી તણે શિર ભાર, હરવા મન કીધુમા.૭૮ બહુચર બુદ્ધિ ઉદાર, ખળ ખોળી ખાવામા; સત કરણ ભવપાર; સાદકરે સાહાવા મા. ૭૯ અધમ ઉધારણ હાર, આસનથી ઉઠી મા; રાખણ જગ બ્યવહાર, બુદ્ધિ બાંધી મૂકી મા. ૮૦ આણી મન આનંદ, મા માંડ્યા પગલા મા; તેજ કિરણ રવિ ચંદ્ર, દો નાના ડગલાં મા. ૮૧ ભર્યાં કદમ બે ચાર, મદ માતી મદ ઝરે મા; મંનમાં કરી વિચાર, તેડાવો અનુચર મા. ૮૨ કુર્કટ કરી આરોહ, કરૂણા કર ચાલી મા; નખ પંખી મેલ્યો હ, પગ પ્રથ્વી હાલી મા. ૮૩ ઉડીને આકાશ, થઈ અદભુત આવ્યો મા; અધક્ષણમાં એક શ્વાસ, અવની નળ લાવ્યો મા. ૮૪ પાપી કરણ નિપાત, પ્રથ્વી પડ માંહી મા; ગોક્યું મંન ગૂજરાત, ભીમાં ભડ માંહી મા. ૮૫ ભોળિભવાંની માય, ભાવભલે ભાળે મા; કીધી ઘણી કૃપાય,ચુંવાળે આવે મા. ૮૬ નવ ખંડ ન્યાળી નેટ,નજર વજર પેઠી મા; ત્રણ ગામ નર ભેટ, ઠેઠ ઠરી બેઠી મા. ૮૭ શેવક શરણા કાજ, સનખલપુર સેઠે મા; ઉઠ્યો એક અવાજ, દેદારને તેડે મા. ૮૮ આવ્યા અશરણ શર્ણ, અતિ આનંદ ભર્યા મા; ઉદિત મુદિત રવિ કર્ણ, દશ દિશ જશ પસર્યાં મા. ૮૯ સકળ સમય જગ માત, બેઠાં ચીત સ્થિ થઈ મા; વસુધા મા વિખ્યાત, વાત વાયું વિધિ ગઈ મા. ૯૦ જાણે જગ બધ જોર, જગ જનની જોએ મા; અધિક ઉડાડ્યો સોર, વાસ કરી ગોખે મા. ૯૧ ચાર ખૂટ ચોખાણ, ચરચાએ ચાલી મા; જન જન પ્રતિ મુખવાણ, બહુચર બિરદાળી મા. ૯૨ ઉદો ઉદો જય કાર, કીધો નવ ખંડે મા; મંગળ વરત્યાં ચાર, ચૌદ બ્રહ્માંડે મા. ૯૩ ગાજ્યા સાગર સાત, દુધે મેહ વૂઠ્યા મા; અધરમ થર ઉતપાત, સૌ કીધા જુઠા મા. ૯૪ હરખ્ય, સુરે નરે નાગ, મુખ જોઈ માતાનું મા; અવિ લોકી અનુરાગ, મન મુનિ સરખાનું મા. ૯૫ નવ ગ્રહ નમવા કાજ, પાગે પળી આવ્યા મા; ઉપર ઉતારવાજ, મણિ મુક્તા લાવ્યા મા. ૯૬ દશ દિશના દિગપાળ, દેખી દુઃખ વામ્યા મા; જન્મ મરણ જંજાળ, મટતાં સુખ પામ્યા મા. ૯૭ ગુણ ગાંધર્વ જશ ગાત, નૃત

કરે રંભા મા; સુરે વર સુણતા તાન, ગતિ થઇ ગઇ સ્થંભા મા. ૯૮ ગુણ નિધિ ગરબો જેહ, બાહુચર મા કેરી મા; ધારે ધારી દેહ, સફળ ફળે ફેરો મા. ૯૯ પામે પદારથ પાંચ, શ્રવણે સાંભળતા મા; નાવે ઉની આંચ, દાવાનળ બળતા મા. ૧૦૦ શસ્ત્ર ન અડકે અંગ, આદ્ય શકિત રાખે મા; નિત્ય નિત્ય નવ લે રંગ, ધર્મ કર્મ પાખે મા. ૧૦૧ જળ જે અકળ આઘાત, ઉતારે બેડે મા; ક્ષણ ક્ષણ નિશદિન પ્રાત, ભવ સંકટ ફેડે મા. ૧૦૨ ભૂત પ્રેત જંબુક, વ્યંતરે ડાકીણી મા; નાવે અડી અચુક, સમરે સાકી.મા. ૧૦૩ ચરણ ભરણ ગતિ ભંગની અંગ પંગ વાળે મા; ગુંગ મુંગ મુખ્ય અંગ, વ્યાધિ બધી ટાળે મા. ૧૦૪ શેણ વિહીણાં નેણ, નેહે નેણાં આવે મા; પુત્ર વિહીણાં કહેણ, કંઈ મેણાં કાપે મા. ૧૦૫ કળી કલ્પ તરૂ ઝાડ, જે જાણે તેને મા; ભક્ત લડાવે લાડ, પાડ વિના કેતે મા. ૧૦૬ પ્રગટ પુરૂષ પુરૂષાઈ, તું આપે પળમાં મા; ઠાલા ઘેર ઠકરાઈ, દોહળ હ્ગ ભળમાં મા. ૧૦૭ નિર્ધનને ધન પાત્ર, તું કરતાં શું છે મા; રોગ દોષ દુખ્ખ માત્ર, તું હરતાં શું છે મા. ૧૦૮ હય ગજરથ સુખ્ખપાલ, આળ વિના અજરેમા; બિરદે બહુચરે બાળ, ન્યાળ કરે નજરે મા. ૧૦૯ ધર્મ ધજા ધન ધાન, નટળે ધામ થકીમા; મહિપતી દે મુખ્ય માન, માના નામ થકી મા. ૧૧૦ નરે નારી ધરિ દેહ, હેતે જે ગાશે મા; કુમતિ કર્મ કૃત એહ, થઇ ઉડી જાશે મા. ૧૧૧ ભગવતિ ગીત ચરીત્ર, નિત્ય શુણશે કાને મા; થઈ કુળ સહિત પવિત્ર, ચઢશે વૈમાને મા. ૧૧૨ તુંથી નથી જે વસ્ત, તેથી તને તરપુ મા; પુરણ પ્રગટ પ્રશસ્ત, શી ઉપમા અરપુ મા. ૧૧૩ વારંવાર પ્રણામ, કરજોડી કીજે મા; નિર્મળ નિશ્ચળ નામ, જનનાનું લીજે મા. ૧૧૪ નમો નમો જગમાત, નામ સહસ્ત્ર તારે મા; માત તાતને ભ્રાત, તું સર્વે મારે મા. ૧૧૫ સંવત સત દસ સાત, નેવું ફાલગુણ શુદ્ધે મા; તિથિતૃ તિયા વિખ્યાત, શુભ વાસરે બુદ્ધે મા. ૧૧૬ રાજનગરે નિજ ધામ, પુરેનવિન મધ્યે મા; આઈ આદ્ય વિશ્રામ, જાણ જગત બધેમા. ૧૧૭ કરિ દુર્લભ સુર્લભ, રહુછું છેવાડો મા; કરજોડી વલ્લભ, કહે ભટ મેવાડો મા. ૧૧૮

શણગારનો ગરબો.

પ્રથમ પાર્વતિના પુત્રને પાયે નમુરે લોલ, દીન જાણી વાણી દીજી-
એ, કહું સમુરે લોલ. ૧ સરસ્વતિ તણા, ચરણ પ્રતાપથીરે લોલ;
નવે નિદ્ધિ રિદ્ધિ સિદ્ધિ, આપો આપથીરે લોલ. ૨ કરૂંગા ન ધરૂ
ધ્યાન, બહુચરા તણુંરે લોલ. કરો સાર વારંવારશું, કહું ઘણુંરે લોલ.
૩ આજ બહુચરાજી માત, ગરબે રમેરે લોલ, સુરનરે મુનીવર, સ-
હુને ગમેરે લોલ. ૪ માજી રૂપ રાધિકાથી, ઘણું બણીરે લોલ; કોટીકા
મ શશિ, સુર્યની છબી હણીરે લોલ. ૫ રતિ રોહિણી રંનાદે, આદિ
સુંદરીરે લોલ; પલક પલવટે ઉમારમા, પુરંદરીરિ લોલ. ૬ વેણ વા-
સુકી સરીખી, શીશ રાજતીરે લોલ, ક્ષુદ્ર ઘંટ ગોફણાને, મધ્ય ગાજ-
તીરે લોલ. ૭ ભરી માંગ મૂગતા તે, મહા મૂલ્યનીરે લોલ; રાજે રાખ-
ડી રૂડી તે, રત્ન તુલ્યનારે લોલ. ૮ ફુલી ખીટલી સેંથો ભર્યો, સમો
પડ્યોરે લોલ; ચાક ચમરીશું ચોટલો, કટી અડ્યોરે લોલ. ૯ સ્વરણ
સિંદુર આકાર, સર્વ સીપનારે લોલ; સોળ શોભિતા સણગાર, સર્વ
નાપ નારે લોલ. ૧૦ કાને વાળીયો જડાવ, ઝાલ ઝુમખારે લોલ;
જોતિ મોતિયે પરોવ્યાં, લુંબ લુંગ ખારે લોલ. ૧૧ સોના સાંકળી સરી,
શિક્રા જડામણીરિ લોલ; કોર તોરણ મોતીની, દીસે દામણીરે લોલ.
૧૨ તેજ શું કહુ ટાટંક તણે લેલ કેરે લોલ; કલા ફુલ જડ્યાં નંગ,
તે અમૂલ કેરે લોલ. ૧૩ અર્ધ ચંદ્રમાં કપોળ, શું કહુ કર્યારે લોલ;
ચૌદ ભુવનમાં, બહુચરા સમુ નથીરે લોલ. ૧૪ ભાળલાલ આડ, કુમ
કુમની રીતડીરે લોલ; તપે ટીલડી કહીન જાએ, વાતલડીરે લોલ.
૧૫ ત્રિકુટી મધ્યે સિંદુરની, બીંદી કરીરે લોલ; ચોખ્ખા ચોખ્ખા કપો-
ળ, લોલશું ભરીરે લોલ. ૧૬ ભ્રકુટી કમાન કાને, કોરશું અડીરે લોલ;
કીર નાસીકા વિદેહી, કરે તે ઘડીરે લોલ. ૧૭ આંખ ઉપમાને નાવે,
કોઈ પલવટેરે લોલ; વરણ વરણવું જે અન્ય, ઉપમા ઘટેરે લોલ.૧૮
પદ્મ દીપક તારાના, તેજ ત્યાં ગળ્યારે લોલ; મીન ખંજન મ્રગમા-
ન, મુકીને પળ્યારે લોલ. ૧૯ લક્ષ લક્ષ કાંતિ તિલકની, લીલા જુએરે
લોલ; ગોરા ગાલમાં ત્રિલોક મોહ્યાં, તાંજુવેરે લોલ. ૨૦ મોહ રૂપ ધ-

મું, બહુચરાજી બાળી પેરે લોલ; ગ્રહચાર રહ્યા, વેસરતી વાળિયેરે લોલ. ૨૧ ગુરૂ હેમ લાલ ભોમ, ભૃગુ મુક્તમાંરે લોલ; શનો કીકીયે જણાય, જોતાં જુક્તમારે લોલ. ૨૨ અધર બિંબ કે પ્રવાળ, લાલમાં મળીરે લોલ; દંત પંકત જુક્તિ, દામડ કેરી કળીરે લોલ. ૨૩ ચળકે ચુનીયો જડાવ, ભાવરેખ મારે લોલ; વદન નિરખતા ન આવે, મીન મેખ માંરે લોલ. ૨૪ હાવ ભાવશું કટાક્ષ, નેન સેનનુંરે લોલ; ચિબુક ચારૂ વચે ઈંદુ, બિંદુનેન નુંરે લોલ. ૨૫ કંઠકો કિલા કપોત, જોત પોતનીરે લોલ; ભાનુ જુક્તિ ને પ્રમાણ, તે ઉદ્યોતનીરે લોલ. ૨૬ કોટે ચીણ માળા ચંપકળી, ચમકતીરે લોલ; ઘણી ઘુઘરી અરીસે, દીસે ધમકતીરે લોલ. ૨૭ ગળે ઘરેણાં થયાં ઘણાં, ઘચુંબળેરે લોલ; કનક સાંકળી તુશી દોરેને, ઝુમણેરે લોલ. ૨૮ હીરા સાંકળી પાશીની, ચાર શેરનીરે લોલ; મુક્તા માળા તે, એકાવળના હારનીરે લોલ. ૨૯ બેહ મેલમાંહીરાના, ઝબકારેડારે લોલ; પારીજાતક મંદાર કેરા, હારડારે લોલ. ૩૦ બાહુ દંડ જુગમ શુંઢ, સરખા સહીરે લોલ; હાથ હાથની હાથે લાંપે, મથ્યાં મહીરે લોલ. ૩૧ અતિ અદભુત અંગુઠા, સંગે આંગળીરે લોલ; અનુમાનમાં આવે તે, મગની ફળીરે લોલ. ૩૨ નખ વીશ રાત દીવસે, તારા તપેરે લોલ; અન્ય ઉપમાનો અર્થ, બ્યર્થમાં ખપેરે લોલ ૩૩ બાંહે બાજુ બંધ બેરખાને, ફુમતાંરે લોલ; બાંધ્યા બાંદલા બન્યા રહ્યા, જ્ઝુમતારે લોલ. ૩૪ પાણ ચુડલો પ્રમાણ, ચતુર રંગનોરેલોલ; અતિ અરૂણ તરૂણ દંત, તેમ તંગનોરે લોલ. ૩૫ બહુ કોરમાં જડાવ લાલ લાંકણીરે લોલ, મધ્ય માણેક; હીરાની હાથ કાંકણીરે લોલ. ૩૬ હાથે પોંચીયો જવાળી, ભાવિ કંગણીરે લોલ; છલા છાપ આરશી, અતિ સુચંગનીરે લોલ. ૩૭ ઉર ઓપતું રશાળ, તે વિશાળસુરે લોલ; કમળ કોશ કુચ અગ્રમાં, મરાલસુરે લોલ. ૩૮ કંચુકી કનકતાર, હાર સુંબનીરે લોલ; ચુવા ચંદન અરચીત, શોભે શોભતીરે લોલ. ૩૯ લેંઘો લાહ્યનો પેર્યો તે રંગરી જવેરે લોલ; કસબ કોર જોર સાળુ, કસુંબે ચુવેરે લોલ. ૪૦ પેટ પોવણી પ્રમાણ, ક્ષીણ લંકણીરે લોલ; સજી મેખલા રસાળ, કશી કિંકણીરે લોલ. ૪૧. ઉદર ઉપર

તે ત્રીવળી, વળી રહીરે લોલ; ગિરિશ્વેત દેહ મધ્ય, ત્રિવેણી વહીરે લોલ. ૪૨ નાભી કોમળ કુવો, કર્યો સુમારનોરે લોલ; ભર્યો વારિ તે અપુટ, ઈંદુસારનોરે લોલ. ૪૩ કંઠ હેઠ ઠેઠ વાંસો તે, એકત્રછેરે લોલ; અપો મુખનું અખંડ, કેળ પત્રછેરે લોલ. ૪૪ કટિકેસરી હરિ, નીતંબ શદળીરે લોલ; જંઘા જુગમ તે અપો મુખે, છે કદળીરે લોલ. ૪૫ ચારૂ ચરણામાં ચીત્ર લખ્યાં, ચોદશારે લોલ; પગ આંગળાં વળ્યાં, ચંપકળી જસારે લોલ. ૪૬ ભરી ભવક કટોરિ હેમ, નાનીયોરે લોલ; ઈંદુ બિંબને આકારે, એડિ પાનિયોરે લોલ. ૪૭ જેહેર લંગર તોડાને ઘુઘરી તળેરે લોલ; પાગે નેપૂરને વીછુવે, મુની ચળેરે લોલ. ૪૮ જમણે કાજળ સાર્યા તે, કુમકુમ રોળશુંરે લોલ; મંદહાસ્ય કરે મુખ ભર્યાં, તમોળસુરે લોલ. ૪૯ ઠઠી ઠાઠ આઠ આઠ, સખી સંગમાંરે લોલ; બાળી બહુચરો કલોલ, કરે રંગમારે લોલ. ૫૦ કરે ગાન તાંન પાન પાત્ર, હાથમાંરે લોલ; રમે રમક ઝમક ઠમક, સખી સાથમાંરે લોલ. ૫૧ દંતે ઘુંઘટ ગ્રહી રહી, રસાળીયોરે લોલ; એક એકથી લે, હાથોહાથ તાળિયોરે લોલ. ૫૨. દેશ પાશક વાળીયા, અંબોડલારે લોલ; ફેર ફૂદડી ફરે ને,લે હંબોડલારે લોલ.૫૩ એ અખંડ એલ એલે,બાળિ બહુચરીરે લોલ; ત્રણ દેવ લેછે વારણા ફરી ફરીરે લોલ. ૫૪ વિષ્ણું વાંસળી વગાડે,શબ્દ નાદશુંરે લોલ; ડાકવાગે માહાદેવ મરજાદશુંરે લોલ. ૫૫ ધરિ પાણી પોથીયો તે, મહા મૂનમાંરે લોલ; બ્રહ્મા વેદ ભણે મુખ, ચારે ધુંનમારે લોલ. ૫૬ પૂષ્પ ચંદન વરસાવે, વળી દેવતારે લોલ; અઠ્યાસી સહસ્ત્ર રૂષી, સદા સેવતારે. લોલ. ૫૭ ગીરશ્વિત તજી સેવક, કાજે ધશીરે લોલ; કળિકાળમાં, ચુંવાળમાં આવી વશીરે લોલ. ૫૮ ભુર શું જાહે ભવાની કેરા, ભેદનેરે લોલ; આદ્ય અંત એ અગમ્ય, વાદ વેદનેરે લોલ. ૫૯ આ અખંડ ગરબો ગાય, જે કોઈ માનવીરે લોલ; ચરણ ચરણ ને ઉચારે, સ્નાન જાન્હવીરે લોલ. ૬૦ નવે નિદ્ધ રિદ્ધ લીજીયે, ઓવારણાંરે લોલ; દેવી વાંઝીયાં બંધાવે. દ્વાર પારણાંરે લોલ. ૬૧ મન મોત્ના ગોખ ચાચર, સોહામણેરે લોલ; ભટ વલ્લભ મેવાડો માને વારણેરે લોલ. ૬૨.

કળિકાળનો ગરબો.

પરમેશ્વરીને પાયે પડી હો બહુચરી, કહું કળિજુગના કર્મ; અકલ નથી કાંઈ એવડી હો બહુચરી, શક્તિ રાખજો શર્મ. ૧ જીવનું જીવન તું જડી હો બહુચરી, મુરખ નવ લે મર્મ; અવતારીને આ ઘડી હો બહુચરી, આઈજીએ રાખ્યો ધર્મ. ૨ આ દિન દુઃખ દેખડાવિયાં હો બહુચરી, જનમી કીધા જોખ, સમે સરવ સંપડાવિયા હો બ. ગુણવંત કીધા ગોખ, હવે હઈડે નથી ચાલતું હો બ. કઠણજ આવ્યો કાળ, તું વીના કો નથી આવતું હો બ. પ્રજા થઈ પીંડપાળ. ૪. કળીજુગ આવ્યો કોપતો હો બ. કરવા શુભ સંહાર, લાજ મર્યાદા લોપતો હો બ. ભ્રષ્ટ કર્યા આચાર. ૫. કુમતિ દીધી દેશને હો બ. સુમતિ કરાવી તાજ, વિપરીત ધારી વેષને હો બ. કળી કરે જે રાજ. ૬. પ્રથમ પહાણ વરસાવીયા હો બ. પછે પ્રગટી ડુબાઈ. કાળે દુકાળે આવીયાં હો બ. પ્રજા ન પ્રીછે કોઈ. ૭. કુમારગ સૌ ઉલટે હો બ. તજી સુમારગ પંથ, કરે કુકર્મ કુળે ઘટે હો બ. અરે ન આવે અંત. ૮ મહાજન મોટા માહેશ્વરી હો બ. માને બધા મહાનંત, ત્રાંચાં દેખીને તપેશ્વરી હો બ. જાત ન જાણી અંત. ૯ ગૌ બ્રાહ્મણ સેવા તજી હો બ. જોગી જતીને ધાય, હાણ હોય નવલે હજી હો બ. લક્ષ્મી લેહેરે જાય. ૧૦ કથા કહે કુપાને હો બ. ગમે ગરોડાનાં જોશ, જોડુ તજી જાય જાતરે હો બ. દિલમાં ન ગણે દોષ. ૧૧ ઊંચ નીચ એકઠા મળી હો બ. બેસે સહુ એકાંત. માને મન માની રળી હો બ. જાણી ન આણે ભ્રાંત. ૧૨ હિંદુ તરકમાં એહવી હો બ. સમજ્યા સારો ધાર જાત ન જાણી જુજવી હો બ. વરત્યો એકાકાર. ૧૩ ધર્મ ગયુ ધરણી ધશી હો બ. પુન્ય ગયું પાતાળ, પાપ રહ્યું સઘળે વશી હો બ. નરનારી વ્રધબાળ. ૧૪ દયા દેવલોકે ગઈ હો બ. દીશે નહી લવલેશ કુડાં કર્મ કરે કઈ હો બ. અવરે ન દે ઉપદેશ. ૧૫ સત્ય રહ્યું સંતાઈને હો બ. સુજે નહી સ્વલ્પ માત્ર, ઘટમાં રહ્યું ઘુંટાઈને હો બ. કળિયે કીધા કુપાત્ર. ૧૬ શતરૂ સગાં સંસારમાં હો બ. વધ્યું વાલામાં વેર, અવિલોકો આ વારમાં હો બ. કળિ કરાવે કેર. ૧૭ પ્રીતના

રીત બધી ઘટી હો બ. સ્વારથ થયો સનેહ, માયા મનમાંથી મટી હો બ. તુરત દગો દે તેહ. ૧૮ વ્યભિચારી વાધ્યા ઘણાં હો બ. કુળમાં ન ગણે કોય, માઠામાં ન મુકી મણા હો બ. હદ હળાહળ હોય. ૧૯ કુળ વધુ કઈ કુટિલા થઈ હો બ. ગણે ન ગુરૂજન લાજ, પેશે પરપુરૂષે ગઈ હો બ. પ્રગટ પેખતાં આજ. ૨૦ અણ ઘટતુ અવિલોકીયે હો બ. ઘટે તે ઘટતું સર્વ, કેમ કરી કોઈને ટોકીયે હો બ. પ્રજા પૂર્વનું પર્વ. ૨૧ વયવિના વનિતા વેશમાં હો બ. ગર્ભજ ધરે અનેક. દશદિશ દાખ્યું દેશમાં હો બ. વાધ્યો વિષય વિશેષ. ૨૨ લક્ષણ લઘુતાના વધ્યાં હો બ. તુચ્છ તરૂફળ થાય, નદીએ નીર બધે ઘટ્યાં હો બ. આયુષ્ય અલ્પ ઉપાય. ૨૩ સંતત સત્તર સત્યાશિયે હો બ. સૃષ્ટી તજાવ્યું સત્ય, અકળાવ્યાં અઠ્ઠાશિયે હો બ વિધ વિધ પડી વીપત્ય, ૨૪ અકરા કેર અતી થયો હો બ. માઠા તુઠ્યા મેહ. દૈવત દુનિયાનું ગયું હો બ. દુર્બળ દીસે દેહ. ૨૫ વિત્તવિના વસુધા કરી હો બ. રેસકસ ન રહ્યો રેહ, અમૃતતા અળગી ધરી હો બ. સ્વાદ ન પામે શેહ. ૨૬ અંન અતિ મોઘાં હવે હો બ. અધર્મ વાધ્યો અસાધ્ય, કો કોની કરણી જુએ હો બ. એક થકી એક અગાધ. ૨૭ ઉદર થકી ઉપજાવીયા હો બ. ઉભય તણા જે અંશ, તે તન પેટ તજાવિયાં હો બ. વિક્રય કીધો વંશ. ૨૮ નિર્મળ જન મન નિસ્તર્યું હો બ. એજ અધિક ઉતપાત, વિશ્વ બધામાં વિસ્તર્યુ હો બ. વિશ્વાસી શું ઘાત. ૨૯ આપી થાપણ ઓળવે હો બ. જુઠા ખાયે રામ, ભરમે ભુરને ભોળવે હો બ. કુડાં થાયે કર્મ. ૩૦ આપી સુકૃત આપનું હો બ. લદગીને લલચાય, જે ધન જોડ્યું પાપનું હો બ. તે ધન તેમ વવરાય. ૩૧ જે હાકેમ રક્ષા કરે હો બ. ગયા તે હાકેમ હાડ, અવળુ આજુગ આચરે હો બ. ખેતર ખાયે વાડ. ૩૨ ચોર ચાડીયા તે વડે હો બ. નગર થયું નિર્ધન. ત્રાહિ ત્રાહિ તણી તાળી પડે હો બ. રાત દિવસ અનુદિન. ૩૩ માણસ જણાં ઘણાં મુઆં હો બ. પરાં શેહેર નદી પાર, કઈ મંદીર ખાલી હુવા હો બ. ભુભાસે ભયંકાર. ૩૪ દેહધારી દુખિયા થકી હો બ. દયા ન આણે મન, દિન દિન દુકતતા થકી હો

બ. કાષ્ટ થયા વન વન. ૩૫ છળ છળ ભેદ ન છુટીયે હો બ. પસર્યો બહુજ પ્રપંચ, ખુચ્યામાં નવ ખુટિયે હો બ. ખરૂં ન રાખ્યું રંચ.૩૬ વાંક વિધાતાનો નથી હો બ. વાવ્યું તેજ લણાય, આપ ન જાણ્યું આપથી હો બ. ભુંડે ભલું કેમ થાય. ૩૭ નવ દીઠું નવ સાંભળ્યું હો બ. આ દુઃખ દુનિયા માંય, પાપ પ્રજા જનનું મળ્યું હો બ. કહો જે કહીએ કયાંય. ૩૮ ભુતળ ભુર દેવે નહી હો બ. સુરપુર કર્યા પ્રયાણ, હાજરા હજુર તમે છો અહી હો બ. પુરૂષ નમ્યા પરમાણ. ૩૯ આપ લક્ષણ સંસારમાં હો બ. લોકે વાળી લીક અરજ સુણી આ વારમાં હો બ. બહુચર ભાગો બીક. ૪૦ ઈંદ્ર આદિ બધા દેવના હો બ. કઈ કઇ કાપ્યા કષ્ટ, નિર મોભિ ગયા નેવના હો બ. શકિત્ત રાખજો સૃષ્ટ. ૪૧ માહાકાળી માહા કાળમાં હો બ. સુણી કરોછો સાર, તે બાળ બહુચર બાળમાં હો બ. ઉગારો આ વાર. ૪૨ હદવળી હવે શું જુઓ હો બ. પાપે પ્રથવી કવાય, સર્વનું સોમપણુ ખુએ હો બ. પુન્યે પાપ પળાય. ૪૩ કોઇ કહે સાધુને સતે હો બ. સલખનપુરથી જાગ, છેક વળેછે તું છતે હો બ. ઓલવ બળતિ આગ. ૪૪ ત્રાણ કરો ત્રીપુરેશ્વરી હો બ.તમો તમ સામું જોઈ, પ્રીત કરો પરમેશ્વરી હો બ. ખરી આર્જીયને ખોઈ. ૪૫ સરજ્યાં સર્વે શકત્તના હો બ. સુરનર જાયા જેહ, છોરૂ જનેતા જગતના હો બ. છોરૂને નવદો છેહ. ૪૬ ઊછેરીને ન ઉશેટીએ હો બ. કાંઈ પ્રજા હોય પેટ, વિષમ વેળામાં વેઠીયે હો બ. મા નહીં છુટો નેટ. ૪૭ પાળ્યાં ત્યાં લગી પોખીયે હો બ. પછે પણુ ન જણાય, સમર્થ લગી સંતોખીએ હો બ. મેહેરમાં ન કરો મણાય. ૪૮ ઘણી ગઈ થોડી રહી હો બ. તેમાં નીત્ય ઘટાય, બાળીયે નહી બાહ્ય ગ્રહી હો બ. પાર કરો પ્રભુતાય. ૪૯ નજર કરો નબ્યાશીયે હો બ. નગર કરો સરદાર. વિશ્વ અવાસે વાસિયે હો બ. પરાં શેહેર નદી પાર. ૫૦ માં માગ્યા મેહ મોકલો હો બ. ખટરસ નાવે ખોટ, સર્વ તણા હરિ શોક હો હો બ. કરૂણા કીજે કોટ. ૫૧ કામ દુર્ઘા થઈ દુઝયે હો બ. સુખ પામે સંસાર, સમ ખાતામાં સુઝીયે હો બ, નોધારાં આધાર. ૫૨ ભૂતળ ભૂરને દીજીયે હો બ.

ભાત ભાત રસ ભોગ, લાડ લડાવી લીજીયે હો બ. વાસ્નાટળે વિજોગ. ૫૩ આઈ અમી છાંટો નાંખીયે હો બ. છોરૂ ઢોરને ગ્રામ, ભગવતી ભવમાં ભાંખીયે હો બ. સમરી પુરો કામ. ૫૪ નેત્રવે થકી નારાયણી હો બ. દેશમાં દો નવ નિધ. દેવી સદા સુખદાયણી હો બ. પરમેશ્વરી પ્રસિદ્ધ. ૫૫ ગરબો શુણી કળિ કાળનો હો બ. યથા શકિત દે દાન, પરતો બહુચર બાળનો હો બા. પામે ધનસંતાન. ૫૬ વરણ અધિકાર વેદમાં હો બ. ભગવતી બ્રાહ્મણ એક, ઉચ્ચાર્યા અધિક ઉમેદમાં હો બ. ત્રિપુરા ન તજો ટેક. ૫૭ તમે છો ત્રિભુવન પતી હો બ. સુરે સુરેશ સમાન, વલ્લભ ગુલામના વીનતી હો બ. શુણજો સઘળી કાન. ૫૮

ગરબો.

આદ્ય શકિત તુજને નમુ હો બહુચરી, ગણપત લાગુ પાય; સ્તુતી કરૂ સકિને ગમુ હો બહુચરી. વાણી દો મુજ માય. ૧ માન સરોવર ઝીલતાં હો બહુચરી, કરતાં લીલ વીલાસ; ચોસેઠ બેનો મળી એકઠી હો બહુચરી, માન સરોવર પાસ. ૨ તેત્રીસ ક્રોડ દેવતા મળ્યા હો બહુચરી, મળીયા સારંગ પ્રાણ; સરવે મળીને કરી થાપના હો બહુચરી, ધરાવ્યુ બહુચર નામ. ૩ ઘોડોનો ઘોડો કરયો હો બહુચરી, અસ્રીનો પુરૂશ; મુઆ તે ત્રગ બાઝીઆ હો બહુચરી, મુગલના ઘટ માંહે. ૪ દહીતને દાનવ હાથે હણ્યા હો બહુચરી, માર્યો મહિશાશુર, શુંભ નિશુંભ હાથે હણ્યા હો બહુચરી, રક્ત ચલાવ્યું પુર. ૫ વાડવ જમેતે તુજને ગમે હો બહુચરી, હવન ઘણેરાં થાય, ખીર ખાંડ ઘ્રત હોમાયછે હો બહુચરી, થતાક થેઇ થેઇ થાય. ૬ ભટ વલ્લભ કરે વીનતિ હો બહુચરી, ગુણ તમારા ગાય. ૭

ગરબી.

બહુચર બાઇરે, હું જેવો તેવોછું તારો; અંબે આઇરે હું ગાંડો ઘેલો છું તારો. ટેક. કામી ક્રોધી માયા લોભી જુગમાં છુ ધુતારો, એક નામનો આંશરો તમારો. તેણે કેવાયો સારો. અંબે૦ ૧ પરલોભી હું પર હત્યારો, પર ધનને તું હરતો, ;પર નારીશું રંગે રમતો, અવળા ચરણ આચરતો. અંબે. ૨ અવરના રાચુ તમને જાચુ, પાલવ સાહ્યો

તમારો; ભવસાગરમાં બુડિ રહ્યો છું, અંતે પાર ઉતારો. અંબે. ૩ વાત કરીએ સરવે મળ્યા, અવગુણ મન નવ આણો, ભટ વલ્લભની વીનતી સુણીમા, આવ્યાં વીઘન નીવારો. અંબે. ૪

અષ્ટપદી.

નમો સ્તુતે નારાયણી જનુની, બહુચરમા બરદાળી; આદ્ય શક્તી જકત શીરોમણી, ભગત પ્રણત પ્રતી પાળી. ટેક. સુરમુની વંદન અસુર નીકંદન, ચંદન ચરચીત અંગે; બાર ચાર શણગાર ધરો ઉર, નીત નીત નઉતમ રંગે. નમો. ૧ હરીહર ધાતા વેદનીમાતા, ધાતા જુગ જુગ જોખં, મોહ સનકાદીક સુર ઇંદ્રાદીક, સકળ કળા નીધી ગોપ્યં. નમો. ૨ વાયું આકાશ જળ તેજ ધરાતલ, કળ પંચ તત્વ પ્રકાસં; સ્થાવર જંગમ સચરાચરમા. સલખન પુર સુભ વાસં. નમો. ૩ અગમ અભેદ ભેદ અમર અજે, અકળ સ્વરૂપ અનંગં, ગ્નાન ગીતા ગીતે ગુણ ગાઇ, સાગરે સુખ ફળ ધામં. નમો. ૪ ત્રિગુણ નિર્ગુણ સહીત ત્રિપુરેશ્વરી, ત્રિશુળા કર કર ડાકં; ભંડાસુર મહિખાસુર મારો, ભડ ભાજત સુની હાકં. નમો. ૫ જનમ નીરંજન ભવ ભય ભંજન; ગંજન કીલ મલતાપં, વિદ્યા બ્રહ્મસ્ના તન નિત્યા, આપી સત તત્વ પ્રતાપં. નમો. ૬ જગની એ શક્તા, સમુંદરી ત્રિપદા, ધરમ અરથ મોક્ષ કામં; ત્રિપદ ખટ પંચાનન કહિયે, એચર કરતા શામં. નમો. ૭ શ્રી વલ્લભ ભટ કહે બહુચરમા, ચરીત્ર કથા મ્રત ગ્નાનં; તવ ચરણાંબુજ, મમ મધુકર, કરત નીરંતર ધ્યાનં. નમો. ૮

હોરી.

ખેલો સખીરી એ હોરી આઇ, પાડ ડુંગરથી મહિયા ધાઇ; ખેલો સખીરી૦ ટેક. ચોસઠ નવ દસ ટોળે વળાઇ, વચ્ચે બહુચર અંબા આઇ. ખેલો. ૧ તાલ પખાજ બજાવત મહિયા, ખેલા ફાગન અંબા આઇ. ખેલો. ૨ ચુવા ચંદન અત્તરે અરગયા, કસ્તુરીશું એક બનાઇ, ખેલો. ૩ અબીલ ગુલાલ ઉડાવે દેવી, અધુર બીંબ રહ્યો દલ છાઇ. ખેલો. ૪ કેશર કેશું કુમ કુમ ઘોળાં, કળસ ભરી ભરી શીર ઢોળાઇ. ખેલો. ૫ કર કંચન પીચકારો કનકકી, ભરી ભરી મારે દેવી ચોકાઇ.

બોલો. ૬ વળગ્યાં જુમી કરે સહુ દેવી, સલખન પુરમાં ધુમ મચાઇ. બોલો. ૭ તેલ ગુલાલ મુખ માંજે, નાસે દોડીને કરે ધિંગાઇ. બોલો. ૮ ફરે ફુંદડીને બે અંબોડા, લે ડંડા રસ ડંડા સાઇ. બોલો. ૯ એ શોભા જોઇ હરખ્યા દેવતા, બેઠાં વિમાંને ટોળે વળાઇ, બોલો. ૧૦ કહે વલ્લભ છોરૂ કે છોરૂ, આ જુગમાં લેજો નિભાઇ. બો. ૧૧

હોળી.

બહુચર બાળા બાળાજીરે, રંગભેર રમતાં હોળી. ટેક. માત વસંત માત મદ માતી, મળીછે ભવાંનિની ટોળી. બહુ. ૧ અબીલ ગુલાલ ઉડાવે અંબા, નાખે ચંદન ઘોળી. બહુ૨ પ્રાંણગ્રહ પીચકારી મારીને, હાશ કરે હીઓળી. બહુ. ૩ ચંદન ચરચીત ચંડીકા, ચંપક વરણી ચોળી. બહુ. ૪ સાળુ સપેત કેસરીયાં કીધાં, બાધા રંગમાં બોળી બહુ. ૫ વીવીધ વિલાશ કરે સલખન પુરી, રાત દીવસ રંગ રોળી. બહુ. ૬ વલ્લભને વીશરામ ઠામ તું, માત ભવાંની ભોળી. બહુ. ૭

હોળી. દેશી ફેર.

બહુચર બહુ બરદાળી, હોળી રમેછે રસાળી. ટેક, બહુચર બાલી બહુ બરદાળી, હોળી રમે રસાળી. રેત રંગીલી ભવાની ભોળી, રીજ્યા અતી રૂપાળી. બહુ. ૧ સખી સકળ સલખન પુર સાથે, સરદ શશી વદન વ્યાળી, સરવે સુગંધ બધ સંગાથે, લીધા કર ખટકાળી. બહુ.૨ આળસ તજી પરવરીયા પારે, રચી રમત દઢીયાળી, હોળી રેહે કહ્યું નત્ર વહારે. પુરણ પળ વટ વાળી. બ. ૩ તાલ મ્રદંગ ઝાંઝર ડફ વાગે, એઉરે મધુર સ્વર વાળી, સરવે શકિત કરીને સમાજે, ગવરાવે ઘડ નાળી. બ. ૪ ચાર પાંચ મળી ચચ્ચર આવ્યાં, આઠ આઠ એમ લાલી, દુરગા જોગણી દેખીને ફાવ્યા, નાની બેન નીહાળી. બહુ. ૫ અબીલ ગુલાલ અરગચો આણો, કેસર રસીયો ગાળી. સાંમા સામી સલખન પુર રાણી, છાંટે છેલ છોગાળી. બહુ. ૬ ચુવા ચંદન બહુ મનન, આંણંદી ઊછાળી; ભડુવા કહે ત્રિભોવન વદને, ત્રિપુરે કર લેઈ તાળી. બહુ૦ ૭ કરે વિલાસ હાસ વિશ્વેશ્વરી, દુઃખ દારીદ્ર હરનારી; વલ્લભને શીર બહુચર ઇશ્વરી, કરૂણા રાખે તમ ટાળી. બહુ૦ ૮

હોરી.

ચાલ સખી સલખનપુર જઈયે, હોળી ખેલે આઈ; ટેક. દો દીશાથી દેવીને તેડાવા, મધે અંબા આઈ. ચાલ સખી૦ ૧ અંનપુરણા ને આદ્ય અજાઈ, દેવી આવ્યા ખોજાઈ; કાંમાક્ષાઈ કાકરેશ્વરી આવ્યાં, કાળી ને સીંધવાઈ. ચાલ૦ ૨ હીંગોળી ને ગાત્રેશ્વરી આવ્યાં, હરસીધ ને તુંકાઈ; ચામુંડા જ્વાળામુખી આવ્યાં, ભલે આવ્યા ભુજાઈ. ચાલ૦ ૩ સરવે દેવી સલખનપુર આવ્યાં, બેઠાં બહુચર બાઈ; સાંમા સાંમી સહુ દેવી મળીયાં, એક એક કર સાઈ. ચાલ૦ ૪ ચાચર ખેલ મચ્યો સલખનપુરી, દેવી કુંચતાઈ; રંગે છુટા નવ પડશો, રેજે ટોળે વળાઈ. ચાલ૦ ૫ તાલ મ્રદંગ ઝાંઝર ડફ બાજે, સારંગી શરણાઈ; મોરે મધુસ્વરી વાંસળી વાજે, ભારે ધુંમ મચાઈ. ચાલ૦ ૬ પેહલાં ફાગ ખેલ્યાં સલખનપુરી, ખેલ્યાં અંબા આઈ; પછે ખેલ્યાં સરવે દેવી, જે ટુંક ખેલ્યાં બાઈ. ચાલ૦ ૭ અબીલ ગુલાલે ઊડાડે માતા, નાખે મુંઠ ભરાઈ; ચુવા ચંદન દેવીને અરચે, કુંમ કુંમ રેળ રોળાઈ. ચાલ૦ ૮ અગર કપુર અરગચો આણી, ધુપ દીપ ધરાઈ; ગુલાબ રસ કેસર કસુંબો, માતા શીર ઘોળાઈ. ચાલ૦ ૯ કર કંકણ પીચકારી કનકની, ચામુંડા હાથ સોહાવી; નાખે રસે ભરી કેસરના, દેવી સહુ ભીંજાઈ. ચાલ૦ ૧૦ કાળી કરમાં પ્યાલા કનકના, મધુપાંન ભરાઈ; આપે હાથો હાથ દેવી સહુ, પીયે ને પવરાઈ. ચાલ૦ ૧૧ ઉન્મત્ત થઈ ઇશ્વરીયો ખેલે, શોભા અતી બનાઈ; જે જે ભડુવા હીંગોળીને બોલે, ધનધનરે મહંમાઈ. ચાલ૦ ૧૨ ફુલદડા ઉડાડે હરસીધ, માહો માહી કરસાહી; વચન ઊઘાડાં બોલે માતા, ભડુવા બોલે બાઈ૦ ૧૩ ફાગ પુરો ખેલી સહુ થકતો, બેઠી સહુ ભરાઈ; ગોઠ દેવા સલખનપુરી આવ્યાં, જે જે દેવી જુગતાઈ. ચાલ૦ ૧૪ દેવીએ દેવી સંતોખ્યાં, ત્રપ્ત થયાં સહુ દેવી; પાન સોપારી ભરયાં મુખ સરવે, ચાલ્યાં માગી વીદાઈ. ચાલ૦ ૧૫ સહુ સહુના મહોલામાં પધારયાં, મોઠી માત મંમાઈ; બેઠાં બહુચર અંબા એકાંતે, ફાગ ખેલી સફલાઈ. ચાલ૦ ૧૬ આ ફાગ ગાઈ સુણે ને શીખે, તેને નહી નુનતાઈ; હું મા-

ગુહ્યું એ મા પાસે, વલ્લભ લેજો નીભાઈ. ચાલ સખી સલખનપુરે જાઈયે, હોળી એલે બહુચર બાઈ. ૧૭

ધનુશ ધારીનો ગરબો

ધનુષધારીનું ધ્યાન ધરો જો, જેનુ ધ્યાન ધરે બ્રહ્માય જો; સુર પતિ કેહે સેવા કરૂં જો, જેને સેવે છે વિષ્ણુ સદાય જો. ધનુષ. ૧ જેણે ધનુષધારી ધારીયાં જો, કીધો શકિત સંગાથે સ્નેહ જો; કારજ સકળ સમારીયાં જો, વરી દુઃખ ન પામે દેહ જો. ધનુષ. ૨ શાસ્ત્ર પુરાણે સાંભળી જો, વળી વાંણી વખાણે છે વેદ જો; કોણે અકળ કળા કળી જો, એ છે અભેદ અછેદ જો. ધનુષ. ૩ તત્વનું તત્વએથી નથી જો, એથી નથી સંસારનું સાર જો; જોગ જોગેંદ્ર કહે કથી જો, આઈ અગમ અભેદ અછેદ જો. ધનુષ. ૪ પરતો પરતક્ષપૃથ્વી તળે જો, જેનો પુરણ પ્રબળ પ્રતાપ જો; દારૂણ દૈત્ય દળે બળે જો, હેની જુગ સચરાચર છાપ જો. ધનુષ. ૫ એક સમે બ્રહ્મા ભણે જો, મુખે કેહે છે બ્રહ્માંડ પુરાણજો; શીલ પણે શ્રવણે સુંણે જો, શ્રોતા નારદ ચતુર સુ જાણ જો. ધનુષ. ૬ ભગવતી માહાતમ આવીયું જો, મા ધનુષધારી માહાતમ જો; નારદને મન ભાવીયુ જો, કોહો ધનુષ ધર્યું તે કયમ જો. ધનુષ. ૭ નામ સુણતાં રૂષી નારદે જો, મુની રેહ્યા છે મંનમાં મુઝાઈ જો; શુ સમરણ લખ્યુ સારદે જો, જેણે ધનુષ ધર્યું ને આધ જો. ધનુષ. ૮ જે જહાં તે તહાં ભવાંનીઓ જો, અંગે આયુધને આસંન જો; એ કો માતન માનીયાં જો, વીના પુછે ન માને મંન જો. ધનુષ. ૯ પ્રજા પતી પ્રત્યે પુછીયું જો, મુની નારદ કહે કહું સત્ય જો; તે તો સ્વરૂપ કહો કીયું જો, આદ્ય એની કયમ ઉત્પત્ય જો. ધનુષ. ૧૦ અવર ભવાની અનેક છે જો, વીના આયુધ કો ન જણાય જો; તે-માંથી એ અધિક વિશેષ છે જો, એ આયુધથી ઓળખાય. ધનુષ. ૧૧ એ અચરત મુને ઉપન્યું જો, મુને કહીએ કરી કરૂણાય જો; કારણ કોણ વરણ કે સ્વરૂપનું જો, અંગે ગોર રકત અરૂણાય જો. ધનુષ. ૧૨ ધનુષધારીને શું કર્યું જો, કોહોને કોના કર્યા ઉપકાર જો; કહો કોનુ

કામ કર્યું જો, કો કોને ઉતાર્યા પાર જો. ધનુષ. ૧૩ તહારે વિધાતા તે સમે જો,કહે નારદને ધન ધન જો; એ રસ મુજને ઘણું ગમે જો, એથી તત્વ નથી કાંઈ અન્ય જો. ધનુષ. ૧૪ સ્વચ્છ મંને ચરણે ધરો જો, કહું ધનુષ ધરી કારણ જો; પરમેશ્વરી પરતો ખગે જો, ત્રણ લોક તણું તારણ જો. ધનુષ. ૧૫ ભગી ધનુ ધર્મ રાખીયા જો, આઈ આવ્યા અમરની ઓથ જો; સ્મૃત પુરાણે સાભળી જો, તર્ત તાર્યા દેવ તત્રીસક્રોડ જો. ધનુષ. ૧૬ બ્રહ્મા કહે કહ્યું બધે જો, સુત સાંભળજો સર્વ કથાય જો; બકતતે રસતો વધે જો, ઉમે મળે જોગ જથાએ જો, ધનુષ. ૧૭ ત્રીપુર નગર સોહામણું જો, સસિ સુર્ય સરખો ઉજાસ જો; સુર મુની સકળ શિરોમણી જો, હવો કાત્યાયનીનો વાસ જો. ધનુષ.૧૮ અષ્ટ ભુજા ઓપે ઘણું જો, ધર્યા આઠે કર આયુદ્ધ જો; માહા તેજ માતા તણું જો, ઘણા દૈત્ય હણ્યા રણ યુદ્ધ જો. ધનુષ. ૧૯ ખડગખપર ખાંધે ધર્યાં જો, પાય પદ્મ ગદા શંખ ચક્ર જો; મુસળ કરવર વાપર્યાં જો, કર બાણ ધનુષ સર વક્ર જો. ધનુષ. ૨૦ સદા સુધા મુખમાં પીયે જો, કરે મહીશ અજનું વાહન જો; દુષ્ટ દમ્યા દેવીજીએ જો,કરી સીંહતણું વાહન જો.ધનુષ.૨૧. રાતે કાત્યા યની એ મનથીજો, કીધાં ત્રણ સ્વરૂપ પ્રગટ જો. માયે વિચાર્યું મનથી જો, રચ્યાં સ્વરૂપ અનુપ નિપટ જો, ધનુષ. ૨૨ શ્વેતા રકતાને પીતા કર્યા જો, હેના પ્રબળ બળ પ્રાક્રમ જો. ત્રણે મળી તપ આચર્યા જો, કીધાં આપ આપણા આશ્રમ જો. ધનુષ. ૨૩ સ્વેતા તો સ્વેત ગીરે સહી જો, ગંધ માદાને રકતાય જો; મેરૂશીખર પીતાંબરા જો, હેના જશ અનંતે વર્તાય જો. ધનુષ. ૨૪ એક હવો અસુર તે કાળમાં જો, હુવો માહા બળીયો બળવંત જો; દુષ્ટ પ્રગટ્યો તે ભડ પાતાળમાં જો, એનું ભંડાસુર છે નામ જો. ધનુષ. ૨૫ અંતરી બળ આવ્યે થકે જો, જેઓ જનમો જનમનો બાળ જો; દેશ દમે બધનાયકે જો, જન જીવને માહા જંજાળ જો. ધનુષ. ૨૬ જાતે જાહાં થયો જેટલે જો,કીધી સકળ સુદ્ધ સંભાળ જો; પાપી પ્રકટ્યો પગ તટલે જો, પેહેલું જીત્યુ તે ભડ પાતાળ જો. ધનુષ. ૨૭ પાતાળ જીતી

વિચારીયું જો, મે એતો કીધું બધ વશ જો; લેવા મૃત્યુ લોક ધારીયું જો, આવ્યો અવની ઉપર તર્ત જો. ધનુષ. ૨૮ સૈન્ય રચ્યું માયા મ- હી જો, સંગે સુભટનો નહી પાર જો; હય ગજ રથ દળમાં કહી જો, આવ્યો અવની ચક્ર મોઝાર જો. ધનુષ. ૨૯ આદ્ય ઉત્તર જીતી કરી જો, પછે પુરવ કીધાં પ્રયાણ જો; દક્ષીણ પશ્ચિમમાં ફરી જો, જીતી જક્ત વગાડ્યાં નિશાન જો. ધનુષ. ૩૦ ચાર ખુટ ચક્રવે થયો જો, દી- ધા દેશપતિને ડંડ જો; પછે અમરપુરમાં ગયા જો, જીત્યા સપ્તદ્વીપ નવ ખંડ જો. ધનુષ. ૩૧ સુર પુરજીતીને સંચર્યો જો, ધોડે ગાજીને કીધું ગવન જો; ઇંદ્ર સુદન જઈ આતર્યો જો, લીધું ઇંદ્રનુ ઇંદ્રા સંન જો. ધનુષ. ૩૨. વિશ્વ વિએ ચાલી વરી જો, એક અસુર થયો ઉત્પન્ન જો, ભંડાસુર નામે થકી જો, બધ્ય કાંપે છે ત્રણ ભોવન જો. ધનુષ. ૩૩ સુર પુર તજીને નાશીયાં જો, નાઠા મુની મુકીને ઠામ જો; ગીરી ગફા જઈ વાશીયા જો, મુક્યા મહા મનોહર ધામ જો. ધનુષ. ૩૪ બેઠો અસુર ઇંદ્રાસને જો, બધ્ય ધર્યા પોતાના એધાણ જો; વશ્ય કર્યા સ્વ- ર્ગ વાશને જો, વર્તિ ભંડાસુરની આણ જો. ધનુષ. ૩૫ દેવ દેવાંગના શોકમાં જો, સર્વે રહ્યા સંતાઈ જો; ત્રાસ પડ્યો ત્રણ લોકમાં જો, ફરે ભંડા સુરની દવાઈ જો. ધનુશ. ૩૬ પશું પંખીને પાહાડમાં જો, શરિ સિધું શર્શીને સુર્ય જો; જીવયોની ની જાતમાં જો, નહી ભંડાસુરથી દુર જો. ધનુષ. ૩૭ જગન જાગ મંગળ લોપીયા જો, લોપ્યા હવન હોમ ખટ કર્મ જો; ભંડાસુર ભડ કોપીયા જો, લોપ્યાં વેદ શાસ્ત્ર ના- ધર્મ જો. ધનુષ. ૩૮ રાજ કરે રૂડી રીતશું જો, સર્વે સંગીને સુખ થાય જો; પાળે પોતાના ને પ્રીતશું જો, દેખી દેવને મહા દુખ થાય જો. ધનુષ. ૩૯ દેવ મહા દુઃખ પામીયા જો, સર્વે સુર થઈ ગયા સુન્ય જો; એમ અતિ દિન વાંમિયા જો, પછે બોલ્યા મળીને મહા મુન. ધનુષ. ૪૦ સુરપતીની કરે વિનતી જો, હવે કરવો કવણ ઉપાય જો; સહાય થાયે કોની વતી જો, ભંડાસુર નામે નવ રહેવાય જો. ધનુષ. ૪૧ સુરપતી સુર પ્રત્યે કહે જો, સહુ સાંભળી સુરોજંન જો; બ્રહ્મ સુદન બ્રહ્મા રહે જો, જઈ કહીયે સકળ કારણ જો. ધનુષ. ૪૨ સુરપતીની

કરે વિનતી જો, હવે કરવો કવણ ઉપાય જો;સહાયે થાંયે કોની વતીજો, ભંડાસુરને ભેથી ન રેહેવાય જો.ધનુષ. ૪૩ સુરપતી સુરપ્રત્યે કહે જો. સહુ જાઓ શિવ આસંન જો; કૈલાશે શિવ ત્યાં રહે જો, જૈ કહિયે સકળ કારણ જો. ધનુ. ૪૪ ઇંદ્ર અમર ત્યાંથી થઇ જો, આવ્યા લક્ષ્મી પતીને પાસજો; વિનવિયા વિષ્ણુ ધાઇને જો, કહ્યાં સકળ કષ્ટ પ્રકાર જો. ધનુ. ૪૫ પાછી સ્તુતિ કરી બ્રહ્મા તણી જો,સરવે સુર સહીત સુરપત્ય જો; થોડા માહે કહી ઘણી જો, હવે શી હમારી ગત્ય જો. ધનુ. ૪૬ પ્રજાપત્ય કહે સર્વ સાંભળો જો,હમે સર્વે તમારે અષ્ટ જો; વિધાત્રા વાધિ વળો જો, કૃપા કરીને કાપે કષ્ટ જો. ધનુ. ૪૭ સ્થાનક ભ્રષ્ટ થયા હમો જો, રહિયે આઠે પહોર ઉદાસ જો; પિતા હમારા માનો તમો જો, એનો નથી ખમાતો ત્રાસ જો. ધનુ. ૪૮ આવ્યો અસુર પાતાળથી જો, એનું ભંડાસુર છે નામજો; મહા બળીયો કુળી કાળથી જો,કેડ્યા નર અંમરના ઠામ જો.ધનુ. ૪૯ જોતા જગત બધજી તીયો જો, કરે ઇંદ્ર પુરીનું રાજ જો; હમને વિપત્તિ ઘણી વિતિયો જો, સર્વે સુખ કરાવ્યા તાજ જો, ધનું. ૫૦ બ્રહ્મા કહે સુર રાજને જો, ઘશી ધોળા ધડ બધ જાઓ જો; જો કરવું હોય કાજને જો, સરવે શ્વેતાને આસને જાઓ જો. ધનું. ૫૧ શ્વેતા તે સંકટ ટાળશેજો,શેહેજે સરશે તમારા કાજ જો; આવ્યા વિઘ્ન આઈ વાળશે જો, મોટી મહા રાજા ધિરાજ જો. ધનું. ૫૨ વચન વિધાતાના સુણીજો. સરવે સુર થયા રળિયાત જો; આવ્યા સકળ શ્વેતા ભણી જો, જે કોઈ. નર અંમરની જાત જો. ધનુ. ૫૩ ઇંદ્ર અમર એકઠા થઈ જો, આ- આ શ્વેતા ગીરીને સમીપજો; પર્વત બધ પાગે ચડી જો, પાળ્યા લક્ષ જોજન અદ્દીપ જો. ધનુ. ૫૪ ધ્યાન ધરી બેઠા આઇજી જો. ભ- ય મુકી રાગ દ્વેશજો, જોયાં જનુની સુખદાઈજી જો, આઈ આંખની ભ્રખ્યા નમેસજો. ધનુ. ૫૫ આગળ કરજોડી રહ્યા જો, અદ્દો ઇંદ્ર અંમર સૌ કોય જો; કાજા વાજા સર્વે કર્યા જો, આઈ આંખ ઉઘાડી ને જોય જો. ધનુ. ૫૬ ભકિત ભવાનીની કરે જો, ભાવે ભણે પાઠ ગુણ ગાયજો; ઊદો ઉદો મુખ ઓચરેજો, કેહે સાહકરો મંમાયજો. ધ

નુશ. ૫૬ સમરે અમર એકે મનેજો, તેતો તારણ તેત્રિસ કોડજો; એ-
ચરે એમ સનેવનેજો, ભંડા સુરના બાપથકી છોડજો. ધનુ. ૫૮ આઇ
જી આદ્ય વિચારીએ જો, તેતો સદા કરોછો સાહયજો; આ અવસર
ઉગારીયેજો, મયા કીજે માત મંમાયજો. ધનુ. ૫૯ સત્ય કહીયે આ સમે
જો, હમે તમો વડે પોસાઉજો; શકિત હોયતો સઉ નમેજો, હમે પ્ર-
તમા થઈ પુજાઉજો. ધનુ. ૬૦ એવાં વચન આઇ સાંભળીજો, દેવી દેવ
પ્રત્યે કેહે વાતજો; સ્થાનક જાઓ સઉ એ વળીજો, એ અસુર કરીશું
નિપત્ય જો. ધનુ. ૬૧ અમર વર લેઇને વળ્યાજો, આવ્યા પોત પોતાને
ઠામજો; અંગ આનંદ અતિ ઉલટયોજો, લાગ્યાં આપ આપણે કામજો.
ધનુશ. ૬૨ પછે પ્રગટ પરમેસ્વરીજો, આણી દેવ તણી મન દાઝજો;
વહારે વળયા વિસ્વેસ્વરીજો, પોતે આણી પુરવની દાઝજો. ધનુશ. ૬૩
બાળા રૂપે બાળા થઇજો, વશ્યા નારદના ઘરમાંહજો; કુટીલતા ઉપલી
કહીજો, કહે કલેશ કરાવું કાંઇજો. ધનુ. ૬૪ આદ્ય નારદનું એ કામ
છેજો, બીજી બાળાએ આપી બુધજો, નવ ખંડમાં એનું નામછે
જો, ઘણે ઘેર ઘલાવ્યા વિરોધજો. ધનુ. ૬૫ મુનીએ મન દોડાવીયુંજો
પોતે પંડે વિચાર્યું પ્રેમ જો; અવર કો મનમા ન આવીયુંજો, દેખી
દઇત ઉપર ગઈ દ્રષ્ટજો. ધનુ. ૬૬ નારદ નગર થકી પળ્યાજો, આ-
વ્યા ઇંદ્ર પુરીમા આપજો; ભંડાસુરને જઈ મળ્યાંજો, એના પુરણ
કરવા પાપજો. ધનુ. ૬૭ આસનથી ઉભો થયોજો, ભંડાસુરે કર્યો
પ્રણામજો, સનમુખ કર જોડી રહ્યોજો, કહો મુજ સરખુ કાંઇ કાજ
જો. ધનુ. ૬૮ આપ્યું આસન ભંડાસુરેજો, બેઠા નારદ દેવ પ્રમાણ-
જો, માહા તારૂ રાજ ત્રણ પુરેજો, કરે અસુર આપ વિખાણજો.
ધનુ. ૬૯ ચઉદ ભોવન નવ ખંડમાં જો, જો નારદ મારૂ નામજો;
ભડ કો નહી બ્રહ્માંડમાંજો, મુજ સાથે કરે સંગ્રામજો. ધનુ. ૭૦ મુજ સ-
રખો નહી મહીપતીજો, મેતો વિશ્વ કર્યું બધુ વશજો; સકળ સમ્રથી
મારે છતીજો, જુઓ જકત હમારે વશજો. ધનુ. ૭૧ અષ્ટ સિધ નવ
નિધશુંજો, આવી ઉભીછે મારે દ્વારજો; રિધ સકળ વિધ વિધશુંજો,
આજ ભરયાછે મુજ ભંડારજો. ધનુ. ૭૨ નારદ કહે અરજી કરૂંજો,
આજે દોલત તુજ દરબારજો; એ બધુ સુખ તાહારે ખરૂંજો, હોય

શ્વેતાગીરી ઘેર નારજો, ધનુ. ૭૩ કહી અસુરને એટલુંજો, મુનીપામ્યા તે અંતરધ્યાનજો; કામી હુવો ભડ કેટલુંજો, અતિ અંધ થયો અજ્ઞાન. જો. ધનુ ૭૪ કુડો અસુર કામે કઠ્યોજો, ગયો શ્વેતાગીરી માહા મુંડજો, પરવત બધ પાગે ચડ્યોજો, ઊડ્યો ગીરી ગફા બાહુડજો. ધનુ. ૭૫ જોયાં જનુનીને જેટલેજો, વશ થયો તે દૈત વિકારજો; અસુરે અજાણ્યો એટલેજો, ગયો શ્વેતાગીરી નીકટજો. ધનુ. ૭૬ મુરખ નીરખીને હરખીયોજો, નખ શીખ સ્વરૂપ સુદેશજો; ઓપમા અંગોઅંગ સરખીયોજો, જો નવ જોબન બાળે વેશજો. ધનુ. ૭૭ દઇત્ય કેહે દેવી પ્રત્યે જો, નારી કોણ તમારી જાતજો. વર વર્યા કે કન્યા વ્રનેજો, એમ અસુરે અણુચે વાતજો. ધનુ. ૭૮ અંગે અંગ અવ લોકીયાંજો, ભુ મોહી પડ્યો છે અસુરજો; તરત ભાવાંનીને ટોકીયાંજો, કહ્યાં મા ન કીધી કસુરજો. ધનુ. ૭૯ ઉમંગે આવ્યો ઘર માહરેજો, સુણો સુંદીર પ્રમાણ જીવનજો; હુ વશ વરતી તાહરેજો, તુજ ઉપર મારૂં મનજો. ધનુ. ૮૦ મેહે મારે મન તું વરીજો, એમાં અંતરે નમળે લેશજો; ભામનીતુ ભાગે ભરીજો, તારે મુજ સરખો શીર કંથજો. ધનુ. ૮૧ એવાં વચન સુણી સુંદરીજો, બોલ્યાં દઇત્ય પતિની સાથજો; તો હું તુજને વરૂં ખરીજો, જુધે જીતે મુજ સંગાથજો. ધનુ. ૮૨ ખાળા ન બોલો ચડથુ ચડ્યુ જો, એમ ઓચરે અસુર પ્રગટજો; કામની સંગે કોવડું જો, અંગે ધરીને સસ્ત્ર સુભટજો. ધનુ. ૮૩ મા કેહે એ વરત હું રૂજો, મુને જીતે ત્યાંહાં હું જાઉજો; તું જીતેતો તુંને વરૂંજો, નીકર ક્ષણ માતરમાં ખાઉંજો, ધનુશધારીનુધ્યાન૦ ૮૪ દૈત્ય કહે મૃત્યું આવીયુંજો, આતે અબળાની પટ અજાણ જો; આવું મન સમજાવીયું જો, હવે કરૂં હું ગાત્ર ભંગાણજો. ધનુ. ૮૫ એમ કહીને ઉભો થયો જો, આવ્યો ઉતપત્યો આકાશ જો; સનમુખ જુદ્ધ કરવા ગયો જો,પોતે પરમેશ્વરીની પાસજો.ધનુ.૮૬ માકહે મુરખ સાંભળે જો, હવે હું કરૂં છુ મધુપાન જો; પછે તુંમારી અકળ કળા કળે જો, જો જેવાં દઉ હુસન માનજો. ધનુ. ૮૭ પેહેલે સુધા પીને ચડ્યાં જો, પછે આયુધ ધાર્યા અંગ જો; મન મદ થઈ માતા વધ્યા

જો, ભડ ભંડાસુરને સંગ જો. ધનુ. ૮૮ માયે ગદા યુધ માંડીયું જો, પછે મુસળ કીધો માર જો; દૈત્યે સ્થાનક છાંડીયું જો, સનમુખ સહે માહા પ્રહાર જો. ધનુ. ૮૯ કાંપે અસુર ધ્રુજે ધરા જો, દીસે દશે દીશા ભયંક જો; શેશ પાતાળે સળકીયા જો, મારે માતાજી માર નિશંખ જો. ધનુ. ૯૦ વડે ભંડા સુરને ભગવતી જો, એવું જુદ્ધ નહી કીપુરાંણ જો; એ રજ ઉડે પગવતી જો, જેણે છાપો ગગનમાં ભાણ જો. ધનુ. ૯૧ અસુરે પુરમાં હેવડ્યો જો, બળ બાળનું નવ કળાય જો; એ કેમ કર મારે ચડે જો, મલ યુદ્ધ કરૂં તો મળાય જો. ધનુ. ૯૨ મલ યુદ્ધ તવ માંડતા જો, જઈ ઝાલ્યા જનુનીના હાથ જો; કટી ગ્રહી કર છાંડતા જો, પછી ભરી ભંડા સુરે બાથ જો. ધનુ. ૯૩ બાંહ્ય તળે માને ઘાલતાં જો, મન મુંઢ વિચારે પેર જો; કર્યાં ચરણ પછે ચાલતાં જો, હવે જાઉં હું મારે ઘેર જો. ધનુ. ૯૪ ઊત પત્યો આકાશમાં જો, વાધ્યો પગ પવન પળાય જો; એણે વિચાર્યું વિમાસમાં જો, એ મારો કાળ અળખાય જો. ધનુ. ૯૫ માએ વિચાર્યું બાથમાં જો, વળી પુરવ દીશ પળાય જો; એનું મૃત્યુ આવ્યું હાથમાં જો, હવે ગડગડાટ લઈ જાઉં જો. ધનુ. ૯૬ એને અહીં નથી મારવો જો, એમ આઈ કરેછે વિચાર જો; શત્રુને ત્યાં સંહારવો જો, જહાં ધર ધરાટએ ડારજો. ધનુ. ૯૭ બળ થકી બાળા પળ્યાં જો, આવ્યાં ગરગડાટ ગુજરાત જો; રાજ કર્યું રાજા નળે જો, નગ્ર નરોડુ વિખ્યાત જો. ધનુ. ૯૮ જોરે કરી થયાં જુજવાં જો, ભંડાસુરને ભવાંની દે ગાળ જો; તતપર જુધ કરવાં હવા જો, માંડ્યુ દારણ યુધ વિકાળ જો. ધનુ. ૯૯ ત્યારે બોલ્યા ત્રીપુરેશ્વરી જો, તારા ઇષ્ટને તું સંભાર જો; એમ વદે આઈ ઇશ્વરી જો, અલ્યા હમણાં હણુંછુ આહાર જો. ધનુ. ૧૦૦ એતો અસુરને વિડારવો જો, મોટી માએ વિચાર્યું મુળ જો; એનો તે વંશન વધારવો જો, ત્યારે માર્યું તે તર્ત ત્રીશુળ જો. ધનુ. ૧૦૧ ભેદ્યુ અસુરના અંગમાં જો, પડ્યો ચિત ચડ્યુ તવ ચાક જો; થયો ગાત્ર ગતિભંગમાં જો, વળી ઉઠ્યો મારીને હાક જો. ધનુ. ૧૦૨ ત્યારે ધનુષ માએ ધારીયું જો, બળે તાણ્યું તે કાન પ્રમાણ જો; શત્રુનુ શીશ સારીયું જો, એક મુકી કૃપાસ્ત્ર બાણ જો. ધનુ. ૧૦૩ પડ્યો અસુર ધરણી મળ્યો જો, એના પડતા

તે વેત ગયા પ્રાણ જો; આદ્ય અંત સફળે ફળ્યો જો, આઈ એ આપ્યું પદ નિરવાણ જો. ધનુષ. ૧૦૪. પુરવ પ્રાચીનના સંમંધથીજો, મળ્યો માન વિના સંતોષ જો; છુટ્યો કરમના બંધ થીજો, મોટી માએ પમાડ્યો મોક્ષજો. ધનુ. ૧૦૫ માર્યો અસુર માતાજીએજો, કીધું પ્રબળ બળ તે કાળજો; માહા માયા મન રાજીએ જો, બેઠાં તેજ સરોવર પાળજો. ધનુ. ૧૦૬ દેવના દુદંભી ગરજ્યાં જો, કરે ચંદન પુષ્પની વૃષ્ટજો; અંતરીક્ષથી પાએ પડેજો, ભાલે નેણ નેણ ભરી દ્રષ્ટજો. ધનુ. ૧૦૭ આવે અમર નર નારીઓજો, ધરી ધનુશ ધારી છે જ્યાંહજો; પુજવા માત પધારીયાંજો, લઈ પુજા વીવીધને ત્યાંહજો. ધનુ. ૧૦૮ સુર અંગ ત્યાં સોહામણાંજો, સરવે શોભે કળા શણગારજો; દેવને દેવા વધામણાં જો, આવે ધનુષ ધરી દરબારજો. ૧૦૯ નેણેતો કાજળ સારીયાંજો, કરી કુંમ કુંમપીયળ કપોળજો; અદભુત અંબર ધારીયાં જો, બધે મુખ ભર્યાં તંબોળજો ધનુશ. ૧૧૦ મુકતા થાળ ભરાવતાંજો, લઈ આવ્યા પદમની પાણજો; ભોજન ભોગ ધરાવતાં જો, નારીઓ લાવ્યાં સકળ નિરવાણજો. ધનુ. ૧૧૧ કરી કનકની ગાગરી જો, શ્રીફળ શીર એકેક જો; માનુની બધ્ધ માથે ધરીજો, આવ્યાં ચંચળ ચાલ વિશેકજો. ધનુ. ૧૧૨ સુંદરી સઉ ટોળે થયાંજો,મળ્યું પ્રેમદા પ્રેમ પુનીતજો;ગુણવંતી ગળે ઘાલીયા જો,વાટે ગાએ વધામણાં ગીતજો, ધનુંષ.૧૧૩ ભેર ભુંગળ વાગે ઘણા જો, વાજે પંચ શબ્દ વાજીંત્રજો; ગંભોર નાદ ગાજે ભલાજો,વાજે વેણા નાદ વિચીત્રજો.ધનુશ. ૧૧૪ આગળ નાચે અપછરાજો, કેઉ કીંનર કરતા ગાનજો;આપે ધનુશધરી ત્યાંહાં સર્યાંજો સુર સહિત સુર રાજંન જો. ધનું. ૧૧૫ ઇંદ્ર અમર થયા આગળે જો,પુઠે શોભે સદા શામાય જો; આવ્યા નરોડાની બાગોળે જો, ચાલ્યા સુર કરી સમુદાય જો, ધનુ. ૧૧૬ આગળ ઇંદ્રાણી બધે જો, ઉર અંતર અતિ આનંદ જો; સુર સુંદરી સાથે બધે જો, સહુ સરદ પુનમનો ચંદ્ર જો. ધનુ. ૧૧૭ એમ અમર આવ્યા બહુ જો, બેઠા ધનુષ ધરીને જાગ જો; સનમુખ કરજોડી સહુ જો, પેહેલ શીશ નમાવ્યા પાગ જો. ધનુ. ૧૧૮ ભલાં ભવાંનીએ ભાવતાં જો, આવ્યા અંતર માહે અચમ જો; માજીને મોતીડે વધા-

વતા જો, માંડ્યો પુજાનો આરંભ જો. ધનુ. ૧૧૯ પ્રસંન થઈ પુ- રંદરી જો,પેહેલ પોતે પખાળ્યા પાયજો,ઉભા અંમર યુક્ત અમરીયો જો સહુ સાથે કરે છે પુજાય જો, ધનુ. ૧૨૦ ચંદન કુંમ કુંમ ચરચીયાં જો, વળી અક્ષત અબિલ ગુલાલ જો; અંગે સુગંધે ચરચીયાં જો, પુજા જેમ પુરવનો ચાલ જો. ધનુ. ૧૨૧ જાઈ જુઈને માલતી જો, પુષ્પ પારી જાત મંદાર જો; ગુંજ ગુથીને ગળે ઘાલતી જો, સહુ સાથે સમર્પ્યા હાર જો. ધનુ. ૧૨૨ માથેર્યા ગાગર લેઇને જો, ગ્રહી કામનીયે કર મધ્ય જો; ધુપ દીપ ફળ દેઇને જો, મુકી માત મહા આગળ બધ જો. ધનુ. ૧૨૩ કરી આરતી શણગારની જો, માને નીરખે અંમર નર નાર જો; શોભા શક્ત આધારની જો, જોઈ જોઈ જાયે બલીહાર જો. ધનુ. ૧૨૪ ભોગ ભવાનીને સારીજો, ભરી મુક્યું કનક જળ પાત્ર જો; આડો અંતરપટ આતરી જો, કરે સ્તુતી સકળસુર માત્ર જો. ધનુ.૧૨૫

આઇજી આપ આરોગીએ જો, જાણી દીનને આણી દયાય જો; માતા માહારસ ભોગીએ જો, ભણે ચાદ ભોવનની રાય જો. ધનુ. ૧૨૬ પુજી રહ્યાં પરમેશ્વરી જો, માએ મુખે કર્યા મુખવાસ જો; નારી અંમર અમરેશ્વરી જો, શરવે દેવ થયા રહી દાસ જો. ધનુ. ૧૨૭ પછે કરી પંચ આરતી જો, કર લઇને વધાવ્યા કુસુંમજો; તન મન ધન ધવારતી જો, જોઇ જોઇ જનુનીને જેમાં જો. ધનુ. ૧૨૮ ધનુષ ધરી એમ ધારણા જો, શુર સરવ ઉગાર્યા શક્ત જો; એમ કહી મેલ ઓ વારણાં જો, કરે ભાવે ભવાની ભક્ત જો. ધનુ. ૧૨૯ આયુષ્ય અમર મન આપતાં જો, શુર સાથે મળીને સમગ્ર જો; ધનુષ ધરી નીકરી થાપના જો, જાહાંછે નલનું નરોડું નગ્ર જો. ધનુ. ૧૩૦ ગો- ખ ગડયોછે માટીએ જો, રૂપીએ કીધું આવાહન જો; આઈજી આવ્યે બીરાજીએ જો, મુકરો મુખ કરીને પતંન જો. ધનુ. ૧૩૧ બારે મેઘ વળી ગાજીયા જો, રૂઠયા અમ્રતના વરસાદ જો; ભય ભ- વાનીએ ભાજીયાં જો, ભેરે ગાજેછે સાત સાહર જો. ધનુ. ૧૩૨ જયો જયો જુગતે થયુ જો, જીવ જનને જેજેકાર જો; દુઃખ દારિદ્ર સૌનું ગયું જો, વામી વીપત વરણ અરાડ જો. ધનુ. ૧૩૩ દેવ દેવી સં-

તોખીયાં જો, ધરી હરએ કીધો હવન જો; પંચામૃત યુત પોખીયાં જો, આપ્યાં બ્રાહ્મણને ભોજન જો. ધનુ. ૧૩૪ વિપ્ર જમીને પરવારીયાં જો, આપ્યાં પુંગી પાનને વસ્ત્ર જો; સુખે સભામાં સધારીયાં જો, કરે સ્તુતી મળી સર્વ સુર જો. ધનુ. ૧૩૫ વીપ્ર પુજી કરી કાજને જો, પછે પુષ્પ સમરપી માગ જો; હયગજરથ કરી સાજને જો, આપે ઇંદ્ર સદા સુખ પાળ જો. ધનુ. ૧૩૬ દ્રવ્ય સત્રગ મગાવતાં જો, અગણી ત જે ન ગણાય જો; ઇંદ્ર ઇંદ્રાણી આવતાં જો, દીધી ધન ઉપર દક્ષ- ણાય જો. ધનુ. ૧૩૭ વિપ્ર સંતોખ્યા પ્રેમ શું જો, બોલ્યા ઇંદ્ર આદ્ય બધ દેવ જો; વર્ષ એક બધ નેમશું જો, અહિયા આવી શું અહમેવ જો. ધનુ. ૧૩૮ એ વરત લઇને ઉઠીયાં જો, રહી ધનુષ ધરી સાનિ- ધ જો; તરત ભવાની તુઠીયાં જો, કેહે જાઓ અમર કરો સિદ્ધ જો. ૧૩૯ રાજ કરો ઇંદ્ર સ્વર્ગનું જો, બંધ પાળો પ્રજાના લાડ જો; હવું સંકટ સુર સર્વનું જો, માતા ધનુષ ધરીનો પાડ જો. ધનુ. ૧૪૦ ઇંદ્ર અમર વર લઇને જો, વળ્યા મારગ માગી વદાય જો; માતાને માહાજસ દેઇને જો, આવ્યા આસન સમુદાય જો. ધનુ. ૧૪૧ સુરપતિ સુર પંથે ચાલતાં જો, વાટે વાજે નિશાનને ઢોલ જો; આવ્યાં મંદીર મન માહાલતાં જો, બોલે જાચક જન જશ બોલ જો. ધનુ. ૧૪૨ ઘેર ઘેર આનંદ ઉપન્યો જો, બાંધ્યા તરિયા તોરણ બાહાર જો; સર્યો મનોહર ભુપનો જો, મળી માનુની મંગળ ગાય જો. ધનુ. ૧૪૩ સુરપતી મહુરત જોઇને જો, બેઠાં બણી ઠણીને તુષ્ટ જો; સ્વર્ગ સકળ રેહ્યું મોહીને જો, ભલું વાળ્યું ભવાંની એ કષ્ટ જો. ધનુ. ૧૪૪ રહે અમર આનંદમાં જો, કરે દેવ દેવાંગના જોખ જો; છકયા તે આઇના છંદમાં જો, સેવે ધનુષ ધરીનો ગોખ જો. ધનુ. ૧૪૫ ચેતાએ ચે- તન ચૈતને જો, વળી લક્ષણની લેહેવાઇ જો; ધનુષ બાણે હણ્યો દૈતને જો, માટે ધનુષ ધરી કેહેવાઇ જો. ધનુ. ૧૪૬ કથા બ્રહ્માંડ પુરાંણમાં જો, પીતા પુત્ર તણો સંવાદ જો; ભકત આધારણ પ્રમાણ- માં જો, મોટા મુની લહે મરજાદ જો. ધનુ. ૧૪૭ પ્રજા પ્રત્ય કેહે પુત્રને જો, કહ્યાં ધનુષ ધારીનાં ચરીત્ર જો; તાણે સુખે ધરસુત્રને જો, કરે

એ ગુણ ગાન પવીત્ર જો. ધનુ. ૧૪૮ અગણીત ગુણ ધનબાઇના જો, શીએ શુણે ને જો ગવરાયે જો; ઉજળા અંક કમાઇના જો, સે-હેજે સુધા સીંધુમાં નાય જો. ધનુ. ૧૪૯ જે જન ગાએ જુકત શું જો, તે તો પામે પદારથ ચાર જો; કામ કશું તેને મુકત શું જો, તે તો જીવન મુક્ત અવતાર જો. ધનુ. ૧૫૦ ઇંદ્રગીરીને આદરે જો, ર-ચ્યું ધનુષધરી પ્રાગટ જો; સેવકપુરણ સાહે ધરે જો, ગાવું નિત્ય લાગટ જો. ધનુ. ૧૫૧ આયુષ્ય અર્તાશે દેહ ભોગવે જો, ધનદારા પુત્ર સંતાન જો; ખટરસ સ્વાદ આરોગવે જો, આવે અંતકાળે વૈ-માન જો. ૧૫૨ સુર્લપ માત્ર સંક્ષેપમાં જો, કહ્યું ધનુષધારીનું વર્ણ જો; અંક કહ્યું ગરબા એકમાં જો, સદા શક્તના સેવે ચર્ણ જો. ધનુ. ૧૫૩ સદકુળના સંભાળજો જો. કોઇ જાણે અજાણે શીખજો; દાનવ દયા પ્રતિપાળજો જો, નીકર ઘણી માગશો ભીખ જો. ધનુ. ૧૫૪ આપો અપાવો આપથી જો, તેમાં કરો તે કશો ન ગણાય જો; પામ્યો નહી માબાપથી જો, વાહ વાહ કરો તો કાંઇ કલ્યાણ જો. ધનુ. ૧૫૫ સંવત સત્તર બાણુએ જો, કૃષ્ણ પક્ષ અષાડ ખરાય જો; તીથી પવીત્ર વખાણીએ જો, શુભ એકાદશી ભ્રગુવાર જો. ધનુ. ૧૫૬ ગરબો સંપુરણ ગાઇને જો, વદે વલ્લભ એ નીશ દીશ જો; એમ કહે ધનબાઇને જો, શદા શક્તી રહો મમશીશ જો. ધનુષ. ૧૫૭.

પદુરામની વાણી.

પદ રાગ જંગલો.

બહુચરે બાઇને ભજને, તું મન મેરા હો. બહુ. ટેક. સાજખનપુર સાહેબને સેવતાં, વીઘન કરે તેને તજને. બહુ. ૧ આઇ કૃપાવના એળે આયુષ્ય ગઇ, ટેવ પડી જેમ ભજને, બહુ. ૨ હરીહર ભવ આ-રાધે નિશદીન, શ્રી ભગવતી પદ રજને. બહુ. ૩ પદુરામદાસ પરમ પદ મળવા, શુભ આચરણ સર્વ સાજને. બહુ. ૪.

દેશી ફેર રેક્તો.

બહુચરી સદારે ભજો બહુચરી સદા, સંસાર તણુ સાર, ભજો બહુ-

ચરી સદા. ટેક. સાચેથી સેવે તેને, કમી નહી કદા, રીધ્ય સીધ્ય ધન્ય ધામ, મંગળ મુદા. ધ્યાન ધરી ગાયે છંદ નાવે આપદા, અધીક પ્રતાપ નીત્ય, સુખ સંપદા, સંસાર. ૧ ભકત ભવ સિંધુ મધ્ય આત્ર તારણી, સમરતાં સેવક સંકટ નિવારણી; પૃથવી રૂપ પ્રગટ પીઠ, પરૂપ ગારણી, આદ્ય થકી આઇછો, અધમ ઓધારણી, સંસાર. ૨ સાધુ ત્યાગી થઇને, કમરે મોહથી ખશા; તોએ પણ છુટી નહી, નિદ્રા ક્ષુધાત્રશા. પેટના પ્રપંચ સારૂ,ધારી દુરદશા, સાચુ જુઠ બનાવીને; માંહી નામાંહી ફશા, સંસાર. ૩ દીન જાણી મેહેર કરી, લેહેર જે ચડી, મુક્તિ ચાર દ્વાર,કરજોડીને ખડી; નીત્ય કરે પ્રીત્ય તેને ચીત્તમાં ચડી,વેદ કેહે ભેદ તેને, જોતે ન જડી. સંસાર. ૪ ભક્ત સર્વે શક્તિ વડે સફળ ફળી, સરસ્વતી લક્ષ્મી કાળી પુરાણે પળી, જેણે સેવ્યાં ત્રિપુરાં તેની વેળા વળી, વકુરાંમ જાણું જ્યારે બહુચરા મળી. સંસાર. ૫

કાફી.

ત્રિપુરે તરેતો તરે, અવરથી રાચે નહી મંન. ત્રિપુરે તરેતો તરે. ટેક. પ્રથવિ પોતે માહા કાળી વિના, બેશી ઉઠે કયાં ફરે; અવરથી રાચે નહી મંન, ત્રિપુરે. ૧ લક્ષ્મિ વિના કાંઈ અરથ ન સરીયો, ઉદ્યમ કયાંથી કરે, અવરથી રાચે નહી મંન, ત્રિપુરે. ૨ સરસ્વતી વિના સિદ્ધિ ન પામે, બુદ્ધિથી ઉદર ભરે; અવરથી રાચે નહીં મંન, ત્રિપુરે. ૩ વકુરાંમદાસ એવું જાણી મા, તન મન ચરણે ધરે; અવરથી રાચે નહીં મંન, ત્રિપુરે. ૪

બીજુ.

બ્રંહ્માણી ભરપુર,વિશ્વમાં વ્યાપી રહ્યા મા; બ્રંહ્માણી. ટેક. સૌભાગ્ય ભાગ્ય ઉદે જ્યાં દેખુ, સઘળે નારાયણીનું નુરે; વિશ્વમા વ્યાપી રહ્યામા બ્રંહ્માણી. ૧ ત્રણ દેવને ત્રિપુરા વરીયાં, આદ્યથી ધરીયાં રૂપ; વિશ્વમાં વ્યાપી રેહ્યામા, બ્રંહ્માણી. ૨ અસ્ત્રી દૈત્યનું રૂપ જોઇને, છનમાં છળી ગયા સુરે; વિશ્વમાં વ્યાપી રહ્યા મા, બ્રંહ્માણી. ૩ વકુરાંમદાસે સરખી નીરખી, તેરહે સદાયે હજુર, વિશ્વમાં વ્યાપી રહ્યા મા, બ્રંહ્માણી. ૪

देशी फेर.

त्रिपुरानी लेहे लागी, जेने बाळा त्रिपुरातणी लेहे लागी. टेक. ते नर दुःख वामे, सुख पामे तेनी भवानी भावट भागी, जेने बाळा. १ पंच पदारथ पामे प्रतक्ष, आई चरण अनुरागी. जेने बाळा. २ वदु-राम शक्त विना नव शोभे, कोण गृथ कोण त्यागी. जेने बाळा. ३

कंकोतरी कंकोतरीनो राग.

ओजीगाम समस्त सोहामणुं, सुभ स्थान सलखनपुर गाम; बहुचर वेहेलां आवजो. टेक. पुजन आराधि देव अति घणुं, सर्वे उपमा लायक धाम, बहुचर वेलां आवजो. १ राजे बाळा त्रिपुरा गोखमां, दास अरज सांभळजो आई. बहुचर. २ आपे सदा आनंदीए शोखमां, मीठां मेहेरामण महंमाई. बहुचर. ३ आवे जनुनी जवारा वावीशुं, पछे मंडपना आरंभ. बहुचर. ४ पेहेलां मधे माने पधरावीशुं, रोपी केळ सोपारी ना थंग. बहुचर. ५ लावी अंग उमंग अतिघणो, मेतो लखीछे कंकोतरी आज. बहुचर. ६ साथे अलबेली अंबे ने लावजो, मोटी माजी माहाराजा धिराज. बहुचर. ७ पेहेलां गणपति गुणनीधी लेइने, संग सहीत कुटुंब सो साज. बहुच. ८ वर कन्यानो वंश वधारजो, माना चरण सेवे सुखदाश. बहुचर. ९ लखी कंकातरी कंकु छांटीने, मोकली वदुरामदास बहु. १०

बीजी.

वांचीजगत कंकोतरी प्रेमशुं, थया रथ कुर्कुट असवार. बहुचरमा पधारीयां. १ टेक. साथे गणपति अंबे बेनशुं, संगे नव ग्रह श्रुतीसार, बहुचरमा पधारीयां. २ सुणी रथना घुघरा घम घम्या, उठी घर ई आवी जोयुं बाहार. बहुचर. ३ थयां दरशण सौ चरणे नम्या, भले आव्यां नोधारा आधार. बहुचर. ४ माजी रथ कुर्कुटथी उतरी, आव्या मंडप दिन दयाळ. बहुचर. ५ लाव्या साजन सांध्य सीध्य नुतरी, माये सौनी लीधी संभाळ. बहुचर. ६ करजोडीने बहु वीनती करी, जोई मा माशीनी जोड. बहुचर. ७ छोरु छाती राख्यां शीर कर धरी, सरवे पोता मनना कोड. बहुचर. ८ सरवे जक्त रह्यु छे

જોઇને, રાજે મધુ મધુ જોતી અપાર. બહુચર. ૯ જેજે અંબે કહે મન મોહીને, કંકુ પગલે પધાર્યાં સાર. બહુચર ૧૦ આઇને આરામા આસન આપીયું કૃપા કરી બીરાજ્યાં આસંન. બહુચર. ૧૧ દીન દાસના દારિદ્ર કાપીયાં, દીધી આસિષ કીધો પ્રતાપ. બહુચર. ૧૨ બોલ્યાં શ્રીમુખર્થી બાઈ બહુચરી, મન રાખે મારો વિશ્વાસ. બહુચર. ૧૩ કર્યો ઓછવ આનંદ ઉરધરી, જો માને મારૂં ચરિત્ર વિલાસ. બહુચર. ૧૪ હુંતો બીરાજુ મંદીર તાહરે, કરૂં મનવાંછિત સર્વે કાજ. બહુચર. ૧૫ ભક્ત માન વધારવું માહરે, જોઇ દુરીજન બળશે દાઝ. બહુચર. ૧૬ માની આશીષ શીશ ચડાવીને, બહુ મંગળ ગાયેછે નાર. બહુચર. ૧૭ ભેરો પંચશબ્દ વજડાવીને, ગાજે ગડગડ નોબત સાર. બહુચર. ૧૮ આણી અંગ ઉમંગ અતિ ઘણો, ગુણ ગાયે વકુરામદાસ. બહુ. ૧૯ ગાયે શીખે ઓછવ વીવા તણો, પુરે ગણપતિ અંબે આશ. બહુચર. ૨૦

રાગ સોહિણી.

આસોકી અષ્ટમી અજુવારી, સરદ કે મંગળ ઓછવ ભયે હે, સચરાચર સુખકારી. આ. ટેક. નવેખંડ નવરાત્રી નવે દીન, નવદુરગા હે વીકારી. નવે નાથ અરૂસિધ્ધ ચોરાશી, પુજત પદ ઉરધારી. આસોકી. ૧ નવે અન્ન કળપુલ ભરે હે, કીયે નૈવદ અપારે, પ્રથમ ભવાની ભોગ આરોગે, પછે સકળ સંસારે, આસોકી. ૨ અખિલ બ્રહ્માંડ કો કુંભ સ્થાપિ કે, જીવ સકળ કે જેવારી, આવે દાતા ભુક્તા આપે, રચી પાળે સંહારી. આસોકી. ૩ શક્ત આશરે સર્વ શોભાછે, સુરીનર મુનીસબ ઠારી, વકુરામદાસ તું ચરણ પ્રતાપે, આગુણ વીપત્તી વીડારી. આસોકી ૪

પદ.

આરાસુરીમાં અરજ કરૂંછું, આવડી નીંદ્રા કેમ આવીરે. ટેક. જાગતી જોત તારૂં બર્દ દેવરાયે, વેદ પુરાણમાં સાખરે; લાખાગ્રહમાં પાંડવ રાખ્યા, અમને આ અવસર રાખ્યરે. આરાસુરી. ૧ ભવબ્રહ્માની બાવટ ભાગી, મધુકૈટપને માર્યાને; દુષ્ટદમ્યા દેવીજી જો તે, તેત્રીશકો-

ડને તાર્યાંરે. આરાસુરી. ૨ કોણ દ્વીપે ગયાં સલખનપુરેથી, મુજ ગરીબને ગયાં ભુલીરે; તમારે તો અનેક મારે તમે એકછો, જ્યમ જળક મોદની ખીલીરે. આરાસુરી. ૩ વરસ ઘણાં થયાં વીસરી ગઇતી, વણીક વિમળશાની વાતરે; તે પરછો આજ પરતક્ષ જોતાં, કળજુગમાં જુગ માતરે. આરા. ૪ જૈનના જીવને દંડજ દીધાં, દરશણ માતાના ના આપ્યાંરે; સંગનો ભંગ કર્યા રંગ રોળમાં, પોળમાં પેસવાના ફાંપ્યારે. આરા. ૫ અન્ન ન મળીયું પાણી ન મળીયુ, સુવું ન પામ્યું આગરે; અંબામાની નીંદા કરશે, તેનો એરી તે અભાગ્યરે. આરા. ૬ કરમ છોટો અભીમાન મોટો, સર્વે પાખંડી કેહેવાયરે; કરડી આંખે જ્યારે ખપર ધરશો, ત્યારે દુષ્ટનો અગ્ર સમાયરે. આરા. ૭ ભુંડું કરે ભલું ના થાયે, સૌને દીધી શીખરે; આદ્યશક્તિની નિંદા કરશે, તે ધણી માગશે ભીખરે. આરા. ૮ છોરૂ કછોરૂ બહુ કળજુગમાં, માતુ કુમાતુ ના થાયરે, વદુજન કેહે કોમળ ચીત્ત કરો; તારા ચરણ મુકીને કાં જાયરે. આરા. ૯

ગરબો ઉત્પતિનો.

બાળા બહુચર બાઇરે, સલખન પુર રાજે; શેવક સુખ કરવારે, ગોખે ચડી ગાજે. ૧ સુધા સિંધુ વિલાશીરે, ધોળા ગઢથી ધસીયાં; ભંડાસુર વિનાશીરે, આવી ચુંવાળે વશીયાં. ૨ ગુહ્ય પ્રગટ થાવારે, આપે ઇચ્છારે થઇ, પશુ ચારે પેડારીયાંરે, વસ્યાં તેના ઘટ માંહી. ૩ બાળક સૌ મળીયાંરે, માટીનો ગોખ ઘડ્યો; વરખડા તળે થાપીરે, ઊભાં સરવે પાગે પડી. ૪ કુલડી કુર બાફીરે, માનું નઇવેદ કરેયું; સામા બેશી ગોવાળારે, બાળાનું ધ્યાન ધરયું. ૫ એક મહીશ લાવીરે, બાળે લાકડી મારીરે; માયુ ભોમે પડીયુરે, બાળક રહ્યાં વિચારી. ૬ અસુર ફોજ લઇરે, ઓચંતો આવી ચડ્યો; બાળક સઉ બીનારે, મુએલો મહીશ પડ્યો. ૭ પાદશાહ પુછવા લાગ્યોરે, કને કાંઇ શસ્ત્ર નથી; મહીશ કેમ માર્યોરે, કોહો મુને સરવ કથી. ૮ શિશુ સાચુ બોલ્યારે, બાળા બહુચર નામ; સેહેજે સોટી મારીરે, થયુ અદભુત કામ. ૯ અસુર નવ માન્યુંરે, મને પારખુ પાડે; માની થાળ કરીનેરે, સઇન્ય

ને જમાડે. ૧૦ બાળક સઉ બોલ્યારે, એતો સાચી વાણી; પરસાદ જમાડ્યોરે, અશ્વ ગજ ને પ્રાણી. ૧૧ બોગા ભરી આપ્યારે, કુલડી-થી કાડી; કુલડી કુરે પળમારે. સર્હવ્ય સરવે જમાડી. ૧૨ પાદશાહ જોવા ગયોરે, કુલડી ટોરે ભરી; આઈ પરતક્ષ પારીરે, જાગતી જોત ખરી. ૧૩ માનતા કરી ચાલ્યોરે, જગત છતી આવ્યો; રૂડા સંઘ કાહાડીનેરે, સન્નખન પુર લાવ્યો. ૧૪ પુજા ભેટ કરીનેરે, બેહાલે ની-રાંતે; માતા કેરો મરઘડોરે, ભક્ષ કર્યો ખાંતે. ૧૫ સઉ કુકડા બોલ્યા રે, પાછલી રાત્ય રહી; પેટ ચીરી નીકળીયોરે, બહુચરી તુંરે કહી. ૧૬ બહુ ભમરા ઉરાડ્યારે, નાઠું મરવે છુટા લઈ; અસુર મરી અવ તરેચોરે, બ્રહ્મ ભાટ કુળ જઈ. ૧૭ તેર વરસનો બાળકોરે, માને મં-ડપ આવી; કરી એકવી લાંબગીરે, માનેનો મન ભાવી. ૧૮ કવી કુબેર કરીયોરે, તેતો જસ સઉ જાણે; પછી તેજ પ્રકાશ્યુંરે, પ્રથવી પરમા-ણે. ૧૯ એક નગર અનોપતિરે, તેનાં રાજા રાણી; તેને પુત્ર ન એટલેરે, રૂશીએ વારતા જાણી. ૨૦ ચર મંત્રીને આપ્યોરે, તેને ત્યાં ગરભ રહ્યો; દશ માસે સુતા થઈરે, તેને ત્યાં પુત્ર કહ્યો. ૨૧ સરવ વસ્ત્ર આભુષણરે, પુરૂશના રાજે; જ્યારે સમજ આવીરે, ત્યારે મનમાં લાજે, ૨૨ જ્યારે કન્યા આવશેરે, ત્યારે હું શુંરે કરૂં; દાડી મુછ ન હી ઉગેરે, ત્યારે પેટ નાંખી મરૂ. ૨૩ તેનો આગળ થકીરે, કાંઈ ઉ-પાય કરૂ; ગોમતી ઝપલાવુંરે, કરવત જઈ કાશી ધરૂ. ૨૪ મધ રાતે નીકળીરે, એકલી ઘોડે ચડી. ચોક ચુંવાળ આવીરે, સુણી વાત તેજ તણી. ૨૫ માન સરોવર માનેરે, સાચે મને જે નાહે; તે બ્યંડળ હોયરે, તરત પુરૂશ થાએ. ૨૬ એવું જાણી પ્રસન થઈરે, ઘોડી જળ-માં રાખી; માયે ઘોડો કીધોરે, કેહે પુરાણે શાખી. ૨૭ પછે આપે નાહ્યોરે, તે ઘડી પુરૂશ થયો; માનો પરચો દેખીરે, મન પ્રસન ભયો. ૨૮ ત્યાંથી પાછો વળીયોરે, આવ્યોછે તે ઘર ભણી; માના સંઘ કાહાડીનેરે, હઈયામાં હોંશ ઘણી. ૨૯ સન્નખન પુર આવ્યોરે, હોમ બ્રહ્મ ભોજ કરી; પરગટ પારાનોરે, બધે જશ રહ્યોછે ભરી. ૩૦ કળ-જુગના માનવીરે, ઉપર દયા આણી; માતાજી ગાયક વાડરે, જનુની-

ને જાણી. ૩૧ ગુજરાતનો સુબોરે, વીરક્ષેત્રનોરે ધણી; રાજ સઉથી શીરોમણીરે, કૃપા થઈ બાળા તણી. ૩૨ દશ દ્વારનું દેવળરે, એમણે કરાવ્યું સહી; પુજા થાળ નઇવેદનારે, વરશાસન આપ્યાં અહીં. ૩૩ જાગતી જોત જુગમાંરે, ત્રિલોકમાં જાણ થઈ; જે કોઈ શરણે આવેરે, આશા તેની પુરી ભઈ. ૩૪ એવું મનમાં જાણીરે, સાચે સેવા કરશે; માની કૃપાએરે, કારજ તેનાં સરશે. ૩૫ ઉત્પત્તિનો ગરબોરે, ગાશે જે પ્રેમે કરી; બહુચરાની કૃપાએરે, જાશે ભવ સિંધુ તરી. ૩૬ વદુરામજી દાસનેરે, બહુચરા પ્રસન થયાં; અવિચળ પદ આપ્યુંરે, દુઃખ સરવે દુર ગયાં. ૩૭

ઠુમરી.

માડી સાડીકીનારી ઝગ મઘીયાં. ટેક. દામણી દુલરી ટીલડી સોહત, મોહત મન મણી મગીયાં. માડી. ૧ આડશુ કેશર નાશિકા બેશર, દેખકે હરીહર ડગીયાં. માડી. ૨ મોતીકે હાર મનોહર ઉપર, પાએ ઘુઘરૂં ઘમઘમીયાં. માડી. ૩ જ્ઞાન સુણી રૂશી અંતર હરખી, જેશી જુગતમાંહી બગીયાં. માડી. ૪ વદુરામ દાસ કેહે માત પ્રતાપસે, આપસે સબ દુખ ભગીયાં. માડી. ૫

ઠુમરી.

બહુચરકિ ચરણ સુખકારી. ટેક. ચરણ શરણ થયો રાયશુ દરશણ, અનેક આપદા ટારી. બહુચરી. ૧ શશિ કળા સેવ્યાં પદ પંકજ, પતિ મળીયો સુકુમારી. બહુચરી. ૨ માર્કંડ ભયો ચરણકે શરણે, અમર કીયો ભવ તારી. બહુચરી. ૩ વિશ્વામીત્ર ચરણ ઉર ધરીયા, કરીયા બ્રહ્મ રૂશી ભારી. બહુચરી. ૪ વલ્લભદાસ પામ્યા પદ દુર્લભ, માત ચરણ ઉરધારી. બહુચરી. ૫ વદુરામદાસ એ ચરણ છબીપર, તન મન ધન સબ વારી. બહુચરી. ૬

ગરબી.

આદ્ય ભવાની અંબીકારે, પછે સકળ સંસાર. ટેક. પ્રથમ સ્વરૂપ માહા લક્ષ્મીરે, તેથી ત્રણ પ્રગટ થયાં અન્ય; કારણ શોભા સર્વ શક્તિનીરે, આપે અકળ નીરંજન. આદ્ય. ૧ ત્યાંથી પ્રકતી પુરૂશ થયાંરે, પછે

પંચ ભુત કરેચુ અંડ, એકના ત્રણ વિધી ભરચારે, પછી ચઉદ વિધી બ્રહ્માંડ. આદ્ય. ૨ લક્ષ્મી કાળી સરસ્વતિરે, તેનું ત્રિપુર સુંદરી નામ; એક એકના તે બએ થયારે, એમ કરેવા જકતાનું કામ. આદ્ય. ૩ ત્રિપુરેના નવદુરગા થયારે, તેમાં કાત્યાયની છે આપ; નવ નવખંડ બ્યાપી રહ્યારે, જેની જુગ સચરાચર છાપ. આદ્ય. ૪ ત્રિપુરે બએ રૂપ ધારીયારે, નિરગુણ સગુણ કેહેવાય; બાળા મુકુંદ જોડી બેહુરે; તેથી બહુચરો નામ ગવાય. આદ્ય. ૫ કાળી ધરથી રૂપ ધારીયુંરે, સૃષ્ટિ તણો આધાર; લક્ષ્મી દ્રવ્ય માયા થઇરે, પાંએ સકળ પરિવાર. આદ્ય. ૬ સરસ્વતિ સુદ્ધિ બુદ્ધિ સહીરે, જીવને દે ગત મત, સૃષ્ટીનું કર્મ વર્ણવું સહીરે, આદ્યથી એમ ઉતપત. આદ્ય. ૭ સાવિત્રી બ્રહ્માજીને વર્યારે, શીવને વર્યા ઉમયાય; વિષ્ણુ લક્ષ્મિ ઘરણી કર્યારે, પોતે જ્ઞાન ઇચ્છાને ક્રિયાય. આદ્ય. ૮ વિષ્ણુની બેહેન કાળી સહીરે, બ્રહ્માની બેહેન ઉમાય; શીવની બેહેન સાવીત્રીછેરે, કહ્યો મારકંડ મહીમાય. આદ્ય. ૯ કાળી પાવાગઢ આવી વસ્યાંરે, વસ્યા લક્ષ્મી આરાસુર રાય; સરસ્વતિ ધોળાગઢથી ધશાંરે, જેનો પ્રગટ પ્રબળ મહિમાય. આદ્ય. ૧૦ બેઠાં ચોવાળના ચોકમાંરે, દીશે દેવળ ઝાકઝમાળ, દેવીનું દે[illegible] ગોખમાંરે, માનસરોવરે પાળ. આદ્ય. ૧૧ કળજુગ જાણી સૌ દેવતારે, થયા તે અંતર ધ્યાન; જગતના જીવ જેને સેવતારે, ઇંદ્ર બ્રહ્મરુદ્ર ભગવાન. આદ્ય. ૧૨ જાગતી જોત કુળીકાળમાંરે, બાળા મુકુંદ કેહેવાય; બહુચરી રૂપછે બાળમાંરે, મુકુંદ રણછોડરાય. આદ્ય. ૧૩ જકતનું માંન વર્ણવું સહીરે, તે તો સમજે લાખમાં એક, વદુરામ ગાયે શરણે રહીરે, ત્રિપુરે રાખજો ટેક. આદ્ય. ૧૪

ઠુમરી.

ગાયત્રીના ગુણ ગાયા, મા બરદ સુની હો. ગાયત્રી. ટેક. વાત વખાણી માત ન જાણી, વાણી વેદ જેને થયા. મા બરદ. ૧ પંચ શીખા ખટકુક્ષી ત્રીપદા, અનંત બ્રહ્માંડ નિપાવ્યાં. મા બરદ. ૨ વિશ્વામીત્ર વશીષ્ટ અઠ્યાસી મુની, સહસ્ત્ર ધ્યાનધરી ધાયાં. મા બરદ. ૪ વદુરામ દાસની સબદુઃખ નાશની, જનુનીછો જોગમાયા. મા બરદ. ૪

અરજી.

માત સુણો મેરી અરજી, અંબે આરાસુરી હો. માત. ટેક. સુરનર તારેત અસુર કુમારત, જગત આધારણ સરજી. અંબે. ૧ પરમાર્થ સ્વાર્થ નહી સમજે, શક્ત સેવે સર્વ ગરજી. અંબે. ૨ મ્રગ તૃષ્ણા જળ ધાવે ચહુદીશી, આગે અમ્રત દ્રષ્ટ બરજી. અંબે. ૪ યદુરામ દાસકુ આશ ચરનકી, કરીયે કૃપા સુભ મરજી. અંબે. ૪

પદ.

ત્રિપુરેનો મંત્ર જપે, તે ભવ તરે હો, જુગતે કરી જાપત જે માયા મન વાંછીત ફળ આપે. નમો નવ ભેરે હો. ત્રિપુરે. ૧ શીશ થયો જે સલખનપરીનો, ધ્રુવ અચળ કરીને થાપે, શભ કાજ સરે હો. ત્રિપુરે. ૨ યદુરામ દાસ દેવી દરશણથી, દુઃખ દારિદ્ર સર્વ કાપે. નામે મેહેર કરે હો. ત્રિપુરે. ૩

પદ. દેશી ફેર.

સુધા સમુદ્ર સુધામ બીરાજીત, ઇચ્છા શક્તિ આપેરે, ટેક. કૃપા દ્રષ્ટીએ સૃષ્ટિ નિપાઇ; ચોવીસ વત્વ પ્રતાપરે, પ્રણ વાતીત બિંદુ છે બાળા ઓળખીને કરજો જાપરે. સુધા. ૧ બ્રાહ્મણ થઇને ભજે ન ગાયત્રી, શંકર પ્રતી ગ્રહનું પાપરે, દાસ યદુરામ નામ આધારે, બાળાછો મા બાપરે. સુધા. ૨

ગરબી આઠવાર.

આદીતવારે આદ્ય શક્તિને આરાધુંરે અલબેલી, જેને કૃપા દ્રષ્ટિએ વિશ્વ ચડયું છે બાંધુંરે; અલબેલી. ઇચ્છા રૂપે રૂચ્યજુ શામની માતારે, અલબેલી, જેના અંગથી ઉપન્યાં હરીહર બ્રહ્મ વિધાતારે. અલબેલી. ૧ સોમ સ્વભાવે સોને અમત પેંઆરે, અલબેલી. મા સોના થઇને ધરે મંડળને શોભોરે; અલબેલી. પ્રથવી ઉપર વાયું તેજ આકાશરે. અલબેલી, ટાળે નહી એ ઝગમગ જોતય વિલાશરે. અલબેલી. ૨ ભોમવારે ભોમીના ભાર ઉતાર્યારે. અલબેલી. બહુ દુષ્ટહણીને ભક્તોને ઓધાર્યારે. અલબેલી. જુદ્ધ કરીને ત્રિશુળે નાંખ્યા કાપીરે. અલબેલી. સુરીનર મુનીને અવિચળ પદવી આપીરે. અલબેલી. ૩ બુધ

વારે બુધ સ્વરૂપી બાળીરે. અલબેલી. મા કવીયો કરીઆ દાસ કુબેરને કાળીરે. અલબેલી. વેદ સુરથને ભટ વલભે એ જાચીરે. અલબેલી. મા કુંડ મુનીએ જુગ જુગ તુજને રાચીરે. અલબેલી. ૪ ગુરૂવારે ગુણ નિધી ગોખ બીરાજોરે. અલબેલી. માને નવ સાત અંગે નવ સત આભ્રણ છાજેરે. અલબેલી. નખ શીખ સુધા નજર કરીને ન્યાળુંરે અલબેલી. છબી ઉપર કોટી રવી શશી પળવારૂરે. અલબેલી. ૫ શુક્ર શુક્રત પુરવ જનમનું જાગ્યુરે. અલબેલી. માને પ્રેમધરીને પુજી પાયે લાગુરે. અલબેલી. ગાન તાનને ગીત કૃત્ય રંગ રાગેરે. અલબેલી. નીત્ય અધિક ઓછવ બ્રહ્મ ભોજ્યલક્ષ યાગેરે. અલબેલી. ૬ બુધવારે મંદ ભાગ્યના પ્રાણીરે. અલબેલી. જેને સ્વપ્નાંતરમાં જનુનીને નવ જાણીરે. અલબેલી. કામી ક્રોધી મદ મત્સરના ભરીયારે. અલબેલી. અગણીત ફેરા લક્ષ ચોરાસીના તે ફરીયારે. અલબેલી. ૭ આઠવાર માતાના જે કોઈ ગાશેરે. અલબેલી. તેને બહુચર પ્રસંન થાશે સંકટ જાશેરે. અલબેલી. વદુરામ જંનને કીંચીત કરૂણા કીધીરે. અલબેલી. મા વચન પ્રમાણે સમે સુદ્ધિ લીધીરે. અલબેલી. ૮.

બીહાગ.

હે બહુચરી દીન જાણી દયા કરરે. હે બહુ. ટેક. અભય કરન તવ શરણુંપો, મનમાંહી નીશદીન અવીચળ ભરરે. હે બહુ. ૧ ઈંદ્ર ચંદ્ર સનકાદિક નારદ, સેવે શેળસુતાવરરે; નેતી નેતી કેહેનીગમ નીરંતર, અંત લેહ રટતાં વસુધા ધરરે. હે બહુ. ૨ બાળારૂપે બહુ ગુણવંત, કર સારંગ ધનુષ ધર્યા સરરે; માર્ય દુષ્ટને કષ્ટ નિવારણ, સૃષ્ટી સુધારણ શક્તિ સુરીનરરે. હે બહુ. ૩ શબ્દ બ્રહ્મપર બ્રહ્મ પ્રણવપર, ત્રિપુરે તું તારણ તરરે; વદુરામ જનની ગોખે બિરાજે, અષ્ટ પોહોર વચને અમૃત ઝરરે. હે બહુ. ૪.

બીહાગ.

ભગવતી ભગવત એક, ભુલ્યા મંને એ ભગવતી ભગવત એક. ટેક. સચરાચરમાં એક સુરત કરી, જો તને કને મુકે ટેક. ભગવતી. ૧ શક્ત વડે શોભા છે સારી, દાતા ભક્તને સુર, ક્ષુધાતૃષાને નિદ્રા રૂપે, બ્રહ્મ-

ણી ભરપુર. ભગવતી. ૧ વિષ્ણું માયા અધામેધા, દયા શાંતી પૃષ્ટી માતા, ધર્તા નષ્ટા ભ્રાંતિ ત્રિગુણ સ્વરૂપે તુષ્ટી તુલ્ય. ભગવતી. ૨ પ્રકૃતિ માયાત્મના, પુરૂપ્રેત હોયે, ઘટ ઘટ પ્રત્યે રાજે; વદુરામ જનુંની સરવો પરીછે, અર્ધમાત્રા છબી બિંદુ છાજે. ભગવતી. ૩.

પદ.

સાચી સજ્ઞખનપુર શિવોરે, મીઠડો અમૃતનો મેવો; આદ્ય થકી એજે નવ જાણ્યા, જાચેથી જશ તેવો, સાચી. ૧ સાચું જુઠું કરી પેટ ભરો પણ, એક દીન છે દેવો; બ્રાહ્મણોને પુજી ભોજન કરાવો, કરદક્ષણા દેવો. સાચી.૨ તે માટે ત્રિપુરેને ભજીયે, તારે તરએવો, વદુરામને કૃપા કરો મા, જાણી જેવો તેવો. સાચી. ૩

રાગ સોહણી તાળ મળતી.

બહુચરમાં બલીહારી, તારી છબી પરરે. બહુચરમા. ટેક. સરદ શશિસમ વદન બીરાજે, મોતી અન માંગ સમારી. તારી. ૧ અંગ રંગ આભુષણ શોભે, કોટી રતી પતીવારી. તારી. ૨ તાંબુલ પુષ્પ ભરી અધુર અરૂણ, કરી દાંતે રેખ રતનારી. તારી. ૩ વદુરામ માત નેત્રમૃગખંજન, કીકીએ કાજર સારી. તારી. ૪.

પદ.

પુજન પારાનું કરીએ, અર્ધનિશા સમરે, પુજન પારાનું કરીએ. ટેક. માનસરોવર સ્નાન કરીને, માત ચરણ ઉર ધરીએ. પુ. અર્ધ. ૧ ચંદન કુંમ કુંમ ધુપ દીપસુ.પુષ્પાક્ષત આવરીએ. પુ. અર્ધ. ૨ આરતીમંત્ર પુષ્પાજંળી વદુ ભણી, ગાયત્રી ભજી ભવ તરીએ. પુ. અર્ધ. ૩.

પદ.

આંગી અતી ઘણું રાજે, હીરા રતન જડી. આંગી. પુષ્પ મંડળી પર્મ પવીત્ર, નિરખતાં ભવ ભય ભાજે. હીરા રતન. ૧ સુરીનર મુનીજન શક્તિને સેવે, સકળ લોક શિરતાજે. હીરા. ૨ વદુરાંમ જનુની માત બહુચરા, ગોખે ચડીને ગાજે. હીરા રતન. ૩

પદ. દેશી ફેર.

અષ્ટમી આઈ પધારો, આરાસુર ભણીયરે. અષ્ટમી. ટેક. એચર આવી

સ્તુતિ કરે છે, રથ રાખ્યો છે રાજદ્વારે. આરા. ૧ ખાન પાન કરી ગાન તાનશું, સર્વે કારજ સુધારે. આરા. ૨ કલ્યાણ કરજો વેહેલાં વળજો, આશા શુદ્દી પડવે સવારે. આરા. ૩ વદુરાંમ જાતને આશ બારૂસો, બહુચરમાજી તમારો. આરા. ૪

રાગ સોરઠ.

પ્યારી લાગેછે બહુચર માત, મુને પ્યારી લાગેછે અંબે માત; ટેક. ચત્રુક મોર બપૈયા ચંદ્રક, જેમ બાદલ બરસાદ. મુને.૧ અષ્ટ પોહોર આઈની છબી નીરખત, નિશ દિન પળ સમજાત; વદુરામજન ચરણરેજ ચાહે, ધન ધન આગુકી રાત. મુને. ૨

પદ.

પારાનો પ્રબળ પ્રતાપ,માજી તારા પારાનો પ્રબળ પ્રતાપ; ટેક. બહુચરી તું મદ મુખ બોલે છે, ઇશ્વરી આપો આપ. માજી. ૧ બ્યાસ વશીષ્ટ માર્કંડ જૈમુની, માનો મંત્ર કરે જાપ, વિશ્વા મીત્રને બ્રહ્મ પદ આપ્યુ, જુગ સચરા ચર છાપ. માજી. ૨ વદુરાંમ સાચે મન આઈ સેવે, સુખે આપે વણ માપ; અંતકાળે લે અંબે આસીકાં, તે દેજમને જવાપ. માજી. ૩

રાગ જંગલો.

અધમ ઓધારણરિ માતા, તુંતો અધમ ઓધારણી; ટેક. ઓંકારણી આરાસુરી અંબા, તારણી હરીહર ધાતા. તુંતો.૧ પંચ તત્વમા પ્રથવી રૂપે, મન વાંછીત ફળ દાતા. તુંતો.૨ વદુરામ બાળા ત્રિપુરા માહાત્મ,તુ મારકુંડ મુની ગાતા. તુંતો. ૩

રાગ ચાલતો.

આપે રાસ વિલાસનરિ, મા આપે રાસ વિલાસ. ટેક. રાધીકારૂપે રંગ સૌ રસીલી, સંગે સખી સૌ શામા. આપે. ૧ વીણું વશથઈ વેણું વજાડે, રાત નિરંતર નામ. આપે. ૨ વદુરાંમને આશ ઘણી છે, શેવું ચરણ સુખધામ. આપે. ૩

શગ જંગલો. તાલ ચાલતી.

બહુચર બાળી ભોળી હો, સલખનપુર આરાસુરી વસીયાં, દરસણ

કરી દુર ખશીયાં. બહુચર. ટેક. સેતાગીરીથી સકળ સિરોમણી, અકળકળા ત્રિપુરા ધસીઆં. બહુચર. ૧ જદુરામદાશ ચરણચીત્ત લાગ્યું, જ્યમ કંચન કસણી કસીયાં. બહુચર. ૨.

દીનદયાળી દેવી હો. સુખદાઇની સુરમુનીએ સેવી, કેદેવા સમરથ કોણ હેવી. દીનદયાળી દેવી હો. ટેક. જેજે રૂપે જોઉ જુગમાં જનુની, તેતે રૂપે ત્યમ ત્યમ તેવી. દીનદયાળી. ૧ યદુરામદાસ અંબે આસીકા સાચ ધરીને નીત સીર લેવી. દીનદયાળી. ૨.

પદ. રાગ ગોડી.

ત્રિપુરાની લેહે લાગી, જેને બાળા ત્રિપુરાની લેહે લાગી. ટેક. તે નરે દુઃખ વાંમે સુખ પામે, ભવની ભાવટ ભાગી. જેને. ૧ પંચ પદારથ પરતક્ષ, આઇ ચરણ અનુરાગી; યદુરામ શક્ત્ત વિના નવ શોભે, કુણ ભોગી કુણ ત્યાગી. જેને. ૨.

પદ ૨ રાગ ગોડી.

માત ભરશો ભારે, શ્રી બહુચર માત ભરસો ભારે. ટેક. માત નામનુ નિગમના જાણો, અધમ અનેકને તારે. શ્રી બહુચર. ૧ દયા કરી દેવ ઉપરે દેવી, શુંભનિશુંભ સંહારે; જદુરામ બહુચર છબી ઉપર, તન મન ધન છબીવારે. શ્રી બહુચર. ૨.

પદ ૩ રાગ ગોડી.

ભક્ત્ત ભવાનીના થાઓ, ભાવીજન ભક્ત્ત ભવાનીના થાઓ. ટેક. સાચ ધરી સેવો સલખનપુરી, નિશદીન આઇ ગુણ ગાઓ. ભાવી. ૧ ગાયત્રી ગંગોદક તજીને, અંધકુપ કાનાઓ; ભા.૨ યદુરામ જનમ સફળ કરવાને, આઈ ચરણચીત્ત ચાહો. ભાવી.

ગરબી.

માતા બહુચરાનો દરબારરે, કલ્પવ્રક્ષ જેવોરે; સેહેજે આપે પદારથ ચાર, સાચથી સેવોરે. ૧ એને સેવે સદા સુરેજનરે, હરીહર ધાતારે; મોટા મુની તપે માહાવંન, નિશદીન ગાતારે. ૨ આપે બાળા ત્રિપુરા નામરે, કામદુરગાયરે; કીધાં દેવ મુનીનાં કામ,વેદ નીમાએરે. ૩ વશ્યાં

સલખનપુર ચૌવાળરે, ગોખમાં ગાજેરે; નિજ ભક્ત તણા પ્રતિપાળ, ભવદુઃખ ભાજેરે. ૪ ત્યાંતો શીખર સોહામણું ધામરે, દેવળ દીઠુંરે; ત્યાંહાં તો વસીયે સદા આઠ જામ, અમૃતથી મીઠુંરે. ૫ માજી ધર્મ તણી ધજાઅરે, સંઘ નીત આવેરે; પારે હોમ હવન બહુ થાએ, બ્રહ્મભોજન લાવેરે. ૬ ષોડશોપચાર પુજન કરી પ્રેમરે, આંગીઓ ચડાવેરે; ખરચે ધન રૂડો દીન મોટા જન, તન મનથી લડાવેરે. ૭ એલે ચાચર માતા અગરે, બહુચરી બોલેરે; જુઓ પાતળ ભુલોકને સ્વર્ગ, નાવે કોઈ તોલેરે. ૮ પ્રાત માનસરોવર નાહેરે, કુંમ કુંમ શેવેરે; મુખછંદ માતાજીના ગાય, સુખ તંમે તોરે. ૯ ગમે ગાન તાન રંગ રાગરે, નીત્ય નવા અંતરે; તારો ભક્ત જુવે જક્ત શીર, શક્ત રંગની રેલરે. ૧૦ જોતા વ્યાસ વલ્લભને વપીટરે; જૈમુની જેવારે; મારકંડ તણા મા ઈષ્ટ દેવના દેવરે. ૧૧ બીજી સચરાચરની સગાઈરે, માતવીના ખોટીરે; તમે ભુલ્યા ન ચુકો મા ભાઈ, એ વાત મોટીરે. ૧૨ કરજોડી કેહે વદુરામરે, બહુચર દાસરે; ગારે ગરબી પુરે તેના કામ, મનની આશરે. ૧૩

પરભાતીયા.

આરાસુરી મા અરજ કરૂંછુ, આંખ ઉઘાડી ન્યાળોરે; અવગુણ ભરીયો પાલવ લાગ્યો, પોતાનો કરી પાળોરે. આરા. ૧ કામી ક્રોધી લોભી ધુતારો, અંગે અંગેછું આળોરે. ૨ કાલો જાણી કૃપા કરો મા, પ્રીત પુરવની સંભાળોરે. ૩ સાચી શેવા શીવ શક્તિની, જુઠો જગત મો માળોરે. ૪ વદુરામદાસ તણું અંબે મા, કૃપાકરી દુઃખ ટાળોરે. ૫

બહુચર બાઈનું બરદ સાંભળી, છોરૂ શરણે આવ્યોરે; દીન જાણીને દયા આણીઉર, માતા તે મન ભાવ્યોરે. ૧ સચરાચરમાં ભમી ભમી થાક્યો, ૨ વરે ક્યાંહી નાવ ફાવ્યોરે. ગાવની ગાઇ નહી પ્રાણી, એળે આયુગમાં આવ્યોરે. ૩ પરેતો જોતાં પેટ વગોવ્યું, પાપી પાપ નમાવ્યોરે. ૪ વદુરામદાસ વ્યાસ વાણીએ, વેદનો માર્ગ બતાવ્યોરે. ૫

સલખનપુરીનું સમરણ કરતાં, ભવના બંધન કાપેરે; સાચે મને જે શેવે નિશદીન, અવીચળ પદવી આપેરે. સ.૧ મધ્ય રાતે સુખ મુન્ય કરીને

ત્રિપુરેનો કર જાપેરે. સ. ૨ રીધ્ય સીધ્ય આપે નિત્ય નવી નવી, મુખ્ય વિચાળ કરી થાપેરે. સ. ૩ ધર્મ પ્રતાપ પ્રગટ પારાનો દુષ્ટ દલ્યા કરી દાપેરે. સ. ૪ યદુરામદાસ તણું દુઃખ ભાગ્યું, બહુચર ચરણ પ્રતાપેરે. ૫.

અંબા બહુચર એક રૂપછે, મન અંતર નવ આણોરે, કર્મ ઉદે કરશે કરણા કરી. જકત જનુની ને જાણોરે. અં. ૧ ભકત ભવાનીના થયા જે જન, તે જન જુગમાં કમાણોરે. આશિકા નર્સાધી આરાસુરીની, એળે મનખો ગમાણોરે. માર્કંડ જૈમુની કેહે માહાત્મ, વેદપુરાણ વખાણોરે. જદુરામ ધન જેની માત પીતાને, આઈના દાસ કેવાણોરે. અં. ૩

રાગ તાલ દીપચંદી.

ફાગુનમે મદમાતો હો બહુચર બરદાળી. ફાગુ. ટેક. વસંતસ્વરૂપી બંન બંન એલી, રૂપ અનુપ સુહાતીહો. બહુ૦ ૧ અંબે આદ્ય શક્તિ સકળ મીલી, બહુચર ચાચર આતી હો. બહુચર. ૨ એસી ફાગશુ હોળી સુંદરી, મંદ મંદ મુસકાતી હો. બહુચર. ૩ ચુવા ચંદન કેસર કુંમ કુંમ, ભર પીચકારી લગાતી હો. બહુચર. ૪ એક એક કર કંડ ગ્રહી ગ્રહી, પાન પાત્ર ભરી પાતી હો. બહુચર. ૫ બાવરાં બોલ બોલ પરસ્પર, હરખ હરખ ફુલ સોહાતી હો. બહુચર. ૬ શક્તિ વીના સમધા નવ શોભે, જતન કરી બહુ ભાતી હો. બહુચર. ૭ દાસીયો સંગ મીલી વાજા વજાવે. ધુનશુ ધુમારો ગાતી હો. બહુચર. ૮. રમીયાં રસીલી રાજ્ય રીતશું, માનશરોવર નાહાતી હો. બહુચર. ૯ ભોજન કરીયાં ભાત્ય ભાત્યનાં, મંડપમાં પધરાતી હો. બહુચર. ૧૦ યદુરાંમ જનુની બાળા ત્રિપુરા, સેવે સકળીત ધ્યાતીહો. બહુચર. ૧૧

રાગ ધુમાર.

જોગણી સંગ ચાચર આઈ. માઘ માસ નવરાત્રી દશે દીન, ધર્મ વસંત રીતુ સુખદાઈ. જોગણી. ૧ આયે સબ બેનત કોટી શક્તિ, સંગ કાળી કામાક્ષાઈ; અંબા હરસિધ્યને ચંડેશ્વરી, કુશ માંડી કાત્યાઈ. માહાગૌરી હિંગલાઈ. જોગણી. ૨ નવ મીલી નવ ખંડ શીરોમણી, દશમી બહુચર બાઈ; હુઈ મનછા જબ ફાગ ખેલનકો, કોંકરી એક દોરાઈ, પુજાપો ભુસતલાઈ. જોગણી. ૩ અંગ આનંદ આભુ-

ઘણુ ધરાયે, કયા કરૂ મા ઉપમાઈ, શોળ શણગારે કીયે સબ દેવી; નખ શીખ રૂપ બનાઈ, માનુ કોટી વદન લજાઈ. જોગણી. ૪ ડાક ઘંટને ભેરી પખાવજ તાલ ઉપંગ સહતાઈ, બેના મહુઅર ચંગ બાંસુરી; કરે કંઠ પટકઝલાઈ, ભરે શ્વર કર કર સાહી. જોગણી. ૫ અપની અપની જોરી ભરી ભરી, અબીલ ગુલાલ ઉડાઈ; ચુઆ ફુલેલ અરગજા કુંમ કુંમ, કેસર રંગ ઝરાઈ, માનુ મંદકાની ધાઈ. જોગણી. ૬ અરસ પરસ મીલી છાંટત છીરકત, મચ્યોહે કીચ કીચાઈ; સાત દીવસ શોભા ભઈ કેસે, માનુ મઘવત ઝરીલાઇ, ગોકુળ જ્યું ઈંદ્ર રીસાઈ. જોગણી. ૭ ખેલત ગાવત ચલે માનસર અંગ પસારી નહાઈ, અતિશ પ્રેમ અનંદ મુદીતસે; હાશવિનોદ સીરાઈ, બેઠે સબ આસન આઇ. જોગણી. ૮ નવમી કો દીન કીયો કે પારણા, આદ્ય મધુપ કરાઈ, મેવા બોહોત પાતી બતી સરસ; સર્બીયે સર્વે નિપાઈ, ભોજન સબલ મન ભાઈ. જોગણી. ૯ કરો ભોજન સુદ્ધ આચ મન કીનો, પાંન સોપારી ચવાઈ; એશી આનંદ મા ભયો કુતુહળ, દેવનદુત પડાઈ. એચર નમ્યો ચરણે આઇ, જોગણી. ૧૦ દુષ્ટ દૈત્ય અતિ ત્રાસ મહિષા સુર ઈંદ્રાસન લીયો જાઈ, ભયે વ્યાકુલ સબ દેવ સિરાતે; પેઠે હે ગીરી ગુફાઈ, અવહી કર્યા કરીએ ઉપાઈ. જોગણી. ૧૧ મારતાર ઉતાગાર આપુ નકર, ભાખે ત્રાહી ત્રિપુરાઈ; જાણી દીન કૃપા કરો અવહી; સુરપતી બદન સુપાઈ, અતિ દુઃખ સહયોન બાઇ. જોગણી. ૧૨ એસેવૃતાંત સુને જગદંબા, માત મૃદુ મુસકાઈ, સકલ શક્તિકુ દૈત વિદાતવ; આપુહી સીંધ્ર બોલાઈ, ચડે આરાસુરરાઈ. જોગણી. ૧૩ જુદ્ધ કો સાજ કીયો ઉમયાને, ઢાલ ખડગ છુરાઈ; ત્રિશુળ કટાર ને તોમરે મુદગળ કટીનીસંગ બધાઈ, વામકર ધનુષ ચઢાઈ. જોગણી. ૧૪ આએ જ્યાં દૈત્ય રાજ્ય સભા ભઈ, બોળે વચન વરદાઈ; આપ્ય જુદ્ધ અવ કાંહાં રહે સોચી; બનમે જુદ્ધને જાઈ, ઈંદ્રાસન છોડ પરાઈ. જોગણી. ૧૫ સુનત વચન અતિ માહા પુરુષારેય, સૈન્ય સંગળીએ ધાઇ, રહોગડ અબદેત પરિક્ષા ચલે આરણમાં જાઇ, પરસ્પર જાઈ લરાઈ. જોગણી. ૧૬ અસ્ત્ર સસ્ત્રજ વડારન લાગે, જોધ પરત મુરછાઈ; નિજદળ બિચદળસુની જબ કરને; ધરો રૂપ મહિષાઈ, દોરત સબ ભામી ફુસાઈ.

જોગણી. ૧૭ પેર લીએ ચોદશ ભવાની, શોભા બરની ન જાઈ; મ-નકુ વ્રિજ મંડળમાં મોહન; બેન્નત ફાગ સોહાઈ, સકળ ઓપત સંગજાઈ. જોગણી. ૧૮ માત બીચાર કીયો તબ મનમે સિંઘ હીસેન્ય બતઈ, વચન શીશ ધરી ધાવો જબહી;ગ્રહી ગ્રહી તોરી નષાઈ, દૈત્ય સબ સૈન્ય ખુટાઈ. જોગણી. ૧૯ ગાહલ બિર બિરાજીત કેસે, બનમે કેસુ ફુલાઈ; ઉડત ધુર ભયો અંધાર માની સુજાબ છબી છાઈ, દેવ સબ દેખત આઈ. જોગણી. ૨૦. છોડત બાણ આરાસુરી જવતે, લાગે અસુર તન જાઇ; છુટત ધાર રુધિરકી ઉરનસે, પિચકારી નજરી લાઈ. બેહેન કેસર પતંગાઇ. જો-ગણી. ૨૧ લરત ધડાકે તડાકે ભડાકે; માનું બાજંત્ર બજાઇ, ધાવ કરતહે ભાજતહે અસુર સબ, બોલત વચન દીનાઇ; માનું કોયલ કોકી લાઇ. જોગણી. ૨૨ ફેરી રૂપ મહીશ કોબીનો, ડોલ્લત ધર નિધ બાઇ; કોપ કરી આયો જબ સનમુખ, મારત શિશ ધુનાઇ. ચંડીકા કોપે ભરાઇ. જોગણી. ૨૩ ગર્જે ગર્જે ક્ષણ મુંઢ મતી મંદ, મધુપાન કરૂં જાઇ; ફેરહી હાથ દેખાવું તોહી, માર્યો ત્રિશુળ તુલાઈ; શીર પર્યો ભોમી ન જાઈ. જોગ૦૨૪ મહિશ ઉરનસે આધો નીકરીયો, પકર ચોટી ઉમથાઈ; ફેરી ધાવ કીયો ખડગસે, માર લીનો દહીત રાઇ; હાહાકાર સઇન્ય પરાઇ. જોગણી. ૨૫ મારે અસુર જ્યાંહાં ત્યાંહાં ખોજકે, દેવ દુદંભી બજાઈ; ગ્રહી પુજાપો આયે સબ સુરપતિ, જનુંનાપે કુશુમ બસાઈ; કેહે જેજે ઉદો આઈ. જોગણી. ૨૬ આવત વદન વિલોકી માતકો, કરત ચરન સેવકાઇ; યથા શકત વિધીવત કરી પુજા, સ્તુતિ કરત સુર રાઈ, પ્રસન ભયે માત કૃપાઈ. જોગણી. ૨૭ દીયો આ-શીશ સકળ સુરનસે, જાઓ સબે ભુવનાઈ, માત બચન સુની શીશ ચડાએ, ઈંદ્રાસન પર જાઇ; અંબા અંત્રીક્ષ સિધાઈ. જોગણી. ૨૮ બરનું કહા મંદ મતિ મેરી, સેશકુ પાર ન પાઈ, વદુરામકુ કૃપાકીજે, આબકયું બેર લગાઈ, મેહેર કરો મા ત્રિપુરાઈ. જોગણી. ૨૯

રાગ બીહાગ. ઠુમરી.

જેને બાળા ત્રિપુરાની લેહે લાગી. એ રાગ. સા મન સંધ્યા રૂપ,

સરસ્વતી સા મન સંધ્યા રૂપ; ટેક. કમ્નાંગી કઠનાંગરે ચંદન, કઠન વરણ અનુપ. સારસ્વતી. ૧ ગરૂડ વાહની શામ વેદ ઉર, ચઉદ ભુજ વિસ્નું સ્વરૂપ, શંખ ચક્ર ગદા પદ્મ બિરાજે; અખીલ ભુવનની ભુપ, સરસ્વ. ૨ યદુરામ ચંદન પુસ્પાક્ષત કરો, કરો આરતી ધુપ; બહુ બસ ગોત્રી ધ્યાંન ધરી પુજે, જે જન થાએ તદ રૂપ. સરસ્વ. ૩.

રેકતો.

તેરી બાદશાહી અંમા, તેરી બાદશાહી; મે કયા તારીફ કરૂ અંમા તેરી બાદશાહી. ટેક. તેરી બંદગીમે ખુબ આદમ ઓલીયા પીર, બસ્તી બીરાને અગર ઢુંડતા ન પાઈ, અંમા તેરી બાદશાહી. મેકયા. ૧ મો જુત મગરૂબીસે જમીસે ગડ ગયેહે, હુઆ નીદદાર જીસ્સે અકલ ગુમાઈ. અંમા તેરી. ૨ ગોરે બદને પર ગેહેને મોતી પંનાકે, હીરા મોતી સબસે સવાઈ. અંમા. ૩ હમેશાં યાદ લગી નામકી આઠુ પહોર, જદુરામ શીર રખો પાવુકી પનાઈ. અંમા. ૪

મહીના.

શીવા બાળા ત્રિપુરાને તરવા, કાયાનો સફળ જનમ કરવા. ટેક. આસોએ આનંદ ઉછે વાધ્યો, એડે મને ઇશ્વરી આરાધ્યો; મુળ મંત્રે સુધ લઇ સાધો. શીવા. ૧ કારતગે કુરકુટ અસવારી, ઉમા આદે શકતો પરવારી; ધરા થકી દુષ્ટ નાખ્યા મારી. શીવા. ૨ માગશરે મન મોટુ માનુ, સુરમુની કારજ કરવાનું; ભગતોને નવ નીધ ભરવાનું. શીવા. ૩ પોસેતો પોખ ઘણી પારે, ગ્યાં જોઈએ તાં બ્રહ્મ ભોજન બારે, અગની કુંડ ધ્રવ તણી ધારે. શીવા. ૪ મહાયેતો મંમાયા રૂપે, શત સીધુ બ્રહ્માંણી ભુપે, સંસાર છે અંધ તણે કુપે. શીવા. ૫ ફાગણ ફુલ્યો વસંત રીતે, કુસુંબીત નવ પલ્લવ પ્રીતે, રચ્યો છવી રંગ રાગ રીતે. શીવા. ૬ ચઇતર ચીંતા થકી ટાળો, નવે ખંડે નારાયણી ભાળો, અવર કાં જુઠો ભરો ફાળો. શીવા. ૭ વઇશાખે વઇતરણી તરવું, જાયુ તેને આખરે છે મરવું, સામી વેદ માત ધ્યાન ધરવું. શીવા. ૮ જેઠે તો જો જાચે તમને, કે ઉતમ મધ્યમ અધમને; તે જુવેછે જોરાવર જમને. શીવા. ૯ અશાડે અગણીત ગુણ હેવા, કહી ન શકે શીવ

સુરેશ જેવા; કવીતાની કુણ મતી કેહેવા. શેવો. ૧૦ શ્રાવણે શીવ સહીત શક્તિ, અકળ રૂપે જોતો ઝગમગતી, ભાવે કરી ભમાએ ભક્તિ શેવો. ૧૧ ભાદરવે ભેદ ગયો ભાગી, બહુચરી નીરખીને મન રાજી ગાયત્રી મા ગોખે રહ્યા ગાજી. શેવો. ૧૨ જદુરામ કર જોડી કહેછે, આદ્ય ક્ષેત્ર આનંદ પુર રહેછે, અષ્ટ પહોર આદ્ય તણી લેહેછે. શેવો બાળા. ૧૩

અષ્ટ પદી.

રમતે નવરાત્રી નારાયણી, શક્તિ સકળ સુખ કારી; મણી મય મકરામૃત કુંડળ, સુભ કરણ ફલ ધુત કારી. રમતે. ટેક. પ્રથમ ચરીત્ર રૂષી બ્રહ્માદિક, દેવત શ્રી મહાકાળી; મૂર્તિ રૂગ્વેદં ગાયત્રી છંદ, રાત્રી સુક્ત સ્વરૂપાળી. રમતે. ૧ નંદા શકત્તી અગ્નિ તત્વં, રકત દંતિકા બીજં; નાભી પંકજ સમરણ ભવ, આજવદ મધુ કૈટભ લીજે. રમતે. ૨ દ્વીતીય ચરીત્ર શ્ય રૂષિ વિષ્ણુ, શ્રી માહાલક્ષ્મી દેવં; શાકં ભરી શક્તિ યજુ મૂર્તિ, વાયું તત્વ દુર્ગેવં. રમતે. ૩ સર્વ દેવ તેજો મય અદભુત, ચંડી રૂપ કરેલં; સેન સહિત મહિશાશુર વધ કરી, શકા દય સુર પાલં રમતે. ૪ ઉતર ચરીત્રં પરંપવિત્રં, મહા સરસ્વતી દેવં; રૂષી સદા શિવ છંદ અનુ ષ્ટુપ, ભીમા શક્તિ પ્રમે વં. રમતે. ૫ ભ્રામરી બીજં સુર્ય રતત્વં, મૂરતિ શ્યામ ષરૂપં; શુંભ નીશુંભ તણે ભય બ્યાકુળ, અમરત્રી દશા ભુપં. રમતે. ૬ સુર સહિત શકાદિ શકળમળી, ગવન કીન હીમવંતં; નમો દેવી ઇતી દેવી સુક્ત ભરી, પ્રસન્ન ભયા શ્રી અંનંતં. રમતે. ૭ શુંભ સુધી પામો શકિત, તવ દેવ્યા દુત સંવાદં. સૈન્ય સહિત ત્યાં ધુંમ્ર લોચન, વધકરી ગરજી ઘન નાદં. રમતે. ૮ ચંડ મુંડ હણી ચૌદ ભુવન ધણી, રકત બીજ ભણી ચાલી; જુધ વિરૂધ કધ કર આયુધ, બુધી મુંઢ હણે બાળી. રમતે. ૯ શુંભની પાંતની નીશુંભની ઘાતની, પ્રતાપ પ્રબલ બગમાતં; રણ રણ મુક્તશું શકત બીરાજીત, પ્રીત્યે પ્રફુંલીત ગાતં. રમતે. ૧૦ સારંગ સારંગ સારંગ ધરી ધરી, વારંગ વારંગ નૃત્યં; ઝુંન ઝુંન ઝીકત નુપુરવાજત, મ્રદંગ ધીમાં ધીમી કૃત્યં. રમતે. ૧૧ તારણ જગત ઉધારણ

ભક્ત, વિમુક્ત કરાંસુર ઈશં; મારણ દુષ્ટ નિવારણ કષ્ટ, સુધારણ શૃંગ ગિરિ શં. રમતે. ૧૨ નારાયણી સ્તુતિ કરીવિ દશા, કરી અરચન બહુરંગે; ચંદન અક્ષત કુંમ કુંમ કેસર, કરી પુજન સહુ સંગે. રમતે. ૧૩. રૂપ સ્વરૂપ અનુપ વિરાજી, આર્ય સકળ મળી જુથં; બ્રંહ્માંણી રૂદ્રાણી વૈષ્ણવી, બહુચર ચંડિ વરથં. રમતે. ૧૪ શર્દનીશા પૂર્ણા પુરણ શશી, સુર સહીત સુરરાજં; મહા પુજા મધ્ય રાત્ર સમર્પે, શક્ત સુરા સુરે તાજં. રમતે. ૧૫ પય મધુ સાકર ઘૃત સુંદર, હોમ હવન શુભ સારં; છેલ છબીલિનિ છબી ઉપર, કોટી અનંગ નવારં. રમંતે. ૧૬ જય જય કરી જગતના ઉપર, મારકુંડ મુની રાગે; વૈશવ સુરથને વર પ્રદાને, ત્રયોદશી કવચ સોહાગે. રમતે. ૧૭ બ્રંહ્મ કવચ અર્ગના કીલક, ત્રિ આદ્યે કરે જન ધ્યાનં; અંતે ત્રિરહસ્ય ઈંદ્રાક્ષી, લઘુત્વ માનિ જમાનં. રમતે. ૧૮ શિવ મહેશ ગણેશ નીરંતર, ચરણ સ્મરણ કરે સંતં; જે મુની વ્યાસ સુરેશ સુતંતર, વેદ ન પાર લહંતં. રમતે. ૧૯ કવચ એકવી પાઠ કરેયાનું, ફળ બહુચરમા આપે; એકવી પદ ગાતા પ્રીતીશું, ભવના બંધન કાપે. રમતે. ૨૦ શ્રી યદુરાંમ પડત ચંડી સ્તવ, કવચ એકવી સારં; અપાર સાગર ભવજન વ્યાકુળ, માત કરે ભવપારં. રમતે. ૨૧

દલસુખકૃત કાવ્ય.

ઠુમરી.

અરજ સુણો મારી બહુચર મા, અરજ સુણો મારી. ટેક. પાપ તણો મે પાર ન રાખ્યો, શું કહું વિસ્તારી. બહુચરમા અરજ સુણો૦ ૧ માત વિના દુખ કોને કહીએ, અવર પોકારી બહુ૦ ૨ અધમ ઓધારણ દુષ્ટ સંહારણ, નામને જાઉ વારી. બહુ૦ ૩ દીન દલસુખને સુભ ગતી આપો, શરણે આવ્યો તારી. બહુ૦ ૪

ઠુમરી.

પ્રાણ થકી પ્યારીરે, બહુચરમા પ્રાણ થકી પ્યારી. ટેક. ત્રિશુલ ધારણી દહીત મારણી, કુરકુટ વાંહન કારી. બહુચર, ૧ સલખન પુરમાંશ્રીજી

બીરાજે, શોભે અંગ છબી ન્યારી, બહુ. ૨ શીવ સનકાદીક પારના પામે, સકળ કળા તારી. બહુ. ૩ દલસુખન અંતરે છબી પર પર, તનમન ધન વારી. બહુ. ૪

ઠુમરી.

અદભુત આંગી જોઇ, બહુચરમાની અદભુત આંગી જોઇ. ટેક. અંતર છબીપર પુસ્પ પેખતાં, મનડું રહ્યુ મારૂં મોહી. બહુ. ૧ ગાજે ગોખમાં સદાય શોખમાં, સલખન પુરમાં સોઇ. બહુ. ૨ દુર થકી દેદાર કરીને, કોટી કલપના ખોઇ. બહુ. ૩ દલસુખ કહે મારે માત બહુચરા, અવર ન દુજો કોઈ. બહુ. ૪

ગરબી.

પ્રીતમ બોલાનારે. એ રાગ.

બહુચરમા બરદાળી, મારા પ્રાણ થકી છો પ્યારાજી, રાત દીવસ મારા રેહદયમાં રેહેજો; નવ થાશો ક્ષણ ન્યારાં, કહું કરજોડીને. ૧ બુધી આપે બાળી ત્રિપુરા, રેહો મુજ રૂદય નિવાસીજી; દામ વિનાનો દાસ તમારો, હું ગુણ ગાવાનો પાસી; કહું કર જોડીને. ૨ બ્રહ્માણી રૂદ્રાણી પોતે, વૈસ્નવી વિખ્યાતજી; જ્યાં જોઉં ત્યાં દીશો દેવી, ઘટઘટમાં મુજ માત. કહું કર જોડીને. ૩ ઇંદ્રાદિક બહુ દેવ મુનીના, કંઈ કંઈ કાપ્યાં કષ્ટજી; મહીષાસુરઆદી દાનવ મારી, સુખ પમાડી અષ્ટરે, કહું ક૦ ૪ આદ્ય અનાદ્ય થકી છો આંઇ, દાતા દીન દયાળીજી; દીન દલસુખની દાદ સાંભળજો, કરશે માત કૃપાળી; કહું. ૫

પદ રાગ ગરબી.

મારૂં મન માન્યું માજી સાથે, બહુચર મા. બીરાજે માથે. ટેક. વદન છબી શરદ શશિ જેવી, કવીજન કઈ ન શકે કેવી. મારૂં મન. ૧ માએ પેર્યાં ચરણા ને ચોળી, સાડીરે રંગ કેસરમાં બોળી. મારૂં મન. ૨ કોટીક કષ્ટ કરૂણા કરી કાપ્યાં, અભયદાન ભકતોને આપ્યાં. મારૂં મન. ૩ માજી છો જકતતણી જાતા દેવી દીન દલસુખની દાતા, મારૂં મન. ૪

રાગ પ્રભાત.

આજ પ્રભાત સમે શલખનપુર, અજબ બની શોભાયરે; તાલ પખા·

જ ને વેણા વાજે, ગુણીજન મંગળ ગાયરે. આજ. ટેક. ભક્તિજન ભવાઈ કરેછે, થેઈકાર થેઈકાર થાયરે; શ્રીજી સમીપે સ્વાંગ સજીને, જપ્ય કરેછે ત્યાંયરે. આજ પ્રભાત. ૧ આજ પ્રભાતે મદ ભર્યા મૃગડાં રમે, ને બોલે પ્રતાશ કાળરે; બહુચર માતું બહુચર માતું, કેહેતાં આવે વાહારેરે. આજ પ્રભાત. ૨ વીપ્રતણા બહુ વૃંદ આવે, માનસરોવર નાહાયરે; મન ગમતાં મીષ્ટાન જમવાને, આપે બહુચર માયરે. આજ પ્રભાત. ૩ બ્રાહ્મણને શીર બહુચરમાજી, ભગવતી બ્રાહ્મણ એકંજ; દલસુખ દીન કહે કર જોડી, વીપુરે રાખો ટેકરે. આજ પ્રભાત. ૪

પદ રાગ ગરબી.

આવો હરી શીવશંકર ભોળા. એ રાગની છે.

દેવી દાતા દાદ સુણોને મારો, જનુની જાણી શરણે આવ્યોછું તારી. દેવી. ટેક. માત વના મુજ દુઃખ કોણ સાંભળશે, સરીતાનું નીર સીંધુમાં ભળશે; હાથ જમણો મુખડા સામો વળશે, દેવી. ૧ માજી પર મન રહ્યું માની, ભલાંછોજી ભક્ત વત્સળ ભવાની; સેવક સુખ દાયની માં મેરબાની. દેવી. ૨ જાણો છો મા મુખ થકી શું કહીયે. દાસની તો વિનતી દીલ લહીએ; મારી માજી જેમ રાખો તેમ રહીએ. દેવી. ૩ આદ્ય થકી અકળ કળા ન કળાણી, પાર નવ પામ્યા અજસુર પ્રાણી; કોણ દલસુખ દીનની વાણી. દેવી. ૪

રાગ પ્રભાત.

દેવીદાતા બહુચર માતા, જન્મ તણાંછો જાતારે; બ્રહ્માદિક ઇંદ્રાદિક સુર મુની, સનકાદિક ગુણ ગાતારે. ટેક. શ્વેતગીરીથી સલખનપુરઆવ્યાં સેવકનાં સુખ સાતારે, નિજ ભકતનાં સંકટ કાપ્યાં; કષ્ટ હણ્યાં સુખદાતારે. દેવી. ૧ નારીના નર કીધા ક્ષણું એક, માનસરોવર નાતારે; અસુર ઉદરમાં કુરકુટ બોલ્યાં, અઘડા મહા મદ માતારે. દેવી. ૨. આદ્યને ઓળખ્યા વિના અણભાગી, ભુતળમાં ભટકાતારે; દિન દલસુખને કુટુંબ તમેછો, માત પીતાને ભ્રાતારે. દેવી. ૩

પદ રાગ પેકો.

હુંતો આરાધું હાટકેશ્વ સાથે ઈશ્વરીરે એ રાગ.

મારી સાહેબ શ્રી સલખનપુરમાં બીરાજતારે. ટેક. અર્ક શરીખી આંગી શોભિ, જોવાને મન મારૂ લોભિ, યંત્ર છબીપર પુરણ પુષ્પો છાજતાંરે. મારી. ૧ શ્રીજી સનમુખ રૂદય હરખી, શેવક નૃત્ય કરે મા નરખી, તાળ મૃદંગ ઉપંગ વિણા રસ વાજતારે. મારી. ૨ નીજ જંન જઇ દેદાર કરે છે, ત્રિવીધી તાંપ તન નાજ હરેછે, આપી નવ નિધ રિધ સિધ ભવ દુઃખ ભાગતારે. ૩ દલસુખ કેહે મુજ મતિ નવ પોચે, મુજ મન ગુણ ગાવાને શોચે, શૈલ સુત સિંહાસન બેસી ગાજતારે. મારી. ૪

પદ રાગ ઉપર પ્રરમાણે.

શ્રી સલખનપુર રાંણી સાહેબ મુજરો લીજીયેરે. ટેક. પાપ કરતાં પાછુ નવ જોયું, પુર્વ તણું શુક્રિત સૌખોયું, જાણોછો મા મુખ થકી શું કીજીએરે. શ્રી. ૧ જાણી કીંકર કરૂણા કીજે, ભવ ભયથી ઉગારી લીજે, કાપી કુમતી સુમતી મુજને દીજીયેરે. શ્રી. ૨ મુજ અવગુણ મનમાં નવ લેશો, છોરૂ જાણી છેહ નવ દેશો, જનુની થઇને બાળ ઉપર ન ખીજીયેરે. શ્રી. ૩ દીન દલસુખને દર્શન આપો, જન્મ મરણના સંકટ કાપો, આપ કૃપા વિના યમ કિંકરથી બીજીયેરે. શ્રી. ૪

પદ રાગ પ્રભાત.

મસ્તક નામુ ઇશ્વરી માજી, આરાધું મુજ માયરે. ટેક. માનસરોવર તીરે ત્રિપુરા જકત તણીજની તાયરે, અદભુત આંગી આઇને ઓપે યંત્રની પુજા થાયરે. મસ્તક.૧ ગરનાળા ખુટેતુ ગાજે, નિજજંન આવે ને જાયરે; પ્રીતકરો પરમેશ્વરી પુજે, દુકીત દુરે પળાયરે. મસ્તક. ૨ માનસરોવર જળ નિર્મળ મા પ્રીત સહીત નિત નાહાયરે, એક ચીતે આઇને આરાધું; સફળ કામ ચીત ચાહાયરે. મસ્તક. ૩ અવર શોભા તો અતિ ઘણી છે, મુજથી ના કેહેવાયરે; દલસુખ કેહે મારી મુંઢમતી છે, તે કયમ શકત સેવાયરે. મસ્તક. ૪

રાગ ઉપરનો.

શેવો બાળા ત્રિપુરા સુંદરી, જે છે જુગની માતારે, જેને આશરે

શિવ બ્રહ્માદિક વિષ્નુને વિધાતારે. સેવો. ટેક. અધમ ઓધારણ નામ આઇનું, સેવકની સુખદાતારે; નિજ ભકતને નવ નિધ આપે, રાખે માત માતારે. સેવો. ૧ વ્યાસવશીષ્ટ માર્કંડ જૈમુની, વલ્લભ જન જ- સગાતારે; ભકત ભવાંની તણા કેહેવાણા, તે પામ્યાં શુખ શાતારે. સેવો. ૨ આઇને ઓળખ્યાવિના અણભાગી, ભુતળમાં ભટકાતારે; દલ- સુખ કેહે મારે બહુચર માજી, માત તાતને ભ્રાતારે. સેવો. ૩

ગરબી.

સંકરના સુતને પ્રણમુરે, લાગુ બ્રહ્મસુતાને પાય, મારી માત હુકમ થયો છે હજુરનોરે; અવિચળ વાણી દીજીયેરે, તન જાણીને દીજીએ દયાય મારી માત હુકમ થયો છે હજુરનોરે. ૧ અમે આપ વિતી અરજી કરંરે, પોહોચી પરમેશ્વરીની પાશ, મારી માત હુકમ થયો છે હજુર- નોરે. ૨ દાદ સુણી તે માયે દાસનીરે, જ્યારે થયા બીજા આટ માસ મારી માત હુકમ થયો છે હજુરનોરે. ૩ માયે વિચાર્યું મંનમાંરે, કા- લા ઘેલા પણ માના તંન, મારી માત હુકમ થયો છે હજુરનોરે. ૪ બાળકને બાહાર કાંઢી મુકીયેરે, પણ આપીને માગે અંન, મારી માત હુકમ થયો છે હજુરનોરે. ૫ ઓગણાસે એકવીસની સાલમાંરે, માસ ભાદરવો નિરધાર, મારી માત હુકમ થયો છે હજુરનોરે. ૬ સુકળ પક્ષ અજવાળીયાંરે, તિથી તેરસને રવિવાર, મારી માત હુકમ થયો છે હજુરનોરે. ૭ નજર કરીને નારાયણીરે, માયે સેવકને આપી સાન, મારી માત હુકમ થયો છે હજુરનોરે. ૮ ત્યાં થયું મંન માન્યું મંડળી તણુંરે, મારી માજીયે રાખ્યું માન, મારી માત હુકમ થયો છે હજુરનોરે. ૯ ઓછવ અધિક થયો ચાલતોરે, જેમ પ્રથમની હતી પેર, મારી માત હુકમ થયો છે હજુરનોરે. ૧૦ શોક તે સઘળો ટળી ગયોરે, માયે કીધી છે લીલા લેહેર, મારી માત હુકમ થયો છે હજુર- નોરે. ૧૧ કોણ વાગેશ્વરીને કોણ બહુચરારે, એમાં ભેદ નહી લગાર, મારી માત હુકમ થયો છે હજુરનોરે. ૧૨ ભેદ જેણે જાણ્યોને વળી જાણસેરે, એતો થયાને થાશે ખવાર. મારી માત હુકમ થયો જે હજુ- નોરે. ૧૩ સુણે શીખે ને ગાયે ભાવથીરે, તેનાં દોહલાં જાશે દુઃખ.

मारी मातने हुकम थयो छे हजुरनोरे. १४ बरदाळी मात बई राख-
जोरे, केहेदासनो दास दलसुख. मारी मात हुकम थयो छे हजुरनोरे.१५

पद राग काफीनी होळी.

बाळा त्रिपुरा नाम पे वारी. टेक. दशरथ सुतने नाम समर दीयो, लंकापती विडारी, राक्षसकुं सब रणमांही रोळे; लंका जलाइ सारी,ला-इये घर जनक कुमारी. बाळा. १ भिमक सुताने नामकु समरे, स्वामी मील श्री मुरारी; नाम लीयेसे अनीरूद्ध छुटो, काळा अहरसे भारी. ले गई गोकुल मुरारी. बाळा. २ व्यास वशेष्ट मार्कंड जैमुनी, नाम लीयो सुखकारी, वल्लभवीप्र माहा पद पाये; मात चरण उरधारी, दीयो सुख माहातमवारी. बाळा. ३ महंमायाको मरम न जाने, ब्रह्मा विश्नुं त्रिपुरारी; दलसुख दीन केहेत करजोडी, कोन मात्र मति मारी, केसे गावुं कीरत तीहारी. बाळा. ४.

महीना. साखीयो.

दरशण आपो मोरी माय, अंबा मने दरशण आपो.ए राग.

आवोने बहुचर माय, मैया मुज घेर आवो; हुंतो लागु तमारे पाय मैया मुज घेर आवो, तमे सलखनपुरनीराय, मैया मुज घेर आवो. माजी कीजे सेवकनी साह्य, मैया मुज घेर आवो. टेक. शाखी, कार-तग मासे करुणा करी, माजी आवो मुज घेर. दासनी वीनती दील धरी, महंमाया करोने मेहेर. मैया मुज घेर आवो. १ शाखी. माग-शरे मंन माहरूं,मा मळवा अकळाय, जेम चकोर चंद्रने,जोवा आकाश मां जाय. मैया मुज घेर आवो.२ शाखी. पोषे प्राण थकी कहुं, मानो माजी सत्य, हुं सेवक वण धामनो, माजी राखोने मारी पत्य. मैया मुज घेर आवो. ३ शाखी. माहा महीने मावडी, हुं तमारो बाळ, आप कृपा जो नही करो, मारी कोण लेशे संभाळ. मैया मुज घेर आवो. ४ शाखी. फागण मास फुल्यो घणो, सहुको उराडे रंग, मारूं मंन त्यां जई ठरे, ज्यां शोभे छे यंत्रने रंग. मैया मुज घेर आवो. ५ शाखी. चैतर चाचर सोहामणो, मने जोयानी खांत,बाळाबहुचर नीरखतां, मारा मंननी ते भांगे भ्रांत. मैया मुज घेर आवो. ६

વૈશાખે વારી જાઉં નામને,અધમ ઉધારણ હાર, ભક્તિ સુધારસ ભક્તને, પરમેશ્વરી પાનાર.મૈયા મુજ ઘેર આવો.૭ જેઠમાસે મા જકતના ભક્તતણા પ્રતિપાળ, દાતા ભક્તને ભક્તિના, માજી કંટકના માહાકાળ. મૈયા મુજ ઘેર આવો. ૮ અષાડ માસે આનંદથી,આવે દેવી દરબાર, જાણી દાસ પોતાતણો, મને આપોને દેદાર. મૈયા મુજ ઘેર આવો. શ્રાવણ માસે સ્તુતી કરૂં, જોડીને બે હાથ, તમો છો ત્રિભોવંન ધણી, માજી અનાથના છો નાથ. મૈયા મુજ ઘેર આવો. ૧૦ ભાદરવે ભય કાપીયે, જાણી પોતાનો દાસ, છોરૂ છેહ ન દીજીએ, માજી આપો અવિચળ વાસ. મૈયા મુજ ઘેર આવો. ૧૧ આસોયે અરજી એટલી કૃપાળી ધરજો કાન, થોડામાં માનો ઘણી, માજી છો મારા રૂદીયાના જાણ. મૈયા મુજ ઘેર આવો. ૧૨ અધીક માસ હુ શું કહું, જાણો છો સઘળી વાત; આપવિના મારો કો નહી, તમો માત તાત ને ભ્રાત. મૈયા મુજ ઘેર આવો. લાગુ તમારે પાય, મૈયા મુજ ઘેર આવો. ૧૩

ગરબી.

સલખનપુરની રાંણીરે, જાણી બાધા જકતમાં જેને; સલખન. ટેક. વેદ વિરંચીએ વર્ણવ કીધાંમા, મારકુંડમુનીયે વખાણીરે, જાણી બાધા જકતમાં જેને. સલખ૦ ૧ સરવે શાસ્ત્રમાં સમાઈ રહ્યાંછોમા, વ્યાસે પુરાંણમાં પ્રમાણીરે, જાણી બાધા જકતમાં જેને; સલખનપુરની૦ ૨ ભુતળ ભુરને જાણ્યા ભટજીમા, વદીયા પ્રાક્રમ વાણીરે, જાણી બાધા જકતમાં જેને; સલખન૦ ૩ કહે દલસુખ એ વૈશ્ણવી શકતીમા, તું બ્રહ્માણી રૂદ્રાણીરે; જાણી બાધા જકતમાં જેને. સલખનપુર. ૪

ગરબી.

આવ્યાં સંકટ ટાળોરે, ન્યાહાળો નિજ દાસ ભણેરેમા; આવ્યાં સંકટ. ટેક. સેવકજન શરણાંગત આવ્યોમા, કૃપા દ્રષ્ટી કરી ભાળોરે, ન્યાહાળો નીજ દાસ ભણેરેમા; આવ્યાં૦ ૧ કાળ તણાછો તમો કાળ કૃપાળીમા, જમને આવતાં ખાળોરે, ન્યાહાળો નીજ દાસ ભણેરે મા; આવ્યાં૦ ૨ ભવ સઘળો જાયે ભક્તી કરતાંમા, એક દીનમાં સરવે

વાળીરે, ન્યાહાળો નીજ દાસ બણેરેમા; આવ્યાં૦ ૩ કહે દલસુખમા બેઉ કર જોડી, એક તમારો ઓસીઆળોરે; ન્યાહાળો નીજ દાસ બણેરે મા, આવ્યાં૦ ૪

કાળીકાની અરજી. ગરબી.

સમરૂ ગણપત રાયને, મહાકાળીરે, તેનાં વિઘન સરવે જાય, પાવા વાળીરે. ૧ સુધ બુધ બેહે નારીયો, માહાકાળીરે, તેતો બહુ સુખની દાતાર, પાવા વાળીરે. ૨ સરસ્વતી મોરી માયછે, માહાકાળીરે, તેતો બ્રહ્મ તણી તનયાય, પાવા વાળીરે. ૩ વેણા પુસ્તક કર ધરેયા. મહા કાળીરે, મહારે રૂદે કરો નીવાસ, પાવા વાળીરે. ૪ મંદ મતી છે માવડી, માહાકાળીરે, માટે પુરો અમારી આસ. પાવા વાળીરે. ૫ ગુરૂ પુરણ બ્રહ્મછે, મહાકાળીરે, તે છોડાવે ગર્ભવાસ. પાવા વાળીરે. ૬ હવે આરાધુ આદ્યને,મહાકાળીરે, સુણજો મારી ફરીયાદ, પાવાવાળીરે. ૭ થાવર જંગમ મા તમો, મહાકાળીરે, નવ ખંડ ઘટ ઘટ વાસ, પાવા વાળીરે. ૮ દુષ્ટ સ્વરૂપે કાળકા, માહા કાળીરે, મા કરો શતરૂનો નાશ પાવા વાળીરે. ૯ સાહ કરી તમે સરવથા, માહા કાળીરે, નિપાવ્યા દાનવ દેવ, પાવા વાળીરે. ૧૦ હેવે મન નિસ્ચે કરેચો, માહા કાળીરે, માટે કરૂ ચરણની શેવ, પાવા વાળીરે. ૧૧ અવગુણ મન ધરશો નહી માહા કાળીરે, મા મુકાવો ગરભ વાસ. પાવા વાળીરે. ૧૨ જેવો તેવો છુ તાહરો, માહાકાળીરે, માટે પુરો અમારી આશ. પાવા વાળીરે. ૧૩ મા આ જુગમાં અવતારીયો, માહા કાળીરે, છે કઠણ કળીનો વાસ. પાવા વાળીરે. ૧૪ કરેમ કલીનાં શાં કહું, માહાકાળીરે, તેણે બોળ્યો બહુ સંસાર, પાવા વાળીરે. ૧૫ ધરમ ગયું ધરણી ધશી, માહા કાળીરે, પુન્ય ગયું પાતાળ, પાવા વાળીરે. ૧૬ પાપ રેહયું સઘળે વશી માહાકાળીરે, એ વ્રદ્ધ તરૂણને બાળ. પાવા. ૧૭ બ્રાહ્મણ ભુતળમા ફરે, માહા કાળીરે, તજીયો તેણે આચાર. પાવા વાળીરે. ૧૮ શુદ્રની સેવા કરે, માહા કાળીરે, સરવ માગવા સાથે જાય, પાવા વાળીરે. ૧૯ બ્રહ્મ કરેમ જાણે નહી, માહા કાળીરે, તેતો મેલા મંત્રને ધાય, પાવા વાળીરે. ૨૦ અનેક કરેમ કુડાં કરેચાં, માહાકાળીરે, વિસ્તારી ન નીંદા

થાય. પાવા વાળીરે. ૨૧ ખટ દરશણ ખોલ્યું નહી, મહા કાળીરે, નહી ધરમ તણી મરજાદ, પાવા વાળીરે. ૨૨ શીશની ગુરૂ શેવા કરે, માહા કાળીરે, મહા મહોટો એ અપરાધ, પાવા વાળીરે. ૨૩ વ્રેહે વિનતા વેશમાં, મહા કાળીરે, આ છે કુડાં કરમ, પાવા વાળીરે. ૨૪ અગ્ની ધરમ આચરેયો. મહા કાળીરે, સ્વામીને મુખ દે ગાળ, પાવા વાળીરે. ૨૫ કુંભી પાકમાં એ પડે, માહા કાળીરે, એવો મોટો છે અપરાધ પાવા વાળીરે. ૨૬ અવનીએ રસ ચોરાયો, મહા કાળીરે, તારે દુઃખ પામે સંસાર, પાવા વાળીરે. ૨૭ રાજા થયા જ્યારે લોભીયા, માહા કાળીરે, ત્યારે અલોપ થયા વરસાદ, પાવા વાળીરે. ૨૮ ગો બ્રામણને પીડા થાયછે, માહા કાળીરે, સાંભળજો મા ફરીયાદ.પાવા.૨૯ પુત્ર પીતા સાથે લડે, માહા કાળીરે, મન નવ પામે મરજાદ, પાવા. ૩૦ એવા અધરમ છે ઘણા, માહા કાળીરે, મુખ કેહેતાં ન આવે પાર. પાવા વાળીરે. ૩૧ સંવત અરાડ અગનોતરે, મહાકાળીરે, વરત્યોછે હાહાકાર પાવા વાળીરે. ૩૨ માજી મેહ માઠા થયા, માહાકાળીરે, કહો કેમ જીવાય. પાવા વાળીરે. ૩૩ આવી અમી દ્રષ્ટી જુઓ, મહાકાળીરે, તારે સરસે સઘળો જેકાર. પાવા વાળીરે. ૩૪ અવગુણ મા ધરશો નહી માહા કાળીરે, તમે છો દેવી દાતાર, પાવા વાળીરે. ૩૫ માટે માગુ તમ કને, માહાકાળીરે, મને ઉગારો આ વાર, પાવા વાળીરે. ૩૬ દરશણ આપો દાસને, માહા કાળીરે, તેને જનમ મરણ દુખ જાય. પાવા વાળીરે. ૩૭ કર જોડી કરૂ વીનતી, માહા કાળીરે, તારો દાસ મયો ગુણ ગાય. પાવા વાળીરે. ૩૮

ચલ્લુરાજનો ગરબો.

ચલ્લુજી રાજ, મહાકાળી પરતાપે રાજ કરોછો; મા ઉપર ભાવ, રઈયતને સુખ કરવા ધ્યાન ધરોછો. ટેક. માજી છો ગુણ સાગર બહુ રશીયા, પરતાપ ઘણો જાતે જશીયા, આવી પાવા ઘડમાં વશીયા. ચલ્લુજી. ૧ તારા દરવાજા સુંદીર સારા, કોટ બુરજે મુકયાછે મારા; તે જોતામાં શત્રુ હારેયા. ચલ્લુજી. ૨ માજી સુરજ પોળ શુંદર સરખી, એવી શોભા મે નયણે નીરખી; જોતામાં બુધી રેહે હરખી.

ચલ્લુજી. ૩ માજી કુવાના મોહોલ ઘણા સારા, નીકળેછે ગંગા-ની ધારા; ગરબે રમવા આવી બાળા. ચલ્લુજી. ૪ માજી તારા દુધ સરોવરમાં પાણી, કાંઈ ઘડમાં નવ મળે એધાંણી; બોલે 'અમ્રત સરખી વાણી. ચલ્લુજી. ૫ માજી તારા દુધ સરોવરમાં નાહે, પુજાની છાબ લઈને જાએ; કાળીમાને જઈ લાગે પાયે. ચલ્લુજી. ૬ માજી ત્યાં વાઘોની બીક ભારી, વાટે મારે નરને નારી; તેના મનમાં બીક ઘણી તહારી. ચલ્લુ. ૭ ત્યાં ચલ્લુજીની છીટી આપે, મહોરોની છાપ કરી છાપે, વળાવુ કોડી કોઈ નવ આપે. ચલ્લુજી. ૮ દાસ સદાસંકર વાણી કહેછે, તે વરોદડા શેહેરમાં રેછે; માજીની આશીશ ઘણી લેછે, ચલ્લુજી. ૯

ગરબી.

પાવાની પાદશાહીરે, પીપર વાળીમા, પાવાની પાદશાઈ. ટેક. પાવે તે ઘડથી માજી ઉતરયાંરે, આવતે કીધો પીપર વાસરે; મા પીપર વાળી મા, પાવાની પાદશાઇ. ૧ પીપર માની શોભતીરે, સોના તણા શણગારરે, મા પીપ. ૨ દેશ પર દેશથી માની જાત્રાએ આવે, મોજ કરેછે માની વાટરે, મા પીપ. ૩ સાતમે માનો સંગજ આવે, આઠમ એલે સારી રાતરે, મા પીપર૦ ૪ મદ દરીયામાં માજી વાસ 'તમારો, બુડતાં તારો ઝાઝરે, પીપર. ૫ કર જોડી માને કુબેર વીનવે, રાખો ચરણની પાસરે. મા પીપર. ૬

પતાઇ રાજાનો ગરબો.

પુજુ ગણપતિના પાય, પુજુ અંબીકાની પાવડીરે. સેવું સલખનપુરરાય, મયા કરો મુજ માવડીરે. ૧ ચતુર દેશ ચાંપાનેર, વસે કરુણાનિધ કાળીકારે, કીધો તરુણાનો મેર; હેવી બહુ બુધ બાળકારે. ૨ સોવડાવો બાંધી એષ્ટ. પવન પાણી પેદા કર્યારે; કીધાં વૃષાને વ્રષ્ટ, ધન્ય ધ્યાન ધરણીએ ધર્યાંરે. ૩ નદી પરવતને પાહાડ, દેવરુપીને દાનવીરે; જીવજોનીની જાત, મહી મંડળને માનવીરે. ૪ પાવાગઢનો પરતાપ, દેવ જાણીને વાસો વશ્યાંરે; આદ્યશક્તિ છે આપ; ધરમ લોક થકી ધસ્યાંરે. ૫ પતાઇ રાવલ પરચંડ, ધરમરાજ કરે ઘણીરે; હેનો દેશમાં

નહી દંડ, કપા કાળિકાની છે ઘણીરે. ૬ નવરાત્રી કેરાદીન, એમ ચોસેઠ જોગણીરે; માએ વિચાર્યું મન માંહ્ય, ભાવે જોવાને ભાગણીરે. ૭ મંગળ માનુનીયો ગાય, ગરબા ગાયે શહુ ગાંનમારે; થેઇકાર થેઇ થાય, નીત નારાયણી નામનેરે. ૮ સન્ધ્યા સોળે સણગાર, ચરણા ચોળીને સુંદડીરે; હેડે મોતીડાંના હાર, ગરબે ફરે સૌ ફુદડીરે. ૯ તેમાં કાળીકાજી માત, ગરબા રમવાને આવીયારે; વાણી વેદમાં વિક્ષાત રૂપ લક્ષ તે લાવીયારે. ૧૦ રંનાદે રોહણાનું રૂપ, રૂડી રતનાવળ રા. ધિકારે; સુર બ્રાહ્મણને ભુપ, મુખ શાગરની શારીકારે. ૧૧ ઊચ્ચાનીચા થઈ ગાય, જુવતી કેરાછે જોડનારે; મુખે ગીત મધુર ગાય, હાથે લેછે હંબોડલારે. ૧૨ બહુ પ્રકારના છે છંદ, બાંતે એમ કરે બમચોયોરે; ઊગ્યો આનંદ કંદ, હાર લેછે હમચોયોરે. ૧૩ જેવી વીજળી આકાશ, ચાર ખુટ માંહે ચમકતારે; મેહેકે કસ્તુરી બરાશ, પાયે ઘુઘરીઓ ધમકતારે. ૧૪ જાણે કોટી ઉગ્યો ભાણ, કોટી શશી મુખ ભામનીરે; મુખે શા કરૂં વખાણ, ભાળે ભાવ હેવી ભામનીરે. ૧૫ થઉ પતાઇને જાણ, ચાલો જોવાને કારણેરે; વાગ્યાં મોહ કેરા બાણ, ધીરજ નવ રહી ધારણેરે. ૧૬ શુધ બુધ ભુલ્યો શરવ, કાલો ઘેલો ત્યાંહા થઇ રહોરે; મુકી મન કેરો ગરવ, લક્ષણ હીણે તે નવ લહ્યોરે. ૧૭ ગરબા કાળીકાજી ગાય, લીલા તેની તે શી કહુંરે; શોભા સ્વર્ગ કેરી થાય, લક્ષણ જોતામાં શું લહુંરે. ૧૮ શોવરાવી બાંધી શ્રષ્ટ, વાજાં દેવકેરાં વાજીયારે; થઇ પુષ્પ કેરી વ્રષ્ટ, સંકટ શેવકના ભાગીયારે. ૧૯ આવ્યા ઉમીયાને ઇશ, કાળી જોવાને કારણેરે; જુગત અંબાને જુગદીશ, વિષ્ણું જાએ એને વારણેરે. ૨૦ ભણે બ્રહ્માજી વેદ, નારદ નાચેછે નૃત્યમારે; વાણી વીખાણેછે વેદ, શનકાદિક સૃષ્ટમારે. ૨૧ દેવ તેત્રીસક્રોડ, ઈંદ્ર ઉતારેછે આરતીરે; વિષ્ણુ રહ્યા કરજોડ, ભાર દેખાડેછે ભારથીરે. ૨૨ માહા પુજા મધ્ય રાત્ર, મંદીર ગયાં સહુ ભામનીરે, આવ્યાં કાળીકાજી માય; શુરદેવ કેરી સ્વામનીરે. ૨૩ પતાઇ રાવળના પાપ, કામીએ લીધોછે કેડલોરે; અંબા એકલાંછે આપ જાલ્યો છેલ કરીને છેડલોરે. ૨૪ પોતે થયાં પ્રસન્ન, માગ્ય માગ્ય મુખથી કહ્યુંરે; દેવીએ દીધુ દરશન, લક્ષણ હીણે તે નવ લહ્યુંરે. ૨૫

હેતે ઝાલ્યોછે હાથ, જુઠું બોલ્યોછે જાહેરેરે; શામા આવો મુજસાથ, મંદીર રાખુ હું માહરેરે. ૨૬ શક્તિએ દીધો શરાપ; મુરખ મેલ મારો કેડલોરે; પાંચે મળ્યાં તાહારાં પાપ, પ્રાણ પાવો તાહરો ગયોરે. ૨૭ કીધો કાળિકાએ કોપ, વૈભવ તાહારો સઘળો વહ્યોરે; આપ થયાં અલોપ, જખ મારી રાજા રહ્યોરે. ૨૮ સુબો સાહેબ સુલતાન, ચાર લાખ ઘોડે ચડ્યોરે; મહીપતનુ મુકાવ્યું માન, પાવાઘડ આવી અડ્યોરે. ૨૯ હદ કીધીછે આચ, જુધ જોર થયું ઘણુંરે; પડ્યા વીત્યા વરસ પાંચ, ત્યારે ઝઘડો વધ્યો ઘણુંરે. ૩૦ ખુટ્યાં નવાણુંના નીર, અંજ થઆંછે અલોપમારે; ધીરજ નવ રહ્યું ધીર, કુડકાળીકાના કોપમારે. ૩૧ શાલો સાહેરો સગદાર, રાય વાંકડા આંખે રડોરે; જુઠો થયોછે જે વાર, બુધે થયોછે બેલડારે. ૩૨ પઠાણ પાદશાહ શું પ્રીત, વેર વાધ્યું વીવેકમારે, પતાઇ રાવળની રીધ; ગઈ આપી ઘડી એકમારે. ૩૩ મારગ સાંચા ના મહેલ, લશ્કર લાવ્યોછે લંડીઆરે; ભામી કરાવીછે ભેલ, બુધે થયોછે આંધળોરે. ૩૪ જુધ કીધુંછે જોર, સુલતાન શીર સાધાયોરે, થયું અંધાર ઘોર, વઢતાં તે વેરી વાધીયોરે. ૩૫ પ્રીછ્યો પતાઇએ પાર, કોપ કાળીકાનો જાણીયોરે; ઘણાં વેરી આવ્યાં ઘેર, પરવશ પડ્યોછે પ્રાણીઓરે. ૩૬ રૂદે સંગાથે રોષ, સ્નેહ કોનો નવ સાંખીયોરે; મોતી મણ દશવીશ, ભુંડે ભરડાવી નાંખીયારે. ૩૭ નવસે નવાણુ નાર, રૂડી રનાવળ રાણીયોરે; મારી નાખી દરબાર, જોબનવંતી નવ જાણીયોરે. ૩૮ પુત્ર પટોદર પાંચ, રણમાંહે તે રોળીયારે; અદ કીધીછે આંચ, ચંચળ વટ કરીને ચોળીયારે. ૩૯ મામદ સોળ હજાર, મારી નાંખ્યા ભડ માવડીરે; એવી અપરમપાર, કીધી જમરે તલાવડીરે. ૪૦ છેવટ થયો દરબાર, હાથી ઘોડા લક્ષ લુટીયારે; ભર્યા ભુપત ભંડાર, ખજાના સર્વે ખુટીયારે. ૪૧ થયો ઞતી ઉતપાત, શર્વે રહુછે જોઇનેરે; ભર્યું ખપર કર માત, નદી ભરાણીછે લોહીનીરે. ૪૨ ગયો શક્તિ કેરે શરણ, પાવાગઢ કેરો રાજીયોરે; કથની સંભળાવી કરણ, કંપટ મનમા નવ લાજીયોરે. ૪૩ મારી મત્ય થઇ મુઢ, નવ ઓળખ્યાં મે માતનેરે; પ્રાક્રમ તમારૂં છે પ્રૌઢ, પુરો મન કેરી કામનારે. ૪૪

માએ દીધું વરદાન, અનામીક કરીને થાપીયોરે, થયો વૈકુંઠ વાસ, શુખશાગરમાં આવીયોરે. ૪૫ થયો સુરો શરદાર, નરપતીને આવી નડયોરે; સામદ સોલ હજાર પ્રયતીપતી પોતે પડ્યોરે. ૪૬ ઉનપત્ય કાળીકાની જેહ, ગાય શાખેને સાંભળેરે; કરે નારાયણી નેહ, શુખ્ય સાગર સફળે ફળેરે. ૪૭ અષ્ટ સીધ્ય નવ નીધ્ય, પામે પદારથ પાંચમારે; રાખે ધરની તે રીધ; ના આવે ઉની આંચમારે, ૪૮ ધણું લક્ષ ધારસુત્ર, કોટી કરાવે કારણેરે; પોહોડ્યા પામે તે પુત્ર, પ્રીતે બંધાવે પારણેરે. ૪૯ મુરખ્ય કવી થાય, રીદ્ધ પામે રંક રાજીયોરે; બાવટ ભવફેરી જાય, ગુણ સાગરમાં ગાજીઓરે. ૫૦ બેહેરા સંભળાવે કરણ, માતા ટાળે તે માદલોરે, ચાલે ખોડીલાં ચરણ; આંખે દેખે છે આંધળારે. ૫૧ રોગી જંનના રોગ જાય, શુખ્ય શાગરની શારેકારે; પામે ભાવતાને ભુક્ત, કૃપા કરે માત કાળકારે. ૫૨ શામળભટ ઓગોડ, પીતા પરશોતમજી તણોરે; ગાયો ગરબો કરજોડ, જશ મહિમા વાધ્યો ઘણોરે. ૫૩ ગરબો શીખે નર નાર, કૃપા કાળીકાની છે ઘણીરે; જેજે બોલો વારંવાર, સેવા સજ્ખનપુરની ધણીરે. ૫૪

ગરબી.

ચાલો હેલી પાવા પર જઇએ, જઇને ચાંપાનેર રહીયે, માજીનો પુજાપો લઈયે. ચાલોહે. ટેક. પાવાની શોભા છે સારી, બીરાજે ગોખે માહાકાળી, તેને મે દ્રષ્ટે જઈ ભાળી. ચાલો. ૨ પાવાના પરછંડા વાજે પ્રથમ ગણપત બીરાજે, રોક્યાં હમને બુડીયે દરબાજે, ચાલો. ૩ અરજી અંબાને કીધી, પરવાનગી કજ્ઞાની લીધી, પ્રથમે ગાયો થકી કીધી. ચાલો. ૪ જઇને પાવાપર પળીયાં, જઇને સુરેજ મેહેલ મળીયાં, દડબડતાં પાવે ચડીયાં. ૫ પાવાની શોભા છે સારી, જ્યાં છે દુરગા માહાકાળી, દુધીયે શરોવરે જઈ ભાળી. ચાલો. ૬ દુધીએ શરોવરે નાહે, ભવના બંધન ત્યાં જાએ, નીરમળ કીધી છે કાયે. ચાલો. ૭ દુધીએ શરોવરે જળલીધું,ભૈરવ દરશણ જઈ કીધું,કારજ મારૂં સર્વે ત્યાં સીધ્યું. ચા. ૮ ભૈરવની પુજા જઈ કીધો, મારી સુદ્ધ ભૈરવે લીધી, અરજી મે અંબાને કીધી.ચા. ૯ કાળીની પુજા જઇ કરતાં,ગાયો ગરબો ચાચર

ફરતાં, ધ્યાન માહાકાળીનું ધરતાં. ચાલો. ૧૦ ગરબો પંચે મળી ગાયો, પાલવ માજીનો સાહ્યો, મુજને આપજો માહા માયો. ચાલો. ૧૧ પાવાનો ગરબો જે ગાશે, માહાકાળી સાહ્ય તેને થાશે, શીવ સુત ગુણ એના ગાશે. ચાલો. ૧૨

કાળકાનો ગરબો.

જુગદેવા જશ ગાઊછું, માહાકાળીરે, જીભ્યાગ્રે વસ જો માત. પાવા વાળીરે. ૧ સેવક જાણી તાહરો. માહા કાળીરે. શીર ઉપર ધરજો હાથ. પાવા વાળીરે. ૨ હોસ હઇયામાં થાય છે, માહા. ગુણ ગાવાનું છે મંન. પાવા. ૩ દયા કરો તમે દાસને. માહા. તેથી ઉપજે બુદ્ધિ પાવંન, પાવા. ૪ ગુણ ગંભીર છે તાહારા. માહા. કેહેતાં ન આવે પાર, પાવા. ૫ બાળક બુદ્ધિ શું કરે, માહા. જો હોય તારો આધાર, પાવા. ૬ તવતેરી નગરી વીપે, માહા. ચંપાવતી ચતુર સુજાણ, પાવા. ૭ રામ સરખુ રાજ છે, માહા. માહી વસે અઢારે વર્ણ, પાવા. ૮ ત્યાં ચતુર નારીયો અતી ઘણી, માહા. નીરમળ છે તેનું મંન, પાવા. ૯ ગરબો એલે ચોકમાં, માહા. નવરાત્રી કેરે દીન, પાવા. ૧૦ શણગાર શરવે શોભિતા, માહા. નારી કુંજરનાં ચીર, પાવા. ૧૧ ગુણવંતાં ગરબે રમે, માહા. રાખીને મંનશું ધીર, પાવા. ૧૨ તાળીની ઝડીયો પડે, માહા. ત્યાં શોભા નૌતમ થાય, પાવા. ૧૩ કોકીલા શબ્દ શોહામણા, માહા. નવરંગી નારી ગાય, પાવા. ૧૪ તે મધ્યે માતા આવીયાં, માહા. વીજળીના સરખુ રૂપ, પાવા. ૧૫ સુરજ સરખાં શોભીતાં, માહા. માએ રૂપ ધર્યુ અદ્ભુત, પાવા. ૧૬ રાણીયો સર્વ ઝાંખી પડી, માહા. મા તેજ તણો અંબાર, પાવા. ૧૭ રાણીઓ મંનમાં એમ ધરે, માહા. બાઇ આ નવલી કોણ નારે, પાવા. ૧૮ રૂપે સ્વરૂપે આગળી, માહા. જેની સોના સરખી કાય, પાવા. ૧૯ મધ્ય રાત્રે રાણીયો પરવરી, માહા. જઇને વીનવીઓ રાય, પાવા. ૨૦ રાણીઓં રાય આગળ કહે, માહા. સાંભળજો પ્રાણ આધાર, પાવા. ૨૧ એક રામા રમવા આવીયા, માહા. જ્યાં બાવનમો

બજારે, પાવા. ૨૨ બત્રીશ લક્ષણ આગળી, માહા. તેતો પદ્મતીનો અવતાર, પાવા. ૨૩ તેને જોઈ ત્રિભુવન મોહીરહે, માહા. તે આગળ નહીં કોઈ નાર, પાવા. ૨૪ રાજાને નારી ગમી, માહા. વળી સુરજ થયો પ્રકાશ, પાવા. ૨૫ તે દીવસ ગયો અતિ દોહેલો, માહા. મનડામાં મોટી હામ, પાવા. ૨૬ વળી રાત પડી રવી આથમ્યો, માહા. ચોરડીયાં ઠમકે બહાર, પાવા. ૨૭ ઘેર ઘેરથી સહુ નિસર્યાં, માહા. ગરબે ગાવા સહુ નાર, પાવા. ૨૮ રંગ મચ્યો સાહેલડી, માહા. એવામાં આવ્યા માત, પાવા. ૨૯ ત્યાં રાણીએ દાશી મોકલી, માહા. રાય આગળ કેહેવા વાત, પાવા. ૩૦ ત્યાંથી પતાઇ રાવળ ઉઠીયો, માહા. જોવાને નવલી નાર, પાવા. ૩૧ આવી નીરખી નયણે ભરી, માહા. તેને વિરહ વધ્યો અપાર, પાવા. ૩૨ નખશીખ સુધી નીરખીયાં, માહા. મુરછાએ પડીયો રાય, પાવા. ૩૩ રાજા રંગે મોહી રહ્યો, માહા. નારીશું લાગ્યો નેહ, પાવા. ૩૪ રમતાં રજની વહીગઈ, માહા. સૌ વળ્યાં પોતાને ઘેર, પાવા. ૩૫ ત્યારે માતા ચાલ્યા એકલા, માહા. પતાઇએ જાણી પેર, પાવા. ૩૬ પાપી પુઠે પરવર્યો, માહા. માતાનો ઝાલ્યો હાથ, પાવા. ૩૭ માગ માગ મુખથી કહ્યુ, માહા. એવું મુખથી બોલ્યાં માત, પાવા. ૩૮ તારૂં રૂપ વસ્યુ હઇડા વિશે, માહા. હું રાખીશ મારે ઘેર, પાવા. ૩૯ મોહોલ ચણ્યા માણેકના, માહા. તેની કોઈ ન જાણે પેર, પાવા. ૪૦ મારે મોહોલે રાણીયો અતિ ઘણી, માહા. તેમાં પટરાણી આપ, પાવા. ૪૧ ખાઓ પીઓ ખુશીયો કરો, માહા. રૂડી રાજ સરખી રીત, પાવા. ૪૨ ત્યારે કોપ કરીને બોલીયા, માહા. તારૂ પ્રગટ્યુ રાજા પાપ, પાવા, ૪૩ તારૂં રાજ્ય જશે જડ મુળથી, માહા. આવી મળશે તારો હોમ, પાવા. ૪૪ ચેત ચેત તુ અભાગીયા. માહા. એવું કહી પધાર્યા ભુવંન, પાવા. ૪૫ પછે પુરવથી દળ આવીયું, માહા. ત્યાં રોપ્યો છે રણ સ્તંભ, પાવા. ૪૬ પુંઠ ચલાવી પાખરી, માહા. બુડીયો દરવાજો બંધ, પાવા. ૪૭ સુરદાશે રહીને પુછીયું, માહા. શું ભર્યું છે માલ રસાળ, પાવા. ૪૮ ત્યારે બુડી મારો બળ કરી, માહા. નીકળ્યા છે મુગલા દૈત્ય, પાવા. ૪૯ ત્યારે સળીયે

વા કાળીએ સત મુકીયું, માહા. જઈ કહી પતાઇને પેર, પાવા. ૫૦ જુદ્ધ મચ્યું ત્યમ જોરથી, માહા. ત્યારે થઈ રહ્યો ઉતપાત, પાવા. ૫૧ ત્યારે એવું દળ સઘળુ હણ્યું, માહા. તે યુંદ્ધ ચાલ્યુ વર્ષ બાર, પાવા. ૫૨. લઈ લસ્કર આગળ થયો, માહા. પછે ફેડાવિયો ભંડાર, પાવા. ૫૩. પછે લોહી તણી રેલો વળી, માહા. ત્યાં વરત્યો હાહાકાર, પાવા. ૫૪. ત્યારે પતાઈ રાજાનું પત ગયુ, માહા. ત્યારે જાણી જુગમાં વાત. પાવા. ૫૫ ત્યારે પતાઈ મંનમાં સમજીઓ, માહા. મુજ ઉપર કોપ્યાં માત, પાવા. ૫૬ કરગરતો શરણે રાજા ગયો, માહા. બે જોડી સનમુખ હાથ, પાવા. ૫૭ મુજ ઉપર માતા મેહેર કરો, માહા. દળ સઘળુ પાછું જાય, પાવા. ૫૮ માહાકાળી મંનમાં એમ ધરે, માહા. સુખાને આપુ સુખ, પાવા. ૫૯ થાતું અનામીક રાજીયો, માહા. પતાઇનું ટાળ્યું દુઃખ, પાવા. ૬૦ જે ગાયે શીખે સાંભળે, માહા. માહાકાળી તેના પુરે આશ, પાવા. ૬૧ મા તું જશવંતી કાળકા, માહા. ગુણ ગાયે છે ગોકળદાસ, પા.વા. ૬૨

અંબાજીના મહીના.

કારતગ માસે કરૂણા કરો મુજ માતરે મા અંબાજી, અલબેલી અંબા સાંભળ મારી વાતરે મા અંબાજી. ૧ વાત સાંભળીને સમરે અંબે હરી નાથરે, મા અંબાજી. તારા દરશનની મને મોટી અંબા આશરે, મા અંબાજી. ૨ માગશરે માસે મંન મળવા અકળાયરે, મા અંબાજી. તારી ઇચ્છા કરતાં અંબા દીન વહી જાયરે, મા અંબાજી. ૩ દીન વહી જાયને આશા મુજને મોટીરે, મા અંબાજી. તારા રંગ મંડપમાં હું નવ આવી લોટીરે, મા અંબાજી. ૪ પોસ માસે મુજને મળવા શોષરે. મા અંબાજી. મુજ રાંક ઉપર શો ધરવો માજી રોષરે, મા અંબાજી. ૫ રોષ ન ધરીયે તમે છો દેવી દયાળરે, મા અંબાજી. જેનું નામ ધરાવે શેવક જંન પ્રતિ પાળરે, મા અંબાજી. ૬ માહા મહીને કાંઈ વરત સાંભળ્યાં તમારાંરે, મા અંબાજી. મા શું જુઓછો કુડાં કત્ય હમારારે, મા અંબાજી. ૭ કુડાં કરમની કરણી છે મધ્યાનરે, મા અંબાજી. તારા દરશણનું મને મોટુ અંબા ધ્યાનરે, મા અંબાજી.

૮ ફાગણ મહીને ફરી ફરી ઉજાટે અંગરે, મા અંબાજી. રંગ ભર્યા મનડા નવ કરશો ભંગરે, મા અંબાજી. ૯ ભંગન કરશો મનડું હમારૂં તજીએરે, મા અંબાજી. મા ચીત્ત હમારૂં ચરણે આવી અટકેરે, મા અંબાજી. ૧૦ ચેતર મહીને ચીંતા મુજને ઝાઝેરે, મા અંબાજી. આ જન્મધરી નવ નીરખ્યા અંબામાજીરે, મા અંબાજી. ૧૧ નવ નીરખ્યામે અંબા અકળ સ્વરૂપરે, મા અંબાજી. મા વળતાં ક્યાંથી દેખીશ માના મુખરે, મા અંબાજી. ૧૨ વૈશાખ મહીને વરેસ જાય દેહ નાઠીરે, મા અંબાજી. મા હવે વળતી વેળા રહી છે માઠીરે, મા અંબાજી. ૧૩ વેળા માઠીને માથે મોટું દુઃખરે, મા અંબાજી. મા વળતાં ક્યારે દેશો હમને સુખ, મા અંબાજી. ૧૪ જેઠ માસે મુજને તેડો ઠેઠરે, મા અંબાજી. નહી તેડોતો જીવતર જાશે વેઠરે, મા અંબાજી. ૧૫ વેઠ જાશે ને મીથ્યા થાશે જનમરે, મા અંબાજી. ભાગ્ય નથી પણ એવાં અમારાં કરમરે, મા અંબાજી. ૧૬ અષાડ માસે અટકી ન ધરીયે મનરે, મા અંબાજી. તારાં દરશન માટે તલસે મારૂં તનરે, મા અંબાજી. ૧૭ તંન તલસેને દયા ન આવે મારીરે, મા અંબાજી. મા દયાળી દીલથી શું મુકોછો કાઢીરે, મા અંબાજી. ૧૮ મા શ્રાવણ માસે સંઘ ભરાય બહુ ભારેરે, મા અંબાજી. મા જેને ઇચ્છા હોય તે આવે તારે પારેરે, મા અંબાજી. ૧૯ મા સંઘ ભરાયને સૌને ઇચ્છા થાયરે, મા અંબાજી. મા પાપી હોય તે નિશ્ચે પાવંન થાયરે, મા અંબાજી. ૨૦ ભાદરવે માસે શીદને મંન ભમાવોરે મા અંબાજી. તારા દુર્લભ દર્શન આપી તાપ સમાવોરે, મા અંબાજી. ૨૧ તાપ સમાવીને શિતળ કરોને છાંયરે મા અંબાજી. મા શીશ નમાવતાં પ્રાયશ્ચીત પ્રલે થાયરે, મા અંબાજી. ૨૨ આસો માસે અરજ સાંભળજો વેહેલીરે, મા અંબાજી. મા આરાસુરમાં કરો આનંદની હેલીરે, મા અંબાજી. ૨૩ હેલી કરીને પુરો મનની આશરે, મા અંબાજી. મા સેવક જંનને તેડો તમારી પાસરે, મા અંબાજી. ૨૪ બારે માસ પુરણ કીધા માતરે, મા અંબાજી. મા વિશ્વ ઉપર વિશ્વાસ ન કરશો ઘાતરે, મા અંબાજી. ૨૫. તેરમો મહીનો માહા ઉતમ કેહેવાયરે, મા અંબાજી. માહરી પ્રતાપે પુરશોતમ સૌ ગાયરે, મા અંબાજી. ૨૬ પુરસોતમ માસે સંઘ

ભરાવ બહુ ભારીરે,મા અંબાજી. મા ચાચર ઉપર તરતી ચાલે થાળીરે, મા અંબાજી. ૨૭ આરાસુરમાં નિત્યે આનંદ થાયરે, મા અંબાજી. કરજોડીને બાપો સેવક ગાયરે, મા અંબાજી. ૨૮

બહુચરાજીના મહિના.

ચઈતરે ચિત ઘણું બાંધ્યુ, નમી નમી બહુચર આરાધ્યુ; મન મારૂં ગોખે જઈ લાધ્યું. સેવોને સલખન પુર રાણી. ૧ વઈશાખે વાવઝીયા વાયા, માજીના મઠ તળે આવ્યા; અંબાજીની મોટી છે માયા. સેવોને. ૨ જેઠેતો જુગતી છે સારી, હરીહર બ્રહ્મ થકી ન્યારી; ગોખ ઉપર જાઉ બલીહારી. શેવોને. ૩ આશાડે મેઘ ઘણા ગાજે, છત્રશીર બહુચરને છાજે; ચોઘડીયાં તો અદભુત ત્યાં વાજે. સેવોને. ૪ શ્રાવણ શરવડીએ વરશ્યો, માજીને ભજશો તો તરશો; નિકર તમે અથડાતા મરશો.સેવોને. ૫ ભાદરવો ભલી પેરે ગાજે, શેવકને સનમુખ મા ધાજે;બુડતાં બાવડલી સાંજો;સેવોને.૬ આસો માસે આવી મા દીવાળી, આવ્યાંછે અંબાને કાળી;ગરબે રમા મોટાં મહાકાળી. સેવોને.૭ કારતગે કોયલડી બોલે,ના આવે કોઈ માજીને તોલે,તેને જોતાં ત્રિભુવન ડોલે. સેવોને. ૮ માગશરે માન શરોવર નાહે,ચાચરે આવી ગરબા જે ગાએ;શેવકની કરજો મા સાહે. સેવોને.૯ પોસે મા પ્રિત ઘણી તારી, પાંડવોને લીધા ઉગારી; કૌરવ સરવ ગયા હારી. સેવોને. ૧૦ માહેતો મને નથી ગમતું, મન મારૂં રે સદા ભમતું;મન મારૂં માજીમાં રમતું. સેવોને. ૧૧ ફાગણે ફરફરતો હોળી, પેહેરયાં માએ ચરણાને ચોળી; કેસર બહુ છાંટયાં માયે ઘોળી.સેવોને.૧૨ બારે માસ પુરણ મે કીધા, દઇત્યોને દંડ ઘણા દીધા;દેવતા સઉ ઉગારી લીધા. સેવોને.૧૩ આસો સુદ બીજને બુધવારે,બારે માસ થયા નિરધારે; બલભનિ રેહેજો મા વહારે. સેવોને. ૧૪

ગરબી.

સલખન પુરે સાચી મા બહુચરા, માજી આપે જોબન ટાળે જરા; મા તે ખોટા પુરૂશને કીધા ખરા. સલખન. ૧ નવ ખંડમાં તારૂં બઇદરે, માનુનીના તે કીધા મરદરે; દુખિયાનાં ટાળ્યાં છે તે દદરે.

સલખન. ૨ એક અસુરે આવીને ઉતરયો, તેતો હતો કપટ ક્રોધે ભરયો; તેણે માજીનો કુકડો ભક્ષ કરયો. સલખન. ૩ ત્યાંતો માજીનો પરતો છે ટુકડો, પર પંખીએ કીધો ટહુકડો; પેટમાંથી બોલ્યો છે કુકડો. સલખન. ૪ તેતો મુઓરે મરણ જીવતો થયો; તેતો બહાર આવીને ઉભા રહ્યો; ત્યારે પાએ લાગીને અસુર ગયો. સલખન. ૫ માને ચાચર ચોક બીરાજેરે, શરણાઇને નોબત વાજેરે; માનું માન સરોવર ગાજેરે. સલખન. ૬ ગુણ ગાતાં તે સંભાળ લીધીરે, અષ્ટ સિદ્ધિ નવે નિદ્ધિ દીધીરે, માયે દાશને કૃપાતે કીધીરે. સલખન. ૭

મહાકાળીની સ્તુતિ. છંદ ભુજંગીની ચાલ.

કરૂં સેવના તાહી માત દેવા, બ્રહ્મા વિષ્ણું આદી માદેવ જેવા; જપે શેષ પોતે જુએ દેવી ત્યાળી. મહા કષ્ટ ભાગો ભજુ માત કાળી. ૧ દેવી દાનવોને મહા દુખ દીધાં, તેનાં શીર છેદી રૂધિર પાન પીધાં; બીજા દહીત નાઠા તને દેવી ભાળી. માહા. ૨ કીધી કેસરી આડ સિંદુર રાતો, નાકે વેસરી વાળી દીસે સોહાતી; ઓઢી ચુંદડી પંચ રંગી વીશાળી. મહા. ૩ ધરેયાં ખડગ ખાંડાં ત્રિશુળ દેવી સોહીએ, વાજે ડાક ઘંટ્રા તણે નાદ મોહીએ; પાએ ઘુઘરી વાજતી હાથ તાળી. મહા. ૪ દેરે ડુંગરે ચાચરે વાસ તારો, જળે નિર્જળે સ્વર્ગ વાટે સધારો; ધર્યું રૂપ ધાતા વિધાતા તું બાળી. માહા. ૫ મહા મુઢ હુતો તેને બુદ્ધિ દીધી, જઈ ભોજ*પાસે સવા લક્ષ લીધી; કીધો દાસ કાળી પાવા ગઢ વાળી. માહા. ૬ નમ્યા માન મુકી મયા તેને કીધી, આપી રાજ રિદ્ધિ વળી અષ્ટ સિદ્ધિ; કીધા છત્રધારી અરી સરવ ટાળી. મહા. ૭ કીધા ગિરધરે સ્લોક માતાના આઠે, ભણે સાંભળે કે કરે નિત્ય પાઠે; ચિરંજીવી જીવો સદાયે સુખાળી. મહા. ૮

ભજુ ભકિત ભાવે ભલી ભદ્રકાળી, કરે કોટી કલ્યાણ કાળી કૃપાળી; હરે દુખ દારિદ્ર દેવી દયાળી. ભજુ. ૧ જે આરાધશે અંબ આરાસુરીને, રૂદે રાખશે નીત્ય શેવા પુરીને; તેનાં દુઃખ દારિદ્ર જાશે દુરી. ને. ભજુ. ૨ દેવી દોષનો કોશ હું દાસ તારો, ક્ષણું મા ક્ષમા થાય તે દોષ મારો; માહા કષ્ટથી મા મનેતો ઉગારો. ભજુ. ૩ નથી માતને

તાતકે ભ્રાત નારી, નથી સુત સુતા કોઈ સુખકારી, થયાં શત્રુ માથે કરો સાહ્ય મારી. ભજુ. સદા છો તમે ઈશ્વરી સુખ દાતા, જાણો દુર્બળ તે તણી તોડો ઘાતા, શરણાંગતોની ખરી તુજ માતા. ભજુ. ૫ નિરાધારના માત છોજી આધારી, શત્રુ સેવકોના સહુ દો સંહારી; મહા લક્ષ્મી છો આપ પર જાઉ વારી. ભજુ. ૬ કળામાં કરોને કૃપા મન આણી, આપો રિદ્ધિ સિદ્ધિ સદા દીન જાણી; રહું આશરે ગુણ તારા વખાણી. ભજુ. ૭ નથી બુદ્ધિ કે જ્ઞાન વાણી વિવેક, મતી મંદ મહારી મલીન અંગ છેક. માટે માત મારે તમે છોજ એક. ભજુ. ૮ કહે હાથ જોડીને શંકર રેવા, આપો નિત્ય દરશનને વળીજ સેવા, કરો સાહ્ય છો આપ દેવાધિ દેવા. ભજુ. ૯

સમરૂં શારદા માત મોટી ભવાની, ચોસઠ જોગણી દેવ મુખે વખાણી. ઓઢી ચુંદડી મસ્તકે મોડ છાજે, માતા બહુચરા ગોખ મધ્યે બીરાજે. ૧ અતિ તેજ તારૂં નવે ખંડ માંય, દેવી આદ્ય શક્તિ માતા તું કહેવાય; દીપક જોત તારી ભવાની સદાજે, માતા બહુચરા ગોખ મધે બિરાજે. ૨ તું તો તોતળા માત કાળી કરાળી, શિવા સાંભવી બહુચરા તુંજ બાળી; ભલું મુખ દીઠે માહાદુઃખ ભાજે; માતા બહુચરા ગોખ મધે બીરાજે. ૩ માર્યા શુંભનિશુંભને ચંડમુંડ, મહિષાસુરના કીધા સતખંડ; ત્રિશુળ ધારીને દેખતાં દૈત્ય ભાજે. માતા. ૪ પૂજુ માતને ભાવશું ભક્તિ આણી, દેવી મારકંડે ને વેદ વખાણી; પાયે નેપુર ઘુઘરી નિત્ય વાજે. માતા. ૫ ધર્યાં પુષ્પ કંઠે ઘણું માત ઓપે, દીપક જોત તારી રવિ ત્રણ લોકે, વેણા વંશી કંશી ચાચર ડાક વાજે. માતા. ૬ ભલી લાજ રાખી રાજાને તહાંજી, સ્ત્રીનો પુરૂષ કીધો માતા બહુચરાજી; ઘણું શું વખાણું પાળો બ્રદ્દ આજે. માતા. ૭ શંભુ નાથ નિત્યે જોડી હાથ રહેછે, મુખે બહુચરા બહુચરા એમ કહેછે; ભણે સાંભળે તે તણાં પાપ ભાજે. માતા. ૮

ભુલી ભમે છે ભામની એ રાગ.

માજી ભવસીંધુ બુડતાં તારીયે, લાગ્યુ છેરે તોફાન; નામ રાખોને

નારાયણી, દોને જીવત દાન. ભવ. ટેક. માજી વહાણ રાખોને વિ-શ્વેશ્વરી, જળ માહે ભરાયે; મારે તો તુ વિના કો નહી, થાજો માતા-જી સાહે. ભવ. ૧ માજી પાંણી અતી પ્રબળ થયાં, મોજા મારેછે માંહ્ય; મેઘ વરસે અશાડના, ઘણા વાયેછે વાયે. ભવ. ૨ મા દયારે દયાળી મા કીજીયે, નવ દીજીયે છેહ; અવની કારણ માતુ ઇશ્વરી, માગ્યા મોકલોછો મેહ, ભવ. ૩ આ શ્રૃજાટ સ્વરૂપ માતુ શાંભવી, વેદ તારૂ કરે વખાંણ; ભવ દુઃખ કાપો મા ભગવતી, કાળી કરોને કલ્યાંણ. ભવ. ૪ પ્રથમ પાલવ સાહ્યો તમ તણો, તે કેમ મુક્યો જાય; પાયે અમ્રતફળ અંબાજી, ઇંદ્રફળ કોણ ખાયે. ભવ. ૫ માજી સંસાર સાગર તારવા, બાંધી તારા નામની પાળ; અધવચ્ચ જો જળ મા મુક્યો, તો નહીરે મારી લાજ. ભવ. ૬ જેમ જેમ આવુ મા ટુકડો, તેમ તેમ વેગળાં કેમ જાઓ; નાશીને છુટો નારાયણી, શેવકને ધાઓ. ભવ. ૭ માજી અગાત જળમાં મા ઇશ્વરી, દાસ તારો ગળકા ખાય; બાંહે ઝાલીને બેઠો કરો, ગરૂવા ઘડની માય. ભવ. ૮ માજી કોઇને ઘેર ગરાશીઓ, કોઈ ભોગવે ગામ; મારે તો આશરો તમ તણો, જપુ તમારૂ નામ. ભવ. ૯ દાસને દયા માજી કીજીયે, જાણી પોતાનો દાસ; બજીપો તમારે શરણેછે, પુરો મારા મનની આશ. ભવ. ૧૦.

ઠુમરી.

માજી તારા મંદિરિયામાં, ઘણેરી મજા. (બે વાર). આંધળા લુલાં અંધ દુખીયા, કોઇ મારેરે મજા, માજી. ૧ કોઈ લાંઘણ અંને ને લો-ટણ, કોઈ કોઈને કરેરે રજા. માજીતા. ૨ શીખર ઊપર સોનેરી ઘડાં, ધોળી ફરકે ધજા. માજીતા. ૩ વિપ્રને મોદિક મિષ્ટાંન આપે, એવી કોઈનાં કરેરે કજા. માજીતા. ૪ ભક્તદાસ કુમીત દરશન દીજે, દેખી મે વિસ ભુજા. માજી તા. ૫.

હોરી.

હોરી એલ દેવી રંગ ભરીરે. ટેક. ચુવાચંદન અમર અરગચા, ઉડે ગુલાલકી જોરી ભરીરે. હોરી એ. ૧ કેસર કુંમ કુંમ કેસુ ઘોળ્યાં, પી-

ચકારીકી બાગી જડીરે. હોરી. ૨ વળગી જુમો કરે સહુ દેવી, ફુલ દડાકી મારી પડીરે. હોરી. ૩ હાર જાઈ જુઈ ચંબેલી ફુલ, ઉછાળે છાબો ભરીરે. હોરી. ૪ તાલ પખાજ ઝાઝર ડફ બાજે, રાગ તાંનકી ધુંમ પડીરે, હોરી. ૫ વિમાન ચડી દેવાંગના આવ્યા, જેજે કહી સહુ પાયે પડીરે. હોરી. ૬ એ શોભા જોઈ હરખ્યા દેવતાં, ધંન ધંન તુંબે માત વડીરે. હોરી. ૭ કહે હરગોવંન આ કળીયુંગમાં, શરણે આયેકી બાહે ધરીરે. હોરી. ૮.

હોરી.

પ્રથમ દિવસ સુખ દેવી,વસંતપંચમી આવે. ટેક. પ્રથમ દીવસ સુખ વસંતપંચમી, દેવિયો વસંત વધાવે. ઘેરે ઘેરથી સહુ દેવિયો ચાલી,સલખન પુરમાં આવે. પ્રથ.૧ ચુવા ચંદન અગર કસુંબા,પુજા કરે મન ભાવે; હાર જાઈ જુઈ ચંબેલી, બહુચર ઉર સોહાવે. પ્રથમ. ૨ કેસર કાસુંબ ગુલાબ રસ, ભરી પીચકારી છટાવે; અબીલ ગુલાલ દેવિયો ઉડાવે, ઓર આ લાલ ઉડાવે. પ્રથમ. ૩ અરગચા બહુચરને શીર રેકા, લાલમ લાલ બનાવે;જાણે અંબા અરૂણે ઉદ્યો,અધુર બીંબ જણાવે. પ્રથમ. ૪ અંબા મારે મુસ્તકપર મેલી, ધુપ દીપ જણાવે, નૈવેદ બહુ વિધ વિધના; બહુચરને આરોગાવે, દેવિયો વસંત વધાવે. પ્રથમ. ૫ શરણગારે આરતી મોટી આરતી, જળહળ જોત કરાવે; ઘંટ ઘડીયાળી વાગે મંડપમા, જેજેજે મુખ ગાવે, પ્રથમ. ૬ વંદન કરી બેઠાં સહુ દેવી, અસ્તુતી પાઠ ભણાવે; પડી પાયે સહુ દેવીને પુજ્યાં, વાજાં પાસે મંગાવે. પ્રથમ. ૭ બહુચર ઉઠી સહુ દેવીને પુજ્યાં, પુરણ પ્રીતથી ભાવે; જેજેકાર સહુ દેવાંયે કરીયાં, એમ કહી શીશ નમાવે. પ્રથમ. ૮ તાળ પખાજ ઝાઝર ડફ બાજે, સારંગી સ્વર મિલાવે; વસંત બોલે સલખનપુરરાંણી, ગાયે સહુ ગવરાવે. પ્રથમ. ૯ ઓછવ કરી ઉઠ્યા ત્યાં દેવી, માગી બહુચર શું વિદાઈ; બહુચર કહે સહુ વેહેલા આવજો, પધારો કરો સજ આઈ. પ્રથમ. ૧૦ બાલાવીને બહુચર આવ્યાં, ગોખ મધે માયે; કેહે હરગોવંન બેઉ કર જોડી, મુજને કરજો દયાએ. પ્રથમ. ૧૧.

રાગ છંદ.

જેમ જાણો તેમ તારો, મઇયા જેમ જાણો તેમ તારો. ટેક. નદીયા ઘેરી નાવ પુરાણી, કીસબીધ ઉતરે પારો; આપ્યા તુમડાનું નહી ઠેકાણું, બાંહ્યગ્રહી ઉતારો. મઇયા. ૧ કામ ક્રોધ મોહમત્સર મમતા, પાંચે ચોકશ મારોરે; નાશીને શરણાંગત આવ્યોમા, અંબે કરી મુજ સાહયેરે. મૈયા જેમ.૨ સ્વર્ગ મર્ત્ય પાતાળમે જોયા,શકિત વડે સંસારે;શેષ નાગ શકિત્તનું સાધન, પ્રથવી ઉપાડે ભારેરે. અંબે.૩ શ્રીમંત સુરા બેઠા જગતમાં, સૃષ્ટી ઉપાધીન હારે; દાશ હરગોવન કેહે કરજોડી નોધારા આધારે. મઇયા જેમ. ૪ સંપુર્ણ.

ઠુમરી.

ચાલો અંબાને હજુર, સૌ સેવકો ચાલો અંબાને હજુરરે, દરશણ કરતાં દુઃખડાં ટાળે; સુખડાં આપે સ્તુતિ સુરે; જોંજુવાં જળમાં બુડી રહ્યો છું, પડયો સાગરે ભરપુરરે. ચાલો. ૧ દશને શોધ્યો પાંચને બાંધો, અાંતરના જુવો મુળરે; દાશ હરગોવન કેહે કર જોડી, રૂદાએ હજુરા હજુરરે. ચાલો. ૨.

ગરબી.

અંબા જોયાની આડીરે, નિરખુ મોરી માડી. ટેક. સોળ સણગાર સજીઆઇ બેઠાં, ચરણા ચોળીને સાડીરે. નિરખુ. ૧ સંસાર રૂપી વ્રક્ષ બનાવ્યુ, તેને ફળ ફુલ થઇ વાડીરે. નિરખુ. ૨ મા દેશ દેશના સંગવી આવે, કોઇ હીંડે બેસે ઘોડે ગાડીરે. નિરખુ. ૩ મા તેત્રીસકોડને દેવજ દમતા, તેને નાંખ્યા તમે વાઢીરે. નિરખુ. ૪ મા પાદરવાશી પાદશાહ બેઠો, માને મોહોલે ધુમેકે ઢાડીરે. નિરખુ. ૫ મા ગાંડો ઘેલો થઇ પાવલે લાગ્યુ, રએમ સેતા કાડીરે. નિરખુ. ૬ મા શીવ શકિત્ત જેણે શ્રવણે ન શુણ્યા; તેના કરમમાં ટાડીરે. નિરખુ. ૭ મા કેહે હરગોવંદ બેહુકર જોડી, દરશણ દ્યો દાડી દાડીરે. નિરખુ. ૮.

થાળ.

કનક કળશ ગંગાજળ ભરી, મારી બહુચર આગળ થાળજ ધરી; આરોગો અંબાજી મોરી માય, જેમ જેમ સેવક સુખીયાં થાય મા,

દ્રાખ આરોળી બદામ અખરોડ; પસ્તાં લીંબચાને કુરસાં બોર મા, શિંગોડાં શાકર શેલડી; ખડબુચાં આંબા કાતળી મા, કેળાં ખાંડ ઘ્રત પુરેણ કરી; આરોગો અંબાજી ચીત્તધરી માં, પછે પેંડા જન લાવે સાર; જલેબી લાડુને સેવા સુંવાળ મા, મીઠી મરકી આગળ ધરી; અનેક સુખડી બીજી વળી મા; મગના લાડુ ઘેબર સાર, બરફી ગારોને ગુંદપાક મા; ખારાં તીખાં ને તમતમાં, આદુ લીંબુને માંહી કરપર ઘણાં; શ્રીફળ આઇજી લેજોરે ભોગ, અનેક નીપન્યાં સર્વ સંજોગ મા; ખીર ખાંડ ઘ્રત પોળી સાર, આરોગો અંબાજી કંસારમા; લેચી લાવસી ને ચુરમાં, વડાં વેડમીને શાકજ ઘણાં મા; શાળ દાળ ઘ્રત પુરેણ કરી, આરોગો અંબાજી મન ધરી મા; કેસરી કરમો માંહી ભરપુર, જીદાળાં માજી જમીએ કુરમા; દુધ કડાં લઇ આગળ ધરાં, ઘુટ ભરીને માયે આચમન કરાં મા; આરોગી ઉઠ્યાં મોરી માય, જુડ રહ્યાં જન માગી માગી ખાય મા; શિંગાસન ઊપર સુંદરી, બેઠાં માત સખીપર વરી મા; બેંક બરાસે બીડાં કરી, આનંદ અંબા માયે મુખમાં ધરી મા; એકઇ આગળ ઢોળે વાય, એના આગળ નરતજ થાય મા; વાગે પંચ શબ્દ નિશાન, ભેરભુંગળ વાગે પરિયાણ મા; સફળ મનોરથ પુરો મોરી માય, બેઉકર જોડી કેહે વલ્લભ દાશ મા.

પદ.

આરાસુરી અંબે બીરાજે, ક્રપા નિધી દયાળરે. ટેક. મહંમાય છો વિશ્વ વ્યાપીક, કોટી સુરજ પ્રકાશરે; શેવક જનની વહારે આવે, સમરંતા તતકાળરે. આરા. ૧ કુમ કુમ કેસર ચંદન અક્ષત, સુગંધી પુષ્પના હારરે; ધુપ દીપ નૈવેદ ધરીને, પ્રેમે લાગો પાયરે. આરા. ૨ જે જન માને શરણે આવે, પાંમે પદારથ ચારરે; વાંજીયાને મા પુત્રજ આપે, ક્ષાસુ ન લાગે વારરે, આરા. ૩ એવું જાણી સરણે આવ્યો છું, પુરજો મનની આશરે; કરજોડીને સંકર કહે છે, બાહે ગ્રહેકી લાજરે, આરા. ૪

ઠુમરી પદ.

આરાસુરી અંબેજી અંબે, ચઉદ ભોવનની રાયરે; ભગત હે તે પ્રગ-

ટયાં ભુતળ મા, અંબા શક્તિ આદ્યરે. ટેક. સરગ મૃત્યું પાતાળ મા; સચરાચર પુરો વાસરે. આરા. ૧ અનેક દૈત્યને રણમાં રોળ્યા, કરી સેવક જનની સાહેરે; દેવતા સરવ આનંદ પામ્યા, વરત્યો જેજે કારરે. આરા. ૨ આદ્ય શક્તિ અંબા ભવાંની, કરજો તેની શેવરે; સંસાર ના સુખ પાંમશેને, અંતે મુક્તિ નીધાંનરે. આરા. ૩ ભાવે કરીને ભજજો અંબેને, થાશો વિશ્વમા વિક્ષાતરે; સંકરદાસ કહે કરજોડી, મને ખરો છે વિશ્વાસરે, આરા. ૪

અષ્ટ પદી.

કરજોડી પ્રણામ કરૂ શ્રી ત્રિપુર સુંદરીને, મા કોટી રવીનુ તેજ વિશંમ ર, તે જો મય અનુભા, ઇચ્છા શક્તિ પ્રથ્વી માતા, વિશ્વ રહ્યું શ્રી હરીને, કરજોડી. ૧ મહાકાળી શ્રી લક્ષ્મી સરસ્વતી, વિશ્વ તણી નંભા; બીંદુ ત્રિગુણા સડાંગ શોડા, સહ્ય ચક્રેશ્વરીને, કરજોડી. ૨ બ્રંહ્માઇ બ્રંહ્માસના તનનીને, અકલીત કલીતા નકળીને, શ્રી કંઠનીને બ્રંહ્માંડ મણી માયા, તે બેઠા છો ધરીને, કરજોડી. ૩ અકાર ઉકાર મકાર બકાર, અનુ સ્વર ધાર, કં ખં ગં નં ચં છં જં નં પદ પરમેશ્વરીને, કરજોડી. ૪ સીંગીત શાસ્ત્ર પ્રયોગ સ્વપ્નેશ્વરી, રઘુ યજુ શાંમ નુભા; સારી ગમ પદને પદગીરજા, વંદુ વાગેશ્વરીને, કરજોડી. ૫ શ્રી વિદ્યા શ્રી પંચ દશએ ગાયત્રી ત્રિપદા; પ્રણવ પર્યા અતી દેવી તેજોમય ઉત્તમ નમુ નાદેશ્વરીને, કરજોડી. ૬ મા બાળ તરૂણી વ્રધાવેશ ધારૂણી, તારૂણી સત સભા; ભવ મોચન દેવીજન કારણા, શરણા પરાત્પરીને. કરજોડી. ૭ મા અક્ષે કંકણ, સુરી શ્રીવાસંન; શાલંકૃત અંબા, રામનાથ કવી ભુક્તિ મુક્તિ દીજે, ભજુ ભુવનેશ્વરીને, કરજોડી. ૮

પ્રભાત.

વાંણેલુ વાયુને ચાલો, સલખનપુર જઇયે; બાળા બહુચરીયાને નીરખી, સુખીવાં થઇયે. ટેક. ગોખે ચડીને ગાજે મઇયા, જગ્ત તણી જાયા; દરશણથી દુઃખ કાપે અંબા, મોટી મં માયા. વાંણેલુ. ૧ માનશરોવર મહાતમ મોટુ, સ્નાન જઈ કરીયે; વળતી સલખનપુરી માતાનુ, ધ્યાન હૃદે ધરીયે. વાંણેલુ. ૨ ભજતાં ભવસાગરે ભવાંની, પાર કરો પ્રાણી;

બગત ઉધારણ જગત જનેતા, વેદ વદે વાણી. વાંણેલુ. ૩ દરશણ આપ્યા દુઃખડાં કાપ્યાં, પુરણ થઈ આશ; જોડી કરે તુજ પાયે લાગુ, સાંકળો દાસે. વાંણેલુ. ૪

ઠુમરી પદ.

અંબે મૈયા ત્રિપુર સુંદરી, નવખંડમા વિક્ષાતરે. ટેક. બાળા રૂપે બહુચરા છાજે, દક્ષણ તુળજા રૂપરે; પાવાઘડ કાળકા બિરાજે, અંબારૂપ અનંતરે. અંબે મૈયા. ૧ જુગેજુગે સ્થાપીક અંબે, ઇછા શકતી આપરે; જોગેશ્વરોને ધ્યાને ના આવે, અકળીત કળા અપારરે. અંબે. ૨ નાના રૂપે કરે તું દેવી, ઘટ ઘટ માહી પ્રકાશરે; દેવ મુનીપો માનો પાર ના પાવે, અખંડ રૂપ નીધાનરે. અંબે. ૩ કરૂણા કરજો આઈ ભવાંની, દયા નીધી દાતારરે; કરજોડીને શંકર કહે છે, નોધારા આધારરે. અંબે. ૪

ઠુમરી પદ.

નીરભે પદ નારાયણી અંબે, જગત જનુની માતરે. ટેક. વિશંભરી વરદાઇ અંબે, રાખો રૂદયા માહીરે; પ્રીત કરીને પારે આવે, મન કરી ધડ વિશ્વાસરે, નીરભે. ૧ કાંમ ક્રોધ મદ મચ્છર મમતા, તજીને ધરશે ધ્યાનરે; મન વાંછીત ફળ પામશેને, સેજે પદ નીરવાંણરે. નીરભે. ૨ સાચે મન શેવે અંબાને, ઉદીત જોત પ્રકાશરે; રીધી સીધી ફળ આપશે મા, વણ માગેદા તારરે. નીરભે. ૩ હું અપરાધી શરણે આવ્યો છું, નથી બીજો આધારરે; કરજોડીને શંકર કહે છે, બાનાની પત રાખ્યરે. નીરભે. ૪

બાર મહીના છંદ.

બહુચરે બાળી તુ મતવાળી બાર મારાકુ તુ કાળી, સદા મગન બગત બહુ રખતી ચાચરસે લગતી તાળી. ટેક. કાર્તીગ મહીને માત કાળીકા પાવાઘઢપર બીરાજતી, કષ્ણ સ્વરૂપે કાળી કહીયે; અધર મોરલી બજાવતી. બહુચરે. ૧ માગશરે માસમે માત બહુચરા, સદા મગન નવખંડ ફરતી; દેશ દેશમે ગોખ બીઠાયા, માજી ઘેર ઘેર તું થાપી. બહુચરે. ૨ પોસ માસમે પાર્વતી કહીએ, શંકરપર છાયા ધરતી; વ્ર-

ષભ વાહની શિવ કલ્યાણી, શીરપર ગંગા બીરાજતી. બહુચર. ૩ માહા માસમે માયા કીધી, માયા જુગમે તે વ્યાપી; નવદીન નવરાતર બેઠે, માજી ઘર ઘર તું થાપી. બહુચર. ૪ ફાગન માસમે ફગુવા એલે, ભર ભર જોરી ગુલાલકી; ચુવાચંદન ઔર અરગચા, મટકી ભરી હે કેસરકી. બહુચર. ૫ ચૈતર માસમે માત ચંડીકા, ચામુંડાનામ ધરાવતી; ચંડમુંડ કુમારે કરકર ચોસઠ ખપર ભરાવતી. બહુચર.૬ વૈશાખ માસમે સિંહ વાહની,હાથ લીવા મધુકા પ્યાલા; દઈતકુ ફનફના કીયાહે, કીયા દેવના રખવાલા. બહુચર. ૭ જેઠ માસમે જુગત અંબીકા,હે જનીતા જુગત જુગનકી;ગરીબ ગુરબા યાદ કરેતાં, વાહારે ચડતી ભગતુકી. બહુચર. ૮ અષાડ માસમે માત અંબીકા, આરાસુરપર બીરાજતી; દેશ દેશકા સંગવી આવે, માજી છત્રે તું છાજતી બહુચર. ૯ શ્રાવણ માસમે માતા શકિત્ત, શંખલપુર આન બેઠી; ૧ ૧ ભાગ જનકુ કો કેહે, બહુચરકુ નજરૂં દેખી. બહુચર. ૧૦ ભાદ્ર માસમે ભદ્ર કાલીકા, ભકિત્ત કરની દીલુંસે; ખીર ખાંડ ઔર ઘત જલેબી, નવેદ કરતા જુગતીસે. બહુચર. ૧૧ આસો માસમે આદ્ય ઈશ્વરી, આધાર જુગમે હે તેરા; કાલ રાત્રીકા સાધન કીહે, દીવાળીકા હે મુરા. બહુચર. ૧૨ માસ પુરૂષોત્તમ પુરણ કહીયે,સુનલો દીલસે એ ગ્યાની; સનમુખ રેહે કે લાલચું બોલે, રખની ભગ્તુકી બાની. બહુચર. ૧૩.

ગરબી.

અંબા જોયાની આડારે. એ રાગ.

આજ ઓછવનો દીનરે મા રમવાને આવો, મળ્યાછે તારા જનરે મા લાડ લડાવો. ટેક. આ સંસારે મા સાચી ભવાની, મોહ્યુ મારૂ મનરે મા રમવા. મારકંડને માયે અમર કીધો, જીવન કીધુ ધંનરે મા. લાડ. ૧ સેવનમાં કાંઈ માહાસુખ પામ્યો, સફળ કર્યું જીવંનરે મા. રમવા. કુબડીએ માયે કટક જમાડ્યું, સૌને પુર્યાં અન્નરે મા. લાડ. ૨ મુઆ મહીષ માયે જીવતા કીધા, ગોપ પામ્યા દરશંનરે મા. રમવા. મુગલને કુકડો પેટમાં બોલ્યો, તારે જાણ્યું જંનરે મા. લાડ. ૩ પાટણ પ્રગણા-

નો નિર્ધન રાજા, કીધો નારીનો નરરે મા.રમવા. મુરેખને કાંઇ કવીતા આપી; પંડીત જેવા જંનરે મા. લાડ. ૪ શક્તિ શિરોમણ સર્વે મે જાણી, વ્યાપીક ત્રિભોવંનરે મા. રમવા. કેહે જોઇતો મારી મુંઢ મતીઓ; આપે દો દરશંનરે મા. લાડ. ૫.

પ્રભાત.

આજ સખી સલખનપુર ગાતા, જોવા શ્રી મહારાજરે, બહુચરબાળી બહુ બરદાળી; ગોખે ચડીને ગાજેરે. ટેક. જોતાં જુગતે જનુની જુગતે, મુજ મનડાના ચોરરે; શોભા નરખી રહુ મન હરખી, જેસો ચંદ્ર ચકોરરે. આજ. ૧ દરશન દાખી દાસનડાને, ચીત હરી મુજ લીધુરે; પલક એક નવ થાયે અળગુ, જાણે કામણ કીધુરે. આજ, ૨ ગાતાં ગુણ સુખ આપે સુર્લભ, રાખે દલજો સાચુરે; કેહે સાંકળેશ્વર ભક્તિ આપો, માત અવરની જાચુરે. આજ. ૩.

પ્રભાત.

અવનીતળ શ્રી બહુચર બાળા, ભક્તિ વિના સૌ ખોટુરે; ભક્તિ કરે ભવભીત ન લાગે; ભક્તિનું કારણ મોટુરે. ટેક. એનો ભેદ માહેશ્વર જાણે, કાંઇક જાણે વિધાતારે; પુરૂષોત્તમ તે પુરણ જાણે, નિશદીન ગુણ માના ગાતારે. અવની. ૧ દેવને દુર્લભ ભક્તિ માની, નામે નારંતર ગાયરે; મારકંડ માની ભક્તિ કરીને, અમર કીધી કાયરે. અવની. ૨ ત્રિપુરા ભવમાં ભક્તિ પુરણ, પ્રેમવીના તેની પેરેરે; માહાભક્તિ કરતાં ભવ તરીએ, જન્મ મરણ ભય કાપેરે. અવની. ૩ શેવક જન હોય જે પ્રચ્છે, જનમો જનમ માની ભક્તિરે; ભક્તિ કરેથી સકલ સુખ આપે, આદ્ય નીરંજન શક્તિરે. અવની. ૪ માટે કરજોડી હુ માગુ, પુરો મનની આસરે; ભગવતી મન આપ જાણી, શાંકળેશ્વરનીજ દાસરે. અવનીતળ. ૫.

ગરબી. રાગ ખમાયચી.

પ્રેમશું ભરીરે, ભેટ્યાં પ્રેમશું ભરી; બહુચરાજી આજ ભેટ્યાં પ્રેમશું ભરી. ટેક. જાણી તેવી જોઇ મોહી, કહું શું વિસ્તરી; રાત દીવસ રાખુ

રૂદે, શયલ કુંવરી. બહુચરાજી. ૧ કોમળ અંગે કામ લાજે, મુરત માધુરી; પ્રસન વદન જોતાં મારી આંખડી ઠરી. બહુચરાજી. ૨ નીલ કમલ નયન અમ્રત, રહ્યુંછે ઝરી; કરૂણા કટાક્ષ કરી, મન લીધું હરી. બહુચરાજી. ૩ એળે ગયો જન્મ, દુષ્ટ સંગતી કરી; લગન લાગી મા શું, તેની કુમતી નીસરી. બહુચરાજી. ૪ અવર સાથે કામ શું મારે, માત એ ખરી; શાંકળેશ્વર ચરણ શરણ, રાખો બહુચરી. બહુચરાજી. ૫

પદ. ૨

ચિત્તડું હરેયુરે મારૂં ચિત્તડું હરયું, જોયાં બરદાળી મારૂં. ચિત્તડું હરયું. ટેક. કોટી રવી તેજ અધિક રૂપમાં ખરૂં, વદન છબી જોઇ રતિનું માન ઉતર્યું. જોયાં. ૧ ભમી જોયું ભુતળે મન, ક્યાંહી ન ઠર્યું, પ્રીત અડ્યુ ચરણ તેથી, કામ સૌ સર્યું. જોયાં. ૨ મોટા મુની વાદ વદી નિશ્ચે એ કરયું, ભક્ત કારણ બાળ રૂપ, માજીએ ધરયું. જોયાં. ૩ તારૂં ધારયું નિપજ્યુ, ન બ્રહ્મથી ફર્યું, વિશ્વ વ્યાપી વિશ્વ માંહી તેજ તાહરૂં. જોયાં. ૪ માર્કંડ મુખ મહાત્મ, વાણી ઉચરયું; સાંકળેશ્વર માત ભજી, જમથી ન ડરૂં. જોયાં. ૫

ગરબો.

સામું જુઓ વ્હાળી, અંબા મુજ સામુ જુઓ વ્હાળી. ટેક. સેવક જાણી પોતા કેરો, સાહાય કરો બાળી. અંબા. ૧ કોણ આગળ જઇ દીલની વાતો, કહીએ તમ ટાળી. અંબા. ૨ સાંકળેશ્વર તમ શરણે આવ્યો, લ્યોને સંભાળી. અંબા. ૩

માન્યું મા નરખી, મારૂં મન માન્યું મા નરખી. ટેક. કરૂણા કટાક્ષ કમળ દળ લોચન, અમ્રત રહ્યુ વરશી. મારૂં. ૧ પ્રેમે બંધાણો તે ન થાઊં અળગો, રહું રૂદે હરખી. મારૂં. ૨ કેહે સાંકળેશ્વર જુગમાં દાતા, નહી અંબા સરખી. મારૂં. ૩

શરણે આવ્યો તારે, અંબા હુંતો શરણે આવ્યો તારે. ટેક. ગાંડો ઘેલો

પણ દાસ તમારો, જાણી કરો સાહે. અંબા. ૧ માહા પાપી જન નામ સમરતાં, પામ્યાં ભવ પારે. અંબા. ૨ સાંકળેશ્વરને તમ વિના બેજી, કો નહી સંસારે. અંબા. ૩

ગરબી.

અલબેલીરે અંબે માત, જોવાને જઈએ. એ રાગ, હુંતો વારીરે બહુ- ચર માત, તારા લટકાને; હુંતો વારીરે અંબે માત, તારા લટકાને. ટેક. લટકે રૂપે થઇ બ્રહ્માણી, નિપજાવ્યો સંસારરે; લટકે રૂપ ધરેવુ રૂદ્રાણી, જક્ત કારણ સંહાર. તારા. ૧ લટકે વૈશ્નવી પોતે પ્રગટી, કરવા સૃષ્ટી પાલણરે; લટકે મહેરાવણને મથીઓ, કાઢ્યાં ચઉદ રત- ન. તારા લટ. ૨ લટકે મોહની રૂપ ધરીને, દાનવ મોહ પમાડ્યારે; લટકે અમૃત સુરોને પાયું, લટકે સઉને ભમાવ્યાં. તારાલ. ૩ લટકે મ- થન કરી વીખ કાઢ્યુ, દહન થતા ત્રૈલોકરે; લટકે શીવ રૂપે વીખ પીધુ, સહુના ઉતાર્યા શોક. તારાલ. ૪ શુંભ નિશુંભ મહિખાશુર સરખા, મહા બળીયા તત ખેવરે; લટકે અસુર સંહાર કરીને, ઉગાર્યા સહુ દેવ. તારા. ૫. લટકે ધરેગ નીપાવા બાંધી, પ્રગટ કરી ચાર વેદરે; લટકે ભક્ત મનોરથ પુર્યા, ટાળ્યા સહુના ખેદ. તારા લટકાને. ૬ લટકે શ્વેતાગોરી તજી આવ્યાં, ગોખે બિરાજ્યે આપરે; દાતા રૂપ ધરીને હરવા, નીજ જનના સંતાપ. તારા. ૭ લટકે વાત વિખ્યાત જગતમાં, મેરીનો કીધો મદરે, લટકે ચોકે ચઉવાળે વશીયાં. દરદીના ટાળ્યા દર્દ. તારા. ૮ લટકે નામ લેતાં માહા પાપી, તારા જન અવલેખારે; લટકે જોઇ સાં કળેશ્વર ભાગ્યની, પ્રગટી કુંમ કુંમ રેખા. તારા. ૯

હોરી.

આજ રોજ રાજેશ્વરી ખેલે, સલખ્ખન પુરમાં હોળી. ટેક. વિધ પ્રકારનાં અમર ધારેચાં, જાજા રંગ ઝકોરી. આજ. ૧ કસુંબ ગુલાબ કળસ ભરી અંબા, હાથ કરે શીર ઢોળી, અબીલ ગુલાલ ઉડાડે હરખે, કાળી કર ગ્રહી ઝોળી. આજ. ૨ ભરી પીચકારી મારે હરસીધ, મૃગ મદ કેસર ઘોળી; છાંટે છંટાવે સહુ ચંદન, રંગ રંગીલી ડોલી. આજ. ૩

અંગ સુગંધી સમરપીત બહુચર, રસ રંગી ભીની ચોળી; રંગ પતંગ ઉડાડે ચંડીકા, કેસુ જલ રંગ દોરી. આજ રાજ. ૪ ચુવા ચંદન અતર અરગચા, થઈ રહીછે રંગ રોળી; લાલ ગુલાલે થઈ સહુ સખીયો, શોભીત અંગ પટોળી. આજ રાજ. ૫ અંબા બહુચર ગાએ અલાપે, હે હોરી મુખ બોલી, આનંદી આનંદ કરે નીત; સંગ સખી હીંગોળી. આજ રાજ. ૬ નામ લેતાં નારાયણી તારે, ભવસાગરે ભોળી; કહે સાંકળો સુર ધામે પામે, રહી અમરીતની ટોળી; આજ રાજ રાજેશ્વરી એલે, સલખન પુરમાં હોળી. ૭

મહીષા સુરીનો ગરબો.

સ્વરૂતી શ્રી આરાસુર માહેરે, એ રાગ. હુતો અંબિકાજીને પાયે લાગુરે, હુ ગ્નાન અથાર્થ માગુરે. ૧ આગળ વૈશને ગ્નાન તમો આપ્યારે, સુરથ રાજા પોતાના કરી થાપ્યારે. કાળીદાસને કવી તમો કરીયારે, માહાપંડીતનો ગર્ભ હરીયારે. ૩ તમો સુક ડંડીની સુધ લીધારે, અંબાની કૃપાથી સુંદર જાહેર કીધારે. ૪ મહીષાસુર થયો છે તારે બળીયોરે, તારે દેવતાનો સાથ ખળભળીયોરે. ૫ જેને તેણ લોક જીતીને લીધારે, દેવતાના સ્થાનક ભ્રષ્ટ કીધારે. ૬ તારે દેવતા સ્વરગથકી નાઠારે, પુઠે દાનવ લાગ્યા છે ઘણું કાઠારે. ૭ તારે દેવતા તમારે શરણ આવ્યારે, ઇંદ્ર ઇંદ્રાણી સહીત તે લાવ્યારે. ૮ આપણી અંબીકાજીની સ્તુતી કરીયેરે, તારે તેત્રીસ ક્રોડ ઉગરીયેરે. ૯ ઇંદ્રે અંબીકાની સ્તુતી માંડીરે, મોહ માયાને મમતા છાંડીરે. ૧૦ મન પ્રાણી ઇંદ્રીવશ કીધારે, અંબામાને રૂદેમાં ધરી લીધારે. ૧૧ અંગો અંગનું ધ્યાન ત્યાં માડયુંરે, મંન ચંચળ હતુ તે છાડ્યુંરે. ૧૩ માતુ મુળ પ્રકૃતી કેહેવાયેરે, બ્રહ્માદીકને તુ ઉપજાવેરે. ૧૩ તમો ઇછા ક્રીયાને ગ્નાન શક્તીરે, આગળ બ્રહ્માયે કરી તમારી ભક્તિરે. ૧૪ બ્રંહ્મા વિષ્ણુની નાભી થકી થયારે, પાર જોવા ઊદરમાં ગયારે. ૧૫ સહસ્ત્ર વર્ષ ઉદરે મા ફરીયારે, પાર ન આવ્યો તારે પાછા ફરીયારે. ૧૬ કમળ નાભી થકી બાહાર આવી બેઠારે, મધુ કૈટભ દાનવ દીઠારે. ૧૭ બ્રંહ્મા બેઠાં આસન ધ્યાન ધરવારે, મધુ કૈટભ આવ્યા છે જુધ કરવારે. ૧૮

બ્રહ્માયે નિંદ્રા શક્તિની સ્તુતી માંડીરે, તારે નિંદ્રાયે વિષ્ણુની દેહ છાડીરે. ૧૯ વિષ્નુ નિંદ્રાથકી ત્યાં જાગ્યારે, મધુ કેટભથી જુધ્ધ કરવા લાગ્યારે. ૨૦ પંચ વર્ષ સહસ્ત્ર જુધ્ધ કીધુરે, એનુ મુસ્તક છેદીને લીધુરે. ૨૧ વર વિષ્નુ બ્રહ્માને આપ્યોરે, જગત સૃષ્ટી કરી વર થાપ્યોરે. ૨૨ મા એવો તમારો મહિમાયેરે, તમો કરી બ્રહ્મા ક્ષમાયેરે. ૨૩. તમો મધુ કેટભ એમ મારયોરે, તમો બ્રહ્માને સદા ઉગારયોરે. ૨૪. પછે મહિષાસુર લડવા આવ્યોરે, કોટી કોટી જોધા સાથે લાવ્યોરે, ૨૫. જેને અંબીકાજીથી જુધ કીધુરે, તેને સ્વરૂપ પાડાનુ લીધુરે. ૨૬ ક્ષણમાં હસ્તી થાયેરે ક્ષણમાં વાઘરે, એવું જુધ કરે અંબીકાને આગેરે. ૨૭ પાડો થઇને ઉછાળી નાખેરે,રેલે સાગરને પુચ્છ પછાડેરે. ૨૮ વળી ભ્રમણ કરે ને ફેર ફેરીરે, ધુજે પ્રથવી હલાવે શેરીરે. ૨૯ વળી સ્વરૂપ પાડાનું કીધુરે, માયે મુસ્ત છાંડીને લીધુરે. ૩૦ પાડાના ઉદરમાથી ખડપો નીસરીયોરે, માના સનમુખ આવી ખડખળીયોરે. ૩૧ માના સામો આવ્યો ખડગ કાડીરે, માયે મુસ્ત નાખ્યુ ઉરાડીરે. ૩૨ થયો જેજેજે કાર ત્રણલોકેરે, મળ્યા દેવ દેવાંગ નાથોકેરે. ૩૩ થાયે ફુલની વૃષ્ટી અપારરે, વાગે દુંદુભી નાદ અતી સારરે. ૩૪ ગરબો શીખે સુણે ને ગાયરે, મનવાંછીત ફળ તેને થાયરે. ૩૫ કૃપા કરે આરાસુરી રાંણીરે, કરે ક્ષમા સહુ શેવક જાણીરે. ૩૬ ગાતા થાયે તે અંગમાં સુરરે, માજી મળે તે હાજરા હજુરરે. ૩૭ ઇતિશ્રી મારકંડ પુરાંણેરે, શાવર્ણી મનવંતર તણેરે. ૩૮ દેવી ભગવતી મોરી માયેરે, મહીષાસુર વધત્રતીયો અધાયેરે. ૩૯ કરજોડી આશારાંમ ગાયેરે, માને ભજે તે સદા સુખી થાયેરે. ૪૦

તીથીયો. સાખીની ગરબી.

દરશણ આપો મોરી માય, અંબા મુને દરશણ આપો; તારા દરશણ ની મુને આશ, અંબા મુને દરશણ આપો. ટેક. સરસ્વતીને વીનવું, ગણપત લાગુ પાય; પંદર તીથીયો પુરી કરૂ, તેથી મનવાંછીત ફળ થાય. અંબા. ૧ પડવે માતા પ્રસિદ્ધ છો, નવખંડ મા નામ; દુખીયા

ના સુખીયા થાય છે, જો જાય આરાસુરે ગામ. અંબા. ૨ બીજે બાળી બહુચરા, પશ્ચમ કીધો વાસ; આતુર જનને તેડીયાં, માજી પુરી મનની આશ. અંબા. ૩ ત્રીજે માતા તુળજા દક્ષણમા છે નામ; તુજવીના મારે કો નહી, મને મોટી છે તારી હામ. અંબા. ૪ ચોથે ચામુંડા માતને, તેડ્યાં આરાસુર કેડ: માજી મુખથી ઓચરે, તમે ચોસઠમાં છો એક. અંબા. ૫ પાંચમે પાવાગ્રડથી, આવ્યાં કાળી માત; પાંચે બેનો એકઠી થઈ, ત્યાંતો રમવાને નવ રાત. અંબા. ૬ છઠે છબીલી માત તું, જાણે મનની વાત; અંબામારે આદ્ય છો, માજી માત તાત ને ભ્રાત. અંબા. ૭ સાતમે સિંધવાઈ માતને, તેડી લાવો આજ; ગરબો ગાઈયે પ્રેમથી, તેથી સરસે સઘળાં કાજ. અંબા. ૮ આઠમે અંબા ઇશ્વરી, સરખા સરખી જોડ; ગરબે ફરતી ગાય છે, તારે પોગે મનના કોડ. અંબા. ૯ નોમે નવરાત્રી ખેલીને, વળીયાં માજી આપ; બ્રહ્મા વિશ્નુ માહેશ્વરે, માજી જપે તમારા જાપ. અંબા. ૧૦ દસમે દેવી સર્વને, દેછે માજી ઘણું માન્ય; આપે બેઠાં આસને, પછી કરાવે સર્વને પાંન. અંબા. ૧૧ અગીયારસે આનંદ થયો, દીઠું માનુ મુખ; પાપ પુરવનાં પ્રલે થયાં, તારે સઘળુ પામ્યો સુખ. અંબા. ૧૨ બારસે મા બળવંત છો, અંબા આપો આપ; તુજ વીના કોઇને નવ ભજુ, માજી તારો કરી મુને થાપ. અંબા. ૧૩ તેરસે તન તલપી રહ્યું, માજી પુરો આશ; વરસ નીમે આવશું, જ્યારે આવશે શ્રાવણ માસ. અંબા. ૧૪ ચૌદશે ચાચર મધ્યમાં હવન મોટા થાય; તેથી માજી પ્રસંન છો, તારા ભક્તને કરજો સાહ્ય. અંબા. ૧૫ પુનમે પુજુ પાવડી, કુમ કુમ અક્ષત લઈ; શ્રાવણ કેરા સાથમાં, ત્યાં તો થાયે સદા થૈ થૈ. અંબા. ૧૬ પંદર તીથી પુરી થઈ, મનમાં અતી ઉલ્લાસ; કરજોડીને વીનવે, એમ કહેછે રવીયો દાસ. અંબા. ૧૭ જેવા દ્વાદશ માસ છે, તેવા પંચદીન; માજી શીખાથી ઓચરૂ, હુતો નીચે રાતને દીન. અંબા. ૧૮ સંવત ઓગણીસે બારમાં, ઉતરાંણ કેરો જોગ; પોસસુદી સપ્તમી, રવીવારે આવે બહુલોક. અંબા. ૧૯.

પદ રાગનુ.

મુજરો માનજો મારો, હે બાળા ત્રિપુરારે, મુજરો. ટેક. અવગુણ ભરીયો અંબે શરણેછુ, જેવા તેવા મા તહારો, હે બાળા. ૧ કોટી તીરથ જપ સાધન કીનો, જનુની ભજેથી જે વારો. હે બાળા. ૨ ભવસાગરમાં બુડતો અંબે, કરગ્રહીને ઓધારો. હે બાળા. ૩ જદુરામ દાસને, મન વશ્યા મા, તમથી ભયો અજ્જુવારો. હે બાળા. ૪

રાગ જંગલો.

અંબે નામ તણી લહે લાગી. ટેક. સચરાચરની શોભા વૈભવ, દેખી સુણી સબ ત્યાગી. અંબે. ૧ જદુરામ દાસ જનુનીને જોતા, વારી જાવુ વરણાગી; અંબે. ૨.

ભગવતી ભાવધરી મન ભજીયે. ટેક. કામીક્રોધી લોભી દુરીજન, તેને તો દુર થકી તજીયે. ભગ. ૧ જદુરામદાસ હેતુ જાણીને મા, જગત જનુનીને જપીયે. ભગ. ૨.

ગરબી.

ભવ ભય નાશની, ભજો ભગવતી ભાવેરી. ટેક. અવરે નારી નરે નીર વલોવે મા; તેથી નવ નીધ્ર નાવેરી. ભવ. ૧ રંક રાત દીન રેન પીલે છે મા, તેથી તેલન આવેરી. ભવ ૨. પાઠ પુજન આધાર શક્તિનો, આજ વેદ બતાવેરી. ભવ. ૩ વીશ્વ તારણ ગીરીવર ગીરજા, પાર નજરે ન આવેરી. ભવ. ૪ જદુરામદાસના અંતરમાં ઈશ્વરી, વાણી થૈને બતાવેરી. ભવ. ૫.

રાગ બીહાગ. ઠેકો.

સુખ તણી દાતા અંબે મોરી માતા, સમરે સદા સુખી થાતા. ટેક. માને પારે હોમ હવન થાય, બ્રહ્મભોજન ઘણા થાતા. સુખ. ૧ દેશ દેશના સંગજ આવે, નાગર મંડપે સોહાતા. સુખ. ૨ અંબાનો લાલ કહે કરજોડી, નીશદીન આઈ ગુણ ગાતા. સુખ. ૩.

શ્રી બહુચરાજીની પંચ તિરથિ પ્રારંભ.

માજી તારૂ કારણુ કળજુગ માહરે, બાળી બહુચરારે મા;
માજી તું બુડતાં સાહે બાંહરે, બાળી બહુચરારે મા;
માજી તું નીરમળ ગંગા કાયરે, બાળી બહુચારે મા;
માજી તું આવી અમરેત પાયરે, બાળી બહુચરારે મા. ટેક
સલખનપુર વાસો વસેરે મા, મદ્ય ભરી મા મસ મસેરે મા;
મુખ જોવા મનડુ ધસેરે મા, માજી તારૂં સુંદર વદન સોહારે. બા. ૧
શોખ જોખમાં નિરખતારે મા, પારો પરતક્ષ પરખતારે મા;
અમ્રત આઈજી વરસતારે મા, માજી મને કેમ તે વિસરી જાયરે. બા. ૨
આધસ્થાનકે આવી નમેરે મા, મન્ય અન્ય કાંઈ નવ ભમેરે મા;
ત્રણુતાપ તનના સમેરે મા, મા તું વેદ વાયક કહેવાયરે. બા. ૩
માનશરોવર ઝીલતારે મા, પાપ ગયાં પગ પીલતારે મા;
રોમરોમ તન ખીલતારે મા, મા તે કોમળ કીધી કાયરે. બા. ૪
વાબ્ય કુંડનાહી વળ્યારે મા, કોટીક કર્મ કુંડાં બળ્યાંરે મા;
બહુચરમા પોતે મળ્યારે મા, માજી તારૂ સિદ્ધક્ષેત્ર મહિમાયરે. બા. ૫
ચાચરે ચાલિને આવતારે મા, સ્થાનેક શિશ નમાવતારે મા;
આપો મા મન ભાવતારે મા, માજી તુ પુરવજનમની સાહરે. બા. ૬
ગાંન તાંન ગરબે કરેરે મા, તાળી દઈ ચાચર ફરેરે મા;
ઉદો ઉદો મુખ ઓચરેરે મા, માતુ દોહલાં વાંમે દુઃખરે. બા. ૭
પુજા પુષ્પે સમર્પતારે મા, પાંન પ્રસાદ અર્પતારે મા;
તૃઠે ત્રિપુરા તરપતારે મા, મા તે સોહલાં પાંમે સુખરે. બા. ૮
પરદક્ષણા દે પ્રાતમારે મા, રાખે મન જુગ માતમારે મા;
ન આવે જન જમ જાતમારે મા, માતુવિખ વિઘન હરનારરે. બા. ૯
નમણુ નરે નારી ગ્રહીરે મા, ધરે શિશ જેજે કહીરે મા;
સકળ તીરથ વળે અહીંરે મા, માતું કુરૂ ક્ષેત્ર કેદારરે. બા. ૧૦
પંચતિરથિ પૂજતારે મા, અરૂણુ રૂદ્દ અગ ગુંજતારે મા;
સપરીવારે સહુ જતારે મા, મા તારૂ દઈવત બધ્ય દરબારરે. બા. ૧૧
યથા શક્તિ હવન કરેરે મા, બ્રંહ્મ ભોજન ભાવે ધરેરે મા;

આદ્ય શક્તિ ભાવે ફરેરે મા, માતુ આપે પદારથ ચારરે. બા. ૧૨
અરચે અર્ધ નિશા વિશેરે મા, બહુચર મા લખે લખેરે મા;
જસ આયુશ આપે અખેરે મા, માવળી ધન દારા સંતાનરે. બા. ૧૩
આરતી સમે લે વારણારે મા, વાંઝ બંધાવે પારણારે મા;
દીધાં ઉઘાડે બારણાંરે મા, મા તેને અવશાને વિમાનરે. બા. ૧૪
ઘંટા ગ્રહીને વગાડતાંરે મા, મહાડ માજીનો ગજાડતાંરે મા;
મુખડું જોઇ જોઇ લાડતાંરે મા, માતુ નોધારાનિ આધારરે.બા. ૧૫
દે દક્ષણા ઉરે રહીરે મા, કાંમ ક્રોધ મોહને દહીરે મા;
દાન પાત્ર દેવી લહીરે મા, માતુ પ્રત્યક્ષ દ્વિજ અવતારરે. બા. ૧૬
પારે આવે જન પ્રેમશુંરે મા, વરસ એક બધ નિમશુંરે મા;
વાંમે દીન દુઃખ એમશુંરે મા, મા વળી તું સંસારનું સારરે. બા. ૧૭
વન તરૂવર શોભા ઘણીરે મા, જુવો જન જેને ભણીરે મા;
માયા મંમાયા તણીરે મા, માતુ વ્યાપીક વિવિધ પ્રકારરે. બા. ૧૮
મધિ ભરી ત્રગડાં રમેરે મા, અરૂણ ઉદે થાયે સમેરે મા;
બહુચરી તુ કહેતે ગમેરે મા, માનુ પંખી મુખ પરમાણરે. બા. ૧૯
બહુચરમા બરદે બરીરે મા, દોહલાં દાસ તણા હરીરે મા;
નારી નર ક્ષણમાં કરીરે મા, માતુ જુગ સચરાચર જાણરે. બા. ૨૦
ધરી ધ્યાંન રૂદે ધરેરે મા, માની મન મહા મુદેરેમા;
હોયે કરમ તણા ઉદેરે મા, મા તુ ભોળી ભવાંની માતરે. બા. ૨૧
દેવી દેવ જઇ તહીરે મા, ત્રણભોવન તોલે નહીંરે મા;
પ્રગટ પીઠ બહુ અહીરે મા, મા તારી નિપટ અટપટી વાતરે.બા. ૨૨
સુર તણો વહારે ચડીરે મા, જીત્યા દઇત ઘડી ઘડીરે મા;
માર્યો મહિષાસુર વડીરે મા, મા તુ ભુપતની પ્રતીપાળરે. બા. ૨૩
સરજે પાળેને સંહરેરે મા, આજ આઇ અમરીત ઝરેરે મા;
કામ અગોચર શું કરેરે મા, માતુ કુંસ કારણ માહા કાળરે બા. ૨૪
નિરાધાર આધારમાંરે મા, જીવું સફળ અવતારમાંરે મા;
શકત સકળ સંસારમાંરે મા, મા તુ નર વણ રાખણ નીરરે. બા. ૨૫
સ્વરગ મૃત્યુ પાતાળમાંરે મા, બહુચર બહુ બળ બાળમાંરે મા;

મેઢણુ મહા મો જાળમાંરે મા, માજી તુ આપે અધીરનેધીરરેમા. ૨૬
નેહ નેણ ભરી ન્યાળતારે મા, પલક પલક મન વાળતારે મા;
જનમ મરણ ભય ટાળતાંરે મા, મા તું અભેપદ દાતારરે. બા. ૨૭
માગુ મનમાની રળીરે મા, લાગુ પાએ લળી લળીરે મા;
પુરો આશ વળી વળીરે મા, માતું સેજ કારણ ભવ પારરે. બા. ૨૮
જનમ સફળ કરો જાઈનેરેમા, જાવું જુગમાં કમાઈનેરે મા;
ભાવ ધરી ભજો આઈનેરે મા, માતે નર નાવે ગર્ભવાસરે. બા. ૨૯
કરજોડી કહુ કરગરીરે મા, સાંભળજો સલખન પુરીરે મા;
બાંહ ધરો શીર બહુચરીરે મા, મા તારો વલભ દાસનો દાસરે.બા. ૩૦

ગરબો.

અલબેલીરે મા સુંદર મુખ દેખાડો મા મોહો લાગે. એ રાગ. એ જસવતસંગરાય, અંબા મા પરતાપે રાજ કરો છો, તમ ઉપર છાય રઇયતને સુખ દેવા દેહ ધરો છો. ટેક. પ્રથમ ગણપતીનાં દરશન કરીએ, માનો કોલ લેઇને ચાચર ફરીએ, માના પાવડીએ જઈ સીશ નમીએ; એ જસવતસંગરાય, અંબે મા પ્રતાપે રાજ કરોછો. ૧ માજી આરાસુરમાં બીરાજે છે, છત્ર સોનનાં સીર છાજે છે; માજી ગબરમાં બેઠાં ગાજે છે, એ જસવતસઘરાય અંબે મા પ્રતાપે રાજ કરોછો. ૨ માને સીહ સ્વારી શોભે છે, માના હાથમાં ત્રીસુળ ઓપે છે; અંબા દઇતો ઉપર કોપે છે, એ જસવતસિંગરાય અંબામા પ્રતાપે રાજ કરોછો. ૩ માને પેરણ ચરણાને ચોળી, મા નાકે હીરાની વેશરવાળી; માએ નીત કીધી દીવાળી, એ જસવતસંઘરાય અંબામા પ્રતાપે રાજ કરોછો. ૪ મઇયાના ગંટા વાગે છે, સોના ચાંદીનાં દ્વાર છાજે છે; માનના સામા સંભુ બીરાજે છે, એ જસવતસંઘરાય અંબામા પ્રતાપે રાજ કરોછો. ૫ મઇયાની જલહલ જોતો રાચે છે, મઇયાના સામા ચોગડીયાં વાગે; માજી ગરૂડ ઉપર બિરાજે છે, એ જસવતસંઘરાય અંબામા પ્રતાપે રાજ કરોછો. ૬ મઇયાને ઉતર દીશાએ ગણપતી ગાજે, મઇયા દક્ષણ દીશાએ વેરાઈ છાજે; માના

સામા ભૈરવ બટુક ગાજેછે, એ જસવતસંઘરાય અંબામા પ્રતાપે રાજ કરોછો. ૭ માના માનશરોવરે નીરમલ નીર, સંભુ કોટેસ્વર સરસ્વતી તીર; શીવનો બાગ બગીચો ગંભિર, એ જસવતસંઘરાય અંબામા પ્રતાપે રાજ કરોછો. ૮ માને અજાઈ મા આનંદકારી, માને ખોડીયાળ છે ખપર વાળી; માનો કાળભૈરવ છે ભયંકારી, એ જસવતસંઘરાય અંબામા પ્રતાપે રાજ કરોછો. ૯ મહયાને દેશ દેશથી સંઘ આવે, તેતો અંબા માને મન ભાવે; માને વીવીધના મેવા લાવે, એ જસવતસંઘરાય અંબામા પ્રતાપે રાજ્ય કરોછો. ૧૦ માને જરીયાંનનાં નીશાન ફરકે, દેખી દુખદારી બહુ થરકે; માની વાઘ્ય કલોદરે સામે પડએ, એ જસ્વતસંઘરાયદ્ર અંબામા પ્રતાપે રાજ્ય કરોછો. ૧૧ મહયાનો પુત્ર જસવતસિંઘ ધારી, પાસે હોમ હવન કરે સુભકારી; મહયાના મુખડા ઉપર જઉ બલિહારી, એ જસવતસંઘરાય અંબામા પ્રતાપે રાજ કરોછો. ૧૨ રાણા અવીચળ રહેજો રાજ્ય તારૂ, ખટ દરશણ ઉપર મન સારૂ; અંબા નીરખીને મન મોહ્યું મારૂ, એ જસવતસંઘરાય અંબામા પ્રતાપે રાજ્ય કરોછો. ૧૩ અંબા ચઉદ લોકની મંમાયા, સઉ દુનીયા ઉપર છાયા; શીવ બ્રંમા વીસ્નુએ ગુણ ગાયા, એ જસવતસંઘરાય અંબામા પ્રતાપે રાજ્ય કરોછો. ૧૪ મહયા રાખો લાજાની લાજી, તારી અકલ ગત ગબરવાળી; દેવી સાહેબ અંબા મતવાળી, એ જસવતસંઘરાય અંબામા પ્રતાપે રાજ્ય કરોછો. ૧૫ મહયાની અકળ કળા મે નયણે નીરખી, ગાવે અમરતલાલ હઇડે હરખી; જુઓ જુઓ નથી કોઈ અંબા સરખી, એ જસવતસંઘરાય અંબામા પરતાપે રાજ કરોછો, તમ ઉપર છાય રહયતને સુખ દેવા દેહ ધરોછો. ૧૬

ગરબો.

રાગ સોળકીના ગરબાની દેશી.

સંભુ પુત્ર ગણેશ ગુણ ગાવું, અંબા ચરણે શીશ નમાવુંરે; મારી અંબિકાજી માત. ૧ સરસ્વતી શારદા આગળ કરી, નીરમળ બુધ સાગર ગુણ ભરીરે. મારી. ૨ દેવી અંબિકાનુ નામ છે મોહોટુ,

હેના શત્રુકોનું ના કરે ખોટુરે. મારી. ૩ માનુ અપુરવ દરશણુ જોઉ, યાત્રા કરીને કુખડુ ખોડ્યુરે. મારી. ૪ કામ કરયાંછેરે માયે ભારી, કંઇક દૈતોને નાખ્યા મારીરે. મારી. ૫ માયે મહિષાસુરના પ્રાણ લીધા, માએ આરાસુરમાં વાસ કીધોરે. મારી. ૬ ચંડમુંડનુ શિશજ છેદુ, ચૌદભુવન માનુ મન ભેદુરે. મારી. ૭ કાંઇક દષ્ટંતો વાળા છે દાટ, એ અંબા તણા છે ઠાઠરે. મારી. ૮ મન વિમળની સુણજો વાત, ધ્યાન રૂદયમાં અંબાનું થાતરે. મારી. ૯ એને પરસન થયાં દેવી પહેલાં, માત કૃપાથી બાંધ્યા ડેરારે. મારી. ૧૦ દેવી પુછે આ કામ કોને કીધુ, વિમળે ગુરૂનુ નામ ત્યાં દીધુરે. મારી. ૧૧ માયે કોપ કરીને બાળ્યો ધાઇ, નાઠો વિમળ સેન્યા ઉડાવી માયેરે. મારી. ૧૨ હુતો થોડામાં સંક્ષેપ કહુછુ, શેઠ હઠીભાઇનુ નામ લહુછુરે. મારી. ૧૩ એ સંઘવીની વાતો સુણો મન, પેહેલો અધ્યો સુણો એક તનરે. મારી. ૧૪ સંઘ કહાડ્યો હતો બહુ ભારી, એની શોભા બની હતી સારીરે. મારી. ૧૫ ડેરાંતંબુ તણો નહિ પાર, ગાડી વહેલ જોડ્યાં તોખારરે. મારી. ૧૬ પહેલી પાલીટાણાની યાત્રા કીધી, પછી અંબિકાની વાટડી લીધીરે. મારી. ૧૭ તેના ગુરૂયે બતાવી હેવી પેર, રોગ ચાલ્યો છે ઘેર ઘેરરે. મારી. ૧૮ સપાટો ચાલ્યો છે રોગનો ભારી, માંહે મરવા લાગ્યા નર નારીરે. મારી. ૧૯ ચાલ્યો નાસવા ચોદશ સંગ. ત્રિશુળ માયે લઇ પાડ્યો ભંગરે. મારી. ૨૦ હતુ જીવતુ તે પહોચ્યું ઘેર, રાખ્યા દેવીયે ડેરો ડેરરે. મારી. ૨૧ હિમો હઠીભાઇ નાઠા જાય, પછી વાણીયા અંબાના ગુણ ગાયરે. મારી. ૨૨ હવે સાહ્ય અંબા કરો હમને, ઘડી નહિ વિસારીએ તમનેરે. મારી. ૨૩ શેઠે અંબાનો આશરો લીધો, શેઠે દરશણનો લાવો કીધોરે. મારી. ૨૪ વાગે નવખંડ માનો ડંકો, માના સામો બીરાજે ભેરવ બંકોરે. મારી. ૨૫ માની અખંડ જોતો બીરાજે, માનો ચોદેશ મહિમા છાજેરે. મારી. ૨૬ વાત એટલી અહીથી રહી, નવી વાત પછી શી થઇરે. મારી. ૨૭ બીજો અધ્યો કરયો છે પુરોરે, માત્રા અક્ષર નથી રહ્યો અધુરોરે. મારી. ૨૮ નવુ કઉતક કળજુગમાં હાલ્યુ, ઓગણીચે છત્રીના સાલ

આવ્યુંરે. મારી. ૨૯ સંભળાવુછુ નીતિ વિખ્યાત, આપ સાંભળો હજુરે મારી વાતરે. મારી. ૩૦ ગીતા ભાગવતે વાત છે હેવી, ચાર જુગ- થી અખંડ છે દેવીરે. મારી. ૩૧ આ શક્તિ વિના વાત શી કહીએ, ચાર વેદમાં વરણવ વિચાર લઇએરે. મારી. ૩૨ માના ગુણ કહેતા ન આવે પાર, થોડા થોડા સંભળાવુ સહુ સારરે. મારી. ૩૩ ઇડર પ- રગણે નેત્રા વળી ગામ, શણે કૃપાવત પરવત સંગ નામરે. મારી. ૩૪ ત્યાંથી નીકળી સુદાશણે આવ્યો, રાત રહીને મનસુબો ભમાવ્યોરે. મારી. ૩૫ કુશળ સંગને તેડીને દાંતે આવ્યો, દાણ ચોરવાનો તરકટ બનાવ્યોરે. મારી. ૩૬ પરવત સંગને કહેતા આવ્યો, કરવી જાત્રા પરમાનો મંગાવ્યો. મારી. ૩૭ રાણો કહે છે સાંભલો મારી વાંણી, તારા તરકટની વાત મે જાણીરે. મારી. ૩૮ આગળની રીત તમે ચા- લો, દાણનો ઘોડો આપીને તમે હાલોરે. મારી. ૩૯ ઘોડો આપવાની વાત રાએ કીધી, દાંતુ મુકી ગંગુવાની વાટ લીધીરે. મારી. ૪૦ ગંગુવે જઇને વિચાર મંન કર્યો, ત્યાંથી અંબિકાનો રસ્તો લીધોરે. મારી. ૪૧ દાણની ચોરી કરીને ત્યાંથી ચાલ્યો, ધાબાની વાવે જતાં માએ ઝાલ્યોરે. મારી. ૪૨ દેવી નામે સ્વાર આવ્યા દસ વીસ, એ દુસ્ટનુ છેદવા શિશરે. મારી. ૪૩ એને ના કરવાનું કામ કીધુ, દેવી ત્રિપુરા- એ હાથ શુળ લીધુરે. મારી. ૪૪ માએ સપનું આપ્યુ તે રાણો જા- ગ્યા, ઉઠી અંબિકાને પાગે લાગ્યારે. મારી. ૪૫ રાણો પુછે માજી કેમ આવ્યાં, નવો સંદેસો શો લાવ્યાંરે. મારી. ૪૬ તારા દાંણની રી- ત એણે તોડી, હેને પકડીને નાખો પગે બેડીરે. મારી. ૪૭ રાણે સ્વા- ર દોડાવ્યા ત્રિસ ચાલી, પરવત સિંગને લીધો છે ઝાલીરે. મારી. ૪૮ લોક કહે છે આવુ નવ કરીએ, દાણ આપ્યા વિના ડગલુ ન ભરી- એરે. મારી. ૪૯ આગળ તારા જેવા કાઇક થયા, તરશુળના ઘાટામા લડ બડતા રહ્યારે. મારી. ૫૦ પંદર દાહાડા નજર કેદ રહ્યો, અ- ડધી રાતે નાસી ઇંદડ ગયોરે. મારી. ૫૧ સગા સબંધી આગળ જઈ રોયો, પરવત સિંગ કહે મનખો મે ખોયોરે. મારી. ૫૨ રઇયત લોકો- નુ મન ભમાવે, જુઠી વાતનો ત્રકટ બનાવેરે. મારી. ૫૩ પરવતસિંગ કહેવા લાગ્યા ભાઈ, મારી વાત સાંભળો એક ડાહીરે. મારી. ૫૪

એક વાત ચલાવો જુઠી ભાઈ, કહિયે અંબિકાજી આવે અહીંરે. મારી. ૫૫ જુનુ દેહેરૂ સુધારી લીધુ, એક અંબિકાનુ સ્થાનક કીધુરે. મારી. ૫૬ પંચે મળી પુજારો ખુશાલ કીધો, એના છોકરાનો પ્રાણ માએ લીધોરે. મારી. ૫૭ બ્રાહ્મણ કહે છે પડછો માનો થયો, જુઠી વાતમાં છોકરો ગયોરે. મારી. ૫૮ એટલુ કહિને બ્રાહ્મણ હેઠો બેઠો, માનો આશરો લઈ ઘરમાં પેઠોરે. મારી. ૫૯ માની જુઠી વાત કરશો નહી કાને, એકનો બ્રાહ્મણ થઇ ગયો રાંનેરે. મારી. ૬૦ એ વાતમાં પાર નથી કાંઈ, મનખાં પકડી બેસા ઘર માંહિરે. મારી. ૬૧ માની જુઠી વાતમાં જે હતા, એને ઘણા એક બાધા બતારે. ૬૨ જુઠી વાતમાં પરભુવો રહ્યો, અસ્લો મરી ગઈને વાંઢો થયોરે. મારી. ૬૩ બીજો પડછો તે માનો બતવુ, ગાંમ પરાંતીજની વાત સુણાવુરે. મારી. ૬૪ હવે પરાંતીજ પરગણુ ચાલ્યું, ઘાંચી હરીચંદનું ઘર ઘાલ્યુરે. મારી. ૬૫ માહાસુદ પુનમે ઘાંચી બેઠે આવ્યો, સાથે છોકરાને તેડી લાવ્યોરે. મારી. ૬૬ બાળ વાળ ઉતારવા દેરા માહિ, કાળભૈરવ પેઠો છે ત્યાંહિરે. મારી. ૬૭ કાળ ભહરવની હાક ઘણી વાગે, શબ્દ સુણી કુટુ સહુ ભાગેરે. મારી. ૬૮ કાળ ભૈરવ એ બ્રંહ્માડ ભમાવ્યું, પછી જોગણીયે ચક્ર ચલાવ્યુરે. મારી. ૬૯ હરી ગજાના છોકરાનો પ્રાણ લીધો, ઘાંચી જાતે એકા એક કીધોરે. મારી. ૭૦ માની જુઠી તે વાત કાંઈ કરશે, જોગણી અપર એનું ભરસેરે. મારી. ૭૧ ઘેર બેઠે ગંગાના ગુણ ગાયે, કાશી ગયા વના પ્રાશ્ચિત નવ જાયેરે. મારી. ૭૨ કૃષ્ણની મુરતી પુજેછે ગામો ગામ, મહિમા કહિયે મોટો દ્વારકાં ધાંગરે. મારી. ૭૩ નદી સરસ્વતી ગામો ગામ હાલે, તેનો પડછો તે સિદ્ધપુર ચાલેરે. મારી. ૭૪ શ્રાવક વાણીઆના દેહેરાછે બહુ, જાત્રા પાલીટાણાની કરે સહુરે. મારી. ૭૫ પીરપેગંબર ઘેર ઘેર કહેછે, મુશલમાન મકાનુ નામ લેછેરે. મારી. ૭૬ ધાંમ ગયા વના કાંમ નહિ કુળશે, એમ અંબા રસ્તામાં નહિ મળશેરે. મારી. ૭૭ એ વાત માનજો મારી સહી, સરવે સાસ્ત્રોને અનુસાર કહીરે. મારી. ૭૮ દાંતા પરગણાનો ભુપ કુળમાં દીવો, એતો કરોડ દીવાળી ચરણ જીવોરે. મારી. ૭૯ અંબા સદાયે રાણાજીને સાથ, પાપી લોકોને કીધે શું થાયરે. મારી. ૮૦ એતો હરખે કરીને ગરબો ગાયો, શુધડ લોકના મન-

માં બાલ્યોરે. મારી. ૮૧ સંવત ઓગણીસે છત્રીસની સાલ વિસ્તારી, સાહ્ય કરજો અંબામા સારીરે. મારી. ૮૨ ફાગણવદી ચોથ સોમવારે કીજે, મજરો કવિયોનો સુણી લીજેરે. મારી. ૮૩ કવિયોની દાતાર અંબા એવી, ટેક રાખજે આરાસુરી દેવીરે. મારી. ૮૪ કવિયે આશરો માજીનો લીધો, એક સ્વાલ ઘોડાનો કીધોરે. મારી. ૮૫ માની હરખે કરીને ગરબો જોડ્યો, તરત અંબા તુ આપજે ઘોડોરે. મારી. ૮૬ મા મન ધારજે અંબા આઈ, તારા શેવકો થાશે સુખદાઈરે. મારી. ૮૭ જોયતારામ ચરણની શેવા માગે, હજુર જસવતસિંગજી પાયે લાગેરે. મારી. ૮૮ કશી વાતની ચિંતા નવ કીજે, સદા નામ અંબાજીનુ લીજેરે. મારી. ૮૯ મારી અંબિકાનું નામ કોઈ ધરશે, એનુ સંકટ દુઃખ માજી હરશેરે. મારી. ૯૦ જે કોઈ હરખે કરીને ગરબા ગાસે, તેના અંબામા પુરશે આશરે. મારી. ૯૧ સરવે ગરબા સંક્ષેપે કીધા, કવિયો સોનો આસરો લીધોરે. મારી. ૯૨ સુધારી બાલાજીયે મનમાં લીધો, આરાસુરમાં માયે વાસ કીધોરે. મારી. ૯૩ પરાતીજના છગનલાલ સારા, પોશીગામના મહાલકારી પ્યારારે. મારી. ૯૪ તેને ખેડના મહાલકારી કીધા, પરસુરામને ચારજ દીધારે. મારી. ૯૫ પરસુરામ વિસનગર ગયા, ઓરત છોકરો વૈકુંઠ વાસ થયારે. મારી. ૯૬ ખેડના મેળાનુ કામ છગને કીધુ, એક ઘાંચીનુ જુઠુ મન કીધુરે. મારી. ૯૭ તે ઘાંચીનુ નામ હરીચંદ ગલાછે, જુઠુ સમજાવી ખેડમાં પળાવ્યાછેરે. મારી. ૯૮ આરાસુરની બાધા હતી તેને, છગનને દંડ દીધો માયે હેનેરે. મારી. ૯૯ છગનલાલના ભાઈને શોશી લીધો, છગનની સ્ત્રીનો જીવ માયે લીધોરે. મારી. ૧૦૦ જુઠુ બોલે તેને ખોટુ થાય, હાવુ બન્યું તે સહુકો ગાયરે. મારી. ૧૦૧.

સમાપ્ત.

માલીની છંદ.

અવગુણ અપરાધો, છે અમારા અગાધ;
કેમ કરી પરલોકે, સદ્ ગતી થાય માત,
અવણકરી અમારા, શક્તિ સરવે વિલાપો,
અતિશય કરૂણાથી, પાપના મુળ કાપો. ૧
કર ચરણ વડે જે, મે કીધા કર્મ ખોટા,
શ્રવણ નયન ચિત્તે, જે કીધા પાપ મોટા;
અતિશય કરૂણાથી, દ્યો ક્ષમા માત હુને,
જય જય કર અંદે, હુ નમુ નિત્ય તુને. ૨

વસંતિલકા છંદ.

બાગોતણી રચી કળા, સઘળીજ માયે,
ભાઇ વિચિત્ર અતિશય, પુષ્પો જણાયે;
માજી તમારી ભગતે, કરી વાંછનાઓ,
ભાશા ન જાણુ કવીજીએ, પ્રસન્ન થાઓ. ૧
